

Nguyễn Quốc Hùng

Chuyến Hàng Mưa

Nhà văn Nguyễn Quốc Hùng

Thông tin ebook

Tên truyện : Chuyến Hàng Mưa

Tác giả : Nguyễn Quốc Hùng

Thể loại : Văn học trong nước

Nhà xuất bản : Hải Phòng

Năm xuất bản : 2005

Nguồn : <http://phongdiep.net>

Chuyển sang ebook (TVE) : santseiya

Ngày hoàn thành : 13/12/2008

Nơi hoàn thành : Hà Nội

<http://www.thuvien-ebook.com>

Mục Lục

[Giới thiệu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

Giới thiệu

NGUYỄN QUỐC HÙNG: Văn học còn “mắc nợ” những người công nhân

Phong Diệp thực hiện

Nguyễn Quốc Hùng sinh ngày 16 - 9 - 1962 tại Hải Phòng. Tác phẩm đã in: *Chuyến hàng mưa*, tiểu thuyết, Nhà xuất bản Hải Phòng - 2005. *Mặt trời dưới lòng sông*, truyện ngắn, Nhà xuất bản Lao Động - 2007.

Giải thưởng: Tiểu thuyết *Chuyến hàng mưa*, Giải khuyến khích của Ủy ban toàn quốc Liên hiệp các Hội Văn học - Nghệ thuật Việt Nam năm 2006. Truyện ngắn *Giấc mơ về những chiếc lá khô*, Giải Tư Cuộc thi truyện ngắn báo Văn Nghệ năm 2006 – 2007

Khi đọc lại những tác phẩm của anh để chuẩn bị cho cuộc trò chuyện này, tôi chợt có một liên tưởng thế này: lâu nay, các nhà văn của chúng ta để khắc phục tình trạng thiếu vốn sống, đã có những chuyến đi thực tế được tổ chức; thậm chí có những nhà văn - để viết về người công nhân, họ đã không ngại gian khó, về với các công trường, xí nghiệp, “ba cùng” với người công nhân. Trong khi đó, anh có điều kiện thuận lợi là trưởng thành trong môi trường của người công nhân. Anh có coi đây là một lợi thế “ăn điểm” của mình khi đến với văn chương?

- Những người viết văn thường hay nhắc tới công thức: Đi, đọc rồi viết. Theo tôi hiểu, đi là việc thâm nhập thực tế sáng tác. Tôi được sinh ra và lớn lên tại Hải Phòng, nơi mệnh danh là thành phố công nghiệp, có cảng biển, có các nhà máy xi-măng, đóng tàu, luyện cán thép cỡ lớn trong cả nước. Học xong phổ thông, vào bộ đội, tôi trở về quê hương học nghề, rồi làm công nhân, lại là công nhân điều khiển cần trục chân đế trên bến cảng Hải Phòng. Hình ảnh người thợ luôn hiện ra trước mắt tôi với một cuộc sống xô bồ và sôi động. Hằng ngày, tôi luôn tiếp xúc với đồng nghiệp, với các lớp thợ, với bao đặc trưng riêng biệt, có lẽ chỉ có ở cảng Hải Phòng. Vóc dáng của người công nhân bốc vác, với “cánh lưng cong như cánh bướm để quai vác hàng tạ hàng trên vai” đã thành nét in đậm trong bức tranh cuộc đời lao động ở nơi đây. Nổi vất vả, nhọc nhằn của người công nhân cảng mà tôi cũng đã từng nếm trải, “lưng tôi cong gập xuống chẳng qua tôi muốn làm hết cái khả năng tôi có để kiếm đồng tiền. Và tôi cũng biết đôi vai tôi chẳng gánh được gánh tiền nặng”.

Hiện thực cuộc sống lao động với những người công nhân cảng Hải Phòng đã và đang diễn ra trước mắt, theo thiên ý của tôi, cũng đủ nuôi một đời văn cho những ai ham mê viết lách như tôi. Và tôi nghĩ, thế là “chuyến đi” lớn nhất của tôi đã có ít nhiều rồi. Nếu coi đây là một điều kiện thuận lợi, thì với tôi, đó là một lợi thế “ăn điểm”. Và lại, dù nhà văn có đi thâm nhập thực tế hàng tháng trời ở cảng, sống “ba cùng” với những người công nhân ở đây, cũng không dễ gì có được “vốn liếng” chân xác và sinh động để viết văn như tôi đang sở hữu. Liệu có nhà văn nào khi đi thực tế tại cảng Hải Phòng mà có thể ngồi liên tục 6 giờ đồng hồ trong ca-bin điều khiển với cái nóng lên tới trên 40 độ C? Liệu có nhà văn nào khi thâm nhập thực tế tại đây để rồi phải uống chung xô nước hoà lẫn mồ hôi cùng xi-măng, phân bón... từ trên tay người công nhân bốc xếp rơi xuống? Điều ấy chẳng dễ gì có được. Còn đọc? Có. Còn viết? Tôi cho rằng, không thể có lợi thế “ăn điểm” nếu không cảm được những nhọc nhằn trong công

việc, những trăn trở về cuộc đời của người lao động nơi tôi đang làm việc. Ở đây, tôi muốn nói đến tình cảm của người viết với nhân vật của mình.

· *Từ khi nào anh thấy mình có nhu cầu muốn viết?*

- Tôi xin phép hiểu hai chữ “nhu cầu viết” theo cách của tôi. Trong tiểu thuyết *Chuyến hàng mưa* và trong hầu hết những truyện ngắn của tôi viết về người công nhân đều xuất hiện một nhân vật tên là Phiện. Nhân vật ông Phiện trong tác phẩm nào của tôi cũng đều được khắc họa giống nhau cả về ngoại hình lẫn tính cách. Việc này chưa hẳn đã hay nhưng không phải không có lí do. Liệu có thể không, có một người công nhân bốc xếp với ngoại hình thô ráp, với tính tình bần gắt của người lao động nặng lại có ánh mắt thật xúc động, thật da diết khi phải chia tay với nhóm học sinh xuống thực tế lao động. Cuộc sống tươi trẻ, hồn nhiên của nhóm học sinh chúng tôi đã khuấy động điều gì đó trong cuộc sống của ông. Tôi tìm mãi những ý tưởng, những cốt truyện xoay quanh ánh mắt buồn, rung rung của ông nhìn vời vời ra dòng sông đang ánh lên sắc chiều vàng rực rỡ năm ấy. Động lại sâu lắng và thành công nhất là truyện ngắn *Mặt trời dưới lòng sông* Phải chăng đó là nhu cầu viết?

· *Tiểu thuyết Chuyến hàng mưa từng đoạt giải thưởng của Ủy ban toàn quốc Liên hiệp các Hội VHNT Việt Nam năm 2006 đã được anh viết trong thời gian bao lâu?*

- Tôi viết cuốn này những... 2 lần. Lần đầu, viết xong 2 chương đầu tiên, tôi đọc đi đọc lại nhiều lần lắm, thấy mình như đang đứng bên ngoài những nhân vật trong tác phẩm của mình. Có thể do mình chưa có kinh nghiệm xây dựng một cuốn tiểu thuyết chăng? Chưa hẳn thế, tôi xét thấy, là do cuộc sống của những nguyên mẫu ngoài đời đang ào ạt sống mà nhân vật trong câu chuyện của mình thì hình như đang bị co vào, không dám sống hết mình cho cuộc đời. Vì lẽ đó mà tôi chưa lĩnh hội hết những thân phận, những trăn trở của nhân vật mình. Dừng lại nửa năm sau tôi mới viết tiếp và khoảng hơn 10 tháng trời thì xong.

· *Những đồng nghiệp cùng xí nghiệp có đọc tiểu thuyết của anh? Họ bày tỏ thái độ ra sao khi thấy bóng dáng của mình trong cuốn tiểu thuyết đó?*

- Tôi viết khá âm thầm. Bước chân vào Xí nghiệp xếp dỡ Hoàng Diệu thuộc Cảng Hải Phòng, tôi chỉ là một người công nhân bình thường, đảm nhiệm công việc điều khiển cần trục chân đế trên cầu cảng. Không một ai ở đây biết tôi vẫn say mê sinh hoạt trong Câu lạc bộ sáng tác văn học trẻ của thành phố, rồi sau này được kết nạp là hội viên Hội Nhà văn Hải Phòng. Khi tôi đã có những truyện ngắn được đăng trên một số tờ báo và tạp chí văn chương, thậm chí đoạt giải thưởng cho cuốn tiểu thuyết đầu tay, thì anh em đồng nghiệp ở cảng cũng không biết tôi là một cây bút ham mê sáng tác văn học. Đến khi thấy tôi có mặt và tham gia giao lưu trong chương trình thơ nhạc "Bến cảng thân yêu" nhân cuộc hội thảo “Để có tác phẩm hay” do Hội Nhà văn Hải Phòng tổ chức tại Cảng, thì mọi người ở đây mới biết tôi là một người công nhân Cảng viết văn. Tôi tặng sách cho một số cán bộ, công nhân thân tình. Có người thì hỏi, đồng viên tôi cứ viết nhiều nữa đi. Có người lại bảo tôi đừng có lấy họ ra làm nguyên mẫu để viết (cười).

· *Việc thử sức với tiểu thuyết liệu có thể coi là quyết định liều lĩnh với một cây bút mới, còn chưa nhiều kinh nghiệm viết lách như anh? Vậy tại sao anh lại lựa chọn thể loại này để thử sức?*

- Những người công nhân điều khiển cần trục chân đế chúng tôi vẫn nói đùa với nhau rằng, nghề này là một trong những nghề nguy hiểm, đôi lúc phải bạo tay một chút mới thạo

nghe. Mà thực tế là vậy, Có lẽ chính vì ý nghĩ ấy bị nhiễm nặng trong rồi, nên nhiều khi tôi cảm thấy mình làm việc gì cũng muốn vung tay, bạo gan một chút. May mà ít bị rủi ro. Sau này có dịp được gặp nhà văn Nguyễn Khắc Trường, tôi mới biết, khi được giao cho đọc sơ khảo cuốn tiểu thuyết **Chuyến hàng mưa**. Nhìn hình thức cuốn sách vẽ bìa rất màu đen - trắng, nhà văn này thấy chán quá... Thú thực, cuốn sách này do tôi cùng bạn bè tự làm bìa và trình bày lấy. Nhưng rồi nhà văn Nguyễn Khắc Trường cũng đọc thử vài trang đầu xem sao, thấy được, rồi mới đọc kĩ để thẩm định và đề nghị xếp giải. Thế mới rõ, không phải cứ liều là được. Liều nhưng biết định sức mình đến đâu. Và cả cuộc sống thúc bách nữa. Cảng Hải Phòng là đầu mối thông thương, không chỉ có hàng hoá qua lại, còn là nơi tiếp nhận kịp thời những đổi thay của đất nước trong tiến trình hội nhập kinh tế quốc tế. Hơn năm nghìn công nhân cảng chưa là đủ, còn mọi tính cách của con người, những thân phận cuộc đời khắp nơi đều qua đây cả, tôi nghĩ, không viết tiểu thuyết không được. Tôi tâm đắc với ý kiến của nhà thơ Hoài Khánh khi viết báo giới thiệu tiểu thuyết đầu tay này của tôi. Anh cho rằng, **Chuyến hàng mưa** là cuốn tự truyện của người công nhân cảng.

Anh vừa ra mắt tập sách thứ hai, là một tập truyện ngắn. Đây là một chuyến hướng sáng tác của anh hay chỉ là một “khoảng lặng” trước khi bắt đầu một cuốn tiểu thuyết mới?

- Nếu là một tác giả đã có dăm bảy đầu sách, viết về cùng một đề tài, cùng thể loại, nay chuyển sang một hình thức khác thì dùng cụm từ “khoảng lặng” sẽ chính xác hơn. Còn với tôi, thật là một sự hết sức ngẫu nhiên, cứ sau một truyện ngắn về đề tài công nhân thì truyện ngắn tiếp sau của tôi lại đề cập tới một vùng thôn quê, một làng nghề ở ngoại thành. Tôi cho đó là những khoảng lặng của tôi, là thời gian nghỉ ngơi của những nhân vật. Cũng như nhiều tác giả văn xuôi khác, tôi thâm nhập thực tế ở những nơi, những công việc, cùng với những con người lao động khác. Tập truyện ngắn **Mặt trời dưới lòng sông** là tập hợp hơn chục tác phẩm của tôi đã đăng rải rác ở một số báo và tạp chí văn chương, cốt để chia sẻ cùng người thân và bạn bè. Lẽ ra cuốn tiểu thuyết mới của tôi đã trình làng trước tập truyện ngắn này. Có chăng đây cũng là quy luật của tôi, cuốn tiểu thuyết **Chuyến hàng mưa** viết về những người công nhân, những đồng nghiệp của tôi trên bến cảng, thì cuốn tiểu thuyết **Dòng sông chở kiếp** sắp tới của tôi lại đưa bạn đọc trở về với một làng quê vùng châu thổ sông Hồng, nơi có cánh đồng, có ngôi chùa thấp thoáng sau rặng tre, nơi có những người nông dân chất phác, thật thà, quanh năm một sương hai nắng, bỗng nay phải đối mặt với đầy những biến động trong đời thường nơi thôn dã.

Dường như đây là cuốn sách được “khai sinh” từ kí ức?

- Vâng, có lẽ vậy. Ai cũng có cho mình một nơi để “về quê”. Quê tôi là một vùng chiêm trũng. Xưa kia vào vụ chiêm, nhìn ra cánh đồng, chỉ thấy trắng bầy những nước là nước. Đàn bà, con gái trong những ngày này chỉ biết ngồi rang thóc, cắn chắt, chứ biết làm gì. Đến đời tôi thì không còn tình cảnh này. Làng tôi và làng bên ngăn cách nhau bằng một con sông. Sông không dài, không rộng, nhưng cũng đủ để gọi là sông. Mấy năm trời tôi mới có dịp về quê. Trước mắt tôi, nào đâu còn thấy con sông xưa. Dưới chân tôi, chẳng còn thấy nhẵn lì mặt cầu đá. Tôi chỉ thấy hai con mương mới, chạy song song với nhau. Tôi hỏi người làng, sao lại phải ngăn sông ra. Thì bên ấy họ đòi chia, nước làng nào làng ấy dùng. Xót lắm! Buồn rơi nước mắt!

· *Giữa hai thể loại truyện ngắn và tiểu thuyết, anh thấy tự tin với thể loại nào hơn?*

- Tôi cũng từng băn khoăn về điều này. Ở thành phố Hải Phòng của tôi có gần bốn chục người viết văn xuôi. Có năm có tới hơn chục cuốn tiểu thuyết ra mắt bạn đọc. Tôi có may mắn được cận kề các bác, các anh chị nhà văn giàu kinh nghiệm. Họ thường truyền cho tôi sự nhiệt thành với văn chương và những bài học nghề văn quý báu. Mỗi dịp tôi được trình làng cuốn tiểu thuyết hay một truyện ngắn mới, các nhà văn Bùi Ngọc Tấn, Bảo Vũ, Đình Kính, Lưu Văn Khuê,... lại có lời động viên, khích lệ, chỉ cho tôi những mặt mạnh để phát huy, vạch rõ những chỗ yếu tôi cần bổ sung, khắc phục. Có lần được tiếp xúc với nhà văn Dạ Ngân ở tòa soạn báo Văn Nghệ, tôi được chị khuyên nên tập trung vào thể loại tiểu thuyết nhiều hơn. Với kinh nghiệm và kiến thức của mình, chị đã nhìn thấy ở tôi một mặt mạnh. Phải chăng là vốn sống phong phú của tôi nên được tải ra trong một khoảng không gian rộng. Tôi cũng tin là vậy. Chỉ tiếc mình là người công nhân làm việc theo ca kíp,, nên thời gian dành cho cây bút còn ít quá. Viết được một truyện ngắn hay thật khó. Khó lại là động lực cuốn được sự đam mê của con người.

· *Thời điểm hiện nay, đề tài nào thu hút sự chú ý của anh?*

- Mặc dù tôi đã đoạt giải ở Cuộc thi truyện ngắn của tuần báo Văn Nghệ vừa rồi, nhưng tôi vẫn cảm giác còn thiếu. Không phải là thiếu giải cao hơn. Tôi bực bực với nhà văn Đình Kính về lối viết của mình có vẻ cũ quá, muốn đổi mới mà chưa lột xác được. Nhà văn Đình Kính bảo tôi rằng, hãy làm cho cái cũ thật hay còn hơn tìm cái mới mà chẳng ra gì. Đọc một số sáng tác của những cây bút trẻ hiện nay, việc đưa vào truyện những địa danh, những ngôn từ nước ngoài, những thuật ngữ tin học... hình như đang là mốt. Đổi mới mà hay thì tuyệt vời. Còn có một góc riêng, tôi đang chăm chú nhìn. Trong một cuộc hội thảo văn học của các nhà văn ở các tỉnh, thành phố phía Bắc, đã có ý kiến cho rằng, nền văn học nghệ thuật Việt Nam còn mắc nợ đề tài chiến tranh giải phóng dân tộc và đến nay lại tiếp tục mắc nợ đề tài nóng bỏng, sôi động là viết về công nhân và người lao động trong thời đại hiện nay. Tôi hi vọng mảng đề tài này trong thời gian tới sẽ được các nhà văn chú ý hơn.

· *Một câu hỏi tuy không mới, nhưng tôi rất muốn nghe những tâm sự chân thành từ anh, đó là: văn chương có ý nghĩa như thế nào với anh?*

- Câu trả lời của tôi chắc cũng đã cũ: tôi viết là để trả nợ đời. Trong cuộc sống, con người mắc nợ nhau nhiều lắm. Nợ người sinh ra ta. Nợ những ai đã giúp ta thành người. Nợ một ánh mắt nhìn. Vì cái tội "ngửi mùi mồ hôi của nhau nhiều hơn mùi mồ hôi vợ" của những anh công nhân bốc xếp như chúng tôi mà phải mang nợ nhau. Nói vui vậy thôi. Những thân phận của những người quanh tôi ám ảnh tôi nhiều lắm, không dứt ra được, cho nên cứ phải viết về họ.

· *Xin cảm ơn anh về cuộc trò chuyện thân mật này. Chúc anh có những trang viết mới và gặt hái được nhiều thành công hơn nữa trong con đường sáng tác văn học của mình.*

(Theo <http://phongdiep.net>)

Chương 1

1.

Ngày ông Công, ông Táo lên châu trời, mưa sầm sập trút hết đợt này đến đợt khác, vỗ ràn rạt lên mặt đường. Trời đất xoay vần nghiệt ngã, vào độ này ai ngờ có mưa lớn thế. Nhìn cơ trời mưa còn lâu, năm nay dễ mất tết.

Cách đây hai ngày, anh em công nhân tổ bốn quyết tâm trong năm ngày sẽ giải phóng tàu bách hoá để tết này được thanh thoi. Gần như toàn bộ công nhân trong tổ, từ ngày vào xí nghiệp đến nay chưa được một cái tết nghỉ trọn vẹn. Giờ đây cầu cảng co ro dưới màn nước xám nhò, tiếng máy tàu âm ịch như người thở dốc, run rẩy than phiền nổi quanh quẽ. Trên thế giới chưa có bộ óc vĩ đại nào mon men tới một phát kiến che kín những con tàu khổng lồ và những chiếc cần trục cao lừng lững để có thể bốc dỡ hàng hoá trong mưa.

Chờ đợi. Không biết mọi người trông ngóng năm hết tết đến thế nào, lần đầu Tương phải xa nhà, bứt rứt khiến Tương cáu bẳn. Tương nằm dài trên đồng bao lúa mạch xếp ngoài hiên kho, hai tay chắp sau gáy, tia mắt dõi xoáy vào những hạt mưa bất chợt hiện ra bằng những vệt sáng loà trước khi đập xuống mặt đất rồi tan loãng vào dòng chảy cuồn cuộn. Đường đi của hạt mưa thế nào, tùy vào gió đẩy, chúng nhẹ thế cơ mà. Bỗng gió nổi cơn cuồng, quăng một mảng bụi nước trắng xanh vào hội bài bạc. Các con bạc chạy ré lên như phải bóng. Xếp dưới mái hiên rồi còn bị ướt là tại gió tai quái, không ai ngoảnh đầu lại nhìn những mảng thâm ô đang loang rộng trên mặt đồng hàng. Ngoài đường, lúa mạch rơi vãi bị mưa dầm nát, những dòng tinh bột trắng như sữa tiết ra loang trên mặt nước ngầu đen. Ôi! Cõi tâm mệnh mông, Trời không sao quản hết!

Mưa gió thế này đến mái nhà cũng phải oằn xuống hướng hồ lòng người, nó làm cho rửa ra, bốc mùi khăng khảnh của tội lỗi. Ngu quá, sao lại gửi tiền thằng Sửu “rỗ” mang về quê cho vợ. Chúng nó có tình ý với nhau từ ngày học phổ thông, nay nhà lại theo lẽ riêng biệt ở đầu làng. Thằng “rỗ” ma lạnh, nhờ người gửi bức điện tín giả bố đi cấp cứu để được về trong dịp tết này. Tương ngồi chồm dậy hăn học. Không biết nằm trong tư thế gấp người lâu hay ý nghĩ giày vò vừa rồi khiến cho thành bụng bên trong quặn đau, cơ mặt bên phải Tương co giật dữ dội.

Hắn ta là thế nào mà đi làm được mấy tháng Tương chỉ gặp có vài lần đáo qua tổ, làm chầm chờ một lúc rồi biến mất dạng, thế mà mọi người trọng vọng, nể sợ như sợ bậc trên. Mưa gió ầm ầm thế này mà hắn cũng ra. Người hắn to béo, đôi má phình phính trơn nhẫy như bôi sáp, đôi môi đỏ hồng lúc nào cũng nhảnh ra tem tép mấp máy về thềm ăn, ngồi khoanh chân như ông phỗng giữa bọn đàn em. Đạo mạo ghê. Nhưng giọng nói của hắn không thể chấp nhận được, hơi ngắn và mảnh như tiếng dê kêu. Loại này tiểu nhân. Tương ngầm quan sát hắn để quên đi những lo lắng về chuyện Sửu rỗ đến nhà thế nào.

Hắn ta ngồi giữa, đàn em ngồi vây xung quanh hếch mặt lên chăm chú nghe hắn kể chuyện. Hắn ngừng câu chuyện, đột nhiên hỏi: “ Lương tháng này của tao được bao nhiêu?”. Bọn đàn em nhao lên tranh nhau trả lời: “Sáu mươi đồng”. Hắn hầy lên một tiếng: “Không đủ một bữa đi chơi gái, lấy lương cho chúng mày đi thịt chó. Còn bây giờ cứ thế mà

làm!”. Chúng kéo nhau đứng dậy, tản mỗi đứa một hướng. Thằng Ngọc “chột” đi sau, dẫm chân lên hàng bao phía ngoài khiến một bao tụt xuống đường lăn ra ngoài mưa. Ngọc “chột” nhanh tay bám được vào hàng bao bên cạnh nên không bị ngã theo. Nó tức mình kéo hai bao nữa lăn ra ngoài mưa. “Chết mẹ mày đi thằng chột, sao lúc chạy “tây” nhanh thế, lăn nữa đi cho dẻo tay, bao nhiêu có “Liên Xô” chịu.”

Tương nhìn theo hai bao lúa mạch Ngọc lăn ra ngoài mưa, kéo tiếng thở dài. Giá như nhà mình có hai bao ấy được khỏi việc. Lúa mạch xay thành bột làm bánh dễ ăn hơn là để cả hạt nấu như cơm, ở bên Tây người ta làm thế. Gió lùa vào hành lang hiên kho ư ư như tiếng hú hoang dại. Đống lúa mạch vàng óng như mật ong, cao như núi, nhưng với thời buổi lương thực khan hiếm thì chưa thấm vào đâu. Chỉ còn lại một mình, Tương moi một hôm vừa người nằm, đổ lúa mạch ra lấy vỏ bao làm chăn đắp. Giấc ngủ nặng nhọc kéo đến. Trong giấc mơ, Tương thấy dải băng chuyển đổ những dòng lúa mạch vàng óng vào tràn ngập sân nhà mình.

Tương giật mình ngồi bật dậy bởi chiếc “chăn” bị giật tung ra khỏi người.

- Dậy! Đi ra làm! – Phúc “trâu” như khối băng phả hơi lạnh vào mặt Tương. Anh ta sao không xót xa khi những dòng nước từ trên áo mưa chảy xuống nhảy tung tung trên mặt đồng hàng.

- Ở nhà ngủ chưa chán à. Mưa gió, đang rồi hết cả ruột đây. Chúng nó đâu cả rồi?

Tương vuốt mặt bởi mỗi lần nói tay Phúc lại vung lên hắt nước vào mặt mình.

- Em không biết.

- Chắc lại đi “đánh dậm” rồi phải không. Mất thương, mất tiền tiền chết với ông, làm ăn chẳng có trách nhiệm gì cả!

- Về đi làm thôi!

Tiếng gọi của tổ trưởng Phúc “trâu” lẫn dài theo hiên kho.

2.

Đoàn toa rầm rầm kéo vào, hiên kho bị bít kín phía ngoài tạo nên một đường ống dài hun hút, tối nhờ. Phúc “trâu” đứng choạng chân trên đồng hàng ở vị trí cao nhất, mảnh vải mưa lật phật bay sau lưng, ánh mắt lướt nhìn theo đoàn toa đầy vẻ lo toan và trang nghiêm như một vị chỉ huy trước trận đánh lịch sử. Từ ngày được đề bạt làm tổ trưởng, Phúc “trâu” tạo cho mình tác phong quyết đoán, coi mọi suy nghĩ và quyết định của mình đã là chuẩn mực bắt mọi người phải nghe theo. “Ba người một toa, cứ thế mà làm. Như vậy mới hết có năm toa, còn năm toa nữa ai muốn làm thêm thì làm, không ép, nhưng các ông nên nhớ một điều, tất cả vì phong trào thi đua chung, và cũng là ý kiến thống nhất chung của tôi” – Dường như sau mỗi đường vạch của ngón tay trỏ từ trên cao xuống thấp là một lời nói gần được bung ra, Phúc “trâu” xuống chỉ thị.

“Không ép, nhưng thử không làm xem có bỏ mẹ không. Làm thế chết dân à! Không muốn cho anh em ăn tết chắc, chẳng tổ nào làm thế vào ngày này.” – Phiện “gù” cần nhần. Sau câu nói, anh ta xịt miếng nước bọt qua kẽ răng vẻ khinh khỉnh nhưng lại là người đầu tiên sẵn sàng cởi bỏ quần áo ngoài chuẩn bị làm. Mới vào làm vài tháng, Tương chưa gặp phải ca nào làm “chết dân” như Phiện “gù” kêu ca, nhưng những con tính thoáng nhảm qua đầu cũng khiến sồn da cóc. Ba người một toa ba mươi tấn, bình quân mỗi người mười tấn, một tấn hai mươi bao, như vậy phải vác hai trăm bao. Số lượng chẳng nhỏ.

- Cởi trần ra mà làm! Cứ như công tử.

Phúc “trâu” găm ghè với Tương bởi nổi bực tức vì gọi như thế mà mọi người chưa về đủ và có thể lắm có đứa nghe thấy nhưng trốn việc.

Trời lạnh, mưa thỉnh thoảng rờ trên nóc toa. Tương ra quần áo, hai tay kẹp vào nách, người run cầm cập vì lạnh.

Phúc “trâu” rũ chiếc khăn vác màu xanh bảo hộ rồi chùm lên đầu như những phụ nữ hồi giáo chùm khăn. Phiện “gù” một đầu bao, đầu kia Phúc “trâu” hai tay bấu chặt, bao lúa mạch được tung lên theo hình cầu vòng nhẹ như mảnh vải giũ trước gió căng phồng. Toàn thân Phúc “trâu” quay một trăm tám mươi độ, đầu gối chùng xuống giống như võ sĩ chuyển thế tấn, bao hàng như chiếc khăn vác thứ hai màu vàng đất trùm lên người. Cơ thể Phúc chỉ còn hở ra đôi cẳng chân có những đường gân căng phồng bện vào nhau dưới lớp da đen sẫm, chẳng khác gì đoạn tre đực ngâm bùn. Mỗi khi quay lại lấy bao khác Phúc chạy, đôi chân như quán bện vào nhau. Mọi người hãy trông gương Phúc “trâu” mà noi theo, lãnh đạo phải để ý tới thành tích của tổ.

Phúc tự hào với biệt danh “trâu” găm vào sau tên mình. Bởi nó được một vị lãnh đạo đặt cho, là dấu ấn để được cất nhắc làm tổ trưởng và rồi với sự thông tuệ sẵn có Phúc sẽ còn tiến xa hơn nữa.

Cái ngày đáng nhớ ấy, ngày bầu trời bị xô nghiêng bởi những đám mây đen kịt, mưa trên trời đổ xuống như thác, nước dưới đất chảy như lũ cuốn. Đồng hàng phân bón đã được xếp trên lớp cao bản gỗ, nhưng dường như chưa đủ độ cao đối phó với dòng nước ngày càng dâng cao. “Nền bãi xấu quá, chỉ mưa nửa tiếng nữa ngập hết hàng!”. Nổi băn khoăn của vị lãnh đạo đi kiểm tra hiện trường vô tình được Phúc nhận được qua tiếng gió gửi tới. Không quản ngại mưa gió, không phải để ai phải giục, một mình một cuộc chim Phúc xẻ rãnh thoát nước. Cuộc xong được đoạn rãnh như vết bầm trên mặt đường thì trời cũng tạnh. Không biết có phải do có rãnh thoát, chỉ lúc sau nền bãi cũng cạn ráo. Những dòng nước chảy nhão trên tấm lưng trần của Phúc. “Người hăn xương xương vậy mà khoẻ như trâu, năng động thế sao không cho làm tổ trưởng sản xuất”. – Lời nói của vị lãnh đạo như một chỉ thị cho cấp dưới phải thực thi.

Tương vào xí nghiệp, cái rãnh lịch sử của Phúc “trâu” chưa được lấp. Mỗi lần đi qua là một lần Phúc lại phân tích khoa học về cái rãnh ấy. Rằng đây là điểm nghiêng, Phúc chỉ có con mắt tinh tường và trải qua thực tiễn mới nhận ra, nó là điểm hội tụ cho nên chỉ cần cái rãnh nhỏ thế thôi cũng là cứu cánh cho cả bãi rộng hàng nghìn mét vuông, mưa thế chứ mưa nữa cũng chẳng phải lo gì. Cũng chưa có trận mưa nào to thế trước khi sửa chữa lại nền bãi để chứng minh cho luận cứ khoa học của Phúc. Rằng đây còn thể hiện tinh thần trách nhiệm cao, phải lưu lại để giáo dục lớp trẻ.

Với cách làm vừa quai vừa vác Tương chưa đủ sức, lại chỉ thuận về bên phải vì vậy bên sườn trái mỗi lần xoay lật bao hàng dường như lại có thêm một đẽ xương sườn nữa bị gãy chọc vào lồng ngực đau nhói. Gắng mà chịu rồi sẽ quen, phương pháp làm việc của Phúc “trâu” truyền lại như vậy. Tương không thích phong cách làm xồng xộc của Phúc “trâu”, Phiện “gù” kia đứng đĩnh đi từng bước vững chắc, có làm cả ngày cũng không thấy mệt. Tính nết thể hiện qua cách làm, Phiện trầm tính, còn Phúc lúc nào cũng oang oang như cái lệnh võ.

- Nghỉ giải lao đã anh Phiện, đứt hơi rồi! – Mũi miệng tranh nhau thở, Tương nói không ra hơi.

- Nghỉ thì bao giờ mới xong được một toa. Này Phúc “trâu”, người còn thừa cho vào kếng

này, lính mới làm sao đã quen được. – Phiện đề nghị.

- Thừa ai nào! Thằng Ngọc đi lĩnh hàng tết phải có người đi theo mang về chứ. Thanh niên nông thôn yếu thế thì làm gì ra mà có.

Phiện cắn nhả trong miệng:

- Thằng thì còng lưng, thằng thì chơi dài, đến khi chia lương bằng nhau hết. Có làm lúc nữa, đứng đình thôi cho đỡ mệt.

Chẳng cần phải nghe thấy, nhìn nét mặt Phiện cũng biết anh ta đang khó chịu về việc lãnh đạo tổ của Phúc. Tự ái đỏ hết lên đầu Tương, Phúc hần học hát tay Tương ra khỏi bao hàng chuẩn bị quai lên.

- Tao hộ cho một lúc. Đây này, mày nhìn đầu tao đây, bao tải miết vào tóc rụng trơ sọ ra thế này mới lên người được.

Phúc “trâu” trật khăn vác ra khỏi đầu, những nhúm tóc rơi như rễ bèo khô lá tả rơi xuống, để lộ những mảng da đầu trợt đỏ.

Tương đứng tựa vào đồng hàng, mắt mờ đi bởi hơi nước trong người bốc ra như được xông, hơi lạnh lần lần bò trên lưng. Phiện “gù” đi ngang qua nháy mắt nói thầm: “Làm đi, còn đứng đấy nữa!”. Cái nháy mắt thúc giục, hàm ý sẽ có sự đe dọa từ tổ trưởng. Tương bải hoài ghé vai đón nhận bao hàng. Quả đúng như lời nhắc khéo của Phiện, bao hàng rơi xuống vai Tương nặng hơn và sau cùng là cái dúm đầy tiểu xảo. Tương loạng choạng vì mất thăng bằng rồi đâm sầm vào cửa toa. Sóng mũi không chảy máu nhưng đau điếng. Cố lên, quy xuống bây giờ là mất việc, công lao nhờ vả xin xỏ mấy tháng mới được thoát ra khỏi cái làng nghèo đói sẽ bằng không.

- Trời càng lạnh vác càng thêm khoẻ, cố lên rồi sẽ hết mệt. Cố thêm toa nữa chỉ tiếng là xong. – Phiện đi bên cạnh Tương thủ thi.

Càng vác càng thêm khoẻ, tưởng chừng Phiện “gù” nói ngược nhưng chỉ cố lúc sau Tương thấy quả đúng như vậy. Nơi đau cạnh sườn, căng như cơ dường như cũng có giới hạn và đạt tới sự bão hoà để cho cơ thể quen dần. Chỉ còn thấy trong đầu vầng vát, nhìn đồng hàng chao đảo như ngồi trên sóng. Giải lao, Tương đưa tay hứng nước mưa vãi lên mặt không còn thấy lạnh buốt. Ngồi ngật trên đồng hàng, Tương giật mình nhớ lại hồi nãy mình tưởng tượng tới cảnh Sứ “rỗ” đến nhà. Hấn khéo mồm lại hay chót nhả, thế nào cũng nắn ná giúp việc nọ việc kia cho vợ mình, thế nào cũng có chuyện. Quên chuyện đó đi, bận tâm làm gì, mỗi người một tính một nét có lo cũng chẳng xong. Để rữ bỏ những ý nghĩ vẩn vơ, Tương là người đầu tiên đứng dậy giục làm. Phúc “trâu” hềnh hếch cười, không che giấu chuyện khi nãy.

- Có thể chứ, thằng nào đi với tao rồi cũng tiến bộ nhanh. Trong hàng ngũ tổ trưởng không thằng nào làm việc khoa học như tao. Ma lạnh như Sứ “rỗ” phải chịu tao một phép.

Chẳng biết ai chịu ai, Sứ “rỗ” là thằng chẳng vừa, đừng chê nó nhà quê mà dễ dè nết, Tương ném cái nhìn khinh mạn về phía Phúc “trâu”, trong lòng bênh vực Sứ “rỗ”. Đó là cái tình đồng hương chẳng ai tránh khỏi, nhưng xét cho đúng thì quả là vậy. Sứ “rỗ” đi làm trước Tương một năm nhưng tỏ ra ma lạnh, lợc lợc trong công việc cũng như cách cư xử với mọi người. Hấn biết cách tránh việc rất khéo, làm bốc vác tị nhau từng bao hàng nhưng hấn cứ tha thẩn chơi cả ca mà chẳng ai kêu lấy một tiếng. Ví như hôm nọ, ăpátít phải đội bằng thúng từ toa xuống, cả tổ được một ca ê đầu, mấy ngày không dám quay cổ mạnh. Còn hấn tranh đi lấy xẻng để rồi loanh quanh bên dưới nhặt nhanh những cục rơi vãi. Hấn biết việc phải thế, chẳng

ai muốn cất công đi xa gần cây số ôm một đồng xeng để rồi cuối ca phải đem trả về muện nhất tổ. Hẩn dặn Tương lượng sức mà làm, đừng cố mà sụn lưng, người ta sai gì làm nấy rồi dễ bị bắt nạt.

“Công việc cứ thế mà làm nhá, tôi lên đội có chút việc!”. Cách né việc này chỉ có ở tổ trưởng. Cuốn sổ bọc bìa da màu trắng trong tay Phúc “trâu” vung vẩy trong mảnh mưa như con bướm bị ướt cánh còn cố bay. Chỉ tại rồi việc nhiều, Tương hay quan sát người khác mà phát hiện ra cái mốt của các cán bộ từ to đến bé ở đây đi đâu cũng phải có cuốn sổ bìa da kè kè trong tay nhưng chẳng thấy bao giờ giở ra ghi. Chính vì Tương là người hay nghĩ vẩn vơ, chi li trong từng hành động cho nên không có tính quyết đoán, hay phụ thuộc vào người khác. Ngay cả việc xin đi làm cũng để vợ phải lo, phải dăn dỗi Tương mới chịu rời quê. Ra ngoài này một thân một mình rồi biết sống thế nào? - Băn khoăn lớn nhất của Tương là vậy. Liệu có khám khá được không hay lại thân tàn ma dại trở về quê. May mà chân ướt chân ráo ra thành phố gặp được Sứu “rõ” người làng bên, là bạn học từ thời phổ thông. Bước đầu Tương đã vượt qua được bờ ngõ để trụ lại với công việc.

- Ăn bánh mỳ rồi hãy làm, đằng nào cũng không nghỉ sớm được, ca đêm nay sẽ không phải làm, trời này còn mưa lâu. - Ngọc “chột” giơ cao chiếc túi vải đựng bánh mỳ gọi mọi người.

Mọi người rũ khăn vác chạy lại ngồi quây xung quanh Ngọc.

- Thịt thiu hả Ngọc “chột”? Bao nhiêu tiền một chiếc? – Phiện “gù” nhở phì phì miếng bánh vừa cắn, nhả mặt nói.

- Làm gì có thịt thiu ở thời buổi bây giờ, môm ông thôi thì có, năm hào một chiếc đấy, không ăn để người khác, không có đồ vào môm còn vẽ.

Phiện “gù” cầm cái bánh đến bên cạnh Tương hỏi nhỏ:

- Của mày có thiu không? Thịt thế này mỗi cái nó phải ăn bớt hai hào. Tiền quỹ tổ là tiền của mình chứ ai cho, không ăn cũng bị trừ. Đúng là ăn thịt lẫn nhau!

Miếng bánh bư bư trong môm, Tương muốn nuốt mà không nuốt được, muốn nhở ra cũng sợ không dám. Nuốt vào thì miếng thịt thiu rớt như con rắn chết chui vào họng chịu sao được, nhở ra thì đến như Phiện “gù” kia cũng chỉ biết kêu chứ có dám vứt đi đâu. đành nín thở nuốt cho trôi rồi Tương bí mật đồ thịt xuống khe đồng hàng.

Chờ mọi người ăn xong, Ngọc “chột” đứng dậy rũ chiếc túi rồi vo viên đút vào túi quần. Đi được mấy bước, Ngọc quay lại dặn với:

- Có hàng tết rồi đấy, chiều sang tôi lấy, nhớ mang theo chai đựng nước mắt!

3.

Có thể khẳng định, ở tổ này không ai mong mưa hơn Ngọc “chột”. Trong hơi nước lạnh giá có mùi khăn khăn của tội lỗi, khi nãy thằng Tương nói vậy. Mặc kệ cái triết lý đa nghi của nó, thằng nào khôn thằng ấy hưởng, chẳng nhẽ làm tổ trưởng công đoàn chỉ biết ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, bao nhiêu lộc lạc thằng Phúc “trâu” đi họp hưởng hết. Nếu tham lam là tội lỗi, bị giới bắt tội thì khỏi kẻ không sống được đến già. Mưa nữa đi, mưa đến ba mươi tết hãy ngừng lại, Ngọc “chột” sượng run khi thấy mưa ngày càng dữ dội. Những hạt mưa sáng loà che mắt nhân gian.

Ở khu tập thể này, những sợi mưa ví như chiếc gậy tre dài đầu buộc túm lá chuối để xua đòn những kẻ đam mê vào góc riêng giống như ở quê người ta xua vệt về chuồng. Tiếng hò hét của hội bạc làm vỡ tung túi nước của trời khiến mưa ngày càng to hơn. Tiếng ư ử rên của gái

làm tiền nhoe nhoét trên con đường lầy lội. Còn ai không có thú vui kia thì rúc đầu vào chăn ấm tìm những giấc mơ đẹp. Tội lỗi hết, con người tồn tại trong tội lỗi. Ngọc “chột” cười hừng hực, tiếng mắc nghẹn trong lồng ngực, tay đảo đi đảo lại cái muối vào chậu hỗn hợp giữa nước lã và kẹo đắng, bên cạnh là can mắm hai mươi lít vừa lĩnh về. Ngọc “chột” nhúng đầu ngón tay trở xuống chậu hỗn hợp rồi đưa lên mồm mút chèm chẹp, rồi lại ngón tay ấy nhúng vào can nước mắm, lại đưa lên mồm mút chèm chẹp để so sánh. “Tuyệt! ước lượng quá chuẩn, kinh nghiệm rồi, đồ thằng nào nhận ra.” – Ngọc bật lên tiếng khen. Vuốt mặt phải nể mũi, Đoan “khê” với mình tình nghĩa, Phúc “trâu” là tổ trưởng không nên qua mặt và mình đóng riêng ra ba lít mắm nguyên chất, lấy thêm ra ba lít là của riêng mình, còn đâu đồ hết chậu kia vào bù là đâu vào đấy. Tính rồi một toa nữa còn lâu chúng nó mới về, mưa gió thế này chẳng thằng nào ngó vào đâu, cứ từ từ mà làm. Vãi ra ngoài rồi, chẳng sao, mưa sẽ xóa đi nhanh chóng cái mùi khăng khăng của tội lỗi.

Tất cả đã được chuẩn bị sẵn, can ba lít, túi ni lông, dây cao su cắt từ săm xe đạp cũ và cái hòm gỗ cá nhân có hai đáy. Can nước mắm “của để dành” nằm gọn xuống đáy dưới, không có tí nào mùi khăng khăng của tội lỗi thoát ra. Sự tính toán hoàn hảo là yếu tố cần thiết cho cuộc sống ở khu tập thể này.

Xong khoản nước mắm đến khoản thịt lợn, mỗi túi xẻo lại một miếng, của thằng Sửu “rồ” xẻo miếng to hơn, tất cả cho vào nồi kho mặn thành của mình để ăn dần tới ra giêng. Còn cân của mình gói lại tử tế, trời này chẳng sợ thiêu, cuộc vui đêm nay là đây, nghe đâu có một cô em mới dạt về ngon mắt lắm.

Thịt mỡ rang sần rục cạnh với nước mắm ngon ăn quanh năm chẳng thấy chán. Nhưng thời buổi này lấy đâu ra mà có sẵn. Gửi cho mẹ con nó ở quê hộp mứt, ít tiền thế là xôm rồi, trợn mắt quát cả làng phải sợ. Ngọc “chột” ngồi sát vào bếp cho đỡ lạnh, hít hà hương vị của nồi thịt rang, mơn man với chiến công vừa hoàn thành.

“Thịt rang thơm thế, của Ngọc “chột” phải không?” - Gian bên lên tiếng hỏi vọng sang. Gian kế tiếp, tiếp nữa, tất cả được thưởng thức mùi thịt rang thơm lừng. Những cánh cửa bật mở, những mái đầu rồi bù bết mồ hôi ngó ra, cái miệng hô lên sung sướng: “Tết rồi!”

Cánh cửa phòng từ từ hé mở, tiếng bản lề khô dầu rít lên gắt gỏng. Ngọc “chột” đứng bật dậy, hoảng hồn vì bị bắt quả tang. Miếng thịt chưa kịp giấu rơi xuống chân hòm.

- Chia phần hả? Thấy tết về đầy nhà đây rồi. – Liên “khò” lách mình qua khe cửa vào nhà, mắt đong đưa, giọng nói kéo dài nhèn nhẹt để làm duyên. Nhưng mụ ta chẳng thể làm vừa mắt bọn đàn ông ở đây vì chiều cao khiêm tốn và tuổi bốn mươi đang bị lớp mỡ ở má, sau gáy và ở bụng kéo xệ xuống. Đã vậy nước da lại xỉn xỉn đen như bị nhọ.

- Con đi! Vào không gọi cửa, nhỡ người ta đang làm gì thì ...

- Thì sao! Ở đây có chuyện gì giấu được em chắc!

- Lát nữa Phiện “gù” về, đồ có xán được gần nó!

- Hôm nay có cô em mới, thế nào Phiện “gù” cũng phải...

Liên “khò” quay ra cửa gọi:

- Này, vào nhà đi! Đến đây toàn người nhà cả xấu hổ làm gì.

Không có ai vào. Ngọc “chột” tò mò ngó đầu ra ngoài. Kia rồi, cô ta đứng rúm ró ở đầu hòi, thoáng qua đã thấy còn trẻ và xinh ra phết. Không nhanh tay mấy thằng dây bên kia nhìn thấy kéo đi ngay, Ngọc “chột” vội chạy ra cầm tay cô gái kéo vào nhà.

- Vào nhà đi em, đứng ngoài này lạnh chết! Ở đây toàn người thân cả có gì phải xấu hổ.

Cô gái thần thờ bước theo Ngọc vào nhà. Chưa khi nào Ngọc được cầm một bàn tay người phụ nữ đẹp thế này, bọn con gái ngồi văn phòng, con nhà đài các cũng chẳng thể có được. Bàn tay trắng hồng, thon nhỏ, ấm rực, nằm mềm trong bàn tay thô ráp của Ngọc. Vào nhà, cô gái ngồi luôn xuống giường của Phiện “gù” kê phía ngoài, đầu cúi gằm xuống khiến mái tóc đen dày xoã xuống che khuất khuôn mặt trái xoan, hai tay khép chặt tà áo. Mặc cho Ngọc “chột” hỏi han, gạ gẫm, cô không mở miệng nói lời nào. Ngọc “chột” không thể chịu được thái độ của đứa con gái làm tiền lại như vậy, cầu vào sườn cô ta cũng không tỏ thái độ phản ứng. Bỏ đi thì tiếc, Ngọc “chột” bất ngờ ngoạm vào đôi môi đỏ hồng của cô gái cho bõ thèm, bõ tức. Cô gái ngã người tránh thái độ thô bạo của thằng đàn ông. Mảng không khí trước mặt cô thấm đẫm hơi thuốc lá cùng với mùi khăn khăn của người hờ van dạ đây.

Liên “khò” kéo Ngọc “chột” ra ngoài cửa thì thầm:

- Mới đi lần đầu, làm thế nó sợ vãi ra ăn thua gì. Nó không chiều tối nay em chiều hết mình.

- Đừng thấy bở mà đào!

Ngọc “chột” vùng vằng vào nhà gói lại cân thịt cẩn thận ném vào trong hòm rồi khoá lại chắc chắn.

Vác cả đời chứ có phải một vài ca, một vài tàu đầu mà xóc nổi, muốn sống bằng cái nghiệp bốc vác này thì cứ thùng thảng mà làm. Phiện “gù” xịt miếng nước bọt vào trong mưa - Thói quen của anh để biểu lộ tình cảm trước khi bắt đầu và kết thúc những điều cần nói. Một tiếng tạch phát ra từ miệng, miếng nước bọt vọt qua kẽ răng bắn ra khá xa. Gan bàn chân đau nhói, các đường gân hai đầu gối như bong ra từng sợi giăng xé nhau buốt nhoay nhoáy, Tương cố lê bước để theo kịp Phiện “gù”. Anh ta đi ậm ịch, cái lưng còng gập xuống tưởng chừng sau ca làm việc mệt mỏi không lê nổi chân về nhà, thế mà Tương cố dần bước cho nhanh vẫn cứ rớt lại phía sau. Khi này làm việc Tương bị kích động khiến cho những cơn đau tạm thời qua đi, giờ chúng mới được dịp hoành hành. Không biết đến khi nào mới quen được với công việc, chứ như thế này mãi sao có thể kiếm tiền để khá lên được. Để vợ con ở quê ra đây kiếm sống, mỗi lần về phải có gì mang về, mục đích của Tương là vậy. Còn như Phiện “gù” làm lì ít nói, sống tình cảm đấy, thế nhưng cuộc sống mà cứ theo khuôn phép khô khan, ví như từ nhà tới xí nghiệp chỉ có một con đường, không ánh mắt liếc ngang, không quán xá tụ vạ, đã chắc gì vươn lên được. Làm mấy chục năm rồi mà anh ta vẫn còn côi lê bộ, bốn mươi tuổi chẳng gái nào ỏ ề tới, thế thì cũng chán.

Phiện “gù” chẳng lại trước hiên nhà, ngạc nhiên vì có người con gái ngồi trên giường của mình. Mảnh vải mưa phải đến lần thứ ba mới vắt được lên dây phơi, Phiện “gù” quay mặt ra ngoài sợ có người nhận ra thái độ không bình thường của mình. Tiếng Liên “khò” nhào như đất sét, léo nhéo chòng ghẹo những người đến lấy hàng tết khiến Phiện “gù” muốn xịt miếng nước bọt biểu lộ vẻ khinh bỉ với mẹ ta nhưng không dám, sợ cô gái kia nhìn thấy.

Người ra người vào lấy hàng tết ai cũng phải cố tình buông một câu chòng ghẹo hoặc một động tác sàm sỡ khiến cô gái ngồi thu mình rúm ró vào góc giường, không dám ngẩng mặt lên. Phiện thấy tội tội cho cô gái. Lần đầu trong đời Phiện tỏ thái độ bảo vệ phái yếu:

- Các ông vừa phải thôi chứ, có phải đứa nào cũng là nặc nô đâu mà các ông xàm xỡ.

- Gớm nhỉ! Đúng là trời cho nên giữa mùa đông tháng giá lại có mưa to đến thế này.

Có giỏi lấy nó làm vợ, trông xinh ra phết đấy, so với mày nó là vàng còn mày chỉ như cục đất thối.

Có không ít người hậm hực với Phiện bởi bông hoa đẹp nhường kia, đã đến đây rồi mà họ không được hái.

- Mới đây, làm cao, mày chạm được vào nó tao mất tháng lương. – Ngọc “chột” phả hơi thối trong mồm vào tai Phiện.

- Nếu thương hoàn cảnh của em nó, giúp đỡ cuộc đời em nó tốt đẹp hơn cũng là một cái ân đức đời. Rõ rá cạp lại, chưa vương bận con cái, người như nó khối gái trinh theo không kịp.

Từ ngày xuất hiện ở khu tập thể này, lần đầu tiên Liên “khờ” có được câu nói tử tế thế. Lời nói của mẹ khiến mọi người chạnh lòng, không ai nói câu nào. Ngọc “chột” im lặng chắt nước mắt vào chai, tiếng nước chảy qua cổ chai u u như tiếng sáo.

Phúc “trâu” xồng xộc dắt xe vào nhà, mang theo cả bầu trời dầm nước trên lưng. Phúc “trâu” cởi mảnh vải mưa rồi nhìn người Liên “khờ” phẩy mạnh tỏ ý khinh miệt loại đàn bà này. Liên “khờ” lặng lẽ vuốt nước mưa bắn trên mặt, quay sang hỏi chuyện Tương:

- Anh mới về phòng này à? Lâu rồi em mới quay lại đây. Thế là bốn người bốn góc nhà, xem chừng bốn vị sau này cũng nên vương nên tướng cả đây, chỉ có thân tôi sau này là khổ.

- Đánh đi trăm phương như mẹ mà đòi lên bà sao mà cũng tính sướng với khổ. – Phúc “trâu” dè biu. - Ái chà, dẫn em mới tới kia à, sao từ nãy im lặng thế để đây không nhận ra.

Mặt Phúc “trâu” trở nên tươi tỉnh hơn hớn đi lại cầm tay cô gái ra cửa thì thảo:

- Tôi nay có thằng nào chưa? Đến khu này không có tiền đâu, con Liên “khờ” có nói với em không? Tôi nay anh đổi cân thịt lợn, được chưa? Cao giá nhất rồi đấy.

Cô gái giật tay khỏi Phúc “trâu” chạy lại giường Phiện “gù” ngồi xuống bụng mặt rầm rút khóc.

Phiện “gù” tức giận về thái độ càn rỡ của con người lúc nào cũng lên lớp đạo lý cho người khác mà lại ngay trong phòng này, vả lại Phiện cũng thấy bị xúc phạm thay cho cô gái, giá gạo trên tay đổ tung toé xuống nền nhà.

Tương nhắm mắt nằm duỗi dài trên giường, cơ mặt bên phải co giật dữ dội.

Phúc “trâu” nháy Ngọc “chột” rồi hai người khoác chung mảnh áo mưa rủ nhau đi. Ngang qua cô gái, Ngọc lăm bằm câu chửi trong mồm cho bồ tức. Trong túi quần hai người căng phòng cân thịt lợn cùng ít gạo, họ sang nơi tụ tập riêng cho cuộc vui đêm nay.

Liên “khờ” vét lại rá gạo Phiện làm đồ nấu cơm cho mọi người. Người như lên cơn sốt, Tương chống tay ngồi dậy cố ăn bát cơm cho đỡ mệt. Miếng cơm ứ lại trong họng nuốt không trôi, Tương nhều nháo nuốt vài miếng rồi lại lên giường nằm, lít nước mắt cùng cân thịt cũng không buồn cất đi nằm lăn lóc cạnh chân giường.

“Em không đói!” - Cô gái nhất định không ăn bát cơm Liên mang đến tận giường.

Dường như những sự kiện vừa xảy ra không tác động gì tới Phiện và Liên, bảo vệ sức khỏe cho ngày mai mới là việc đáng quan tâm.

Xong bữa cũng đã tám giờ tối. Liên “khờ” biết mình phải đi tới đâu trên con đường nhay nhựa bùn và tối như bụng trong khu tập thể. Tương ngủ say tít, không cần biết mưa gió thế này trời có bị sập xuống hay không. Cô gái vẫn ngồi bó gối trong góc giường của Phiện, cảm giác như nếu buông tay ra khỏi hai đầu gối thì sẽ có kẻ sẵn đến dẫn ngựa cô ra.

Phiện đứng quanh quần ngoài hiên đến mỗi chân cũng không dám vào nhà, sợ phải đối

diện với cô gái, sợ ai đó nhìn thấy chỉ còn hai người trong phòng sẽ nghĩ sai. Nhưng rồi đến lúc phải đi ngủ, Phiện vào nhà lấy chăn màn trong hòm ra đặt trước cô gái:

- Cô ngủ đi cho đỡ mệt, chăn màn giường tôi đây, đừng sang giường bên kia sinh chuyện không hay. Tôi ngủ ngoài hiên, khỏi phải mang tiếng.

Phiện “gù” kê cái giát giường phòng khi có khách ra ngoài hiên nhà, căng mảnh ni lông che mưa. Làm anh bốc vác nhiều khi đứng tựa lưng vào tường cũng tranh thủ chợp mắt được dăm bảy phút, nhưng đêm nay mưa xáo trộn tất cả, giấc ngủ không đến vô tư như mọi ngày với Phiện “gù”. Mưa bức tức lật Phiện hết xoay nghiêng bên này lại xoay nghiêng sang bên kia, dội vào tai những tiếng gầm gào như tiếng sóng quất vào bờ đá. Gió cầm cẩu với mảnh vải ni lông giật phàn phật. Tai quái hơn, gió còn luồn xuống dưới giát giường cào cào vào lưng Phiện buốt nhoay nhoáy. Đã quá nửa đêm, ánh sáng đèn của hội bài bạc chấp chới bay, khu tập thể hoang sơ như bãi vắng.

Lẻ loi trong tiếng gầm dữ dội của mưa gió bật lên tiếng khóc tầm túc, tiếng khóc cô nuốt vào trong lòng nhưng không nổi, nó vùng vẫy thoát ra khỏi cửa chỉ để cho mình Phiện nghe thấy. Tiếng khóc cô đơn ở khu tập thể này chưa từng nghe thấy, cuộc đời Phiện “gù” chưa hề nghe thấy. Tiếng khóc làm tan đi mọi băng giá trước phụ nữ của Phiện “gù”, khiến anh bạo dạn ngồi xuống cạnh cô gái:

- Cô sao thế !?

Được người hỏi, cô gái khóc càng tức tưởi hơn. Người cô run cầm cập khiến Phiện lúng túng không biết nên phải làm thế nào. Đêm hôm ngồi dỗ dành người phụ nữ xa lạ quả là khó khăn với Phiện “gù”. Tiếng khóc thúc Tương tỉnh dậy. Thật khó chịu, đêm nào cũng bị ai đó làm cho tỉnh giấc. Mẹ kiếp! Đàn bà hay sinh chuyện. Mặc ai, Tương cố chìm mình vào giấc ngủ. Thấy Tương cự mình, Phiện định gọi để có người nữa để nói chuyện, nhưng khi Tương nằm yên Phiện càng lúng túng. Mãi rồi lời nói cũng phải bật ra:

- Cô sao thế? Có điều gì âm ứ nói ra cho nhẹ, làm nghề này mềm lòng khổ vào thân!

- Anh nói thế mà nghe được à! Làm nghề gì! Anh xui tôi đấy à!

Phiện “gù” bị bất ngờ trước phản ứng gay gắt của cô gái, lúng túng đứng dậy bỏ ra ngoài.

- Anh! – Cô gái thốt lên cầu cứu.

Phiện “gù” chững lại. Tiếng gọi cầu cứu của người con gái khiến lòng kiêu hãnh của đàn ông trời dậy, Phiện mạnh dạn nhìn thẳng vào gương mặt cô gái. Ánh mắt của cô ấy hiền lành, cam chịu, chẳng giống những người đàn bà vằn vata đây.

- Anh nghĩ rằng em cũng như chị Liên sao? Đường cùng rồi em phải theo chị ấy, nhưng ghê lắm, em sợ. Anh cho em ngồi nhờ, ngày mai em sẽ đi khỏi đây.

- Xem ra cô cũng không phải người phở, ở quê bây giờ kiếm được bát cơm chát vật, nhưng chịu khó cày cuốc chẳng thể chết đói, còn sướng bằng vạ làm cái nghề này, nhục nhả lắm. Tôi sống ở đây gần hai chục năm rồi còn thấy hời, nhưng tôi là đàn ông, còn có công ăn việc làm, vất đâu cũng sống được. Tết nhất đến nơi rồi, về quê mà quán tùm với gia đình.

Những dòng nước mắt tủi phận càng chảy tràn trên khuôn mặt cô gái.

- Em không dám về quê, bố mẹ mất rồi, bây giờ về sống nhờ anh chị cũng khó khăn lắm. Ngày xưa anh chị cản không cho em lấy chồng nhưng em một mực theo anh ta, sướng khổ em chịu. Chồng em chẳng ra gì, cưới xong được vài ngày theo bạn đi đào đá đổ tận Quảng Bình. Ba năm chẳng thèm ở tới vợ, thành ra chưa có con cái. Chẳng biết làm ăn thua lỗ thế nào, về

nhà vô có đánh em phải nằm viện. Anh ta bán nhà bỏ đi đâu mất, em hỏi thăm không ai biết đi đâu. Đang lúc bơ vơ gặp chị Liên... Em liều nhắm mắt đưa chân.

- Nếu không có chốn về thì ở lại đây với anh, tuy chẳng sung túc gì nhưng tựa vào nhau cũng sống được.

Có phải lời của Phiện “gù” hay ma xui quỷ khiến ở đâu đưa tới. Câu nói thốt ra chân thành, nhìn sâu vào trong đáy mắt Phiện có tia sáng nồng ấm, đôn hậu, lời nói nghiêm túc như một lời thề trước trời đất. Và không biết vì nguyên cớ gì đã đánh thức Tương dậy đúng lúc lời nói chân thành của Phiện được thốt lên. Ông Tư bà Nguyệt cũng cần có người minh chứng cho cuộc xe duyên chẳng.

Đừng có dễ dãi với người xa lạ thế, đã biết người ta thế nào đâu! Sự tỉnh táo của con người trong Tương trỗi dậy muốn ngăn tình cảm của Phiện lại. Nhưng muộn rồi, chỉ với ánh mắt nồng ấm của họ nhìn nhau thôi khiến con người dung tục phàm trần trong Tương đổ gục.

- Em chẳng ra gì, ở lại rồi làm khổ anh. Anh đã biết em là người thế nào đâu, còn đời em bèo dạt mây trôi chẳng đáng gì.

Phiện “gù” hồ hởi:

- Lạ thế, mới gặp em anh đã thấy thương cảm và thực sự tin em là con người tốt. Hoàn cảnh anh nào có sướng gì hơn em đâu, nhà chỉ có mình, thầy u anh cũng mất sớm. Lúc còn sống hai cụ mong có cháu nối dõi nhưng duyên phận chẳng đến với anh. Rồi sướng khổ thế nào sau này anh xin chịu, nếu em đồng ý ở lại, ngày mai anh sẽ dựng thêm một gian bên đầu hồi dọn ra đây ở. Em đồng ý chứ?

- Vâng! Thì cảnh ngộ của em lúc này có được người thương tới còn mong gì hơn nữa, em mang ơn lắm.

Nước mắt ngừng chảy trên khuôn mặt cô gái. Gương mặt Phiện “gù” rạng rỡ. Phiện “gù” lại lay Tương dậy.

- Dậy, chú Tương! Dậy thôi nhờ chút việc.

Mối tình gì mà lạ lùng thế! Tương đã dậy, đã nghe thấy hết tất cả nhưng anh ta cần gì ở Tương đây. Tương ề à giả bộ ngủ:

- Mới có ba giờ sáng dậy làm gì, có việc gì để sáng mai. Lấy vợ mà cũng không dám hỏi người mình muốn lấy tên là gì.

- Chết thật, sao tôi lại vô tâm thế. Này chú Tương, tôi nhờ chú ngày mai được nghỉ chút tính toán rồi mua nguyên vật liệu dựng gấp giúp tôi gian nhà bên đầu hồi đây, nho nhỏ thôi.

- Đất hoang rộng thế sao không xây to mà ở. Bằng nửa gian này thôi chứ gì? Chỉ bằng tre nứa lá thôi à? Dễ không, khác nào dựng chuồng trâu, ở quê em vẫn làm.

- Làm gì có tiền để xây to. Chú nhớ để cho tôi khoảnh sân phía trước, làm cả công nữa.

4.

Khi móng sắt của những chú bò kéo gỗ lạch cạch lên mặt đường, tiếng tre nứa lá quăng rầm rầm xuống đầu dãy nhà thì cũng là lúc mưa ngừng hẳn. Một vài tia nắng nhợt nhạt lách mình qua được màn xám của bầu trời xuống đậu trên đám đất, nơi sẽ thành ngôi nhà hạnh phúc của Phiện “gù” và cô Mong. Những cánh cửa bật mở, những thân hình bị dìm vò nhàu trồi ra, tất cả cùng bật lên tiếng ồ!... ồ! đầy ngạc nhiên và hạnh phúc. Để lý giải cho hết nguyên do bật lên tiếng ồ hạnh phúc của hơn một trăm con người trong khu tập thể thì không có đủ thời gian. Nhưng chỉ có một điểm chung đáng nói, đó là mọi con mắt đổ dồn vào những đốm nắng trên

mảnh đất đầu hồi tò mò, ngỡ ngàng, trong tâm cảm nhận ra sự xoay vần của vũ trụ đang thuận chiều.

Phúc “trâu” cần tự cho mình trách nhiệm cao nhất để giải thích cho mọi người được rõ sự xáo trộn bất bình thường này là sao. Cúc quần còn chưa kịp đóng, một chân Phúc “trâu” đạp lên đồng tre, ngón tay như mũi tên trở xuống.

- Những thứ này của ai?!

Những bác thợ đánh xe bò sợ oai phong của Phúc “trâu” rút mình vào trong áo mưa như con sâu rút vào trong kén. Tương xăm xái nhẩy qua đồng tre lại trước mặt Phúc “trâu” giải thích, giọng hồ hởi:

- Anh Phiện lấy vợ, xây tổ hạnh phúc.

Phúc “trâu” trợn mắt ngạc nhiên, giọng nói méo lạc đi:

- Lấy... lấy ai! Ai ... ai lấy nó!

Tương vẫn trả lời vô tư:

- Anh chưa biết à, lấy cô Mong, cái cô đi cùng chị Liên, ngồi phòng mình hôm qua ấy.

Mặt Phúc “trâu” tái lại, giọng nói run run:

- Vô luân, vô đạo, vô... Các người có coi cái tổ chức, cái tập thể ở đây ra gì không!

Nói xong mặt Phúc “trâu” vênh lên tỏ rõ sự trang nghiêm của một tư cách mẫu mực, một người sống trong khuôn khổ của tổ chức. Với Tương, biết tổng cái bụng của anh ta rồi, hần học, ghen tức, miếng mỡ ngon thế để Phiện “gù” hớp mất. Nhưng chả sao, đời còn dài, còn ỏi cô đẹp hơn. Phúc “trâu” nhò phi về phía Mong rồi quày quả đi.

- Phiện “gù” đâu rồi, số đỏ thế!

Mọi người dồn về chật bãi đất đầu hồi, ghé mắt vào phòng Phiện “gù” xem mặt cô dâu, muốn được tận mắt nhìn thấy một mầm sống đang nảy chồi trên mảnh đất hoang vu ở đây thế nào. Những ánh mắt mệt mỏi sáng lên, tiếng tặc lưỡi, tiếng xuýt xoa khen người dâu mà ngon mắt thế.

- Đêm qua đã được tí gì chưa em ơi!

Không ít những lời nói suông sã như vậy buông ra chọc ghẹo Mong khiến cô không dám bước ra khỏi nhà. Nhưng những lời chòng ghẹo hôm nay không còn là những lời thô bỉ như mọi ngày.

- Thế Phiện “gù” đâu?

-Anh ấy lên phòng tổ chức xin đăng ký kết hôn rồi. – Tương luôn mồm giải thích cho mọi người.

Chẳng ai xui khiến, đào đất đổ nền, sắp xếp rui mè, cột cái cột quân đâu ra đây, đánh lá cọ thành thạo như công việc bốc vác hàng ngày, mọi người lao vào giúp Phiện “gù” dựng nhà hạnh phúc, quên cả cái hạnh phúc trời đã tạnh mưa sẽ kiếm được tí chút cho riêng mình trong ca sản xuất tới. Còn Tương, tưởng rằng một mình xoay xở thế mà bây giờ chỉ đứng nhìn mọi người làm.

Khi mọi người đã quên hẳn sự có mặt của Liên “khò” thì bất ngờ cô ta lại xuất hiện như mọc lên giữa đám đàn ông hôi rình mùi mồ hôi trộn lẫn với bùn đất và nước mưa.

- Làm đi, trưa nay sẽ có tháng lương của anh Ngọc đãi.

Tưởng rằng mọi người sẽ rộn lên vì cái tin này, nhưng tất cả các cái đầu gằm xuống hơn vào các nút lạt, các gò lá chuẩn bị đưa lên mái. Không phải họ đã thừa biết, thằng Ngọc

“chột” chẳng bao giờ móc túi mình ra đãi bạn một chén chè chat mà chính là những lời nói vô tình của Liên “khờ” đã nhiều lần trở thành lời tiên tri đoán định số mệnh của họ. Chẳng bao giờ Liên “khờ” có câu nói tốt đẹp như hôm qua, gửi gắm cuộc đời một cô gái dẫn theo để ngay hôm sau đã trở thành hiện thực.

- Con này tháng trước xem cho tao tháng này mất của. Đúng thế! Chen vào mua mấy cái xô số, tay đặt trên ghi đông xe mình thế mà lúc quay lại mình lại đang cầm ghi đông xe người khác. Nhanh như trộm.

Câu chuyện được ban ra bằng những lời thì thảo vừa rụt rè vừa thành kính, khẳng định những lời tiên tri của Liên “khờ” có độ chính xác cao.

Phúc “trâu” nằm duỗi dài trên giường, mắt nhìn vô hồn lên trần nhà.

Ngọc “chột” xếp lại đồ đạc trong hòm, tay run run.

Tương đứng chống tay tựa cửa nhìn những mảng nắng chột hiện, chột nhoà.

Số phận! Tất cả đều âm thầm suy tư về tương lai mà Liên “khờ” đã đoán định, rồi trong số mấy người cùng phòng ai sẽ được làm vương làm tướng gì đây.

Đúng giờ ngo, căn nhà hạnh phúc của Phiện “gù” được hoàn tất. Mái lá, tường quây cũng bằng lá, khang trang, sáng sủa hơn hẳn dãy nhà tập thể. Có công đầu tư có khác, mọi người nhìn ngắm ngôi nhà gật gù khen. Mọi đồ đạc của Phiện “gù” được di rời sang nhà mới. Mong không dám nghĩ đó lại là căn nhà hạnh phúc của mình sẽ được hưởng, cuộc đời sao lại xoay vần nhanh chóng thế, mới hôm qua còn thấp hèn trong con mắt mọi người, nay lại được đón tiếp ân cần chu đáo. Mọi người giục Mong sang nhà mới nhưng cô còn ngượng ngùng không dám bước ra khỏi cửa.

- Phiện “gù” về kia rồi! – Ai đó reo lên: - Mau về bé vợ sang nhà mới!

Tưởng rằng sẽ được nhìn thấy khoé miệng nhếch lên mỗi khi cười vui của Phiện “gù”, nhưng mọi người chẳng lại ngạc nhiên. Cánh lưng càng còng xuống hơn, ánh mắt cằm cằm nhìn xuống đường, Phiện “gù” đi thẳng vào trong gian phòng tập thể, không nói với ai câu nào.

Chờ cho Phiện ngồi thông thượt trên giường, Tương rụt rè lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì vậy, anh Phiện?

Phiện nói nghèn nghẹn:

- Không có giấy giới thiệu của địa phương của cô ấy chúng nó không cho đăng ký.

Mọi người đã tụ tập chật nhà nhao lên nói:

- Nhiều khê! Cứ về sống với nhau chúng nó đuổi được à!

- Không được! – Phúc “trâu” đang nằm dài trên giường ngồi bật dậy, nét mặt căng thẳng, nghiêm trọng: - Chưa có đăng ký, sống với nhau là bất hợp pháp, tôi không để cho các người về ngủ với nhau, bậy bạ quá! Sống phải có tổ chức! Vì tình đồng nghiệp, tôi sắp xếp thế này, tạm thời cô Mong sang kia ở một mình... không được, cô sợ đêm hôm có thằng nào mò vào chứ gì, thằng Tương thông cảm sang đây ở một thời gian còn cô ở bên này. Mấy đứa kia về chuẩn bị đi làm. Cho ông Phiện nghỉ ca tối nay để thu xếp việc riêng.

Mong bần thần ngồi như đồ sụp xuống góc nhà, gục đầu xuống gối khóc nức nở.

- Không được khóc em ạ! Dù có hay không có đăng ký chúng mình vẫn thành vợ thành chồng, mình sống tử tế chẳng ai làm gì được. – Phiện ngồi xuống cạnh Mong an ủi.

- Em làm khổ anh! Thôi, cứ để em về quê, đằng nào cũng mang tiếng xấu, em không sợ gì nữa.

- Không được! Anh không cho em đi! Có đăng ký mà sống với nhau chẳng ra gì thì đăng ký có giá trị gì. Không hộ tịch, không sổ gạo anh sẽ chịu được hết, chẳng lẽ cuộc đời thăng bốc vác còng lưng cả ngày mà không nuôi nổi vợ sao!

Lần đầu tiên mọi người được nghe Phiện “gù” nói hào hùng, đầy quyết đoán như vậy.

Trời bắt đầu lại đổ mưa. Mưa như mưa ngày hè, ào đến trút nước ràn rạt xuống đường rồi lại trón đi một lúc, lại bắt ngờ rồ lên muốn trêu tức người ta. Có chút hào hứng về hạnh phúc của Phiện “gù” thì Phúc “trâu” hắt đi mất, có một chút khấp khởi mưa tạnh sẽ “đánh đậm” được chút gì trong ca tối nay lấy tiền tiêu tết thì mưa đổ trôi đi, mọi người rầu rĩ kéo nhau đi làm ca tối. Bùn sục ngập lộp xe. Nhiều người tỏ ra bực mình:

- Trời đất thế này mất công đi rồi lại về không, sao lãnh đạo không cho nghỉ luôn.

- Biết vậy vẫn cứ phải ra.

- Dẫn điếm về nhà thì được, người ta muốn nên vợ nên chồng thì cấm. Đồ chó má!

Im lặng! Đường phố vắng mình trong mưa trèo trẹo như miếng bánh bị bóp vụn. Không ai nói theo câu nói vừa rồi. Mọi ánh mắt căm căm xuống vòng quay của xe, đám người lúc nào cũng muốn hò hét hết mình cho trút nỗi mệt nhọc của công việc nay ứ rữ như hàng cây dầm mình chịu mưa. Họ hình dung lại vẻ mặt của các cô gái điếm, tất cả đều trợn trạo nhưng ẩn bên dưới là những thất vọng không thoát ra nổi.

Ngọc “chột” móc bao Sông Cầu giấu sâu tận lần áo trong ra mời mọi người hút cho ấm. Những đóm lửa lập loè nhảy múa trong lòng bàn tay lạnh giá. Mọi người ngồi sát vào nhau trên đồng lúa mạch, chuyện con tàu chở nhiều loại hàng quý hiếm không được ai nhắc tới. Trời năm nay dờn nét như thằng Ngọc, chẳng hiểu cơn có gì mời anh em Sông Cầu. – Mọi người thủ thủ vào tai nhau.

- Thằng nào được hút thuốc rồi còn lăm điều thế! – Ngọc “chột” nằm trong tối nói ra: - Thằng Phúc “trâu” quá đáng!

Thì ra là vậy, Ngọc “chột” thấy xấu hổ thay cho thằng bạn thân muốn chuộc lỗi họ.

Phải trả thù, có vậy nó mới sáng mắt ra, mới hết được tính hùng hổ ngu xuẩn của nó. Tương dò dẫm trong bóng tối, nhưng trong tâm địa lại đang le lói ánh phản quang của sự độc ác. Vừa đi làm về, chưa kịp vào phòng Phúc đã đẩy Tương sang căn nhà mới của vợ chồng Phiện. Còn vợ chồng Phiện ngồi thu lu ở góc giường. Tại sao anh ta lại nhu nhược thế, để Phúc “trâu” chỉ là tổ trưởng thôi bắt nạt. Vì công việc, vì miếng cơm manh áo cả thôi. Đành vậy, mình còn phải kiếm tiền xây ngôi nhà to ngay đầu làng cũng phải chịu nhún thôi. Tương trần trọc với những suy nghĩ quẩn quanh trong gian nhà mới. Tiếng mưa rào rào trêu tức những gòi lá cọ. Mãi vẫn vương những chuyện đầu đầu mà quên hẳn chuyện thằng Sửu “rồ” đêm hôm lần mò vào nhà. Đa nghi là cái hộp cộng hưởng của cả ghen, Tương ngồi bật dậy với quyết tâm chột đến, phải bỏ làm vài ca về nhà thế nào cũng bắt được quả tang hành động đồi bại của những kẻ ma lanh. Tại sao cô ấy cứ thúc mình phải thoát ly?

- Ai! - Tương giật mình quát vào khoảng không tối đen.

Im lặng. Có tiếng bước chân dò dẫm thận trọng trên nền nhà.

- Ai đấy? Sao không lên tiếng?

- Khế thôi! Em đây! – Tiếng phụ nữ thì thào trong hơi thở gấp.

Tiếng đàn bà khàn khàn như tiếng mèo khiến Tương hoảng hồn ngồi dậy thủ thế.

- Em nào?

- Liên đây!
- Làm tôi giật mình, đêm hôm mò vào đây làm gì?

Tương trấn tĩnh nằm xuống giường.

- Đêm nay đàn ông ở đây ngủ rũ ra như phải dịch, chẳng biết phải đi đâu, cho em ngủ nhờ.
- Có mỗi cái giường con thì nằm đâu?
- Thì nằm chung, có sao đâu, anh không muốn quay mặt vào trong, mắt gì đâu nào.

Liên “khờ” không để Tương đồng ý, vén màn chui vào. Đêm tối như bưng, căn nhà được rào kín bằng trận mưa trút ngày càng dữ dội hơn. Trong lòng đang bị những hằn học bọc lại, Tương chỉ biết xoay người vào trong sau cú huých của Liên “khờ”. Tương cố nằm yên, nhắm mắt để ngủ, thế nhưng mùi ngai ngái của da thịt đàn bà cứ tro tráo xộc thẳng vào mũi khiến Tương bắt đầu giãn gở. Cái cổ tròn núng nính ngấn thịt của Liên “khờ” đã áp sát cạnh hơi thở của Tương. Phải rồi, cái ngấn cổ lúc nào cũng xâm xấp mồ hôi như một thứ keo có mùi khét cháy của Liên “khờ” đã câu được bao nhiêu thằng đàn ông mà chẳng ai chê lùn chê xấu. Tương hít sâu mùi da thịt Liên “khờ” nén tiếng thở dài.

- Không ngủ được à? Tưởng số con Mong được sướng, ai ngờ ... Nhưng anh Phiện quyết tâm lắm, ở đây chẳng ai được như con người ấy. Theo anh liệu có thuận cả không?

Tương thở dài quay người vào trong.

- Đúng là cái số nó vậy, có muốn giời không cho cũng chẳng được. Như các anh sướng thật, sống vô tư.

- Bà bằng tuổi chị tôi, xưng em làm gì.
- Thì kiếp bọn em phải thế. – Liên “khờ” hậm hực khóc.

Tiếng khóc như tiếng chuột rúc trong đêm vắng khiến Tương nao lòng. Trời xui đất khiến thế nào, cái tính cao thượng của thằng đàn ông muốn được an ủi dễ dàng phải yếu trời dậy không đúng lúc đã lật Tương lại. Tương quàng tay qua ngực Liên “khờ”. Liên “khờ” vòng tay ôm lại, rúc đầu vào ngực Tương, rấm rứt khóc. Bốn cánh tay dần thiết chặt, hai thân hình quấn lấy nhau lẫn lộn trên khoảng chật hẹp của chiếc giường. Chưa lần nào hai con người này lại được hưởng khoái cảm mãnh liệt như lần này. Nước mưa bị ứ lại dâng lên xâm xấp nền nhà.

Sáng. Những tia sáng nhờ nhờ như lưỡi dao lách qua những kẽ hở trên vách vào đánh thức Tương dậy. Tương choàng tỉnh, nhớ lại chuyện hồi đêm hốt hoảng nhìn quanh, sợ rằng có ai nhìn thấy Liên “khờ” trên giường mình thì thật xấu hổ. Không có ai nằm bên cạnh, mùi ngai ngái của cơ thể Liên “khờ” cũng không còn vương lại, Tương thở phào nhẹ nhõm. Những dấu dấp phụ nữ trên nền nhà cũng bị nước dâng lên xóa sạch. Thế là chẳng còn dấu tích gì. Và cũng từ hôm đó, không ai gặp lại Liên “khờ”. Người ta nhanh chóng quên ngay người đàn bà tuy xấu xí nhưng anh đàn ông nào cũng thêm muốn nếu như vô tình ngồi cạnh.

Trong lúc tiếng rên sung sướng của anh chồng cố kìm lại để khỏi bị lộ tẩy một hành động u muội của tình ái, thì cô vợ ở quê cũng bám chân dò dẫm trên nền nhà trơn trượt và cố gắng hoá giải tiếng kéo kẹt của cánh cửa khỏi làm thức giấc hai đứa con.

- Anh mở cửa nhà tôi bằng cách nào? Muốn tôi la làng không! – Son đẩy vai bóng người bên cạnh.

- Em cứ la đi, dân làng có ra được tới nơi thì em cũng chữa kênh lâu rồi. – Sứu “rồ” ghé vào tai Son thì thào.

Hắn cười hình hích khiến Son ghê tởm.

- Loại du côn như anh tưởng tôi háms lắm, tôi không phải loại đàn bà lẳng lơ mà đêm hôm mò vào. Đồ ma giáo!

Sửu “rồ” cười lục cục trong cổ hãnh diện, coi câu nói “ma giáo” của Son là lời khen chứ đâu phải riếc móc. Cánh cửa cài then gỗ, mộng hờ toang hoác của nhà này với Sửu mở chẳng khó khăn gì. Thọc tay vào trong chăn, hơi ẩm của cơ thể người đàn bà đã theo đuổi từ ba năm học cấp ba không thành khiến Sửu “rồ” muốn ôm choàng lên. Nhưng sự ma lạnh của con người Sửu đã cản lại, có thể cô ta sẽ không la lên nhưng rồi sẽ chẳng được gì. Sửu vẫn cho rằng mình là người luôn xử lý tốt những tình huống khó. Tay quờ phải ống sữa bò ở chân giường, Sửu nhặt lên lẳng vào góc nhà. Tiếng kêu xoang xoảng trong đêm lạnh đánh thức người đàn bà vắng chồng lâu ngày nhưng chẳng làm cho hai đứa trẻ đang tuổi ăn tuổi ngủ tỉnh giấc.

- Chuột, mèo gì sục sạo gớm thế!

Son tỉnh giấc ngồi dậy lắng nghe tiếng động.

- Sửu đây! – Sửu thì thào.

Sự bất ngờ giữa đêm hôm chẳng khiến Son hốt hoảng, tình huống này đã được tính tới. Người đàn bà lặng lẽ vén chăn bước ra khỏi giường.

Với Sửu lại là bất ngờ. Không ngờ cô ta bản lĩnh thế. Sửu nghi ngờ sự thành công không tưởng này.

Tiếng mưa như thứ hồ nhảo chảy lồm bồm từ trên mái gang xuống nền sân. Đất bị sục lên như bùn. Sửu lặng lẽ theo sau người đàn bà.

- Anh cần gì mà phải mò mẫm đêm hôm thế này, chẳng đáng mặt đàn ông.

Người đàn bà khó hiểu, chẳng ra ốm ờ cũng chẳng ra chính chuyên. Có lúc Sửu đã nắm chặt cô ta trong tay, thế mà rồi lại giật mình buông ra mất mà chẳng hiểu vì sao.

- Chẳng biết vì sao, anh chỉ muốn được ôm em một lần, đến bây giờ anh chưa muốn lấy vợ cũng vì lý do ấy.

- Tôi lại đặt giá đến thế cơ à. – Giọng Son đánh lại giễu cợt.

- Thế sao em không phản ứng lại anh, mà cũng chẳng đồng ý là thế nào.

Son im lặng.

- Lần cuối anh cầu xin em, đi với anh, sang nước ngoài chúng mình sẽ sung sướng! Tôi mai phải xuống thuyền rồi, anh đóng hai suất, dành cho em đấy. – Sửu “rồ” van nài.

- Tôi không phải gái mất dạy mà anh gạ gẫm. Nể tình là bạn học cũ tôi tiếp, anh đừng có được đằng chân lân lên đầu. – Son xẵng giọng gắt gỏng.

Chính chuyên gì, loại đàn bà đêm hôm đề trai mò vào vẫn lặng thinh mà lúc nào cũng cao giọng nói tới đạo đức. Minh chưa phải đối tượng. Con đàn bà xấu người, xấu nét. Nhưng sao mình vẫn cay cú được một lần nằm đè lên cô ta. Bây giờ chỉ còn ý nghĩ trả thù chứ còn tình yêu gì nữa đâu. Thằng Tương “quất” thì hay ho gì, chẳng lẽ bới xấu nó để cho cô ta thấy mình vẫn hơn.

Nghe người lớn tuổi kể lại, vì có công chỉ hãm cho Tây bắt bí thư huyện uỷ, bố Tương được bổ làm lý trưởng. Được ba năm, bộ đội về giải phóng làng, ông ta chạy ra bắt cầu Bà Sinh theo lính đồn. Tên quan hai chỉ huy mãi thu xếp đồ đạc để rút chạy, làm ngơ trước vẻ mặt sợ hãi, giọng nói lập cập nài nỉ của tên tay sai:

- Các quan có bảo con cần cắt con cũng làm, chỉ xin cho con được đi theo!
- Thế thì cần đi! – Tên quan hai nói xằng cốt cho qua chuyện.

Tương chỉ là câu nói cửa miệng để biểu lộ tấm lòng, bố Tương làm thật. Đồng cắt chó trước cửa nhà quan bị ngoạm cụt chóp. Ông ta được quan chứng thực sự trung thành, được đẩy lên xe cùng tháo chạy. Đến giữa cầu Bà Sinh xe chết máy. Tiếng súng bộ đội bắn chỉ thiên kêu gọi đầu hàng đang tiến đến gần. Quan quân bỏ xe chen nhau chạy bộ. Bố Tương bị đẩy rơi xuống sông. Ông ta bơi nấp vào bụi cỏ lẩn, chờ tới nửa đêm mới dám lần trở về nhà. Không ai trả thù. Gần chục năm sau Tương ra đời và thừa hưởng tính cục cằn, dễ nổi nóng nhưng cũng rất dễ hoảng sợ của bố.

Là bạn học cùng lớp trong suốt mười năm học phổ thông nhưng chưa một lần Sơn và Tương nói chuyện với nhau. Con gái trong lớp cũng không ai muốn chơi với Tương bởi thân hình gầy quắt bé nhất lớp, thêm nữa bộ răng vẩu quá mức, thêm nữa khi nói chuyện nước bọt bắn ra đọng lại hai bên khoé mép thành những cặn trắng, bọn con gái gọi đó là hai cái ngà voi và cái tính chấp nhặt nhỏ nhen không ai muốn gần. Học xong, bố Tương giục con lấy vợ. Tương vâng:

- Lấy ai?

- Con gái làng này chắc không còn ai để mà lấy. - Ông bố rít lên. – Loại bắt tài! Con Sơn nhà bà Xê được chưa?

- Tương phụng phịu: - Con gái mà nhỏ, gầy như con tép khô ấy ra cái gì. Bố thích thì cưới nó cho bố vui.

Ông bố nở nụ cười:

- Tôi đến nhà nó chơi, nó hẹn mà đấy. Nó gầy nhưng khôn gấp vạn con gái làng này.

Một tuần sau đám cưới được tổ chức.

Khi tiếng pháo đón dâu nổ râm ran ở làng bên thì Sứ “rỗ” mới được biết, cô gái có ánh mắt hay nhìn ngang đa tình, cái miệng nhỏ xinh có cái răng khểnh cười duyên mà Sứ theo đuổi bấy lâu nay đã lấy chồng. Mà lấy ai kia chứ, lấy cái thằng vẫn bị bọn Sứ bôi cứt trâu lên đầu chỉ biết khóc chạy về. Tiếng pháo nổ hành hạnh như tràng cười giấu cợt Sứ. Đám cưới cùng làng ấy sẽ đi theo đường nào? Nếu đi theo đường trong làng chỉ mấy chục mét là tới nhà nhau, nhưng nhà đã có đám thì phải khoe, đi vòng theo đường bờ đê cho nên cảnh nên tình, có cơ để trưng diện những bộ quần áo còn thơm mùi hồ, những chiếc xe đạp bóng loáng nước mạ kền. Khi đoàn rước dâu lên tới mặt đê, cô dâu còn lúng túng chưa biết bám vào đâu vì tay lái chú rể loạng choạng giữ thăng bằng thì chiếc xe bị thùng lốp bởi những chiếc đinh nhọn được ngụy trang rất khéo nằm rải rác dọc theo lối mòn. Sợ bị nát sẫm, Tương vội vác xe đạp lên vai đi vượt lên phía trước, không để ý tới những đồng cắt chó đặt ngay gần cạnh những chiếc đinh. Chiếc xe đạp được công kênh như bay trên đoạn sông lộng gió. Đám rước dâu trở thành đám rước xe đạp.

5.

Trời chẳng chiều lòng người, ngày ba mươi mưa ngừng hẳn, thế là tết nhất vẫn phải nai lưng ra làm. Nghe đâu chủ tàu có treo giải thưởng, cán bộ đốc thúc ghê lắm, ốp làm hết giờ chứ không cho nghỉ sớm như mọi tết. Không gắng sức không xong. Luồng gió hanh heo lạnh giá như con quỷ khát hút cạn khô cả bầu trời đầm nước, hút cạn khô cả ý đồ lợi dụng trời mưa dai dẳng tranh thủ tạt về quê của Tương.

Tiếng pháo bắt đầu lạch tách nổ rải rác vài nơi như màn dạo đầu cho hàng loạt tiếng nổ oà lên của niềm hân hoan đón chào năm mới tốt đẹp sắp tới. Đó là lời của Phiện “gù” nói với Tương trong lúc hai người thủng thẳng bước trên con đường tới xí nghiệp. Còn Tương lúc này chỉ muốn học cách xịt nước bọt qua kẽ răng của Phiện “gù”. Nó có thể là sự ngạo mạn, có thể là sự khinh thường, cũng có thể là sự hằn học tức tối, tùy từng nơi từng chỗ, tùy theo nét mặt của người thực hiện và độ văng của nó mà đoán định trạng thái biểu cảm. Tương thử xịt, nhưng miếng nước bọt không văng đi mà rơi đúng chân mình. Tương hằn học thầm chửi đổng trong miệng. Như vậy chẳng bõ bèn gì, Tương muốn phá tan sự im lặng giữa hai người, phá tan niềm vui âm thầm trên nét mặt Phiện “gù”.

- Anh chị về sống chung như thế không sợ ông Phúc gây khó dễ à?
- Làm thằng bóc vác trên răng dưới tạc đạn, có cái chó gì mà khó dễ với nhau. Thằng ấy ác mồm thế thôi nhưng tốt tính, hôm nọ mày không vác được nó hộ cả toa đấy không.
- Anh chóng quên thế, chính anh còn nháy em.
- Thì thằng bóc vác nào chả thế, cái nặng nhọc khiến con người ta trở nên cục cằn. Phải hiểu được như thế thì mới không cố chấp, sẽ không sinh chuyện chẳng ra gì

Biết vậy, Tương chẳng muốn nghe thêm nữa, đi dần bước lên trước. Đến dải phố trung tâm, đám thanh niên đi chơi giao thừa chia tách hai người ra xa nhau. Người đổ ra đường đông thế, lần đầu tiên Tương được thấy đêm ba mươi của dân thành phố thế nào. Không khí bị cọ sát nóng dần lên, nhào trộn mùi mồ hôi với mùi nước hoa thành thứ mùi hăng hắc khó thở. Vẻ mặt thanh niên hãnh diện. Người người được đi chơi còn Tương lăm lụi, cau có bước gập theo Phiện “gù”. Sao ông ta đứng đỉnh bước thế thôi mà nhanh thế, khi này còn đi sau, bây giờ Tương phải vất vả lăm mới theo kịp. Ra thành phố phải được như đám thanh niên kia mới đáng. Một quả pháo ném nổ ngay đầu mũi dép Tương, hơi thuốc làm bỏng rát chân. Thằng lỏi ném pháo phớt lờ cái nhìn hằm hè của Tương, bước chân dậm dật, ngông nghênh chen thẳng vào đám con gái đi ngược chiều. Mày khá lắm, cuộc đời chưa đầy ải mày.

Bỗng nhiên, như một phản ứng dây chuyền, tiếng hô “Đánh nhau đây!” lan đến. Những tốp thanh niên xô nhau chạy. Những gương mặt đang táo tác bỗng dừng chừng lại ngơ ngác nhìn nhau, không biết có phải đánh nhau thật không. Nhưng vẫn phải cảnh giác, mọi người dòn nhau chạy dạt vào vỉa hè. Tương bị chen dạt vào một góc tường. Đứa con gái đứng ngoài ép cả bộ ngực căng tròn của tuổi mới lớn vào lưng Tương để chừng đến vài phút mà không thấy xấu hổ, bộ mặt hơn hớn nhìn người đi đường bằng vẻ thách thức. À ra vậy, lối sống của dân thành phố bấy lâu nay chỉ nghe người khác nói nay Tương mới mục sở thị.

Tết nhất chỉ cần làm chấm chơ gọi là, có về sớm cũng chẳng ai nữ bắt tội. Chưa đến giờ giao ca, cầu cảng vắng lặng. Bóng những chiếc cần trục chân đế gổ đầu lên mái kho ngủ gà gật, không để ý tới luồng gió lạnh se sắt đang đùa giỡn những ngọn đèn pha vàng vọt trên cột cao. Ánh điện chung chiêng. Lưng Phiện “gù” cong như dấu hỏi, tiếng dép lệt xệt kéo theo tiếng vọng của đêm. Tương chán chường bước theo sau. Hoài tưởng về cuộc sống đầy thú vui như sợi dây cao su buộc níu tâm trí Tương lại với đường phố, càng đi sâu vào xí nghiệp càng bị kéo căng ra để đến độ quật đổ Tương xuống mặt một chiếc hòm máy. Tương thở dài nuối tiếc. Có tiếng người gần đầu đây, Tương ngóc đầu dậy tìm kiếm mong có người nói chuyện. Máy người Tương không nhận rõ ai nép vào trong góc kho thì thảo, ngó nghiêng, nhấp nhòm như đánh trận giả. Hẳn chúng nấp vào đây chẳng phải tránh gió lạnh. Máy cô nhân viên giao

nhận đi ra cầu, ánh đèn cao áp trắng xanh trên tàu rơi xuống khiến gương mặt họ bọt bọt, ánh mắt mệt mỏi thần thờ của người thiếu ngủ. Mỗi cô tự trang bị cho mình một mảnh giấy xé ở các kiện hàng, sẵn sàng trải xuống đường để rồi cuộn người vào trong giấc ngủ tranh thủ được lúc nào tốt cho sức khỏe lúc ấy. Chẳng cần phải quan tâm tới ai làm gì, Tương kéo cổ áo trùm qua tai cho đỡ lạnh, giấc ngủ kéo tới.

Tiếng Phúc “trâu” chứ không phải tiếng của những chiếc tắc - tơ nổ càn cách làm rạn bầu trời đêm đánh thức Tương dậy.

- Thăng Tương lên hầm! Hôm nay cho mày lên tàu, nhớ đừng có cắm cái gì vào bụng, bị bắt đừng có trách. – Phúc “trâu” đứng choạng chân giữa cầu tàu, tay giơ cao cuốn sổ về phía ánh sáng để phân công công việc cho từng người.

Khôn nạn! Lần đầu tiên được bước chân lên tàu, câu nói của hắn vậy khác nào rửa người ta. Tức giận khiến vùng mặt bên phải của Tương co giật như châm điện. Bất giác Tương xịt nước bọt qua kẽ răng. Vẫn không được như Phiện “gù”, miếng nước bọt rơi ngay xuống ngực áo.

Đường xuống hầm tàu tối mò, sâu hun hút như không có đáy. Bàn tay Tương bóp chặt từng bậc thang bằng sắt, gãi đâm vào như dao cứa, khớp cổ chân run bần bật muốn quy xuống. Sao sâu thế! Có lẽ cảm giác sợ khiến Tương run, hay là bị yếu tim, lần nào cũng thế này theo sao được nghiệp bốc vác. Tới sàn tàu, Tương đang lơ ngơ định hướng thì đâm sầm vào hắn, cái gã to béo mới gặp được vài lần ấy.

- Sao thế! Mắt mờ chân chậm xuống đây làm gì! – Hắn khinh khinh nhìn Tương.

Mẹ mày, tiếng the the như đàn bà, loại tiểu nhân, Tương thâm rửa hắn. Không biết thế nào lại va phải hắn lúc này.

Tiếng phanh thủy lực của cần trục trên tàu đóng mở chiu chiu như những phát đạn găm vào bầu trời đêm trống rỗng. Tương theo sát Phiện “gù” mong tìm sự nương nhờ, bởi bờ ngõ trước bao loại hàng hoá không biết nên làm loại nào. Bởi Tương còn mong dựa vào sức khỏe và nhiệt tình làm của Phiện “gù” sẽ chẳng phải vất vả. Đừng nói cái ma lạnh này Tương học của Sừ “rồ”, ai chẳng muốn nhàn thân.

- Làm gì đây anh Phiện? – Tương hỏi khi cần trục hạ vồng cầu xuống hầm.

- Làm vải. Trải vồng ra. Đừng có tốn sức vằn một mình thế, không nổi đâu.

Tương cùng Phiện mỗi người một đầu súc vải vằn vào vồng. Được một vài mã hàng cầu lên, tưởng chừng chẳng có gì nặng nhọc so với vác toa lúa mạch hôm nọ. Nhưng chỉ lúc sau các đầu ngón tay bám vào súc vải bắt đầu nhức nhối, lớp ni lông bọc ngoài chuội ra tuột khỏi tay liên tục. Tương thở dốc, trời lạnh mà mồ hôi túa ra ướt đầm lưng áo. Tương liếc sang Phiện “gù”, công sức xếp được mã hàng anh ta chịu cả vậy mà nét mặt vẫn như không, hai đường cơ hai bên lườn trồi lên thụt xuống như hai sợi dây chèo.

- Có tí gì để mừng tân xuân chưa anh trai?

Tiếng người đàn bà khuất trong bóng tối lạnh hơn gió bắc. Một thân hình béo đầy đà trôi lên sau những súc vải. Cô ta là nhân viên giao nhận. Tương biết vậy bởi khi nãy nằm cuộn nhàu nhĩ trong mớ giấy cùng trên mặt hòm hàng với nhau. Tuy béo đầy đà nhưng ánh mắt sắc sảo, nét mặt khá xinh khiến Tương hé mắt nhìn trộm vài lần.

- Vào trong cho kín đáo, sáng như ban ngày thế này đứng đây để khoe à. – Phiện “gù” cầu nhàu.

Tương không biết họ nói với nhau về việc gì. Còn nhiều điều phải học hỏi.

- Bị hoạn rồi hay sao mà nhìn thấy gái đã sợ. – Cô gái cười hình hích, dúm tay vào nách Phiện “gù” đùa.

Tương buông tay khỏi súc vải định vắn, đứng ngậy người nhìn họ đùa nhau.

- Ai nói thằng Phiện “gù” bị hoạn thế, có vợ rồi đấy nhá. Huệ “vịt” hả, anh sẵn sàng giúp một tay.

Ngọc “chột” làm hàng ở góc bên kia hầm vôi nhảy phăm phăm qua các đống hàng sang bên này vỗ vào mông cô gái rồi hiêng hiêng mắt cười nhả nhở.

Huệ “vịt” xé đầu bọc ni lông của các súc vải để chọn. Được loại vải như ý, cô ta được Ngọc “chột” hỗ trợ xé rời khoảng chục mét rồi gấp thành một băng dài. Rồi không ngần ngại cô ta cởi phăng hết tất cả các áo trên cơ thể, chỉ còn chiếc xu-chiêng ôm đầy lấy đôi vú đầy đà. Ngọc “chột” nhanh chóng quần xung quanh bụng Huệ “vịt” những lớp vải vừa xé và cuối cùng cột chặt bằng sợi dây cao su. Xong phần bụng, mọi việc đã quen thuộc Ngọc “chột” cầm cặp quần Huệ “vịt” tụt xuống. Rồi xung quanh đùi được quần vào một lớp vải.

- Xong rồi! Trả công tôi thế nào đây. – Ngọc “chột” nghiêng mắt nhìn lên hỏi đùa Huệ.

- Công xá sòng phẳng thế còn đòi gì nữa.

Cả hai cùng cười hình hích.

- Làm gì mà đứng thộn ra thế. Lên nghỉ tí đã, đầu ca bọn nó tranh thủ, chưa làm được đâu.

– Phiện “gù” giật tay Tương lôi đi.

Đúng là lúc đầu cặp đùi trắng, đôi vú đồ sộ của Huệ “vịt” khiến Tương thích thú, thế nhưng chỉ lúc sau, những tiểu xảo về công việc “đánh dâm” mới lạ lắm hút hồn Tương. Làm gì mà anh ta kéo Tương đi nhanh thế, cứ như là trốn chạy không bằng, đứng lại xem còn gì mới lạ nữa không nào, còn mấy cô gái đang đứng trong bóng tối làm gì kia kìa. Thôi đành cứ tạm theo anh ta để dựa dẫm đã, rồi khi nào quen người quen việc rồi mình sẽ biết cách xoay sở. Bóng tối nơi góc hầm có cầu thang lên xuống bùng lấy mắt Tương nhưng lại làm bùng lên ngọn lửa thèm khát có được những đồng tiền rủng rỉnh để về làng còn lên mặt với mọi người. Thằng Sứ “rỗ” hẳn đã thạo những việc này, kiếm được nhiều tiền, cho nên mỗi lần về quê ngông nghênh trên chiếc xe đạp mi ni màu xanh ngọc, áo la tô dựng ve áo trùm kín tai khiến không ít trai làng lân la hỏi giá mua bao nhiêu. Chỉ đồng lương không chẳng bao giờ Tương có được những thứ ấy.

Chẳng hiểu anh ta là người gì mà đống của dưới chân cứ đứng đưng. Nhìn kìa, mắt anh ta tìm gì trong khoảng không đen tối kia mà cứ nhìn đắm đắm vào đó, không thèm để ý tới chúng nó ném những bao hàng đánh cắp xuống thuyền mừng đang ép sát vào mạn tàu. Đã vậy anh ta lại kéo Tương lại gần ca-bin để tránh xa điều xấu. Có gì mà xấu, mình không lấy khối kẻ khác chẳng buông tha, mắt của nhà nước chứ chẳng mắt của riêng ai. Và anh ta không thấy sao, chúng nó kể chuyện ăn cắp thật hào hùng, thật hãnh diện, cứ thể như đã lập được những chiến tích khiến kẻ khác phải nể sợ. Còn anh ta, sự trong sạch mang lại cho anh ta những gì, một túp lều chẳng to hơn cái chuồng trâu, cưới được cô vợ vừa trẻ vừa xinh mà chỉ sắm cho vợ được độc nhất bộ quần áo xoàng, bát cơm cũng phải nhường nhau. Sống như vậy ở quê còn khá hơn và rồi liệu cô vợ đã từng dần thân vào con đường ô uế có chịu nổi hay được vài bữa lại bỏ đi theo trai.

Đúng là bọn họ đang “đi chợ”, buôn bán chẳng phải vốn liếng gì mà lãi thì không tính hết

được. Đồ xong chuyến này là khẩn trương cho kịp chuyến nữa, không thì đến khi lãnh đạo giục làm lại không kiếm được là bao. Kẻ đánh bé thì lên xuống cầu thang tấp nập, người đánh to thì mừng về về lượn quanh tàu.

Mấy thằng Tây ngố kia, vị đắng của cà phê ngon lắm sao mà mày cứ chú tâm vào cái cốc trên tay, không nhìn thấy những cái đầu người thò ra thụt vào sau miệng hầm hàng như bọn chuột đêm sợ ánh sáng, những sợi dây ni lông căng qua boong thả dần những bao hàng ăn cấp xuống sông và cả những thân hình đầy đà khác thường đi qua trước mặt cũng không biết vì sao. Tương chưa uống cà phê lần nào, cái thứ đồ uống cao sang và xa lạ, nhưng nghe nói đắng lắm, thế thì uống làm gì. Nghĩ vậy thôi cổ họng Tương cũng thấy đắng ngắt, ram ráp khô. Tương không khát nước, nhưng biết mình muốn gì. Muốn nhập vào dòng người “đi chợ” kia để cho hả cơn khát tiền. Lòng ngực tung tức đau vì cổ nén tiếng thở dài để Phiện khỏi nghe thấy và cổ đẩy trôi miếng nước bọt như đang nuốt phải hạt cứng. Hình bóng của những kẻ “đánh dặm” bị luồng gió đêm thổi bạt tới làm cho mỏng lại, chao lượn như lũ bướm đêm. Chúng là lũ ma ám dần kéo đôi chân Tương gần lại.

- Còn trẻ người non dạ lắm! Mới vào làm có ít ngày mà đã tối mắt vào đồng tiền rồi sớm muộn cũng vào nhà đá. – Phiện “gù” kéo giật Tương lại, gần rít từng câu qua kẽ răng, ánh mắt hằn lên tia dữ tợn: - Tao thương mày là thằng nhà quê mới ra, muốn mày chăm chỉ làm ăn nên người mới nói vậy, còn mày muốn sao tùy!

- Anh nói kiểu gì thế, biết tôi thế nào mà đã đổ điều xấu cho tôi. – Tương vùng vằng.

- Tao biết tỏng ruột gan mày. Đừng tưởng đồng của dấm ngay dưới chân muốn đứt túi mình là được ngay đâu.

Tương không thềm đề ý tới những lời nói của Phiện, quay mặt nhìn ra sông.

- Lạnh quá, có lửa tao mượn hút mỗi thuốc lào? – Phiện biết mình quá lời nên làm lành.

Mình là thằng bốc vác dậy bảo được ai. Nó thế nào mặc nó, ở đây chẳng ai quan tâm đến ai. Phiện “gù” nắm hờ bàn tay trái, nhét mỗi thuốc vào lỗ tạo thành giữa ngón cái và ngón trỏ. Tay phải cầm que diêm quẹt vào bao kẹp dưới chân rồi châm lửa hút thuốc. Khói thuốc nhả ra che kín nét mặt cau có của Phiện.

- Làm bốc vác bây giờ còn nhàn bằng vạn ngày tao mới vào. Một nửa công nhân cảng là Hoa kiều, vận chuyển hàng từ kho ra toa hầu hết bằng xe bò, vác gạo tạ lên cao mấy chục mét, nhiều ca vắn giấy cuộn cơ lưng căng như xé thịt, vác hàng hòm bách hoá cạnh sắc cửa chảy máu vai. Bây giờ nhàn tênh, xe nâng cần trục nhiều, chỉ việc bám tay vào đỡ, thế mới có nhiều thời gian đi ăn cắp. mấy thằng chỉ đạo biết vài câu tiếng tây còn mải buôn thuốc lá của thủy thủ, cấm thấy mặt mũi thằng nào ló ra đây.

- Liệu ca này lương được bao nhiêu? – Tương nằm dài xuống ghế băng trước cửa ca-bin tàu hỏi băng quơ.

- Mẹ chúng nó, mình muốn làm có năng suất cao kiếm đồng lương cũng không được. Bôn mười tuổi mới lấy vợ thấy mình thiếu nhiều quá, mà cuộc đời về cuối lại trôi nhanh. Mày tưởng tao không khát tiền à, nhưng tao không muốn mình là con bạc thiêu thân. Thôi dậy đi làm, thằng “chột” nó gọi rồi kìa.

- Lý lẽ cũng hay phết, thế mà người ta không cho anh làm tổ trưởng công đoàn. - Tương uể oải ngồi dậy nói xỏ Phiện.

- Mẹ mày, kích đều tao đấy à!

Tương co người vào sâu trong chiếc áo bông, lẹp kẹp lê dép bước theo sau Phiện “gù” xuống hầm. Dư âm cuộc tập kích của bọn trộm cắp khiến Tương còn luyến tiếc ngó qua mạn tàu nhìn xuống sông. Những chiếc thuyền mừng ăn hàng đã rút êm, chỉ còn lại dòng nước đang tức giận nhào lộn va vào mạn tàu lách tách. Mầu phù sa đỏ tía dưới ánh đèn cao áp. Sự xuôi chèo mát mái của bọn “đánh dâm” khiến Tương hơi lòng hơi dạ, rồi ước mơ có được chiếc mi ni xanh ngọc, bộ bò chun ôm khít lấy người sẽ thành hiện thực, tết sang năm về quê phải có. Tương tìm cái gì đó trên boong để ném vào đê cho hả. Nhưng định mệnh đã hiện ra trước mắt Tương, một lọ thủy tinh nhỏ đựng những viên thuốc con nhộng đầu trắng đầu đỏ có lẽ của ăn cắp đánh rơi. Khi này Tương có nghe thấy bọn chúng nó đi ngang qua kháo nhau có hàng tân dược đắt tiền lắm, có lẽ là đây. Cơ hội để có tiền bất ngờ quá. Lọ thuốc bé thế kia dẫu dẫu chả được. Đúng là của trời cho có duyên mới gặp, chứ Phiện “gù” vừa đứng vạch quần đái ngay cạnh đây sao không nhìn thấy. Tim đập rộn ràng như bị loạn nhịp khiến Tương nghẹt thở, bàn tay trong túi quần lạnh buốt bóp chặt lấy lọ thuốc để trấn an tinh thần cho bước chân mờ mẫm dưới hầm tàu khỏi run.

Chờ cho mọi người đi qua, Phiện “gù” kéo Tương lại thì thảo vẽ giận giữ:

- Mày nhét lọ thuốc ở trên boong đây à?
- Thuốc nào, em nhìn thấy gì đâu!

Tương không ngờ mình trả lời tỉnh queo như vậy. Mà sao anh ta cứ o ép mình thế, cán bộ thì không mà người thân cũng không lo làm gì cho nhau.

- Tưởng mày lầy, liệu thân hồn. Trông như lọ thuốc thấp khớp, gần nửa tháng lương đấy, nhưng đừng có tham.

Thật trên đời Tương chưa gặp ai ảm ương như anh già này, chỉ thích cô cày vai bừa, nhìn thấy tiền cứ như nhìn thấy cộp thế thì sống ở thành phố làm gì, đã vậy lo cho mình chưa xong còn lo cho người khác. Bên kia sông, đêm đặc quánh như miếng thạch đen, bọn tội lỗi vừa chở một đồng của lao vào trong đấy. Chúng có chết chìm đâu. Ngày mai trời lại sáng, những cái mồm bóng nhẫy mờ ha hả cười những kẻ như Phiện “gù”, như Tương “quất” là ngu. Đây mới là việc phải lo.

Suốt cả ca làm, lọ thuốc đút trong túi quần như cái gai cào vào đùi cộm cộm ngứa ngáy, nhưng Tương không dám động tay vào, sợ rằng có ai nhìn thấy đòi lại hoặc Phiện “gù” bắt vút lại thì xót lắm. Rồi ngày mai bán chỗ nào đây, chẳng quen thân ai, đường đi nước bước chưa biết gì, chẳng lẽ phải vút lại thật. Cái anh già ảm ương kia chẳng giúp được gì lại cứ để mắt tới từng hành động của mình. Những ý nghĩ xung quanh lọ thuốc cứ vẩn vơ trong đầu Tương như sợi tơ nhện đung đưa trong bóng đêm không biết mắc nối vào đâu.

“Nốt mã này nghỉ thôi!” Tiếng Phúc “trâu” khàn khàn do nhiễm lạnh trên miệng hầm gọi xuống. Tương giật mình tưởng rằng người ta gọi mình, biết mình đang có của phi pháp trong túi, súc vải tuột khỏi tay rơi ra ngoài vồng cầu.

- Mày sao thế, người ta mới gọi nghỉ đã buông tay, cẩn thận không thì sút lưng thì khổ đấy.
- Phiện cầu nhàu

Mãi mê với những ý nghĩ về lọ thuốc, thời gian trôi đi nhanh thế, làm chẳng thấy mệt, ngón tay không còn cảm giác đau, mọi người xung quanh thế nào Tương cũng chẳng biết. Trời người lên khỏi miệng hầm hàng, việc đầu tiên là Tương hít thật sâu để không khí lạnh đọng lại trong ngực cho tỉnh táo. Xa xa ánh sáng của các phao tiêu đang xất bóng đêm ra thành từng

miếng. Tương buộc chiếc áo bông quanh bụng che kín lọ thuốc nổi cộm trên đùi, lết xệt lê đôi dép tạo dáng vẻ mệt mỏi sau ca làm việc đi nép vào bên cạnh Phiện “gù” khi qua hành lang tàu nơi có người công an cửa khẩu đứng gác.

Và rồi cái điều Tương chưa hề nghĩ tới lại ập đến. Cái kéo áo thô bạo khiến Tương phải xoay người lại.

- Không lấy giấy lên xuống tàu à? – Người công an cửa khẩu gườm mắt nhìn Tương nghi ngờ.

Và rồi bàn tay của người công an cửa khẩu đã thạo việc, luồn nhanh vào túi quần Tương lôi ra lọ thuốc.

- Ăn cấp hả!

- Dạ... Em...Em nhật được...ở...ở trên boong. – Tương hoảng hồn lắp bắp trả lời.

- Làm gì có của nhật được, ăn cấp còn già mồm, đứng đây chờ rồi theo tao về trạm!

Thế là hết ư! Về trạm thì cuộc đời công nhân chấm dứt.

- Em xin... Em có ăn cấp đâu... Em xin anh tha cho em!

Chỉ một câu quát nữa của người công an cửa khẩu Tương sẽ khóc. Tương níu tay anh ta đang định đi vào trong ca – bin tàu nài nỉ.

Cũng vừa lúc đó, Phiện “gù” quay lại khoác tay người công an cửa khẩu thân tình.

- Thằng em mới đi làm không biết gì, tha cho nó đi, không để anh thiệt đâu. – Giọng Phiện “gù” đanh và sắc sảo khiến Tương không ngờ. Rồi quay sang Tương, Phiện “gù” quát: - Trong túi có bao nhiêu đưa anh ấy đi điếm tâm!

- Em không mang theo tiền! – Tương lộn các túi quần để chứng minh lời nói của mình.

- Nể mặt ông Phiện đây, tạm giữ giấy lên xuống tàu, tối mai giải quyết. Về đi!

Về đi! Câu mệnh lệnh như lời phán của vị quan toà với kẻ phạm tội. Về rồi còn phải làm thế nào cư xử với anh ta để lấy lại giấy lên xuống tàu đây. Phiện “gù” ời, giúp tôi với! Sáng mùng một, đường phố đã ngội đi sau đêm giao thừa náo nhiệt, những ngôi nhà ngả đầu vào nhau mệt mỏi.

- Lần đầu tiên tao phải hạ mình đẩy thằng khốn ọ, mày tưởng dễ nuốt lắm đấy, mắc phải bẫy của chúng nó, liệu đường mà cư xử. – Phiện “gù” bực mình bảo Tương

- Thôi đi, giúp được gì thì giúp, đừng hành nhau nữa được không. – Tương gắt lại.

Với Tương cái tết này thế là hết.

Chương 2

1.

Những sợi mưa lại đan kín bầu trời. Có một giọt mưa khoan thủng tấm giấy dầu lặn xuống trán Tương lạnh buốt. Tương nhìn trôn trời lên cái chấm sáng trên mái nhà, chờ những giọt nước tiếp theo nhỏ xuống. Những giọt nước sẽ trở thành người bạn làm dịu đi nỗi cô đơn trong lúc này của Tương. Đêm qua đã phải thức suốt đêm, về nhà nghỉ lưng đã hai tiếng mà Tương chưa hề chợp mắt được một lúc. Căn phòng tối nhờ, tiếng ngáy của Phúc “trâu” khèng khèc như người bị bóp cổ. Có con chuột sợ ý làm rơi chiếc vung nồi từ nóc tủ xuống kêu xoang xoảng. Ngọc “chột” trở mình, miệng chèm chẹp nuốt nước bọt. Ngoài đường, những giọt mưa rơi xuống bị nảy lên rồi rơi xuống tiếp lần thứ hai rồi mới chịu cuốn theo dòng nước chảy đi, phát ra tiếng tanh tách đều đều như cầm nhịp. Ai đó dậy sớm, chắc đêm qua không phải đi làm, thò đầu ra cửa chúc nhau một năm mới gặp nhiều may mắn, giọng nói phải có hét to thì người nghe mới thấy trong tiếng ầm ào của mưa gió. Gian đầu hồi, Phiện “gù” có lẽ không ngủ, rì rầm nói chuyện với vợ. Hôm nay là ngày đầu tiên hai người dọn sang nhà mới. Phúc “trâu” chỉ biết lừ mắt tức giận chứ chẳng dám hoành hoẹ bởi không sẽ bị mọi người chửi cho không thấy giờ khi thọc gậy vào đời tư của người khác.

Sao cuộc sống của mọi người trôi đi xuôi chèo mát mái thế, chẳng ai vấp vấp gì để phải trăn trở như Tương. Máy chục năm làm anh công nhân nhà nước họ chẳng có tí vết gì, chứ đâu có như Tương sự khởi đầu đã chẳng ra gì, có lẽ bị mất việc vì cái chuyện con con ấy. Mưa thì mặc mưa, chẳng ai bận tâm cho dù đang là ngày tết trọng đại. Chờ mãi chẳng có giọt nước tiếp theo nào rơi xuống trán để Tương đếm cho thời gian trôi nhanh, cho mọi người thức dậy để còn cầu cứu ai đó giúp đỡ được chẳng. Có lẽ số phận là vậy, mong cũng chẳng được, chờ cũng chẳng tới. Về quê thì nhục nhã lắm.

Đôi mắt của tay cửa khâu găm gè chẳng thân thiện chút nào, bộ mặt đen rắn như sắt ấy chắc chẳng thể lay chuyển, theo như lời của Phiện “gù” thì rõ ràng hẳn có ý lừa đảo để kiếm tiền lót dạ bữa sáng. Lòng dạ con người nhão như bùn gặp mưa. Mà mưa gì mà khủng khiếp thế, rền rĩ hết ngày này sang ngày khác giữa mùa đông tháng giá, chẳng khác gì phải nghe nhà con mẹ đi hàng xóm bị mất gà chửi đổng. Sao con mụ Huệ “vịt” và bao đứa con gái khác tô hô tẩm thân ra trước mặt dân thiên hạ để buộc hàng ăn cấp không thấy xấu, thấy nhục. Sao cái bọn thằng béo ấy là bọn ăn cắp mà chúng vẫn gương tự đắc mình là đáng anh hùng. Sao chúng không sống chui lủi, mặt không găm xuống mà đi như mình sáng nay. Cũng chỉ tại ông trời giở chứng, giữa mùa này đổ mưa thế khác nào hắt cả chậu nước vào mặt nhân gian. Còn tết nhất gì nữa!

Có lẽ đã mười giờ sáng. Ai đó ngáp dài ngoài hiên tiếng hu hú như chó hoang, rồi vạch quần đái ồ ồ ra đường. Mưa đã chững lại, tiếng giọt gianh chỉ còn tí tách như tiếng thở ngắt quãng mệt mỏi. Tương ngồi dậy ôm gối, hai hốc mắt vì mất ngủ nên tung tức đau. Có lẽ như Phiện “gù” khuyên giải, quên chuyện ấy đi chẳng việc gì phải lo lắng, ngủ đi một giấc rồi đâu sẽ vào đấy cả. Cái thằng khốn ấy đã có ý làm tiền như vậy sẽ xuôi thôi, mất hẳn tháng lương này là hết giá. Tương lặn xuống giường vùi mình vào trong chăn lần tìm giấc ngủ trong tiếng

chuyển động của thời gian. Giấc ngủ đang nặng nhọc kéo đến thì lại bị xua đi bởi tiếng loạt xoạt trên vách tường làm bằng giấy báo hoặc thứ phen liếp nhặt nhanh ngoài cảng. Tiếng lách rích to dần rồi lan ra râm rần khắp phòng. Chuột đâu mà nhiều thế. Có phải mưa gió đã dồn chúng tới gian phòng này. Hình như có mấy con đang bò lên giường, tiếng móng vuốt bám vào gỗ lạo xạo. Tương còn nghĩ thấy mùi hôi của những con chuột chủ đến nghệt thở. Tương phì phò thở mạnh ra để xua đi cái mùi hôi đang nút chặt hai lỗ mũi, chống tay ngồi dậy nhìn quanh tìm kiếm. Gian phòng tối nhờ màu chì, những miếng liếp rung rung, đóng quần áo động đậy. Nhưng lũ chuột đâu nhỉ! Chúng tàng hình như phù thủy. Mà sao Ngọc “chột” với Phúc “trâu” vẫn cứ ò ò ngáy. Tương buông chân xuống giường định bụng ra xem nòi thịt có còn đây chắc chắn nhưng lại vội rút chân lên, ý nghĩ giẫm phải những con chuột lây nhầy khiến Tương sợ.

Chuột thì mặc chuột, chắc chúng chẳng dám ăn thịt mình, rằng chúng không đủ rắn để gặm thủng hòm. Hình như mọi người ở đây đã làm quen với những chú chuột cho nên chẳng ai bận tâm xem đàn của chúng đã đông tới mức nào và những chiếc hòm gỗ đầy dạn đã đủ đối phó với chúng. Tương yên lòng duỗi dài chân, kéo chăn trùm kín đầu. Hình như tiếng rinh rích bây giờ không phải là chuột mà là tiếng người. Đúng là tiếng người, có cả nam và nữ. Tiếng rên của những kẻ đang làm tình. Khốn nạn! Trơ tráo đến thế còn gì hơn nữa, giữa thanh thiên bạch nhật, tiếng rên này thì cả dãy nghe thấy chứ gì mình Tương.

- Hết chuột rên lại đến người rên, bố mày ngủ được à!

Tương chỉ muốn găm gè trong họng cho đỡ bức tức. Nhưng nào ngờ bên kia cũng nghe thấy.

- Thăng nào!? – Tiếng đàn ông phòng bên khàn khàn, the thé cô quát cho thật to, nhưng giọng lại như chiếc còi thổi bị tắc.

Tiếng quát không âm vang như sấm nhưng lại có uy của kẻ làm đàn anh khiến Tương chần chừ nằm co lại trốn tránh. Không nhận được câu trả lời, gã đàn ông phòng bên lại rít lên. Và Tương hoảng hồn khi một tấm thân đồ sộ, da trắng như con lợn cạo, đập tung bức vách từ phòng bên ào sang. Những sợi dây màn làm bằng dây dù vẫn chưa đủ độ chắc với bàn tay thô bạo của gã. Tương ngồi dúm vào góc giường rúm ró, run lấy bầy. Gã túm cổ Tương, xiết chặt vào yết hầu bằng những ngón tay cứng như thép. Nước dãi nhều bên khoé mép của gã khác gì con chó ngộ.

- Mày là thằng nào, ở đâu tới đây, muốn làm anh hùng hả?!

Họng bị bóp chặt khiến cho lưỡi đùn ra khỏi mồm, không còn cơ hội để Tương cất lời van xin kẻ hung đồ có giọng the thé như đàn bà mà bấy lâu nay Tương muốn biết vị trí của hắn trong tổ.

- Ông Đoan! Tôi xin ông, đừng làm âm ỉ lên, lãnh đạo biết thì chết tôi!

Phúc “trâu” kéo tay Đoan “khê” ra khỏi cổ Tương, nài xin, vẻ mặt nhau nhúm như chính mình cũng có tội. Đoan “khê” chẳng chuyển lòng, những ngón tay còn bầu chặt thêm, tưởng chừng đang xuyên thủng dần cuống họng Tương.

- Thôi ngay! Cùng cảnh khăn vác cầu xé nhau như chó, đẹp mặt nhỉ.!

Bàn tay của Đoan “khê” bị giật mạnh ra khỏi cổ Tương. Cử chỉ dứt khoát, quyết liệt của Phiện “gù” khiến dáng đứng của anh không bị còng như mọi ngày và vì thế Đoan “khê” vì nể mà buông tay ra khỏi cổ Tương. Nhưng không để mắt sĩ diện trước hàng chục đôi mắt đang theo dõi sự kiện chưa từng xảy ra ở khu tập thể này, Đoan “khê” dẫn giọng quát:

- Quỳ xuống! – Rồi quay sang phòng bên: - Con kia, sang ngồi lên đầu thằng này!

Dường như mọi người trong khu tập thể đã đổ dồn về đây.

- Phí thế anh Đoan, em sẵn sàng quỳ để nó ngồi lên đâu, kiếm đâu được con ngon thế!

Mọi con mắt đổ dồn vào lỗ thủng trên vách. Con điếm chưa chịu mặc quần áo, tấm thân thon mềm mại, nước da trắng như con nhà đài các.

Đoan “khê” hậm hực vì bị Phiện can ngăn chui qua lỗ thủng trở về phòng. Cuộc tình lại diễn ra, mặc cho mọi con mắt đang đổ dồn vào.

Phiện “gù” kéo Tương sang nhà mình. Nền nhà đã được tôn cao thêm so với cái đêm ân ái vụng trộm với Liên “Khờ” nhưng đất chưa kịp khô, Tương phải nhảy trên những viên gạch tới hai thanh tre gác tạm làm ghế ngồi. Cuộc sống của đôi vợ chồng, một gia đình lại tạm bợ thế này sao! Chả trách gì những con người sống ở trong khu tập thể này, cô độc làm cho họ ích kỷ ngay với chính bản thân, thu vén mọi thứ nhét chặt vào trong chiếc hòm gỗ, còn đầu tư cho sức khoẻ thì lại bóp mềm bóp miệng, ăn dè hà tiện. Và cô độc cũng khiến họ cuồng loạn lao vào những thú vui của bài bạc, của nhục dục với phương châm làm sao càng có lợi cho mình càng tốt. Ra thành phố Tương không thể sống thế này, phải bon chen để tiến lên. Tương không hận hành động vừa rồi của Đoan “khê” mà hận chính bản thân mình kém cỏi. Nó có làm nhục mình thì cũng cố bám vào nó để đánh canh bạc cho cả cuộc đời mình. Được thua còn ở phúc phận của mỗi người. Nhưng trước hết phải làm quen với hần thế nào đây? Nhờ Phiện “gù” được không?

- Anh Phiện này, sao tay Đoan nghỉ nhiều tự do nhiều thế mà chẳng ai động chạm tới. – Tương hỏi thăm dò.

- Mày hãy lo cho thân mày, chuyện người khác quan tâm làm gì, làm thẳng ăn no vác nặng được thanh thoi là tốt nhất.

- Em chẳng hiểu anh thế nào, lúc nào cũng co mình vào như con sâu an phận trong kén, nhưng có lúc lại sành sỏi như dân anh chị thế?

- Làm thẳng công nhân chày mặt với đời, rồi mày cũng thế thôi. – Phiện “gù” cảm câu không muốn tiếp tục câu chuyện này.

Nhưng Tương thì không thể không hỏi tiếp:

- Anh giúp em cái vụ đêm qua được không? Mất bao nhiêu cũng được, miễn sao không để tiếng lên trên.

Phiện “gù” găm mặt xuống tức giận:

- Cùng hội với thằng Đoan cả đấy, sang nhờ vả nó sẽ chẳng mất đồng nào. Tao biết mày muốn gì rồi, nói thật cố sống được như tao.

Mong từ dưới bếp đi lên đơn đả:

- Thôi xin hai ông, tết nhất nặng lời với nhau làm gì. Chú Tương ăn với vợ chồng tôi bữa cơm, vừa là ngày tết vừa là mừng nhà mới. Tôi sang mời bác Phúc, bác Ngọc sang cùng cho vui.

Mâm cơm mừng tân niên, tân gia được dọn lên, thịnh soạn bởi có thêm nhiều món mà trong danh mục hàng tết được phân phối không có, ngon mắt bởi người nấu khéo tay. Đôi má Mong được lửa bếp làm ửng hồng như má con gái tuổi mới lớn. Đã có lời mời từ trước, không để Mong kịp sang mời, Phúc “trâu” cùng Ngọc “chột” đội áo mưa đi vào. Theo sau có cả Đoan “khê”. Mong ngả mấy thanh tre xuống lát đường đi, đơn đả mời khách vào bàn.

Đoan “khê” đứng ở cửa, tay chống nạnh, cười kẻ cả:

- Khách không mời mà sang đây, không biết có được tiếp đón hay bị dặt tay ra khỏi cửa.
- Bác cứ khách sáo vậy, nhà chúng em có được người tới thăm là quý rồi. – Mong nói giao đãi.

- Nói thực sang đây cũng là muốn gặp chú em. Chú mày được đây!

Đoan “khê” ngồi xuống cạnh Tương vỗ vai thân mật. Tương không né tránh, quay sang vẫn mắt nhìn lại thách thức nhưng Đoan “khê” mãi nhìn vào mâm cơm không để ý thấy. Được rồi, tao chịu lùi, cái mặt bì bì như mặt lợn kia rồi có ngày phải quỳ lại dưới chân tao. Phiện “gù” lắc đầu có vẻ không đồng tình thái độ của Tương, cũng mặc anh ta đang hạnh phúc nhưng mỗi người có con đường riêng cho mình.

- Chuyện khi nãy xí xoá. Đêm vừa rồi có rắc rối phải không? Tới nay đưa nó mấy đồng, bảo tao đã có lời. Vui đi, nhìn mâm cỗ ngon quá. Tôi lê la hàng quán nhiều nhưng chưa gặp ai khéo tay nấu như cô Mong, sau này anh em chúng tôi phải làm phiền cô nhiều đấy.

Thật chẳng sai, có duyên có phận dễ gặp nhau, không ngờ Tương được nhập hội với Đoan “khê” dễ dàng thế. Mà hẳn nói mình được đây là được cái gì, tính cách hợp nhau hay là cùng chung chí hướng. Giọng nói của hắn với Tương bây giờ không còn khó chịu nữa mà nhận ra đó là giọng nói dứt khoát đáng mặt đàn anh. Hắn gấp thức ăn vào bát mình liên tục không hề giữ ý với mọi người. Những ngón tay ngắn, tròn như những con sâu đất ngó ngoáy trên miệng bát.

Chả biết nên mừng hay nên lo khi được làm đệ tử của Đoan “khê”, cuộc đời Tương đang lượn một đường cua gấp. Mùi đất mục dưới gầm giường xộc lên mũi, Tương nhớ tới làng quê, rồi sẽ có ngày hãnh diện trở về. Tương nhớ lại cảm giác của đêm chung đụng với Liên “khò”, mùi da thịt của ả thật đặc biệt, không ngờ lại có một lần mãnh liệt như vậy. Nếu gặp được chị ta, Tương nhất định phải tìm lại cảm giác đêm ấy. Nhưng phải thật bí mật, đừng để ai thấy không thì người ta sẽ khinh cho, loại nhà quê tới đến nhà ngói cũng như nhà tranh.

Đúng là chuột có nhiều thật, lúc này mọi người thức cả, tiếng lạo xạo vẫn râm ran đâu đây, Tương không nhìn thấy nhưng cảm thấy chúng chạy lông nhông ngoài đường, lôngбет nước mưa để trật lớp da trắng ớn. Tương mong ca tới đến nhanh và trời sẽ lại không mưa như đêm qua.

Gập tay cửa khẩu không khó. Thực ra anh ta đang chờ Tương đến. Tương xán đến ôm vai tay cửa khẩu thân mật, mồm luyên thoắng nói:

- Chỗ anh em với nhau cả, anh em chơi khó thằng em. Anh Đoan “khê” chi cả rồi, cho thằng em xin lại giấy lên xuống tàu, lúc nào rồi rảnh anh em mình đi uống nước rồi còn làm ăn về lâu về dài với nhau.

- Cùng đội với Đoan “khê” sao bây giờ tao mới gặp. Định đánh lẻ phải không, muốn ăn mảnh thì chi đây mấy đồng ăn đêm.

Hắn ta đang nhìn xoáy vào túi mình, có nói nữa cũng chẳng ăn thua, lại mất cơ hội làm quen về lâu về dài, Tương đành phải móc ra tập tiền lẻ đã chuẩn bị sẵn dúi vào tay hắn rồi sỗ sàng giật lại tấm giấy lên xuống tàu. Loại người như hắn cần gì phải lịch sự, cứ ngổ ngáo hẳn lại kiêu.

Không để cho Phúc “trâu” kịp phân công, Tương là người đầu tiên xuống hầm hàng. Phiện “gù” xịt miếng nước bọt xuống trước mặt Tương, miệng lầm bầm: “cuộc đời còn dài lắm con ạ!”. Không biết nước bọt của anh ta đâu ra mà nhiều thế, luôn mồm lạch tạch phun ra cạnh

Tương với ánh mặt căm giận. Chưa bị cứa vào thịt chưa thấy đau, cuộc đời còn dài lắm, khi nào chảy máu mới thấy – Tương liếc Phiện coi thường.

Hầm hàng đã trở thành bãi rác, những tấm ni lông bị xé nham nhở, những hòm cát tông bị moi hết ruột nằm chồng chất lên nhau trong góc hầm há cái miệng toang hoác như đang gào lên đau xót. Tương hả hê vắn những hòm hàng vào góc tối.

- Bọn nào đánh hàng mà khiếp thế, tết này khỏi phải lo. Làm được chứ anh Đoan?

- Vắn hòm này vào đây làm gì. Chú mày còn kém lắm, chưa có kiến thức để nhìn mác mã, kiểu dáng hòm kiện biết ngay loại hàng gì. Có tân được là gọn nhẹ nhất, không thì tờ bóng cũng được. Xong rồi đưa lên trên, có thuyền đón bên mạn tàu.

Chỉ bảo xong, Đoan “khê” đi ra ngoài khoảng sáng xếp hàng vào vòng cầu như một công nhân làm việc chăm chỉ. Hòm hàng không nặng bê cả cho gọn. Một tay Tương giữ hòm hàng một tay lân cầu thang trèo lên. Bàn tay nứu vào cầu thang đau nhói, xương quai xanh từng tức đau, Tương lân từng bậc một rồi cũng lên tới miệng hầm. Tương nhìn quanh không thấy động tĩnh gì ôm hòm hàng chạy ra ngoài be tàu.

Thật bất ngờ, mấy thủy thủ đã nấp sau cần trục nhào xuống người Tương. Những tấm thân lừng lững như những trái núi đổ sập xuống người Tương. Thật không thể phân giải hết, tại sao Tương lại có phản xạ nhanh nhạy và quyết đoán như lúc ấy. Cứ hiểu đơn giản, con người đứng giữa sự mất còn bản năng tự vệ lấn át lý trí, Tương dễ dàng nhào ra khỏi những tấm thân hộ pháp, cướp lại hòm hàng rồi lăn người xuống sông.

Trời rét căm căm, xuống nước chỉ có chết cồng, những thủy thủ tham gia vụ bắt người hoảng sợ xi lô xi la hò hét gọi người. Đèn pin quét loang loáng mặt sông tìm người. Tương đầu có thấy lạnh, bơi sát vào thành tàu rồi nấp vào phần chân vịt nổi trên mặt nước nên không ai nhìn thấy. Hòm hàng ôm chặt trước ngực.

2.

- Khi thằng Đoan “khê” sang nhà, anh biết ngay có chuyện chẳng ra gì. Loại người ấy có khi nào tử tế.

- Sao anh không bảo cho chú ấy biết. Cùng cảnh nông thôn thoát ly đùm bọc, quần tùm lấy nhau.

- Cứ tưởng nó chân chất chịu thương chịu khó, cái nhà này nó làm đâu ra đấy, nhà quê ai bằng được, thế mà tham tiền đến mờ mắt, không nhận thấy thằng Đoan “khê” ăn ốc muốn mình đổ vỏ hộ. Lên tàu anh nhận ra ngay việc gì sẽ xảy ra, nhưng khi ấy có muốn ngăn nó lại cũng không được, bọn Đoan “khê” lại gây khó dễ cho mình. Nó thoát được cũng mừng, không biết sau vụ này có tu tỉnh.

- Nói nhỏ thôi, hình như bên kia các ông ấy kéo nhau về tụ tập uống rượu. Nghỉ tay thôi anh, tết nhất nghỉ ngơi đã, nhà này còn nhiều việc phải làm, mấy hôm nữa em phát cỏ quay đám đất trồng luống rau.

Phiện “gù” buông tay dao, khoác thêm chiếc áo bảo hộ cho đỡ lạnh, ngồi tựa lưng vào vách nhà ngắm nhìn vợ chuẩn bị bữa cơm trưa, chén trà nóng xoay xoay trong bàn tay lấy hơi ấm. Trời đã tạnh hẳn, ngọn gió heo may lùa vào đám lá cọ lạch tạch. Mồng hai tết đẹp giờ, Phiện nghĩ tới chiều nay hai vợ chồng sẽ đi chúc tết người thân gần đây. Ngày còn thanh niên, đã vài lần Phiện tìm kiếm người bạn đời nhưng chưa cô gái nào tiếp chuyện đến buổi thứ ba. Dù có cảm tình với con người hiền lành, chất phác nhưng các cô không thể chịu được một

chàng trai đến nhà bạn gái lúc nào cũng diện quần áo bảo hộ và thỉnh thoảng ra cửa xịt nước bọt qua kẽ răng. Thế mà trường kỳ mai phục, mọi người nói vui như vậy, lại có được người vợ xinh xắn, ai cũng phải ghen tị. Hạnh phúc đã làm cho những nếp nhăn khổ hạnh trên gương mặt Mong dần dần mất hẳn, đôi má bầu bĩnh, hàm răng trắng đều khiến cho nụ cười thật tươi tắn. Đến nay Phiện chưa hết ngỡ ngàng với cuộc sống mới đã nảy sinh trong cuộc đời mình và cho cả dãy nhà tập thể. Chiếc áo trắng Mong mặc trong ngày tuyên bố với mọi người hai người trở thành vợ chồng treo ngay cạnh, Phiện ngả đầu vào lớp vải mịn hít hà hương vị của người con gái còn đọng lại trong đó thấy rạo rức trong lòng. Chiếc áo trắng vạch lên những tia nắng huyền ảo khiến cho những gã đàn ông đi qua đều phải nghiêng mắt nhìn vào. Những ánh mắt ấy chẳng đáng hoàng chút nào. Phiện xịt miếng nước bọt qua kẽ răng ra cửa.

- Này nhổ nước bọt phải để ý, suýt nữa vào người tôi.

Phúc “trâu” xuất hiện đứng choán hết cửa ra vào.

- Đùa vậy thôi, thói quen thì chả bỏ được. Sang tôi uống chén rượu! Khao trước, mấy hôm nữa lên đội phó. Ông tưởng tôi đùa à, công sức phấn đấu bao năm chẳng vô ích, lì lì như ông thì lãnh đạo nào để ý.

- Cán bộ to rồi có khác, thảo nào mấy hôm nay không thấy chửi bậy, liệu được bao lâu, thói quen rồi chả bỏ được. Nhà nấu cơm rồi, lát nữa đi có việc thông cảm nhé.

- Không ăn gì thì cũng sang làm hớp rượu, ông phụ lòng tôi đấy à!

Nói vậy thì phải sang rồi, mặc dù Phiện không muốn. Sống cùng nhà với nhau cả chục năm trời khác nào người thân, không sang thì cạn tàu ráo máng, bạc tình bạc nghĩa, biết rằng sang là ăn thịt thẳng Tương đời nào Phúc “trâu” bỏ tiền ra đãi người. Ngâm mình dưới nước lạnh thấu xương, số tiền bán hòm hàng Đoàn “khê” chỉ đưa cho một nửa còn một nửa nói chi các cửa để dẹp yên chuyện. Về nhà Phúc “trâu” rung cho sọt Phải chi bữa trưa nay. Tương chẳng còn được bao nhiêu nhưng so với tháng lương bốc vác cũng đã khá hơn nhiều.

Hai chiếc chiếu một ghép lại làm chỗ ngồi, chính giữa là đĩa sắt tráng men to đầy tú hủ thịt thủ lợn luộc, đĩa hành nén, rổ rau thơm, bát nước chấm bày xung quanh. Ngọc “chột” rót rượu ra từng chén, thay mặt Phúc “trâu” mời mọi người.

- Thăng Tương không bị dính cũng là một điều mừng, không thì tổ lại mất vài buổi họp, rách chuyện với lãnh đạo. Nhưng mừng hơn cả vẫn là ông Phúc lên xếp. Chỗ anh em không phải khen nịnh nhau, phải công nhận ông Phúc biết người biết việc, làm đâu ra đấy. Khối thăng cán bộ lâu năm phân công người sao cho hợp lý cũng không nổi, thăng Trung “lác” đấy hôm nọ phân công người làm ngoài tàu bằng người làm trong kho, chúng nó tị nhau chửi bới ầm ĩ, ì ra không chịu làm. May mà không có giám đốc trực tối không thì mất mặt. Nào! uống đi! Chén đầu phải cạn!

Ngọc “chột” hào hùng nói, xong rồi ngửa cổ uống cạn cốc rượu đầy. Lần lượt từng cốc to, chén nhỏ dốc ngược chứng minh mình đã hoàn thành nghĩa vụ. Phúc “trâu” chỉ nhấp môi thể hiện sự điềm tĩnh của người lãnh đạo, quay sang nói chuyện với Phiện.

- Định nhờ cô Mong sang chế biến vài món cho xôm, nhưng ông lạ gì, làm anh bốc vác cắn miếng thịt mỡ từa ra chân răng mới khoái. Dừng đùa đi, ông còn tiếc món ở nhà nữa sao, ở đây vui với anh em tới chiều.

Thịt mỡ từa chân răng sao không khoái, nể lời của Phúc, Phiện chỉ đụng đĩa chiếu lệ, miếng thịt xoay vằn mãi trong bát không hết, chén rượu đưa lên môi lại đặt xuống. thương

thằng Trương quát! Chiếc chăn chiên hần cuộn kín người, chỉ để lộ ra bộ mặt gồ ghề những hóc xương, nước da tái nhợt và bàn tay run rẩy gấp miếng thịt trơn truội đến mấy lần mới đưa được lên mồm. Nhưng đôi mắt hần long lanh, không biết vì sốt hay là đang mẫn nguyện.

Đoan “khê” gờ cao chén rượu, mặt đỏ gay, hào hứng nói:

- Tết nhất mưa thế này lại hay, thằng công nhân cảng mới được ngồi uống với nhau chén rượu ngày xuân. Tới khuya luôn! Tao gọi mấy em da trắng như củ hành muối của vợ chồng Phiện “gù” về vui vẻ. Hôm nay thằng Trương chi, mới nhập hội xông xênh lên, đừng có ki bo đóng hòm hai đáy như thằng “chột”.

Mọi cái chén lại va vào nhau lách cách hòa theo lời đề nghị của Đoan “khê” làm sôi động thêm không khí của mâm tiệc.

- Thôi dẹp cái chuyện hôm qua đi, coi như không ai biết gì, rồi lại một đồn mười, đến tai lãnh đạo chẳng ra gì với tôi. Từ nay cấm các ông “dậm dạp”, tôi đã hứa quyết tâm xây dựng tổ này thành tổ đội theo gương tổ ông Quế, luôn luôn được báo cáo điển hình, nếu không công lao phấn đấu bao năm trong nghề mà không đạt được thành quả gì. Ông Đoan khoan hãy nói, tôi biết ông định nói gì rồi. Trước đây tôi đã có dự định này nhưng ngặt nỗi nhiều việc mình không thể quyết được. Nếu ông nào không ở được xin đi tổ khác.

Vẫn biết Phúc “trâu” khát thành tích, nhưng tuyên bố vào thời điểm này quả thật bất ngờ với mọi người. Không một lời hiệu triệu, mọi đôi đũa đều đặt xuống, không ai nói với nhau câu nào, mắt gằm xuống chiếu. Chắc hẳn chỉ có Ngọc “chột” biết rõ phương hướng và mục đích của Phúc “trâu” nên ánh mắt dăm chiêu, đầu gật gù biểu lộ cho mọi người thấy đây là một kế hoạch có bước đột phá quan trọng cho đời sống của mọi thành viên trong tổ mà Ngọc sẽ là người đứng đầu. Ngọc “chột” mân mê đôi đũa trong tay ề ề nói:

- Ý kiến chỉ đạo của anh Phúc tôi cho là đúng đắn, cuối năm nay phải giật được danh hiệu tổ đội. Việc này theo tôi không khó, chỉ cần anh em biết bảo ban nhau đừng để điều tiếng tới lãnh đạo, khi làm ra làm lúc nào năng suất cũng phải cao hơn tổ khác, khi có việc riêng tư kín đáo hơn một chút. Để đạt được tổ đội, tiêu chuẩn cần phải có sáng kiến. Tôi tính rồi, cuối năm nay thằng Trương viết hộ thằng Hồng cái báo cáo, lợi dụng chiều cao trên mét tám của nó nên tổ ta xếp được đồng hàng cao hơn, nhanh hơn tổ khác. Đừng cười, nghiêm túc đấy, đó là một vận dụng linh hoạt trong việc bố trí nhân lực. Thế đã ổn chưa? Có ai có ý kiến gì không?

“Ổn cái gì kia chứ” - Không ai cười. Tự Ngọc “chột” nói ra cái điều trong bụng mình đấy thôi, có ai biết gì đâu mà nói, chẳng ai trả lời chính xác lòng mình lúc này.

- Ăn miếng thịt chua mồm!

Ai đó thốt lên đúng lòng mình. Đĩa thịt còn đầy nguyên.

Mây đen đang bay ngang qua mặt Đoan “khê”, rồi sẽ có sấm sét xảy ra nếu không có lời thì thảo của Trương bên tai vừa đủ để hần và Phiện “gù” nghe thấy: Thế có khi lại hay. Giống như cái vỏ chăn em đang trùm lên người, đồ ai biết em đang cời truồng!

- Thế nào Phiện “gù”, không đồng ý hay sao mà cau có thế. Theo ông làm thế có lợi với những người như ông hay không? - Phúc “trâu” hắt hàm hỏi.

Phiện “gù” ra cửa xịt liền mấy miếng nước bọt, quay trở vào không ngồi xuống, nói gắt gỏng:

- Tôi mong thế lâu rồi, nhưng liệu các ông có làm được không!? Mà hôm nay liên hoan không ra liên hoan, họp tổ không ra họp tổ, ầm ương. Tôi về đây!

- Vợ mới có khác, chỉ nóng ruột về, uống cạn chén rượu đã!

Ai đó nói to với Phiện “gù” cốt để hạ nhiệt ánh mắt nảy lửa của Phúc.

- Nay Phiện “gù”, vợ chồng định sỏi đất làm vườn phải không? Đừng có vô tổ chức! Tự ý dựng nhà, tự ý cưới vợ chưa hợp kiểm điểm đâu đấy. Làm gì cũng phải báo nghe chưa!

Phúc “trâu” nói với theo. Không biết Phiện có nghe thấy mà không trả lời, chỉ có tiếng nước bọt xẹt qua kẽ răng.

Về đến cửa, Phiện “gù” móc họng cho nôn miếng thịt thủ đã trót nuốt vào bụng. Gian bên, tiếng hô trăm phần trăm lại nổ ran. Tuy khàn khàn nhưng giọng Đoan “khê” to hơn cả, hẳn như muốn thách thức Phúc “trâu” dám làm đảo lộn nếp làm việc hẳn đã tạo ra cho tổ. Làm thằng bốc vác chẳng giận nhau được lâu, ngày nào mà không ngửi mùi mồ hôi của nhau, da thịt nhóp nháp không cọ vào nhau. Phiện muốn nôn là tổng cái xảo trá của thằng Trương quắt ra ngoài, không ngờ hẳn lại ma lạnh đến thế.

Nhìn nét mặt căng thẳng và thái độ giận giữ của chồng, Mong không biết phải cư xử thế nào cho phải. Cô lấy khăn cho chồng lau mặt rồi cúi mặt âm thầm tra lại cán cuốc cho chắc chắn. Vừa quen biết vừa làm vợ được có nửa tháng sao đã thuộc hết tính chồng, lấy nhau chỉ vì thương cảm cho hoàn cảnh của nhau chẳng biết rồi có tình yêu? Anh ấy bộc lộ rõ bản tính thật thà, chỉ biết làm ăn chân chính và hay thương người, Mong cảm động có được người chồng như thế, cầu gì đừng để mất anh, cuộc đời của Mong còn chênh vênh lắm.

- Thôi, đừng tra cán cuốc nữa! – Phiện rầu rĩ nói.

- Sao cơ!

Mong giật mình đánh rơi con dao, dường như cuộc sống chênh vênh của cô đang chuẩn bị sụp đổ. Chẳng lẽ đám người đang hò hét bên kia đã làm gì để anh ấy thay đổi thái độ cư xử với cả cô. Có ngày nào anh ấy thế này đâu. Nếu có sao đành vậy thôi, cuộc đời cô đã chịu đựng tình cảnh bội bạc này rồi.

- Sao lại ngồi thần thờ thế! – Phiện nói với vợ, nét mặt đã bớt cau có. – Em ngồi lên đây, mình tính lại chuyện làm ăn. Không thể mở thêm đất để trồng trọt được nữa đâu, thằng Phúc “trâu” chẳng có quyền giữ nhưng lại thù dai, nó gây sự với mình thì dễ, còn mình làm gì được. Xin được công ăn việc làm bây giờ khó lắm, không thân thể em lại không hộ tịch hộ khẩu, nếu có được cũng chỉ công việc nặng nhọc, anh không đành. Thôi, không phải nghĩ ngợi gì nữa, chẳng lẽ làm thằng bốc vác còng lưng lại không công nổi vợ con hay sao, ý đồ của thằng Phúc muốn chạy đua năng suất thế cũng mừng.

Phiện nắm tay vợ bóp chặt như muốn truyền sinh lực sang cho nhau. Mong tiếp nhận được tình yêu nồng nàn qua bàn tay chồng, nước mắt trào ra hạnh phúc. Mong tin rằng, mình sẽ chẳng thể nào mất anh ấy.

- Em vất vả quen rồi, có việc gì làm cũng được, chẳng thể ngồi không. Mấy anh gợi ý, đưa cả mắm muối phục vụ cho bữa ăn của mọi người trong xóm thêm tiện lợi, cũng được đấy. Ngày mai em đi mua ít vại. Chợ có gần đây không anh?

Phiện vui vì câu hỏi của vợ. Món hành nén của cô ấy ngon lắm, trắng nõn, giòn, vừa bùi vừa chua chua ngọt ngọt, không hăng, không cần thức ăn gì nữa cũng phải hết vài ba bát cơm nguội.

3.

Việc thanh lọc những thành viên làm cản trở công cuộc xây dựng một tổ điển hình tiên tiến

đôi với Phúc “trâu” không khó. Chỉ cần cái có đi muộn giờ làm, Đoan “khê” và những kẻ trong nhóm sống bằng trộm cắp nhiều hơn là bằng đồng lương bốc vác đã bị tách sang những tổ khác nhau. Trước đây Phúc cũng đã muốn làm điều này, nhưng lời nói của anh tổ trưởng chưa có trọng lượng. Phúc hãnh diện về việc mình làm và sẽ làm mạnh tay hơn, tự coi mình là con người trong sạch và mọi người lấy đó mà theo, một con người toàn tâm toàn ý với phong trào thi đua sản xuất của xí nghiệp đang được phát động. Còn trường hợp thằng Tương hãy chờ thời gian nữa xem nó tiến bộ đến đâu. Ngọc “chột” cố làm dịu đi những quyết định căng thẳng của Phúc về cải cách nhân lực và Ngọc còn sợ đưa nhiều người mới về chưa hiểu nhau khó lãnh đạo. Nó chỉ bị lôi kéo, thực ra ham làm để kiếm tiền lắm, Ngọc muốn Tương ở lại bởi thằng này ma lanh rồi sẽ được khỏi việc.

Rồi cho đến một hôm, Phúc quyết định sẽ không để cho thằng Tương đi tổ khác. Thằng này táo bạo, biết quyết đoán trong công việc. Đó là vào ca chiều, khi về qua tàu chở thiết bị của Liên Xô, Tương cùng Phúc dừng lại xem tổ ông Quế giải quyết việc cầu một mã hàng dài quá khổ.

- Với mã hàng này, nếu không có đòn gánh cầu sẽ bị gãy đôi. Tôi quyết định chờ có dụng cụ đầy đủ mới làm, nếu không tôi không chịu trách nhiệm. - Ông Quế mồ hôi chảy thành dòng trên mặt, nói gay gắt.

- Làm gì có đòn gánh cầu nào dài thế này, chờ sang bên tây lấy về à.

- Tôi không làm! Xảy ra chuyện gì lại đổ tội cho thằng làm. Ông có dám chịu trách nhiệm không, dám đặt bút kí biên bản không? Nếu được như thế tôi sẽ làm.

Những người có mặt lắng dần. Phúc “trâu” đứng gác chân lên cột bích cười thầm, mang tiếng tổ điển hình, có mỗi mã hàng cũng chịu thua. Tuy vậy, Phúc “trâu” cũng chẳng nghĩ ra được sáng kiến gì, việc này không thể mắ mồi vào bỏ cuộc xuống đường như ngày xưa. Nhưng sự láu lỉnh của Tương xuất hiện đúng lúc, ghi một bản thắng ngọn mục cho Phúc “trâu”.

- Kiếm thanh sắt nào dài buộc dọc theo mã hàng, như bó bột ấy, có bẻ cũng không gãy.

Câu nói tưởng chừng băng quơ của Tương lại trở thành phát kiến vĩ đại của Phúc. Một tay chống nạnh, một tay Phúc chỉ vào mọi người tỏ ý coi thường.

- Này các ông, ở khác đội chẳng lẽ để tôi mớ tay vào lại bảo tranh việc, lấy mấy thanh sắt U ở trong bãi kia nẹp vào, có khác nào đòn gánh cầu đâu.

- Nếu thế mà được thì người ta chẳng chế tạo công cụ chuyên dùng làm gì, ông nào giỏi thì làm, tôi chịu. - Ông Quế tức giận bỏ đi.

- Cứ ỷ lại như ông thì đến bao giờ. Được đấy, cái khó ló cái khôn, nhắc lên từ từ theo dõi xem sao. Này nói thêm cáp cầu cho dài vào để góc xiên nhỏ đi, giảm lực bóp máy ra thì được.

Khi mã hàng chung chiêng đưa qua be tàu xuống bãi, tìm Phúc như thót lại, liệu buộc thêm mấy cây sắt ấy có được vững chắc, chỉ cần một rung động nhẹ thôi là mã hàng sẽ bị bẻ cong, khi ấy nếu có luận tội tuy Phúc không sao nhưng tiếng tăm mất đi sẽ chẳng nhỏ. Mã hàng vừa an toàn tiếp đất Phúc hể hả kéo tay Tương đến trước cửa trung tâm điều hành sản xuất nơi mọi người nhộn nhịp qua lại trong giờ giao ca, chờ đợi những chỉ đạo trực tiếp ngoài hiện trường về báo cáo công việc với lãnh đạo. Phúc đứng xoạc chân, hai tay cầm hai tà áo phẩy liên tục để làm dịu cái nóng đang bốc ra trong người. Tương thừa biết, anh ta cố tình làm vậy để ai đó

quan tâm tới sẽ hỏi chuyện, khi ấy hẳn sẽ có thêm một vết bầm trên mặt bái như ngày xưa.

Đừng chê thẳng này nhà quê ần ờ dễ sai bảo, đừng thấy dốc công dốc sức san nền dựng nhà cho Phiện “gù” mà thì thảo với nhau là thẳng này ngu. Bản tính của thẳng nhà quê là thế đấy, nhưng không phải không hiểu hết sự đời, không biết mách lới của các người. Bản chất của thẳng nhà quê là biết chịu lùi một bước để tính bước tiếp theo, mà dân số nước Việt này tám mươi phần trăm làm nông nghiệp, nếu tính từ đời ông cha của dân thành phố thì dễ là trăm phần trăm xuất thân từ đồng ruộng với con trâu và cày cuốc. Phúc “trâu” nói với Ngọc “chột” nhưng cố tình để Tương nghe thấy: - Thẳng nhà quê có nhiều cái khôn vặt nhưng không thủ đoạn, tinh quái như bọn Đoàn “khê”, để lại được đấy, cho nó lo việc kí phiếu năng suất, lo tiền lương cho tổ. Phúc “trâu” trả công cho sáng kiến của Tương là thế đấy, còn xí nghiệp thưởng cho anh ta bao nhiêu làm sao mà biết được.

Phúc “trâu” mới chỉ trả ơn bằng miệng như vậy thôi chứ hàng ca vị trí nào nặng nhọc nhất thì phân Tương vào. Họ muốn Tương phải ngửa tay xin việc đấy mà. Một bữa khao lên đội phó Tương phải chi tiền như vậy chưa đủ sao? Mà quả là chưa đủ thật, hôm ấy vào môm họ có được là bao.

Chờ mãi để kiểm có chi thêm cho hợp lẽ rồi cũng đến. Phúc cùng Ngọc về quê nghỉ phép năm, Tương mua tặng mỗi chị ở nhà tám vải sa tanh Nam Định để may quần mặc cho mát và các cháu cũng có phần quà riêng gọi là tình nghĩa anh em trong đơn vị có tấm lòng hỏi thăm.

Hôm ở quê ra, Phúc “trâu” có con gà cùng cân gạo nếp để đáp lại tấm thịnh tình cả Tương. Phúc gọi mọi người trong tổ sang uống nước và có lời:

- Tôi về quê, chú Tương có gửi biếu quà cho gia đình, tôi xin nhận và hôm nay tôi cũng có chút quà quê để cảm ơn lại. Chú ấy biếu gia đình tôi trị giá bao nhiêu thì tôi cũng xin biếu lại trị giá từng ấy. Nói thế để anh em biết, giá trị là ở tấm lòng còn vật chất thì phải sòng phẳng.

Con gà và cân gạo nếp chị ấy gửi ra tiếp mọi người chẳng đủ, Tương phải mua thêm, thế thì sòng phẳng ở đâu, cái thẳng môm trơn như ớt ếch! Phiện và Mong có được mời nhưng từ chối khéo với lý do phải đi thăm họ hàng. Nhưng rồi cái sòng phẳng Tương cần chẳng bao lâu cũng được trả.

- Thẳng Tương nhanh nhẹn, thật thà đấy, để nó thay chân tổ trưởng công đoàn lo phiếu tờ, tiền lương cho tổ. – Phúc “trâu” xoay xoay chén trà trong tay rử rử nói.

- Nói cho đúng, nó là thẳng kín chuyện, thật thà chỉ để che đậy cái khôn vặt. Cho nó làm có ổn không? – Ngọc “chột” kéo một hơi thuốc lào vừa nhả khói vừa nói.

- Thế ông định chọn ai! Phiện “gù” à, quá tin tưởng về cái thật thà. Được chưa! Nhưng ông tính kỹ xem, có hợp cạ trong mọi việc khác không.

- Cũng được, nó chơi dao đằng lưỡi.”

Ngọc “chột” hút thêm điếu thuốc lào nữa, nhấp ngụm nước trà từ chiếc chén ngàu bụi đường và cẩu trà lâu ngày, ngược đôi mắt đờ đẫn nhìn những đám mây đen đang đùn lên trên bầu trời. Ngọn gió mang theo hơi nước mát lạnh ào tới. Con mưa bắt đầu đổ xuống. Chủ quán vội buộc lại tấm ni lông che mưa. Phúc “trâu” ngồi sát vào Ngọc “chột” để tránh mưa hắt.

- Ngày mai cứ thế triển khai, nhớ sâu sát hướng dẫn nó công việc, đừng để nó qua hắng.

Hơi nóng dưới đường nhựa bốc lên theo làn bụi mưa cay cay.

- Trong lúc chờ, xin tổ hội ý vài phút. Tôi bây giờ là tổ trưởng, về nguyên tắc không thể

kiêm nhiệm công đoàn được, vậy xin anh em bầu lấy một người thay tôi. Theo tôi, tiêu chuẩn phải là người có trách nhiệm với tổ và cộng trừ nhân chia thạo là được. Các đồng chí thấy đồng chí Tương có được không ạ? – Ngọc “chột” vo viên cuốn vở học sinh dùng làm sổ công tác trong tay, vừa nói mắt vừa hấp háy nhìn ra sông.

- Ai làm chẳng được, cứ như làm lãnh đạo to, sao phải bầu bán mất thời gian. Ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, may ra khi chia nước mắm đóng vơi đi một ít cũng đủ chấm vài bữa rau muống luộc. – Mọi người ghé đầu vào nhau xì xèo

Không ai có ý kiến gì. Vài người lĩnh ra chỗ khác, coi như không phải việc của mình. Phiện “gù” nhìn đám bèo trôi dập dềnh trên sông, liên tục xịt nước bọt qua kẽ răng. Thượng nguồn có mưa lớn, nước sông đỏ ngầu phù sa, bèo tây tấp vào mạn tàu từng mảng lớn như chiếc bè xanh lục.

Mọi việc trôi qua quá dễ, ngoài sự tính toán của Tương. Chỉ cần khơi đúng lạch, con nước sẽ tự chảy về biển lớn, liêm khiết như Phúc “trâu” cũng chẳng từ chối món quà đặt đúng chỗ? Bài học ngoại giao đầu tiên của đời Tương là vậy, cứ theo mũi tên chỉ hướng ấy mà đi.

Ca đầu tiên đặt bút ghi vào các hạng mục trong tờ phiếu năng suất, Tương nắn nót sao cho các con số phải rõ ràng, tròn trĩnh, rồi cuộn vào túi ni lông cho khỏi nhàu bần. Trước khi xuống hầm hàng, Phúc “trâu” nhắc nhở mọi người:

- Gạo chở lên biên giới, đừng có mà ken với nhôi là tù mọt gông! Không qua được mắt tôi đâu!

“Ken” với “nhôi” là gì, Tương chưa được biết những thủ thuật này. Nhưng dầu sao, bây giờ Tương không cần để ý tới những chuyện kiếm tiền vật vãnh của nghề bốc vác làm gì, cơ hội tiến thân đang mở ra đừng để lỡ. Nếu muốn làm ăn to như Đoàn “khê”, tiền tiêu rủng rỉnh khiến nhiều kẻ phải sợ Tương cũng sẽ làm được, nhưng để tiến thân được như Phúc “trâu” mới đáng phải nỗ. Anh ta mới chỉ học chưa hết lớp bốn, bây giờ chỉ huy hơn trăm con người!

Tương là người đầu tiên xuống hầm hàng, mùi gạo mục xộc lên cay cay sống mũi. Lúc sau Phiện “gù” mới xuống, vừa ra quần áo vừa gắt gỏng:

- Mới lên chức tích cực thế, có ngày chết vì hơi độc. Định phân đấu hả, tốt thôi!

- Gạo ăn thì làm gì có hơi độc?

- Ủ nóng hàng tháng trời, có tàu bị ngấm nước mốc thối còn khủng khiếp hơn thế này, không độc sao được.

- Nóng quá! có cái quạt dưới đây thì tốt. Anh trai cởi quần áo ra cơ bắp trông cũng đáng nỗ đấy chứ.

- Chờ mày lên chức công đoàn đấu tranh đòi quyền lợi cho anh em, còn bây giờ lấy dây ra đây, tao với mày một kếng. – Phiện “gù” hạ giọng nói nhỏ vào tai Tương: - Có muốn kiếm bữa trưa không?

- Ở đâu, hàng gì thế?

Phiện cười:

- Mày vẫn còn mê tiền lắm, đùa vậy thôi, trái dây ra. Đây, đầu thâu phải lùi ra phía trước, không tí nữa bắt dây chết tay à.

Ca đầu tiên làm gạo tạ Tương chưa đủ sức, nhiều lần ngã dúi vào Phiện “gù”, các đầu ngón tay bầu đầu bao nhứt mỗi tưởng chừng muốn rời ra từng đốt, vùng thắt lưng như có vòng đai sắt chèn ép co cứng lại đau buốt. Nhưng cơm lần cháo luộc, đến vòng mình phải có mả

hàng lên. Tương vuốt mồ hôi chảy tràn trên mặt liếc nhìn Phiện “gù”. Tuy chiếc khăn mặt quần trên đầu có bị ẩm do mồ hôi nhưng về mặt anh ta vẫn như không, đôi mắt tinh nhanh còn liếc nhìn các kén khác làm việc. Bàn tay anh ta vững chãi như chiếc ngoàm sắt bầu chặt dứt khoát vào đầu bao hàng, hai chân xoạc ra trong thế tấn vững vàng, cái mông tròn căng nổi múi sau lần vãi như quả bí ngô, tấm lưng không cong gập xuống mà thẳng ra theo phương nằm ngang khác nào một thanh đòn cái và không tiếng hầy tiếng hực nào phát ra, không phải mắ mồi đồ mắ, bao hàng nặng một tạ được nhẹ nhàng tung lên xếp thành chồng ngay ngắn. Dường như anh ta kéo hết trọng lượng bao hàng về phía mình khiến Tương thấy bao hàng nhẹ hơn. Nhìn những ngón tay toè ra như chiếc chôi, kết quả của gần hai chục năm bầu đầu bao, Tương thấy thương Phiện. Anh ta chỉ muốn làm hết sức mình để kiếm tiền, lại lo cho người khác khỏi vất vả. Nhưng cũng trách anh, biết nhiều điều mà chẳng bao giờ bày tỏ quan điểm rõ ràng, cứ như con ốc tụt trong vỏ. Chả trách không ai bầu anh ta làm tổ trưởng công đoàn.

- Cơm trưa kia kìa! – Phiện “gù” hắt hàm nói nhỏ với Tương.

Tương mệt mỏi gieo người xuống đồng hàng, đưa mắt theo hướng hắt hàm của Phiện. Ra vậy, bây giờ Tương mới biết thế nào là nhồi. Họ xếp mã hàng hộ nhau, để riêng hai người chuyên tháo đầu bao dồn gạo thêm vào những bao cho lên xe. Còn “ken” Tương cũng hiểu ra rồi. Là họ xếp giấu vài bao vào giữa mã hàng không để cho nhân viên giao nhận đếm được. Nhưng “ken” dễ bị phát hiện hơn “nhồi”, họ ăn ít một tí còn hơn là để Phúc “trâu” phát hiện, mất danh hiệu thi đua chắc anh ta không để cho làm ăn yên ổn. Sao Phiện “gù” đại thế, dư sức xếp hộ để người khác làm ngoài kiếm thêm tiền, chẳng tội vạ gì, thế mà cũng không chịu. Chả hiểu mục đích cuộc đời của anh ta là gì, làm giàu cũng không muốn, phấn đấu lên cán bộ cũng thờ ơ.

Tương nhìn người ta kiếm tiền dễ quá, ruột gan cứ như có lửa âm ỉ cháy khiến cho cánh tay bốc bao hàng run rẩy, cơ bắp nhão ra như bột, thỉnh thoảng cứ phải liếc mắt nhìn xung quanh quên cả làm. Phiện “gù” đỏ mặt, mồ hôi bắt đầu rịn trên sống mũi do phải gắng sức quá nhiều. Phiện không chịu nổi cái thẳng thấy tiền là mờ mắt văng tục chửi bậy với Tương khiến cho mọi người cười nhạo Tương không biết làm thì về quê mà ngắm đít trâu. Này ông Phiện “gù”, tôi chỉ cần làm đến chức tổ trưởng cũng thật hãnh diện khi về quê. À mà!... Mục đích xin việc ra đây là để kiếm tiền cơ mà. Chẳng biết phải thế nào cho đúng nữa?!

- Chuẩn bị lên ký phiếu Tương ơi! – Ngọc “chột” đứng trên miệng hầm gọi với xuống.

Ồ đấy! Mãi suy nghĩ quá quên cả thời gian, mặt trời đã đứng bóng rồi. Không biết có phải Phiện “gù” cố sức hay không mà ca làm gạo tạ thấy nhàn. Trưa rồi, bóng nắng đã tròn dưới chân. Ngọc “chột” chỉ là thẳng vỗ tay theo mà cũng làm tổ trưởng, thẳng Đoan “khê” ho khê đã dúi người lại nghe sai bảo, thẳng Phúc “trâu” được thế hô một tiếng lại ưỡn ngực đánh trống theo. Bộ mặt quắt của hắn bị cái mũ cối trên đầu sụp xuống che kín, nhìn từ dưới lên chỉ thấy một miếng tối thâm. Lạ mà sống có ganh ghét với hắn cũng nén vào trong, tìm thời cơ mà đi lên. Nhưng ở đời làm gì có trận mưa thứ hai, để có một vết bầm trên bãi cho lãnh đạo nhìn thấy như trường hợp của Phúc “trâu”. Phúc họa đời người chẳng biết đâu mà lần.

Lên được tới miệng hầm thở còn chưa xong lại được Huệ “vịt” nhìn vào bộ ngực trần của Tương hình hích cười cợt nhả. Khiến Tương tức đến nghẹn thở:

- Thanh niên gì mà quắt queo thế, nằm với vợ được mấy lần!

- Người nó nhỏ nhưng cái ấy của nó không nhỏ. Muộn rồi, làm phiếu tờ nhanh đi, vào

trong ca bin tàu làm cho mát.

Mọi người kéo nhau vào trong ca bin tàu, Tương lê dép theo sau. Vào trong phòng, Huệ “vịt” huých vai Tương nói nhỏ:

- Ký phiếu lần đầu hả? Có kiểm tí không?

- Kiểm gì?

- Chán bỏ mẹ, lần sau để thằng chột nó ký nhá!

- Không được đâu, còn phải mang phiếu về cho tổ, chúng nó biết bỏ mẹ. – Tương dần hiểu ra ý đồ của cô nhân viên giao nhận.

- Còn non nghề lắm chú em ạ! Hôm nay coi như đi làm về uống nước lã.

Tương tự ái, giật tờ phiếu năng suất tên tay Huệ “vịt” rồi xịt miếng nước bọt qua kẽ răng. Lần này miếng nước bọt văng mạnh gần đạt được như Phiện “gù”, rơi toẹt xuống chân Huệ “vịt”. Thế ra cô ta coi mình như đứa trẻ. Được rồi, sẽ biết tay thằng này! Xuống đến cầu tàu, Ngọc “chột” đợi sẵn đòi xem phiếu năng suất. Xem xong, Ngọc “chột” không nói câu gì, cầm đầu đi về phía nhà tắm. Thằng khốn! Ăn mò hôi của anh em bao nhiêu rồi, lại còn giở trò với mình. Không kiểm tí cũng đại, rồi tao sẽ qua mặt hết!

Nhìn bọn Đoan “khê” lúc nào cũng sà quán, bia tàu uống như dội nước lã, còn Ngọc “chột” lúc nào thuốc lá thơm cắn lệch miệng, nhưng chỉ dám nhả điều một sợ người khác xin, Tương uất đến nghẹn cổ. Mỗi thằng một cách kiếm tiền. Nhưng sao thằng Ngọc “chột” lại nhả việc ký phiếu cho mình? Coi chừng hấn giở trò như thằng Đoan “khê”. Lúc đầu nghe Phiện “gù” nói ý đồ của bọn thằng Đoan “khê” hại mình cứ nghĩ anh ta gần, nhưng ngẫm lại thấy đúng. Thằng Đoan “khê” đi tổ khác, kéo theo mấy đứa thân cận, từ bấy chả đã động gì tới Tương. Chịu! Không biết âm mưu của Ngọc “chột” là gì, nhưng sẽ có cách qua hánh hấn!

Tới ca đêm, tổ được phân công làm gạo xuống sà lan. Đúng là cơ trời sắp đặt, thuận đủ đường, có bán nửa sà lan cũng chẳng ai biết. Tương đón đường Huệ “vịt” ở góc tối cuối kho.

- Này! Vào đây đã! – Tương vẫy Huệ “vịt” khi cô ta đi ngang qua: - Nói thật, nhe em nói mà cả ngày hôm nay cứ ngẩn ngơ.

- Lẻo mép gớm nhỉ, đã biết đường mà lần chưa? Thời buổi này không kiểm tí thì chết đói.

- Thằng này không kiểm tí mà kiếm nhiều cơ.

- Nhiều là bao nhiêu?

- Bán nửa sà lan được không?

- Bỏ mẹ! Nhiều thế! Bọn công nhân các ông đếm từng bao, được bao nhiêu cuối ca không khớp thì đi tù.

Tương lôi trong túi ra con dấu giả.

- Nhìn đây, con dấu này giống chưa? Chữ ký này ai nhận ra là chữ ký giả? Cả ngày nay chỉ làm hai việc này mỗi tay, bây giờ mới được thư giãn đây. Ký làm hai phiếu, cho chúng nó xem phiếu đủ, chính là phiếu giả, xong rồi xé đi, còn phiếu thật nộp cho tiền lương. Ai kiểm tra được, cuối tháng thanh toán, chúng nó nhìn đủ công là được, nhớ làm sao hết những cái đầu củ chuối ấy mà soi xem ca ấy thế nào.

- Cũng được đấy! Làm thử ca này rồi xem xét động tĩnh thế nào.

- Thử gì nữa, thật đi xem nào!

Tương kéo Huệ “vịt” vào sâu trong khe hòm. Giờ giao ca, chỉ có tiếng máy tàu ậm ịch thờ ơ.

4.

Son ngồi một mình nơi đầu hè, những ngón tay sục sâu vào mái tóc mới gội tãi ra hong gió. Hương bồ kết ngai ngái. Cái mùi hương ấy, gã đàn ông nào cũng muốn rục mũi vào để tìm sự kích thích về thân xác, để dễ buông những lời tán tỉnh nhạt nhẽo mà con đàn bà cũng chờ đợi được nghe. Còn Son hít hà hương bồ kết ngai ngái để tưởng tượng ra hơi thở của gã đàn ông buồn buồn sau gáy. Từ trước tết đến nay đã gần mà chồng không tranh thủ về qua nhà lấy một ngày. Ông ấy ham kiếm tiền lắm, lại tham công tiếc việc. Dạo này phải làm nhiều, có lẽ lương lậu, mầu mè nhiều, tiền gửi qua bưu điện về gấp mấy lần hồi mới đi làm. Chiếc ti vi Tam Dương vỏ đỏ nhờ người xã bên mang về hộ. Cả làng bây giờ chỉ có hai chiếc ti vi, một của nhà này, một của nhà ông Kế có con đi tây. Có thoát ly có khác, ru rú xó què thì bao giờ có.

- Chúng mày có cho nhỏ tiếng đi không! Ra cài cổng vào! Sắp có phim rồi, người ta kéo đến chật sân tao không chịu được!

- Cho người ta vào xem, một mình mẹ ngồi đấy ngắm ma à! Trong làng không ở, ra mãi ngoài này. – Thằng Vượng cầm cẩu cãi lại.

- Tiên sư cha mày! Học không chịu học, làm thì lười, còn mơ ở nhà cao cửa rộng, cút không có mà đổ vào mồm!

- Mẹ làm sao thế, dạo này cứ như người rồ, động tí là chửi, nhà cửa thì cứ cài then kín cổng ai dám đến chơi! – Cái Tài gắt mẹ.

- Còn mày nữa, bố mày khéo đặt tên, tài là tài giỏi. Giỏi chả thấy đâu, mới nứt mắt ra đã suốt ngày tụ tập. Liệu rồi có báo đáp gì được cho chúng tao không!

Trăng đã nhô cao qua khỏi rặng tre, ánh sáng tãi xuống cánh đồng lấp lánh ánh bạc. Ngọn gió nam thổi tốc tới, giật lảo đảo áo ngoài cộ vào đầu vú buồn buồn, Son thở dài, có bàn tay của gã đàn ông nào đặt vào đó lúc này được đây! Nếu Sửu rồ còn ở nhà, nhất định hắn ta sẽ mò sang, chả tội gì mà làm kiêu với hắn nữa. Không hiểu sao đôi mắt với hắn, Son thấy ghê ghê khi nhìn vào bộ mặt sù sì như da cóc, ấy vậy những lúc thế này giọng nói trong vắt như ánh trăng kia của hắn lại vắng vắng bên tai. Giọng nói của con người dễ truyền cảm hơn về mặt bên ngoài. Cái buổi đêm mưa cuối năm ấy, khi có tiếng động cửa Son biết ngay là hắn. Thực tình, lúc đầu Son cũng muốn để hắn sờ soạng một lúc. Nhưng đàn bà cũng có dăm bảy loại đàn bà, muốn ngoại tình cũng phải tìm thằng đàn ông cho xứng. Thấy hắn tập tễnh trên nền nhà mấp mô cũng thấy tội, muốn cho hắn một tí. Nhưng sự nhiệt tình quá lại thấy hắn hèn lại thôi.

Bố chúng nó gửi tiền về cũng thừa lát gạch hoa cho nền nhà, sang tháng phải gọi thợ đến làm cho xong. Ai lại nhà xây gạch chắc chắn còn cái nền lại để thế. Có tiếng gọi cổng. Son định trả lời cho qua để người ta về, nhưng nhận ra tiếng chú em chồng phải ra mở cổng. Thằng rằng vỏ chìa như răng bừa này gớm lắm, vẫn thường bắt chọt kiểm tra chị dâu bắt chọt thế này.

Cương nghênh ngang đi vào, vừa đi vừa nói đứt đoạn từng chữ, giọng của người say:

- Ngày mai... cây... lật, chị nhờ được ai chưa?

- Có lẽ tôi không làm nữa, nhà có mấy mẹ con ăn hết bao nhiêu đâu. Chú xem có ai thuê ruộng, tôi cho thuê?

Cương đứng lại vẫn mắt nhìn chị dâu, nước bọt tứa ra hai bên khoé mép thành những cặn

trắng rất bẩn.

- Đã giàu rồi nhẩy! Xem kìa, bật ti vi lên để không, con thì ngủ lẫn ra, mẹ ra ngoài này hóng gió. Không làm để tôi làm hết, không phải cho ai thuê cả! Có phải chiều chị nói với u muốn lát nền nhà? Tìm gạch đẹp mà làm, cho nhà lão... lão Kế biết, có con đi nước ngoài được mấy năm đã nhìn cả làng bằng nửa con mắt!

Son cầm cầu:

- Tuỳ chú, tiền anh chú gửi về có từng ấy, chú liệu thế nào cho phải thì liệu, tôi đàn bà con gái chẳng biết gì. Có phim gì hay lắm đấy, chú vào xem xong hãy về. Nhân thể tính xem lát nền, sửa lại cái bếp hết bao nhiêu.

Cương vào nhà, ngồi xuống cạnh thằng Vượng kéo đầu nó gối lên đùi mình.

- Để tôi gọi cháu dậy, cho nó vào giường ngủ.

- Cứ để nó nằm thế này, có ai nhìn vào đỡ dị nghị!

- Gớm! Đêm hôm chú cứ rình mò cổng nhà tôi, không ai dị nghị chắc. Tôi mà thích lòng thòng chú biết được đấy.

Cương thấy mình lỡ lời, lúng túng xoa lưng cho thằng Vượng. Trên ti vi đang chiếu bộ phim nước ngoài, đôi trai gái đứng hôn nhau bên hồ nước, không gian tĩnh lặng. Tình yêu của họ thật thơ mộng. Cương liếc nhìn chị dâu. Đạo này nhàn hạ, bồi dưỡng nhiều thuốc bổ, bắt đầu có da có thịt chứ không gầy đen như trước, trông cũng bắt mắt cánh đàn ông. Có tiếng chim lợn kêu kháp kháp ngang qua sân. Cương gỡ mái tóc rối bấn, ngập ngừng nói:

- Sửa cái bếp để thờ thả lại cuối năm được không? Còn tiền cho em vay có chút việc!

Son vênh mặt làm cao, khinh khinh nói:

- Tôi đi guốc trong bụng chú. Tranh chức trưởng thôn phải không? Đừng mơ hão, làm sao địch được với thằng Hưng.

Chị dâu nói đúng ý, Cương ngồi nhồm dậy khiến Vượng giật mình tỉnh giấc.

- Em tính rồi, bọn thằng Na, thằng Thước cánh họ Vũ, bọn thằng Mật cánh họ Đặng, chỉ vài xu rượu là chúng nó bỏ phiếu cho mình. Bọn thằng Khoái cánh họ Nguyễn nhà thằng Hưng bữa lòng lợn là xong. Nói vậy thôi, cũng phải đám mỗm chúng thêm một ít, hứa với chúng nó vài câu mới ổn. Cũng không mất nhiều đâu.

- Làm thế nào cho khéo thì làm, tôi cũng tính việc ấy lâu rồi, đừng để xôi hỏng bỏng không lại mang tiếng áo gấm đi đêm. Bếp vẫn cứ sửa, tôi còn tiền. Cứ đi thoát ly như anh chú còn kiếm được ít tiền, chú chỉ mơ danh hão.

Nói vậy cho xả cái dăm dút trong lòng, cũng là cho chú em chồng thấy được vai trò của chị dâu trưởng trong nhà. Ngày còn chưa xin được việc cho chồng thoát ly, chả mấy bữa là Son không nhâm nhắng với chồng về tội cứ lì lì chỉ biết cắm đầu vào mấy thửa ruộng, chả có chí tiến thủ gì. Đếm trên đầu ngón tay thử hỏi làng này có mấy người học hết lớp mười, cơ hội ấy mà không ra kiếm chỗ đứng trong làng ngoài xã, kiếm lấy cái vẻ vang trước sau lo tới lợi lộc cũng đáng mặt trai. Không bù cho thằng em ma giáo, mới có ba mươi tuổi đã lọc lõi như ông cụ. Hàm răng lúc nào cũng hơn hơn khoe ra, nói chuyện thì gí sát vào mặt người ta, giống hệt ông bố. Đạo trước cũng mất mấy bữa đánh chén để cạy cục người ta kết nạp đảng. Nhưng ông Son còn sống sờ sờ ra đấy, làm sao ông ấy chịu. Ai bảo tham mấy đồng bạc mà chỉ hàm cho tây bắt ông ấy, bắn chết em họ ông ấy, để đến nay con cháu mất nhờ. Tranh chức trưởng thôn kì này chắc không xong, thằng Hưng đang được mọi người nể trọng vì hấn thảo công việc

đồng áng, ruộng vườn nhà hắn lúc nào năng suất cũng vượt gấp mấy lần mọi người. Điểm yếu của hắn là không chăm bẵp, quan tâm tới cuộc sống của mọi người xung quanh, không năng động trong giao tiếp.

- Chú vẫn phải quyết tâm cho kỳ này, nếu không được cũng là đánh tiếng cho kỳ sau! – Son hạ vạch ra sách lược cho Cương.

Đến ngày bầu cử, ông trời như đùa rớt chọc thùng túi nước, dòn hết mưa xuống làng này. Gió được thể hòa theo, ào tới từng đợt cuốn theo những bụi nước chạy rộng trên khắp cánh đồng ngập trắng băng, chẳng khác gì lũ trẻ đuổi nhau nước toé lên sau mỗi bước chạy. Những thửa mạ chiêm ngoi ngóp như người chết đuối cố trồi lên gọi người cứu. Mái đình như trĩu xuống dưới sức nặng của cả bầu trời đen xám như hòn chì. Những tấm pa nô cổ động cho cuộc bầu cử được trưng lên từ tuần trước, nay không còn dòng chữ nào, phẩm đỏ loang nhè nhẹt. Tiếng trống đình oai hùng được phát huy hết tác dụng. Chính những tiếng thùng thùng rộn ràng của nó đã khích lệ mọi người tụ tập lại đông đủ dưới mái đình làng hơn là những tính toán riêng tư cho cuộc bầu cử.

Cương đứng cạnh cửa ra vào, hai tay chấp trước bụng, kính cẩn cúi đầu chào mỗi khi có người đến. Mái tóc lúa thừa vài sợi bị ướt nước mưa bết lại trơ cả da đầu khiến cho những hốc xương trên bộ mặt càng tụt sâu xuống hơn và hàm răng được thể lúc nào cũng hơn hơn tươi cười. Ba gian đình rộng rãi thế mà hôm nay không đủ chỗ cho mọi người ngồi uống chén rượu ăn miếng trầu, vẫn còn không ít người phải đứng trú ngoài hiên. Không gian trong đình nhờ tôi, bức đại tự “Thượng - Đẳng - Tứ - Linh” sơn son thếp vàng treo ở giữa lấp lánh như một ngọn đèn tỏa sáng. Cương chen lách mọi người đi đến chỗ bọn thằng Xa, thằng Thợ đang ngồi tụ với nhau ở góc đình. Nét mặt của chúng căng thẳng, việc bỏ phiếu cho ai không phải là chuyện dễ tính. Cương ngồi xuống bá vai Na nói nhỏ:

- Vẫn thế hả! Xong việc về nhà tớ chứ! Sáng nay trước khi ra đây, tôi phải thui xong con cày vàng ươm, bây giờ để mẹ cu ở nhà chế biến. Anh em mình về vui vẻ!

Thợ chiêu ngụm nước cho bớt khô cổ, chiếc chén trong tay run run, ấp úng nói:

- Xem chừng không thuận cho anh, bọn em thì được mấy người.

Tôi qua Thuận đã bị bố mắng té tát vì tội thì thọt giao du với Cương nên vừa nói vừa mắt la mày lém nhìn xung quanh.

- Thắng hay bại kỳ này không quan trọng, các cậu cứ đồng tâm với tớ là mừng rồi. Cả bọn thằng Khoái nữa chắc kết quả không tồi. Được hay không, xong việc cũng về nhà tớ!

Cương chống tay đứng dậy, lách qua mọi người đi ra gian giữa để chuẩn bị khai mạc buổi bỏ phiếu. Tiếng trống đình rộn rịp khua lên hồi dài. Ông Tràng bí thư chi bộ vuốt lại nếp áo, đứng trang nghiêm trước micrô, hắng giọng chuẩn bị đọc lời khai mạc. Mọi người im lặng, ánh mắt đổ dồn về phía ông Tràng chờ đợi. Ông Tràng đảo mắt qua một lượt những người đứng quanh rồi bất ngờ hỏi:

- Thế anh Hưng đâu nhỉ? Không thấy ra đình?

- Anh Hưng đang cùng mấy thanh niên đang đắp bờ, bơm nước cứu mạ. – Tiếng ai đó đứng ngoài cửa đình cố tình nói to cho mọi người biết.

Cương rùng mình, mặt tái thâm. Kết quả cuộc bầu cử đã được định đoạt! Cương sẽ thua! Người dân làng này có ý nghĩ thực tế chứ đâu có tin vào lời hứa xuống của Cương. Cứ nhìn ánh mắt hỉ hả của mọi người hướng về phía vợ Hưng thì rõ. Nét mặt vợ Hưng rạng lên niềm

hãnh diện. Sao cô ta đẹp thế, gái tân làng này còn kém xa! Cương cố nuốt trôi miếng nước bọt đang đùn ra bên khoé mép. Cương biết phận mình chẳng bao giờ có được người đàn bà đẹp như vậy.

Không có được của riêng mình nhưng không ai cấm Cương rình xem trộm cái đẹp trời cho của cô ấy thế nào. Những đêm hè trăng thanh gió mát, Cương đảo qua cổng nhà Hưng, mắt liếc vào, tai căng ra chờ đón tiếng nước dội cuối sân để tìm cơ hội. Sự kiên nhẫn của Cương rồi cũng được đền đáp. Cô ấy cắp nón đựng quần áo đi ra giếng. Dáng đi uyển chuyển kia không thể là ai khác, cho dù có là đêm ba mươi Cương vẫn cứ nhận ra. Tiếng nước dội từ trong nhà tắm quây bằng bờ gạch thấp cứ như tiếng nhạc tấp tễnh trong lòng Cương. Cương lách người qua bờ tre, gai cào xước mấy vết trên má mồ hôi rỉ vào sót quần ruột. Rồi Cương bò như con vật bốn chân qua rãnh khoai. Có cành cam la đà sát xuống góc nhà tắm, Cương chui vào nắp trong đó nhìn ra. Giời ạ! Công toi! Ai đời, thời buổi này có thanh niên tắm trong nhà tắm mặc nguyên cả quần áo, cổ lỗ như người xưa. Đến khi thay cũng từng cái một cứ như sợ người ta nhìn thấy.

Nhưng nhìn được thế thôi cũng còn hơn mụ vợ đầu rồi như nắm rơm đang ngồi tựa hiên gà gât ngủ, cúc áo để bung ra, vú vê thõn thện, chẳng ma nào thèm nhìn. Thế mà cũng ba đứa con với mụ ấy!

- Việc xong chưa mà ngồi đàn ra đấy? – Cương đi ngang qua vợ xéo mắt nhìn xuống bực tức.

- Xong rồi! Có lấy thêm rượu nữa không, từng ấy sao đủ?

Nó dám chọc giận mình! Cương vớ ngay chiếc chổi lúa dựng cạnh cửa chỉ vào mặt vợ:

- Mày xỏ lá tao phải không!

Vợ Cương ôm đầu ngồi co dúm người lại sợ hãi.

- Thôi ngay đi! Không phải chú không biết trước sẽ không trúng, làm ầm lên để thiên hạ người ta cười cho! Thế chúng nó có về không?

Son từ trong nhà đi ra giăng cái chổi trên tay Cương.

- Có!

Cương sảng giọng trả lời, nhưng ánh mắt nhìn lên vị nể bà chị dâu sắc sảo thế mà bấy lâu không nhận ra.

- Thế là thành công rồi! – Son nói như reo lên.

Bọn chúng kéo về đông hơn dự kiến của Cương. Cả thằng Thước sợ bố thế mà cũng sang. Cương quát vợ lấy thêm bát đĩa. Đứa nào mặt cũng tái thâm vì ngấm nước mưa, nem nếp co chân ngồi vào góc chiếu như chú cún con bị chủ mắng. Có đứa nhấp chén rượu lên môi rồi giả vờ ho sặc sụa để mâm tiệc trở lên khí thế. Bọn bè ngồi vào mâm với nhau cứ lăm lì, ăn không vào. Cương giở đầu đĩa gấp vào bát mỗi đứa miếng luộc.

- Ưu tiên cho thằng Khoái miếng này to hơn. Bọn mày đến đông thế này anh mừng rồi, chén đầu trăm phần trăm cho khí thế, hả!

- Nhưng bọn em sợ anh không được! – Cọng rau húng còn giắt kẽ răng, thằng Khoái lụng bụng nói.

- Chắc chắn là không trúng rồi. Nhưng không sao, đời còn dài. Chỉ tiếc là anh tập hợp bọn mày muộn quá. Nào cạn tiếp! Hôm nay được thế này cũng là thành công rồi!

Ngọn lửa men làm hồng những khuôn mặt. Gian nhà chật thêm bởi những lời nói ào ào

tuôn ra nhưng chẳng để lọt vào tai ai. Chó già gà non, lại được ông chủ thui khéo ăn vừa thơm vừa bùi. Son xách thêm can rượu nữa mà có lẽ vẫn còn thiếu. Mưa đã tạnh, khí trời mát mẻ, rượu uống càng vào.

- Sống như ông Hưng, nói thật với anh làng này cóc cần. Tưởng có tí bằng đại học đã là ghê, sống không biết đến ai, thử hỏi đã khi nào ông ấy mời chúng em chén trà loãng chưa. Có giỏi thì đua tài với thiên hạ xem đến đâu, về cái làng nhỏ tí hìn này làm gì. Anh không cần hứa cho bọn em vào nợ kia nhưng vẫn nhất trí ủng hộ anh, khoá sau anh không trật được!

- Có đi có lại, Chú Cương làm kế toán chắc không để chú nào thiệt đúng không? Chỉ một con số lệch nhau chẳng phải phơi nắng ngoài đồng, các chú chẳng nên phụ lòng. Cùng cánh thanh niên, hiểu lòng nhau chị mới dám nói vậy.

Son đi quanh tiếp rượu cho từng đũa, khích lệ những con sâu men quấy đập mạnh hơn nữa.

- Số chị rồi giàu nhất làng này. Bọn em hiểu lắm chứ. Cái con vợ thằng Hưng đẹp thật đấy nhưng bọn em đâm ... vào!

Nhắc tới vợ Hưng, cục nghẹn tự dung lẫn từ dưới bụng lên chẹn ngang cổ họng, Cương thấy bứt dứt, chân tay muốn vung lên cho hả. Gió được tích tụ ở mãi đâu bỗng nhiên dòn về những trận cuồng phong. Ganh tị với những người hơn mình đã tích tụ trong từng mạch máu, thớ thịt Cương bắt đầu bùng phát khi nghe thấy tiếng vợ Hưng nhã nhặn chào người qua đường ở ngoài ngõ. Con nhà quê mà cứ một thừa hai gửi khác gì cái nhọt ung vờ trong tai, Cương quăng chén rượu chạy bỏ ra cổng. Vừa lúc vợ Hưng đi tới nơi, Cương ôm chầm lấy, mồm la làng:

- Ới làng trên xóm dưới ời! Con vợ thằng Hưng, vợ thằng trưởng làng ăn hiếp tôi này! Ới làng trên xóm dưới ời!

Vợ Hưng hoảng hồn, không nói thành câu, đứng ngây người, không biết phải làm thế nào thoát khỏi vòng tay kẻ khốn nạn. Cương kéo tay vợ Hưng vòng qua lưng mình. Cái làng nhỏ bé này, con gà gáy đầu làng cuối làng nghe thấy huống hồ tiếng la thất thanh kia. Người già con trẻ không phải ra đồng chạy tới trước tiên. Nhưng chỉ dám đứng từ xa, chẳng ai dại gì giây với bố con hấn. Cặp quần hấn xoạc rách, vợ Hưng lúc này mới bừng tỉnh vùng chạy về nhà. Còn hấn, ngã lăn xuống rãnh, người bê bết bùn như con trâu lăn. Hấn la trời, la đất sao để cho hấn phải khổ thế này, vinh thân phì gia chẳng đến lượt.

5.

- Bé cái mồm lại! Mở miệng ra là sữa nhặng lên, chả làm nên trò trống gì, nếu mày thèm ra ngoài này thiếu gì mà ở nhà làm trò khốn nạn ấy người làng nhìn mày khác nào con trâu. Nhìn kia, ngồi dạng háng cả dãy, chỉ mất có bữa cơm mà có thằng nào để ý tới.

Tương nhìn thẳng vào mặt thằng em ngỗ ngược, ánh mắt rục lên căm giận, gìm giọng nói dần từng tiếng.

Cương ngồi ôm gối nơi đầu giường, nhìn trề nải ra con đường trước cửa nhà. Đất trên đường thâm đen như miếng tiết gà. Cương biết tính anh mình, còn lải nhải còn lâu. Sao hai vợ chồng giống nhau cái tính lảm mồm này thế. Chiến lược của Cương là im lặng rồi thỉnh thoảng xia một câu chọc giận và cuối cùng đưa ra yêu sách, đó là cách làm đã không ít lần thành công với ông anh mình.

- Em tính rồi cũng phải xin ra ngoài này làm, lương cao, lại còn tí táy tí mẽ chẳng ai biết.

- Mày tưởng kiếm được đồng tiền dễ lắm đấy hả! Chỉ muốn ăn xổi như mày bóc lột mà ăn cũng khó. Đồ chó!

- Thế thì xì ra đây ít tiền, về quê làm lại từ đầu.

- Làm gì có, đòi hỏi lắm thế! Tao đi làm còn phải đi bộ...

- Mua cái danh chẳng phải mất mặt mình tôi. Tiền gửi về sửa nhà, mua ti vi, ăn tiêu hoang phí thì không tiếc.

- Im ngay không!

Tương rít trong cổ họng, hắt hàm ra cửa ra hiệu cho Cương phải nói nhỏ thôi. Thằng Hoà, con của Phúc “trâu” cùng mẹ nó ra chơi mấy hôm nay đang đứng chống nạnh tựa cửa, đôi mắt ti hí lác lác nhìn quanh. Chiếc áo sơ mi trắng còn mới, quần vải si gố màu nâu đều là những thứ đạo nọ Tương biểu trong dịp bố nó về quê, không hợp với nước da đen xỉn và mái tóc rối như nắm rơm của nó. Càng không hợp với vẻ mặt căng căng tự phụ về người bố có địa vị cao nhất trong khu tập thể này. Nắng vàng như màu lửa cũng chẳng làm nó ra mồ hôi nhưng nó vẫn rút mùi xoa trong túi ra lau mặt, rồi chọc bốn ngón tay vào túi quần, khủy tay khuỳnh khuỳnh tạo vẻ ăn chơi. Tương ngó đầu nhìn sang nhà đối diện. Thằng Bổng đang tán tỉnh con đàn bà mới đến. Còn một đứa nữa, có lẽ phải bằng tuổi mẹ thằng Hoà, nhìn sang mời chào. Thằng Hoà mới mười năm tuổi.

- Đứa kia sạch nước cần đây, tối cho em đi thử một lần. – Cương thì thầm, mắt hau hau nhìn sang mấy đứa đàn bà nhà bên, tay vuốt cằm trắng bên mép như các bà nghiện trầu vỏ lau miệng.

- Một tí cái gì! Thằng Tương, sang bảo bọn nó đuổi hết đi. Từ nay tao cấm! Xong rồi về tao có chuyện bàn!

Giọng quát hách dịch khiến Cương giật nảy người. Vợ chồng Phúc “trâu” về từ khi nào đã đứng bên cạnh. Phúc “trâu” muốn làm oai với vợ con.

Chuyện muốn bàn Tương biết là chuyện gì rồi, anh ta đã nói đạo mấy hôm trước. Ngọc “chột” đánh tiếng hộ bằng cách dọn đi phòng khác. Anh ta cũng muốn Tương tự giác như vậy, dọn đi phòng khác để nhường chỗ cho chị ấy và cháu ra ngoài này để gia đình đoàn tụ. Tương đã biết, sắp tới khu tập thể sẽ được thanh lý nhà ở cho công nhân, Phúc “trâu” làm vậy để thu gian nhà này về tay mình cho gọn.

Tương quây thêm mảnh đất cạnh nhà Phiện “gù”, dựng gian nhà tranh mái lá ở tạm. Đã có ngôi nhà to nhất nhì làng rồi xây làm gì cho tốn kém, như Phiện “gù” không hạnh phúc bằng vạn người khác. Bực nổi, ra đi mà anh ta chẳng bồi thường cho đồng nào. Được cái chỉ tay, đất đầu hồi còn mênh mông đấy, cho mày một đám cạnh nhà Phiện “gù” xây lên mà ở. Anh ta làm như cả thiên hạ này trong tay anh ta.

Cương ra thăm anh mà chẳng được dẫn đi thăm thành phố cảng lớn nhất nhì nước buổi nào. Mất mấy ngày mở đất, đắp nền, dựng nhà cho anh. Một bằng mấy vụ cày, thế mà ai cũng bảo còn nhàn hơn công việc bóc lột ngoài cảng. Từ bỏ ngay ý định thoát ly làm anh công nhân nhà nước ngay thôi. Lại còn cuộc sống ở khu tập thể này nữa, chẳng khác gì dây chuồng lợn hợp tác xã xuống cấp, sống như đi ở nhờ. Đã vậy lại còn phải dăn dứ nhau, chẳng biết cái tâm của người nọ thế nào với người kia. Cái vụ chuyển nhà của anh trai mình đây thì rõ, lão Phúc “trâu” đều giả. Ở quê, vụ tày đình như vừa rồi, sang nhà xin lỗi vài lời là cho qua. Con vợ Hưng hàng ngày vẫn đi qua ngõ để Cương ngắm mà tự sung sướng trong lòng. Nhưng thế

nào đi nữa, trước khi về quê cũng phải bảo anh Tương dẫn cho một đứa bắt mắt.

Phải thừa nhận, anh Tương mới ra thành phố được có một năm mà đã lọt lỏi việc đòi hăn lên. Chuyện muốn vui thú một tí trước khi về quê bị anh gạt đi ngay. Có thấy Phúc “trâu” rình rập, muốn bắt quả tang những hành vi đòi bai để tố cáo với lãnh đạo có biện pháp xử lý để chấn chỉnh và xây dựng một nếp sống lành mạnh ở khu tập thể này? Bây giờ không chỉ còn có mấy thằng đàn ông với nhau mà đã hình thành thêm mấy gia đình rồi, sống sao cho có khuôn phép. Cương có thấy hành vi rình rập của anh ta đâu. Nhìn mắt hăn ta kia kìa, thấy bóng đàn bà vào đây là theo hút ngay, tai còn nhỏng lên nghe xem người ta nói những gì. Chịu, anh tinh thật đấy, thảo nào có tiền mà chẳng sắm sửa gì. Đồng lương của mình thì sợ quái gì bố con thằng nào nhòm ngó. Này có con đàn bà trong phòng kia đây thôi! Nhìn lại xem! Ừ, ai cũng nem nếp né tránh. Làm anh công nhân nhà nước sơ sẩy trong công việc đã đành, sơ sẩy để khác ý cấp trên còn khôn nạn hơn, nếu không mất việc thì cũng bị “đi” cho ra bã.

Chưa bao giờ anh em Tương lại có thời gian rảnh rỗi nằm dài bên nhau, thì thảo chuyện trò như thế này. Chiếc quạt con cóc nhảy lục cục trên mặt chiếc hòm gỗ. Hòm gì mà khiếp thế! Đẹp để làm gì, chắc chắn là được. Đúng thật, với căn nhà tre vách lá thế này chắc chắn vẫn hơn. Nắng đã tràn vào trong cửa, nhưng cũng chẳng làm căn phòng tối âm u của Tương sáng sủa thêm là bao. Cương trở mình nhìn ra ngoài đường. Dãy nhà như kẻ đuối sức nằm thông thượt, ngửa bộ mặt đen nhẻm, méo mó lên ngắm bầu trời xanh ngắt mà ước ao trở thành lực sĩ ưỡn ngực đón ngọn cuồng phong. Tiếng dép lệt xệt mãi gót xuống mặt đường giống như tiếng hai thanh tre trên mái nhà buộc không chặt cọ vào nhau rào rào. Những dáng người trôi ngang qua cửa, cổ rút sâu vào trong vai, thân hình đổ gập xuống một mối.

Tiếng líp xe đạp nổ lạch tách tới gần rồi dừng lại bên cửa nhà Phúc “trâu”. Tiếng Ngọc “chột” gọi ề à, giọng của người bắt đầu nghiện rượu:

- Đi chưa ông Phúc ơi!

- Có xe mới rủ nhau đi bát phố đây hả. Kiếm đâu được con xe Phượng Hoàng Trung Quốc đẹp thế, giỏi đấy!

Mọi người đến ngồi chồm hồm quanh chiếc xe đạp của Ngọc “chột” xem xét, bình phẩm. Người quay líp xe khen tiếng kêu phải giòn thế nghe mới sướng tai, chứng tỏ chất thép tốt. Người bóp phanh lạch tách báo phóng nhanh vẫn cảm thấy an toàn. Hai anh em Tương cùng ra nhập vào vòng người, cùng góp vui quanh chiếc xe đạp. Cương dùng ngón tay vuốt sạch lớp bụi mỏng trên khung xe, cho rằng người ta phải tráng men mới có lớp sơn bóng như soi gương thế này. Cuộc cãi vã về công nghệ sơn xe của Trung Quốc nổ ra, ai cũng tỏ ra là mình sành sỏi, không ai chịu ai.

Phúc “trâu” bước qua vai mấy người vào dắt xe đi, quay đầu vãng lại:

- Loại dân ngu khu đen biết gì về kỹ thuật hiện đại mà cũng đòi khua môi múa mép.

Những ánh mắt nẩy lửa nhìn theo Phúc “trâu” và Ngọc “chột” đèo nhau tới khi khuất sau khúc ngoặt vẫn chưa thôi. “Hơn người đã được bao nhiêu mà đã rẻ rúng anh em thế!” “Chuyện bình thường, thằng nào có tiền, có chức thì có quyền dạy khôn người khác, bức mình làm gì. Giá như mình có được cái xe như nó, hết ca lượn mấy vòng phố cho khoái” “Cái xe cà tàng của tao ngồi có một đoạn từ xí nghiệp về đến đây đau ê ẩm cả mông”.

“Lời con được đấy!” Thằng Hoà chả biết Cương khen được là được cái gì, nhưng cũng chỉ cần thế là đủ vênh vác với mọi người. Hai đứa khoác vai nhau đi dạo quanh khu tập thể.

Những anh đàn ông vận độc chiếc quần đùi, hầu hết được may bằng vỏ bao bột mỳ xé trộm ngoài cạp cũi bên chiếc bếp kê tạm bằng mấy viên gạch vỡ chuẩn bị bữa cơm chiều. Có anh chồng mộng thời lửa để tro ra chỗ cần phải che kín mà cũng chẳng thấy xấu hổ dấy lại. Nước da ai cũng được nắng hun lại khô sần, nâu sần như vỏ bao tải. Có lẽ khi nào tụ tập bên nhau họ mới hò hét cho xả nổi mệt nhọc của công việc, còn như lúc này, ánh mắt có vô tình gặp nhau thì lập tức con mắt cụp lại, lẩn thẩn nhìn xuống chân mình.

- Sống thế này thì buồn nhỉ, tao không chịu nổi! Tưởng thành phố thế nào, chuồng lợn quê tao còn được xây gạch.

- Chú đã đi được nhiều nơi chưa? Bố cháu cho lên tàu tây chơi, bọn nó sướng lắm lúc nào cũng tu bia cả chai.

- Khen tây khen làm đéo gì! Đến như bố mày sống cũng úi xùi, nhảy lên xe người khác cũng vênh vang chửi đời. Bố con mày y như nhau.

- Bố cháu có xấu cũng là cán bộ, còn chú chỉ biết ngắm đít trâu!

- Lỗi con được đấy! Có dám đi chơi đêm không?

- Chơi đêm là đi chơi với phụ nữ chứ gì? Chú chỉ xui đại trẻ con.

- Còn bé gì nữa, mười năm tuổi nhiều đứa đã vợ con rồi. Ở quê làm gì có cái khoản này, thử tí mùi thành phố xem thế nào.

- Cháu chả dám, ông bà già biết được thì trôi sông!

Hai chú cháu khoác vai nhau thì thảo. Một miếng nắng đậu lên những vết lang ben lốm đốm trên mặt thằng Hoà. Không biết thằng Hoà run run hay gió lay miếng nắng rung rinh. Mắt nó liếc trộm vào háng của người đàn bà đang khom lưng quét sân, bộ quần áo may bằng thứ vải mỏng như tờ giấy phơi luya lại đứng ngược chiều nắng chiều tà. Đôi mắt một mí sắc nét, cứng trơ như được đúc từ khuôn ra, chẳng mấy khi chuyển động để biểu lộ tình cảm, thằng này lì lợm, hẳn nó chẳng lạ gì người đàn bà kia là loại người như thế nào.

- Mày có thích rượu thịt chó không? Tao khao. Ở chỗ ngã ba gì đấy, bày trên mẹt đầy hè đường. Tao tính kỹ rồi, mày không chơi gác ngoài cửa để tao thử tí. Tối nay mọi người đi làm cả, mẹ mày nghe nói có việc gì phải chạy chốt phải muộn mới về, tao đưa một đứa vào phòng nhà mày từ bên nhà tao chui sang. Mày giả vờ nằm hóng mát ngoài hiên, có động báo cho tao. Đơn giản thế thôi! Nếu mày muốn thử tao gác cho. Phòng nhà mày là an toàn nhất, bố thằng nào dám nghĩ một cán bộ đứng đắn như bố mày lại có người dám làm chuyện ấy trong nhà mày.

- Cháu không thử, nhưng chú phải tuyệt đối bí mật đấy!

Thằng Hoà nằm gác chân chữ ngũ ngoài hiên. Muỗi nhiều như vãi trấu, tiếng kêu ro ro râm rân như một bè đàn nhị cùng hoà nhịp. Mặt trăng rằm đang trôi lên từ phía cuối dãy nhà, ánh sáng tãi xuống nhợt nhạt và pha lẫn màu đen xin xin của mái nhà. Thằng Hoà Phấp phồng lo, hai bàn tay bóp chặt vào nhau, khớp xương nổ tanh tách mỗi khi tiếng loạt xoạt mỗi khi giấy dán tường bị xô, tiếng lục cục của gỗ va vào nhau vọng ra từ trong phòng. Nó đánh liều nhận lời với anh ta không phải ham hồ bữa thịt chó mà nó nhận ra một con người tương đồng với nó để có thể kết bạn. Nó còn muốn chứng tỏ mình đã là người lớn và cũng chẳng phải dân quê thua kém thành phố.

Mới tối mà dãy nhà tập thể đã hoang vắng như dãy nhà hoang. Khác hẳn với những nơi mà bố nó đã dẫn đi thăm mấy hôm trước. Một vài vệt sáng vàng vọt của ánh điện đổ ra từ các ô

cửa như những nét điểm xuyết buồn tẻ thêm cho mảng đen thẫm của bóng nhà in trên nền đường. Những con chuột bạo dạn rúc đầu vào trong các rãnh đất tìm thức ăn, có con hếch mõm lên nhe răng cười với mặt trắng, có con còn gi mũi vào chân Hoà hít ngửi về thềm thường. Nếu không đuổi, nó có thể gặm nát chân. Thỉnh thoảng tiếng la hét của đám người tụ tập kín ở đâu đó lại rò lên như những con sóng ngầm dưới đáy biển oà lên. Lũ chuột ngo ngoè nhìn quanh. Rồi đã thành quen, chúng chẳng bận tâm tới những âm thanh ấy nữa đuổi nhau cấn chí choé như lũ trẻ con đùa nghịch.

Hoà bắt đầu sốt ruột, sao anh ta làm gì mà lâu thế, những tiếng động ngày càng rõ hơn không còn giữ ý như lúc đầu. Ánh trăng đã trong hơn. Bóng những con muỗi bay qua mặt đan dày như mắt lưới, Hoà buông tay vỗ đen đét vào cổ chân vừa là để đuổi muỗi vừa như muốn thông báo cho anh ta khẩn trương ra khỏi nhà. Hoà bực mình lấy chân đập vào tường. Anh ta có lẽ cũng chẳng thèm để ý tới những tín hiệu đó. Tiếng la hét ở đâu đó thỉnh thoảng dội về, tiếng cụng cựa của đôi trai gái ngay sau lưng, thế giới vui thú của người lớn thật bí ẩn và hấp dẫn. Người dân thành phố sống bạo dạn hơn nhà quê, chẳng cần phải che đậy những sở thích cá nhân và lúc nào họ cũng tìm mọi cách được ăn ngon, được vui chơi. Không như dân ở quê Hoà tất bật từ mờ sáng tới tối mịt, vùi đầu vào đồng đất mà cũng chẳng đủ ăn nói chi đến vui thú. Không nói ra nhưng Hoà biết ý định của bố mẹ muốn chuyển cả nhà ra ngoài này sinh sống. Hoà sẽ được vênh mặt, mọi con mắt sẽ nhìn theo mỗi khi về quê. Hoà sẽ xin đi làm, sẽ phân đầu để được như bố. Hoà sẽ ... Chết rồi, mẹ đang về!

Hoà đập mạnh vào tường làm ám hiệu. Tiếng lục cục cùng tiếng người thở hỏn hển trong nhà không dừng lại. Hoà hoảng hồn xộc luôn vào trong nhà, đập chân vào hai thân hình trần trụi trên giường. Giọng quát của Hoà không thành tiếng, ứ nghẹn trong cổ. Hai thân hình trắng ớn bật dậy, vợ quần áo rồi vội vàng chui chui qua vách sang bên kia như hai con chuột trui lông hoảng sợ chui tọt vào lỗ hang.

- Sao không bật đèn lên cho sáng? – Mẹ Hoà vút túi xách lên giường hỏi.
 - Nhà có ai đâu mà phải bật đèn. Con nằm ngoài hiên, trăng sáng còn hơn đèn.
- Hoà trả lời tỉnh không. Nó chợt nhận thấy bản lĩnh của nó cũng đáng nể lắm.

Cô Mong đi ngang qua cửa nói với mẹ Hoà:

- Có được việc không chị? Gia đình ra ngoài này rồi, xây tường gạch cho chắc chắn. Ai đòi thuê nào, nhà cửa che chắn bằng mấy tấm liếp chỉ tổ cho bọn bắt nạt chui vào. Mấy ông đàn ông với nhau sống câu thả lắm.

Chương 3

1.

- Có không?

- Bà trả rẻ bỏ mẹ!

- Thì tụi hàng ra xem nào! Giá làng rồi, bán đâu trả thế... Này, quay lại đây! Làm cao chó nó mua.

Bóng nắng đã tròn dưới chân. Ngồi không từ sáng đến giờ, Lan còn thấy mỗi rừ cả sống lưng và hơi nóng dồn vào ngực đến nghẹt thở, hướng hồ đám công nhân bốc vác văng bậy chửi tục luôn mồm. Chúng nó mệt mỗi lê chân trên mặt đường ròn rột như muốn cạo bong lớp đá cho xả cái mệt nhọc đang ầm ạch trong người. Chúng nó hôm nay lại tử tế thế, không thằng nào cầm buộc thứ gì mang ra. Cái thùng kẹp giữa háng của Lan bên trong chỉ có mấy cái bao tải dứa không.

- Ở tổ ông Quế phải không? Chỗ quen biết cả, để cho tớ đi! – Lan chạy xuống đường kéo áo người công nhân đi qua.

- Một cái “rế” phi sáu, cả phi mười tám nữa bao nhiêu? – Người công nhân mặt đỏ gay vì nắng đứng lại hỏi Lan.

- Giá làng rồi. Hôm nay khó khăn thêm hai giá nữa. Được chưa? Bán hộ cho các ông, lỗ vốn. – Lan vùng vằng.

- Đừng làm cao, mang tận sỏi bán gấp đôi đấy, có điều muốn tiền ngay làm cốc nước cho mát ruột.

- Nói nhiều, tụi hàng xem nào!

Hắn ta luôn tay cởi khoá thắt lưng, vén áo tới ngang ngực. Mùi mồ hôi chua chua, thum thum được thoát ra vỗ cánh tung vào trong nắng. Một khoanh sắt mười tám cuộn tròn như cái rế ốp trước bụng, sau lưng là hai cái “rế” phi sáu, lại còn hai bó đập dẹt treo hai bên nách, áo bảo hộ cài kín cúc, chẳng ai nhận ra trong người hắn mang hàng. Giỏi thế! Nhưng mới chỉ ngồi đón hàng ở cổng cảng có hơn tháng, Lan nhận ra ngay thằng nào có cầm buộc bên trong. Ánh mắt ngơ ngáo tìm chỗ đổ hàng, đầu lười lia trên môi thèm khát một chén rượu cùng đĩa thịt chó mệt đổ vào họng. Kinh nghiệm mua hàng ăn cắp đã được chông chỉ bảo tận tình, cứ thọc tay vào bụng chúng nó lôi hàng ra rồi trả giá bao nhiêu cũng xong hết. Thằng nào chả muốn đổ nhanh để rồi ngã vào quán quen vạ vật một lúc cho đỡ mệt, lê chân được tới sỏi cũng chùng đầu gối mà cũng chẳng hơn được là bao.

Thằng Hoà ôm mấy cái “rế” vừa mua giấu vào bụi cỏ trong đám đất hoang. Xong việc, vẫn như mọi khi Hoà ra mép hè ngồi chồm hồm, hai tay khoanh trên đầu gối, lăm lè nhìn dòng người ngược xuôi. Hoà lăm lè như con cu ly trên rừng nó vẫn bắt được. Nắng nóng trên mặt đường nhựa hấp lên sấy mái tóc Hoà vàng cháy, tưởng chừng nếu có đưa tay lên vò sẽ bị gầy vụn như bóp nắm mì sợi khô.

Một chiếc ô tô chở nặng hàng từ trong cảng ra, thằng Quất bật dậy lao sang đường, có đuôi theo rồi bám vào hậu nhảy lên. Đôi chân nó thoăn thoắt như chiếc guồng, rồi chỉ cái nhún nhẹ nhàng quăng người lên thùng xe. Bọn trẻ tụ vạ ở cổng cảng phục nó lắm. Nhưng Hoà

chẳng khi nào để ý tới. Hàng chở trên xe chắc không đủ sức để vằn xuống, thằng Quất nhảy xuống. Lần này đôi chân của nó không guồng kịp tốc độ của xe nên mất đà ngã lê mặt trên đường. Thằng Quất đứng dậy kéo vạt áo lau vết máu rỉ trên má, miệng cười gượng tỏ ra lỗi vừa rồi chỉ là sơ xảy nhỏ. Bọn trẻ nhảy căng lên vì thằng Quất vẫn khoe khoang không bao giờ ngã xe, hôm nay thì hết khoác lác. Hoà vẫn nhìn vô hồn về phía cổng cảng.

Phúc “trâu” dừng lại trước ba-ri-e, bỏ quai mũ cỡi xuống ôm khít vào cầm, quay chiếc xích cốt ra phía sau hông rồi nhún chân lấy đà đạp xe đi thẳng, không dừng lại hỏi vợ con có cần gì. Làm anh cán bộ rồi còn mang vác trước cổng xí nghiệp thì còn đâu là thể diện

Tương là người cuối cùng trong tổ đi ra. Ngang qua chỗ Hoà, Tương túm cổ áo nó kéo đứng dậy.

- Còn ai nữa đâu mà chờ, về thôi! Có mua được nhiều không bà chị, em giúp một tay?

- Hôm nay chán lắm, chỉ được khoảng chục cân gạo với dăm cái “rế”.

Tương giúp Lan chằng buộc hàng lên xe rồi khoác vai Hoà cùng đi bộ về.

- Mày đúng là dân mọi rừng, mồ hôi chảy trên mặt thành dòng mà không lau đi, trông khác gì tấm gỗ mục để con sên bò loang lổ, ma cũng chẳng dám nhìn. Ngồi lì như mày như thằng đàn, không tụ tập với chúng nó kiếm ít tiền mà tiêu.

- Kiếm tiền mà đổ máu thì kiếm làm gì. Sao chú không mua xe đạp mà đi, tiền thiếu gì mà phải ki bo. Làm như chú cũng sướng.

- Sướng gì, tiền đâu ra mà sắm xe.

- Chú khôn lỏi lắm, không phóng khoáng như chú Cương.

- Tao biết chuyện tối hôm ấy của chú cháu mày rồi, nghe con ngựa sừng hỏ. Đi nhanh chân lên! – Nói chuyện với Hoà Tương thấy bực mình, lôi mạnh nó đi.

- Chú không thích chuyện ấy chắc.

Về đến nhà, Hoà cởi áo vút lên đầu giường rồi ngồi ngay xuống mâm cơm. Phúc ngửa cổ uống nốt chén rượu, miệng chèm chẹp hít hà một hơi dài sướng khoái, giọng còn dính chất cay của men giục vợ con:

- Thằng Hoà, sang cô Mong mua mấy hào dừa! Mẹ nó xong chưa, ăn cơm đã, tối kiếm không được ư.

- Tôi xong rồi đây. Đầy nắng cả ngày lẫn được có mấy chục, chán quá. Bọn nó mang đi đâu hết cả, hay trả cao thêm ít nữa, lãi ít nhưng góp lại cũng được hơn.

Lan vắn lại mái tóc, kéo vạt áo lau mồ hôi trên má, ánh mắt đăm chiêu tính toán.

- Có mấy ngày bằng cả tháng lương của chúng nó còn đòi hỏi gì hơn nữa. Đừng có mà trả cao, phải rắn thì chúng nó mới chịu, chúng nó mới nể, khi ấy mua sẽ dễ hơn. Khi nào có phùng có bạn rồi thì cứ ngồi nhà khắc chúng nó mang đến.

Những tảng mây đùn đẩy nhau lên phía cửa sông, hình thù quái dị như hàm răng con quái vật dưới buổi chiều xám nhe ra đe dọa nuốt chửng hai dãy nhà nằm co ro sợ hãi. Những cánh cửa đóng im ỉm. Từ ngày có các bà vợ ở quê ra, tính “đoàn kết” của cánh đàn ông mỗi khi rồi rãi không còn. Mỗi người biện cho mình một lý do để đưa vợ con ra, nhưng trong thâm tâm ai cũng biết, tới đây xí nghiệp thanh lý nhà, ai có gia đình sẽ được phần hơn. Tương ngồi tựa cửa nhìn những gian nhà đã được xây trát lại cho phù hợp với cuộc sống gia đình, vẫn còn sáng màu nước vôi mới, khác nào có những mầm sống xanh nõn đang nhú lên giữa bùn đen. Nếu có được gian nhà mái bằng thì nó sẽ trở thành bông hoa rực rỡ. Liệu đó có phải ngôi nhà

của mình?

Từ ngày mỗi người có tổ ấm riêng, vào tầm chiều thế này, khu tập thể không còn thấy những anh đàn ông trần trụi đứng trước hiên nhà, tay đập muỗi, luôn mồm đồ những thứ bẩn thỉu vào mặt nhau. Đêm về không còn nghe thấy tiếng la hét rồ lên của đám bài bạc. Và bóng những cô gái điếm vật vờ như lũ mèo đêm cũng mất theo. Dãy nhà bây giờ trở thành cái ống bị nút hai đầu, không biết bên trong có những gì. Bọn trẻ con còn lạ lẫm với cuộc sống mới, như lũ chó con lạ nhà nép nép sau cánh cửa nhìn ra ngoài đường, chưa dĩa nào mạnh dạn hỏi chuyện nhau. Thằng Hoà đi mua bát dưa cũng vội vàng như bóng ma, thoát chạy qua đường rồi mất hút như tàng hình. Tương gọi theo, chẳng biết có nghe thấy mà nó không trả lời. Tiếng Lan gắt gỏng vọng ra ngoài đường:

- Vừa đi vừa bốc ăn, đẹp mặt nhỉ. Trời nóng bức thế này, tắm rửa xong ăn cho đàng hoàng. Làm cán bộ chỉ ra dáng ngoài đường thôi à, chỉ hục đầu vào ăn, lúc nào cũng vội vội vàng vàng, sao không thanh thoi như vợ chồng ông Phiện, như chú Tương có phải không.

- Bà thì biết gì mà cần nhần, sang tháng tới cho thằng Hoà đi làm, ngồi đây cả ngày với mẹ mày như ông phỗng, chẳng được tích sự gì.

- Nó đã đủ tuổi đâu, ai dám nhận?

- Đúng là đồ đàn bà, đồ nhà quê lạc hậu, thế mà cứ lăm mồm. Bà biết trong hồ sơ tôi bao nhiêu tuổi không? Kém bà ba tuổi đấy, gái trẻ còn theo tôi tới, bà cứ lăm mồm rồi ân hận đấy.

Lan rít lên trong cổ họng:

- Nói khê thôi, chuyện tày đình thế mà cứ bô bô cái mồm.

Chả cần phải bé mồm, sợ gì thiên hạ nghe thấy, ai cũng biết cả, có sức khỏe, có lòng yêu nghề, mỗi lần khai lại hồ sơ rút đi vài tuổi chẳng ai để ý. Màu vàng đục của ánh đèn điện như tấm màng mỏng giăng trên những ô cửa, nhưng không đủ ngăn tiếng đồ vỡ, tiếng gầm ghe nhấc móc lẫn nhau của những con người sau ca làm việc mệt nhọc tràn ra ngoài mỗi tối. Làm thằng bốc vác chày nắng cả ngày, mệt nhọc, tối muốn xả hơi tí cũng không xong, thế thì kéo dài tuổi nghề làm gì để rút ngắn tuổi thọ. Nghỉ hưu sớm cho yên cửa yên nhà. Thế nhưng lại nảy sinh chuyện, lấy gì để sắm sanh nhà cửa đây, lấy tiền đâu để ngã quán, vậy là âm âm vẫn cứ không dừng. Chỉ có anh cán bộ thanh thoi như Phúc mới nghĩ đến phục vụ lâu dài, có đến bảy mươi làm việc vẫn minh mẫn. Mụ muốn nhấc móc gì thì cứ nhấc, Phúc cứ hợp rượu xong lại khà một tiếng thế là bao nhiêu lời trôi tuột hết ra khỏi tai.

Từ ngày Huệ “vịt” bị bắt, lĩnh án năm năm tù, trong người Tương lúc nào cũng bứt dứt, ám ách bức bối không yên. Tương sợ chẳng? Chẳng việc gì phải sợ. Huệ “vịt” chẳng đại gì khai thêm để thêm tội, thêm năm ngồi nhà đá. Mà những vụ có liên quan, Tương bịt kín lắm, công an chẳng thể tìm ra chứng cứ gì. Vậy Tương ám ách nỗi gì?

Tương Huệ “vịt” tinh quái, hoá ra cũng chẳng vượt qua được ngưỡng tham của đàn bà. Đã dặn dò kỹ, sau vụ mấy thằng thủy thủ dùng phiếu tờ giả bị lộ đã đánh đấm cả sà lan gạo phi tang, dừng lại thăm dò một thời gian, nào ngờ cô ta quay sang ăn mảnh với cánh lái xe đường bộ. Được vài chuyến ngon ăn, nào ngờ đứt dây. Có phải thằng lái xe nào cũng có máu ăn cấp đâu mà gạ gẫm. Đúng là mụ ta đến số gãy cầu.

Lúc chiều, mây đen sầm sập kéo đến tưởng mưa ngay được, thế mà tối đến trời quang mây tạnh như không. Trăng mười sáu tròn vành vạnh như chiếc bánh xe, lặn lên trời cao. Càng lên cao càng thấy trăng cô lẻ. Cô lẻ, đúng rồi, dùng từ này cho tâm trạng Tương là chính

xác. Nhưng mọi người đâu có xa lánh Tương, Phiện “gù” còn mừng Tương đã biết chí thú làm ăn, ngày nào cũng sang trò chuyện, căn dặn những động tác làm sao cho đỡ mất sức. Thế thì sao mình cô lẻ, thiếu thốn cái gì đó. Tương cởi áo ngoài cho đỡ nóng, vắt lên thành ghế. Mấy đồng tiền lẻ từ trong túi rơi xuống chân. Thì ra vậy, cái cô lẻ là đây. Còn mấy đồng tiền lẻ cũng muốn rời khỏi Tương sao. Mục đích thoát ly là để xoay vắn lại cuộc sống cơ mà, chỉ dựa vào mấy đồng lương thì đến bao giờ. Còn mấy đồng tiền lẻ này mai tiêu thế nào đây, nửa tháng nữa mới tới kỳ lương.

- Sao lại có người nhàn hạ thế này cơ chứ.

Tiếng Lan ồm ồm ngay sau lưng khiến Tương giật mình.

- Một mình một niêu cơm, một lọ nước, còn việc gì nữa đâu mà phải tất bật như bà chị.

Tương chống tay ngồi dậy với chiếc áo khoác vào người.

- Gớm, có chú là người duy nhất ở đây giữ lịch sự. Ở đây ông nào ông nấy mà chả trần trụi trọc. Nhưng cứ nhà tranh vách lá mãi thế này sao, đèn cũng chẳng bật lên, tiết kiệm vừa thôi. –Lan ngồi xuống chiếc ghế đối diện nhặt cái quạt dưới đất lên đập phành phạch vào ngực mình.

Có lẽ chị ta thọc tay vào bụng đàn ông giữa thanh thiên bạch nhật quen rồi, cho nên ngồi gần Tương đến mức thọc hai đầu gối vào đùi Tương cũng chẳng cần giữ ý. Tương cọt nhả:

- Đạo này bà chị nặn dái mấy thằng bóc vác có kiếm được khá không? Từ ngày bà chị ra ngoài này, ông anh em xác xơ quá đấy.

- Chuyện! Đây là ông ấy sợ mất cái danh cán bộ nên không dám hết mình đấy. Nói chơi tí thôi, kiếm được mấy đồng vất vả lắm, ông ấy chẳng dám động tay vào giúp, một mình chị xoay xỏa. Nay mai thằng Hoà đi làm, chẳng biết phải làm thế nào. Giá như có được nhà ở gần công cảng thì chả mấy mà giàu.

Tương đang ngả người ra sau ngồi bật dậy, hai tay chống vào đùi Lan, mắt sáng lên vì đã tìm được cứu cánh.

- Tôi mách cho chị nước này, chị có biết đám đất trồng cạnh bột điện, lui xuống phía trái công cảng mấy chục mét ấy.

- Biết rồi. Thì sao?

- Chị xui anh ấy, bảo mấy thằng thân tín trong đội, dựng lên một gian nhà ở đấy. Sợ gì, anh ấy có trực tiếp làm đâu mà sợ, bọn chúng nó giờ đầu chịu báng hết. Còn chị, xong rồi mua lại, coi như bồi dưỡng cho chúng nó. Bỏ chúng nó không dám bán đất, gọi là bán cho hợp pháp thôi, chẳng lẽ cho không, cuộc đời chúng nó còn phải bám vào xí nghiệp lâu. Còn tôi, sau khi xong nhà sẽ cùng chị kiếm tiền ở đấy.

- Có người đàn ông biết lo như chú chẳng mấy mà giàu. Nhưng này, cái tay để gần tới chỗ nguy hiểm rồi đấy.

Tương nhìn xuống tay mình, mãi nói chuyện quá nó đã tự động tụt xuống gần bẹn Lan.

- Cái tay nó khôn thế, biết tìm đúng chỗ cần đến.

- Chỗ có vợ, có chồng cả rồi, tôi hỏi thật, có phải cái không khí ảm thấp, tù hãm ở đây khiến người ta lúc nào cũng nổi máu dê phải không nhỉ.

2.

Chuyện Phiện “gù” chuẩn bị xây nhà, tin này được tung ra tạo nên những làn sóng dư luận trái ngược nhau, người thì mừng, kẻ thì hoài nghi, đổ kị. Ngọc “chột” thờ phỉ phỉ vào tai Phúc

“trâu”, thì thảo trong hơi thở nặng nhọc của người bị bệnh phổi kinh niên.

- Ông thử tính xem, trong vòng có hai năm, vừa lấy vợ, đẻ con, lại hai lần dựng nhà, đồng lương cũng chỉ như tôi với ông, hỏi lấy đâu ra. Con vợ chỉ quả cà, vai dưa, ăn cũng chẳng đủ, không “đánh đậm” thì nhất được tiền rơi chắc. Tầm ngảm thế, chắc chắn cùng hội với Đoan “khê”. Tôi để ý rồi, dạo này thằng Đoan hay thậm thụt qua lại đây lắm.

Phúc lừ mắt, ghé đầu tránh hơi thở của Ngọc. Trong thâm tâm của Phúc cũng tức lắm, mai ngày kia hẳn ta xây nhà rồi mà không có lời với hàng xóm, không báo cáo với lãnh đạo một câu. Mà lãnh đạo to nhất trong khu tập thể này là Phúc, làm cùng với nhau từ ngày vào xí nghiệp chứ xa lạ gì đâu. Nhưng đã là lãnh đạo mình cũng phải cẩn trọng trong lời ăn tiếng nói, Phúc nẹt Ngọc:

- Ông chỉ có đa nghi, mất lòng anh em rồi chẳng ra gì, nó xin đi tổ khác, tổ ông giữ được tổ xuất sắc chắc. Không chóng thì chầy cũng lộ ra, của ăn cắp là vậy, lúc ấy xử lý cũng chưa muộn.

Một vệt nắng lách qua khe cửa, bò sâu vào trong nhà, rồi như con sâu dần dần leo lên người Ngọc. Ngọc ngồi dịch ra tránh vệt nắng, mắt hiếng nhìn ra cửa sợ có người nghe lỏm câu chuyện.

Cánh cửa bật mở, nắng ủa vào ôm trùm lấy Ngọc. Ngọc giật mình co người lại. Không phải vì sợ nắng, mà sợ tiếng Lan the thé chói gắt hơn cả nắng:

- Mới bảnh mắt ra đã thì thụt với nhau, nói xấu sau lưng người khác. Không thấy xấu hổ! Xách dép cho ông ấy không xong, lãnh đạo gì các ông. Người ta đang chuyển gạch về âm âm kia kia, sang mà học hỏi để kiếm ra tiền cho con này đỡ vất vả.

Lan vừa xỉ vả vừa vén hai bên tóc mai bết mồ hôi, ánh mắt như có lần tia sáng xanh chiếu vào Ngọc. Cũng như thông lệ, hễ gặp Lan, Ngọc chỉ có mỗi nước, đó là lảng.

Sáng sớm đã phải ngồi ở đầu đường đón hàng, cô ấy có quyền hằn gắt như vậy, Phúc chẳng chấp cho thêm âm của âm nhà. Phúc lẳng lẳng đứng dậy đi theo Ngọc.

- Gạch ba banh thế kia hết đáng bao nhiêu đâu mà ông nghi người ta.- Phúc nheo mắt nhìn đồng gạch trước cửa nhà Phiện, cắn nhả với Ngọc.

- Thế tôi hỏi ông, tường nhà ông còn phải chần bằng liếp không. Bao giờ ông mới chịu thay.

- Ba banh đấy, các ông đã theo kịp chưa, hay các ông chỉ bàn hão là giỏi. – Lan đã đứng sau từ lúc nào mà hai người không biết.

Thật khó chịu khi có bà vợ lúc nào cũng ghen tức vật vãnh. Phiện “gù” sao có thể đo được về kinh tế, cả thằng Ngọc cũng thừa biết điều đó nhưng cũng ghen tức vợ vẩn. Thằng Ngọc chẳng dám nói, vì có bao nhiêu nhét vào chai rượu cả, chứ còn Phúc xây nhà hai tầng mái bằng dư sức. Bài học của ông Quế mới đây thôi sao không rút ra kinh nghiệm. Sợ ông ấy được đề bạt lên cán bộ, có kẻ đâm đơn kiện, nhà ông ấy xây bằng hàng chục tấn xi măng ăn cắp, tường toàn đổ bê tông cốt thép. Đoàn thanh tra khám nhà, ông Quế dùng búa đập đổ nửa nhà. Tường bở bùng bực vì không có xi măng, xây toàn gạch ba banh làm gì có sắt thép nào. Gần năm nay rồi tường vẫn còn quây tạm bằng gạch mộc và cái danh cũng chẳng nhòm ngó gì tới ông. Đã vậy đi đến khuya mới về cho bực mình luôn thể.

Nhà cửa vắng tanh, bữa bộn như chuồng lợn, chắc lại đi hóng chuyện người khác, loại đàn ông vô tích sự, Lan bực mình quẳng bao gạo vào góc nhà. Chẳng phải Lan bực tức vì nhà

Phiện xây nhà mà là tại cái thằng Tương mấy hôm nay cứ sấn vào giúp đỡ nhà Mong. Từ khi sinh con, cô ta đẹp ngời ngời hẳn lên, nước da trắng hồng như con gái tuổi dậy thì. Bông hoa đẹp thế, giữa đám bùn lầy này thằng đàn ông nào chẳng muốn lại gần để hít hà hương thơm. Cái thằng xấu người mà bàn tay lại làm tình giỏi thế. Cảm giác nhồn nhột từ sau lưng chạy dần ra đằng trước, rồi từ từ lặn xuống dưới háng, cứ như chất keo chảy chậm rãi trên người Lan từ hôm ấy vẫn chưa hết. Thế mà thằng quắt ấy cứ đứng đưng mỗi khi gặp mặt, tức không chịu được.

Không phải như Lan nghĩ, mặc dù ít tuổi hơn nhưng Tương thấy Mong chín chắn hơn mình, như người chị gái mẫu mực khiến mọi người nể trọng. Mỗi lần luồn tay xuống dưới đón chồng gạch, có vô tình chạm phải tay Mong, Tương đều giặt mình co người lại như phạm phải tội bất kính. Mỗi lần như vậy, Tương đều đề nghị:

- Chị vào nhà với cháu, chúng em làm loáng cái là xong ngay. Ngày mai dọn sang nhà em mà ở tạm, em một mình ngủ vạ vật hiên kho vài ngày có vấn đề gì đâu anh chị phải áy náy.

Ngọc “chột” và Phúc “trâu” cùng dừng tay bê gạch nhìn theo Tương đi ngang qua, rồi đưa mắt nhìn nhau thầm nghĩ, sao dạo này thằng quắt tử tế thế. Thằng ma lanh này lắm âm mưu nhiều thủ đoạn, hẳn sẽ chẳng giúp không ai. Cũng như hai người, không vì theo dõi Phiện thì cũng chẳng rộng lòng ra hộ hàng xóm.

Mấy chú bò vẫn còn phì phò thở mệt mỏi đã bị chủ thắng ách vào cổ giục đi. Nồi nước lá chè tươi vàng ánh như mật ong tự tay Mong hãm cũng gần cạn, mọi người giục:

- Hãm thêm nồi nữa cô Mong ơi! Tôi chỉ mong có được một lần được vợ hãm cho ấm chè tươi ngon như thế này, trưa nắng đi làm về khuấy thêm tí đường, thả cục đá lạnh vào, uống một hơi tê cuống họng mới sướng.

- Ước mơ đơn giản thế thôi á! Nước chè có ngon không là do tay hãm, như mấy con nặc nô trước vẫn lê la về đây... Sao đời mình không gặp được lại để cho ông là thế nào hả ông Phiện ơi.

Câu nói đùa vô tình thôi nhưng cũng khiến mọi người cúi đầu lặng lẽ nhìn xuống như thể nhìn lại mình. Giá như không bài bạc, không nốc rượu cho no thì chắc cũng có được buổi bận rộn như Phiện “gù”, để có được ngôi nhà mới. Giá như đêm đêm không vui mình vào lòng những cô gái làng chơi và biết chờ đợi như Phiện “gù” có chẳng cũng gặp được người con gái như cô Mong. Ngày Mong xuất hiện ở đây, cũng nhếch nhác chẳng khác gì loại đàn bà ấy, mọi người nhìn cô bằng ánh mắt đứng đưng và cái cười nửa miệng, thế nào đêm nay cô ta cũng lên giường với mình. Ý nghĩ tội lỗi! Cũng thấy ngượng khi thêm được uống bát nước chè xanh của cô ấy.

- Định xây nhà thế nào đây ông Phiện, không bàn bạc gì với anh em cả. – Ngọc hỏi thực lòng chứ không để thăm dò như trước khi sang làm giúp.

- Mọi người nhiệt tình quá, tôi xin cảm ơn! Làm đơn giản thôi mà, ý bà ấy nhà tôi muốn để khoảnh sân nhỏ phía trước đặt mấy chậu cây cảnh cho đỡ nhợt nông thôn, thế cho nên trong nhà hơi chật phải làm thêm cái gác xép để đồ cũng tiện và phòng khi có người nhà quê ra chơi có chỗ ngủ.

- Ngày ấy đất hoang rộng thế không chiếm lấy khoảnh rộng mà ở. Các ông xem kia kìa, nhà thằng Đen, thằng Chức, mấy nhà ra sau mà xí được rộng thế.

Phiện nhếch miệng cười, cái cười hiền của người chịu nhịn, không bao giờ làm quá những

gì cấp trên hoặc tổ chức đã có lời. Nhà chỉ rộng thế này bởi Phúc chỉ cho làm thế. Phiện kéo vạt khăn vác đội đầu lau dòng mồ hôi tràn trên má, đứng dậy đi vào nhà. Chẳng biết có phải dạo này vất vả quá nên bước chân của Phiện chậm chạp hơn rõ về suy tư. Phải chăng để có được gia đình lý tưởng này anh ta phải gồng người lên gánh vác?

- Thời buổi cơ giới hoá rồi, ai còn dùng khăn vác nữa mà ông lúc nào cũng trùm lên đầu như ông cụ thế. Chẳng biết số ông khổ hay sướng đây. – Một người nói đùa.

- Ở này, các ông ơi, Thăng Tương “quất” lĩnh đâu rồi nhỉ, đúng lúc vất vả nhất thì không có nó.

- Thăng này quái lắm, chỉ đi cặp với Phiện “gù” để còn ỷ lại. Này, Phiện “gù” quận ruột xếp mã hàng cho nó, tối về còn hơi sức đâu mà thi đấu trên sân hàng chiếu. Từ ngày bị Đoàn “khê” cho ăn quả lừa, cu cậu có vẻ tỉnh ngộ.

- Thiêng thế, vừa nhắc tới lập tức nó xuất hiện. Đi đâu về thế?

Tương dừng xe, hất bao xi măng chở sau gác ba ga xuống trước mặt mọi người. Tương dùng khăn lau dòng mồ hôi chảy đầm trên mặt, cố ý chờ cho mọi người nhìn đích xác cái bao vừa hất xuống là bao xi măng rồi mới lên giọng:

- Anh Phiện! Em hứa ủng hộ anh bao xi măng, lập tức có ngay chứ không phải hứa suông. Có được gia đình như anh, em cũng mừng. Xi măng vừa ra lò đấy chứ không phải loại để lâu ngày cứng như đá học đầu. Còn một bao nữa, đưa tiền em lấy rẻ cho, chỗ người quen ấy mà, nếu còn tiền em ủng hộ nốt nhưng dạo này túng quá.

Ăn nói đĩnh đạc gọn nhí, Ngọc hiếng mắt vừa lườm Tương vừa dận chân lên bao xi măng kiểm tra độ mềm của bột. Cái thằng tam toạng này cũng ghê lắm, khả nghi đây:

- Ủng hộ được bao xi măng buộc túm đầu bao thế này à, hoá ra mua đồ ăn cấp cho người tử tế.

- Thời buổi này mua sao được hàng nhà nước mà ông phải nói đều nhau thế, hàng ăn cấp mua trực tiếp tại bờ tường nhà máy xi măng đấy. Bê vào anh Phiện ơi! Để đây ruồi muỗi bậu vào thiu thối mất.

Phiện lầm lì đi ra cùng Tương bê bao xi măng vào nhà. Mọi người còn đang bức bối về cái giọng đều giả của Ngọc cho nên không để ý đến thái độ của Phiện. Phiện rút đầu sâu vào hai gò vai giấu nét mặt của mình, hai tay bấu vào đầu bao run run.

- Nghi lắm! – Ngọc thì thảo vào tai Phúc.

Sự việc đến mức này thì Phúc cũng bắt đầu tỏ ý nghi ngờ. Chẳng lẽ Phiện lại “đánh dậm” xi măng của kho, nhưng lấy từ bao giờ và lấy thế nào? Dạo nọ Lan hay thắc mắc, tại sao ông Phiện đi làm về quần lúc nào cũng xắn móng lợn như người lội ruộng. Lâu lắm rồi không thấy Phiện tắm rửa ở xí nghiệp, rõ ràng là có vấn đề đây?

Quả là Phúc và Ngọc là người biết xét người, xét việc, chẳng có gì có thể qua được mắt hai người. Và cái điều hai người nghi là có thật. Bấy lâu nay, mọi người hay được thấy Phiện “gù” đi ra khỏi cổng cảng, quần lúc nào cũng xắn móng lợn. Đó là thói quen thích cởi trần của anh bốc vác, chẳng ai nghi ngờ gì Phiện. Nhưng bên trong nếp gấp là vài cân xi măng đấy. Đến nay đã được một tạ. Khi quyết định xây nhà, Phiện đắn đo lắm, rồi phải giải thích thế nào về số xi măng kia với mọi người đây. Với đồng lương như nhau thì ai cũng có được bài toán liệu kết quả của đồng lương có tương ứng để đáp ứng từng ấy số xi măng hay không. Nghĩ nát nước không ra cách, Phiện quyết định bàn với Tương. Thăng này ma lạnh, vả lại cũng chân

tình với mình không đến mức phải tô tội lỗi của mình ra.

- Chuyện này làm sao anh phải dẫn đo. Anh không thấy chúng nó ăn cắp công khai, kể cho nhau nghe về những phi vụ “đánh dậm” như thể thiên hạ không ai sánh được bằng. Xi măng rơi vãi, lưu kho bãi hàng năm, để đông kết như đá, gạo mốc thối đổ đi hàng trăm tấn, thử hỏi có ai động lòng. Anh lấy thế này đáng lẽ phải tuyên dương. Cứ để em lo hết.

- Ai không biết vậy, nhưng tao không thể..... Phiện lấp bắp ngượng ngùng.

- Thế anh có phải là thằng bốc vác không! Hiền lành như vợ chồng anh rồi sau này trụ được ở đây bao lâu.

Tương đỏ mặt tía tai, phản ứng quyết liệt về cách sống của Phiện. Còn Phiện cúi gục đầu lìm lìm như người chịu tội, những giọt mồ hôi chảy trượt trên tấm lưng trần.

Những ngọn đèn trong khu tập thể nhấp nháy như những cánh bướm đêm, muốn dừng lại đâu đó mà không tìm được chỗ đậu. Giá như không có ít xi măng tội lỗi này thì cánh bướm đêm của gia đình Phiện đâu có bị hẫng chân trong đêm thế này. Không biết Mong nghĩ gì, cô ấy cũng cặm mặt xuống tránh ánh mắt của mọi người. Phiện né tránh cả hơi thở của cô ấy, không muốn cuộc đời của cô ấy vấp phải những tội lỗi của mình.

Mỗi lần đi ngang qua, Ngọc lại lấy xẻng đào đóng vữa xây, rồi cố tình xúc xi măng đổ thêm vào. “Mắt hiêng không nhìn thấy xi măng đã cho vào rồi à, của đâu mà đổ đi thế.”. “Mày quản lý cả nhà nó à! Rắc như rắc mì chính thế thì xi măng làm gì”. “Có lấy cắp được đâu mà vung tay, đồ bê tông tường chắc đã tốt à.”. “Vừa cái mồm thôi, có người tố cáo rồi đấy, vì tình xóm giềng để cho xong nhà rồi họp tố nhớ đấy ông Phiện.”

Lưng Phiện còng còng xuống như con rùa để giấu bộ mặt hoảng hốt của mình. “Nó rung đấy, đừng có sợ như thế, để em lo hết.”. “Ông ta ganh tức đấy mà. Có chuyện gì mà sáng sớm đã thấy bà vợ ngồi đầu hè vò đầu bứt tóc, tấm tức khóc, chắc mỗi hết tiền của bà ấy đi nốc rượu no về lại chửi bới. Cuộc đời của ông ấy chỉ đến thế là hết.”. “Tương ơi, mày giúp tao làm yên lòng nó đi, để bêu riếu ra cuộc họp thì còn mặt mũi nào nhìn mọi người nữa.”. “Anh thật là.... Nói đến thế rồi anh còn phải lo, em sẽ dẹp đâu vào đấy.”

Trời đất nóng quá thế. Vàng mặt trời như quãng lửa hàn trên cao xanh dội lửa xuống trần gian. Hơi nóng bốc lên ngùn ngụt như cháy mặt đất, con đường oằn mình lại thờ.

Tương rung cho sợ thế mà Ngọc “chột” làm thật, không cần phải chờ cho ngôi nhà hoàn thành. Cuộc họp được tổ chức ngay tại nhà Ngọc, có mời toàn thể anh em trong tổ và đại diện lãnh đạo là Phúc “trâu”. Khi chiều đi ngang qua nhà Phiện, Ngọc gọi với vào:

- Nhớ luật của tổ chưa, chèn thuốc phải đầy đủ đấy nhá.

- Cái thằng văn hoá chưa hết lớp bốn mà cũng ra luật à! – Tương tức tối chửi theo.

Chẳng biết hẳn có nghe thấy không nhưng Tương bị Phiện kéo vào nhà không cho nói nữa sợ mất lòng anh em trong tổ. Phiện chán nản không muốn làm nữa, đứng tựa cửa nhìn về phía cửa sông. Có con tàu rời bến, tiếng còi ngân nga lẫn dài trong không trung.

Phiện sang nhà Ngọc từ sớm, ngồi thu lu bó gối ở góc chiếu, gói trà cùng mấy bao thuốc ôm khur khur trong lòng. Tương sợ Phiện hoảng mà có điều gì nói lộ ra nên dù không muốn cũng phải sang từ sớm, ngồi chắn trước mặt Phiện.

- Trà thuốc đâu anh không bỏ ra, giữ khur khur trong lòng thế người ta lại bảo không biết điều. – Bộ mặt Tương ngang tàng, vênh vác khác hẳn mọi ngày.

Nhìn thái độ của Tương, Ngọc thấy cần phải nể chừng, bởi mục đích của cuộc họp này chỉ

mang tính rắn đê cho mọi người thấy cái uy của bộ đôi Phúc “trâu” và Ngọc “chột” chứ thực ra Ngọc chưa có bằng chứng nào xác đáng để kết tội Phiện.

- Mọi người mất công mất buổi đến đây chẳng lẽ ngồi uống nước suông, chú thấy có được không. Còn thiếu ai nữa không, ta bắt đầu.

Lần đầu tiên Tương được nghe một câu thật từ tốn của Ngọc.

- Ta bắt đầu! ...

Ngọc nói câu vào đề xong dừng lại, bàn tay đưa lên đầu vuốt mái tóc lật về phía sau, tỏ ý buổi họp sẽ căng thẳng. Mọi động tác này, không ai khác chính là của Phúc đã lây vào Ngọc từ khi nào. Trong lòng Phúc và Ngọc là quyển sổ có kẹp chiếc bút vào giữa, chẳng biết có ghi gì trong ấy mà khi nói cứ phải cầm chặt vào, khi nào dừng nói mới ngẩng lên.

- Chỗ anh em cùng tổ với nhau, lại có thời gian sống chung nhà, thực lòng tôi không muốn có cuộc họp này, nhưng vì danh dự của tổ luôn đạt danh hiệu tiên tiến và để dẹp yên dư luận cho rằng tổ ta có tiếp tay hỗ trợ cho ông Phiện lấy xi măng của xí nghiệp về xây nhà ...

- Thằng nào nói bậy, vả vớ mồm nó ra! – Tiếng ai đó ngoài cửa nói chen ngang lời Ngọc.

Ai đó tỏ thái độ giận dữ chẳng khiến Ngọc bận tâm, mắt vẫn không rời khỏi cuốn sổ.

- Các ông thì biết gì nào, để tôi nói nốt rồi ai có ý kiến gì cứ thẳng thắn phát biểu. Nếu khẳng định ông Phiện không lấy thì cũng cho biết để ghi vào biên bản gửi lên cấp trên thanh minh, còn có lấy thì mọi người nên cho ý kiến đóng góp rút kinh nghiệm tránh sai phạm lần nữa, giữ gìn sự trong sạch của tổ.

- Ôi dào, ngày nào mà không có thằng ăn cắp trắng trợn sao không giữ lại kiểm điểm. Hay miếng thịt giắt ngang họng không nói được. Tại con vợ mày xinh quá, thằng chó nào chịu nổi.

Mọi người nhao lên chẳng biết ai nói và cũng chẳng cần ai phải nghe. Cậu Tâm ghi biên bản đưa bút lên mồm gặm, cố kìm tiếng cười cho khỏi bật ra, tờ giấy vẫn còn trắng nguyên.

- Mọi người trật tự, tôi xin có ý kiến!

Tương đứng hần dẩy xin nói. Mọi người yên lặng, đổ dồn ánh mắt về phía Tương. Thằng Quất ăn nói chững chạc thế, không như con gà rúc đầu vào cánh nữa sao. Rồi sau này thằng này sẽ chẳng vừa đâu.

Tương đã lường trước được chuyện này, nếu có ý kiến sớm quá hẳn mọi người sẽ cho là có tội nên vội thanh minh, nếu im lặng thì lại cho là ăn năn hối lỗi. Phải chọn đúng thời điểm, bây giờ có nói gì Phiện cũng đều đúng cả và Tương sẽ được mọi người vì nể hơn.

- Tôi là người mang xi măng về, tại sao mọi người lại không tra hỏi, không kiểm điểm tôi. Có phải ai đó vừa nói miếng thịt chặn ngang họng hẳn ám chỉ tôi, các vị nhầm. Sống ở đời, con người ai cũng phải biết tới cái tình cái nghĩa, hôm ấy là tôi cảm ơn mọi người đã cứu mang giúp đỡ tôi trong lần lầm lỡ ấy chứ chẳng phải là sự mặc cả như mọi người nghĩ. Tôi nói việc của tôi cũng muốn nói tới việc của anh Phiện. Ừ, cứ cho là anh ấy lấy của xí nghiệp, nhưng thử hỏi, từng ấy xi măng có bằng một cuộn tơ bóng tuột tay rơi xuống sông hay chân cô tình giẫm lên một viên tân được, tôi nói vậy là muốn so sánh với ý thức bảo vệ hàng hoá của từng người, liệu mọi người có thấy là mình có tội không. Vậy thì hãy kiểm điểm mình đi. Công sức anh ấy bỏ ra cho tổ này ai sánh bằng, thế thì tại sao phải hành anh ấy. Chẳng qua anh ấy hiền quá dễ bắt nạt đấy thôi, còn phải tôi chẳng là cái đỉnh gì hết.

Tương nói xong, mọi người lặng lẽ nhìn nhau. Buổi họp giải tán mà không có lời bế mạc trịnh trọng và cấp trên chưa kịp có bài phát biểu chỉ đạo theo như dự định triển khai của

3.

Mặt sông sáng loá như tấm gương khổng lồ phản chiếu ánh nắng chói chang. Đã vào trung tuần tháng tám mà ngọn gió thu vẫn còn trốn biệt nơi đâu, để mặc cho cái nóng hành hạ vạn vật dưới trần gian. Trên boong tàu, luồng khí nóng ngùn ngụt bốc lên tưởng chừng sắt thép đang nhũn ra. Tiếng máy tàu ầm ịch như người thiếu không khí thở dốc. Dưới khoang sà lan, những bao xi măng nóng bỏng như vừa trong lò nung ra, chân trần bước vào một lúc phòng rộp da.

- Này thằng Tâm! Công tử nhĩ, làm xi măng mà đi giày, đi găng thì làm sao mà nhanh được. – Phúc “trâu” đứng trên boong tàu quát xuống, giọng khàn khàn bởi hít phải bụi xi măng.

“Xuống đây mà làm!” - Tâm làu bàu trong mồm, không dám ngẩng đầu lên nhìn đều hấn ta cho xả cái bức dọc.

- Nhìn ông Phiện kia kìa! Làm một mình mà lúc nào cũng có mã hàng chờ. Cồ tí nữa thằng Tương về bây giờ.

Phúc biết việc mình nên làm lúc này, nhặng xị quát một hồi cho thấy trách nhiệm rồi mau chóng tìm chỗ tránh nắng, còn đứng đây khác nào chọc tức những tấm lưng trần đang phơi nắng dưới sà lan.

Thằng Tương “quắt” né việc còn giỏi hơn Sưu “rõ”. Mỗi ca chỉ có một tờ phiếu năng suất mà lúc nào cũng thấy biên chép, ra vẻ quan trọng. Mà quan trọng cũng đúng thôi, đồ ai biết ca này làm được bao nhiêu tiền đấy. Những phần mềm, phần cứng, luỹ tiến với lại phần trăm, năng suất của thằng bóc vác làm ra bị dẫn vào mê cung của một bài toán khó giải. Ai sẽ giải được bài toán này đây? Nhiều những bộ óc sáng láng được tập trung vào tìm ra lời giải. Một tờ phiếu năng suất được nhân viên giao nhận hàng trực tiếp làm ký xác nhận sản lượng làm được trong ca, rồi được nộp về cho kế toán của đội tổng hợp sản lượng của đội, rồi được chuyển lên phòng kế hoạch thống kê sản lượng chung của toàn xí nghiệp, rồi lại chuyển sang bộ phận văn phòng giao nhận chốt lại sản lượng chính thức, xong rồi mới được chuyển về phòng tiền lương chấm công và làm động tác điền phép tính chưa có kết quả của số tiền sẽ được hưởng, cuối cùng tờ phiếu chạy tới đích là phòng tài vụ để thực hiện kết quả của phép tính bỏ dở kết quả. Bao nhiêu cái rồi ấy là những lý do để thằng “Quắt” né việc hợp pháp.

Thằng Tương chưa về cũng mặc, đã phân kén rồi cứ đến lượt phải có mã hàng lên, một mình Phiện xoay vần với những bao xi măng nóng bỏng, chưa bị chằng vòng nào. Tì ngực vào, hai tay dang rộng bầu chặt hai đầu bao, Phiện nín thở lấy hơi rồi lẳng mạnh bao xi măng xếp vào đống. Phiện khác nào một đô vật quần nhau với nhiều đối thủ, lao vào ôm lấy rồi quật nó nằm sõng soài xuống thành từng lớp ngay ngắn. Gần nửa ca làm một mình, ngực đỏ rộp như phải bỏng, trên người không hề có giọt mồ hôi nào lăn xuống, nhưng thế đứng của Phiện còn vững lắm. Phiện làm lũi làm, không một lời ca thán. Từ sau buổi họp ở nhà tổ trưởng, Phiện càng ít nói hơn và tránh ánh mắt nhìn của mọi người. Họ đang chửi mình đấy, nhục nhã lắm. Thế mà thằng Tương còn vênh mặt lên, tự hào về lời bào chữa của mình đã thuyết phục được mọi người, được mọi người nể trọng. Nó nói mình là người trong sạch trước mọi người. Thế mới đáng xấu hổ! Thà rằng cứ để mọi người biết, mình sẽ được mọi người thẳng thắn phê bình hoặc chửi rửa, chỉ một thời gian sẽ quên đi. Nhưng đằng này, âm thầm một mình, dần vật một mình, tự mình thấy nhục còn khổ tâm lâu.

Phiện bám tay vào neo sà lan để cho cơ thể lâng lâng trên mặt nước, neho mắt ngăm nhìn vàng mặt trời đỏ rực đang chìm dần xuống sau làn khói bụi ống khói nhà máy xi măng. Ánh chiều thổi bùng trên mặt sông sắc vàng rực rỡ. Minh là kẻ cắp, kẻ cắp mặt hạng, Phiện nhủ thầm rồi lặn sâu xuống nước để trôi hết bụi xi măng và cũng trôi đi kẻ mặt hạng là mình. Cảm giác lâng lâng như linh hồn đang được giải thoát. Bỗng Phiện giật mình vì bị thúc mạnh vào người, trôi lên mặt nước, lắc đầu rũ nước nhìn Tương đang ngồi trên sà lan thông chân xuống sông.

- Làm xi măng mà tắm thế sao sạch được. – Tương vừa nói vừa đưa tay kéo Phiện lên.

- Việc gì thế? – Phiện hỏi.

- Anh dậy tôi, làm xi măng phải tắm thế nào, lấy vỏ bao vò nhàu lau khô một lượt, rồi lấy chanh hoặc khế chà kỹ, lấy khăn ẩm lau sạch trước khi dội nước. Anh mà cũng quên à, dạo này âu sầu quá đấy, cái sự vụ con con ấy quên đi khăn trương, ai bắt tội đâu nào. Khi đi làm, chỉ ấy chạy theo tôi đưa cho quả chanh đây này, lên tôi kì lưng cho.

- Thế mà đi đâu bây giờ mới tắm?

Phiện hỏi để tránh khỏi lúng túng khi Tương nhắc tới Mong. Tội nghiệp cho cô ấy, ôm con thức suốt đêm. Thà rằng sống trong nhà tranh vách đất như trước được thanh thoi còn sung sướng hơn.

- Vừa ngó vào đám bạc một tí, chúng nó đánh to lắm.

- Về sang tao ăn cơm. Mấy ngày nay, hai vợ chồng chẳng nói với nhau câu nào, cô ấy giận tao, mà sang hoà giải không tội cho cô ấy lắm.

Không khí trong nhà hăng hắc mùi nước vôi còn ướt. Ngọn đèn sáu mươi oát đỏ như đóm lửa sắp tàn khiến cho số đồ đạc ít ỏi trong nhà như xích lại gần nhau hơn, đè lên nhau bằng những cái bóng nặng nề. Bóng của những chủ nhân ngôi nhà cũng in lên nền nhà những khối đen lặng lẽ. Tiếng ọ ọ của đứa bé trong lòng Mong như tiếng đập cánh của con chuồn chuồn xuống mặt nước phẳng lặng. Tại sao mình không can ngăn anh ấy từ lúc đầu, bây giờ mình sẽ bị mang tiếng xúi giục chồng làm điều không ra gì. Rồi quá khứ của mình bị bới lại, liệu hạnh phúc gia đình có bị xáo trộn?! Anh ấy là người tự tin trong cuộc sống thật đấy nhưng tránh sao khỏi những vết rạn. Không biết anh ấy nghĩ gì mà sao không nói với mình một câu.

Tương đấu xong nguồn điện vào chiếc tủ, lắp thêm một bóng đèn nữa vào cuối nhà. Gian nhà sáng bừng lên như có sự thay đổi kỳ diệu. Bóng tối biến mất, mọi đồ vật chuyển mình lịch kịch đứng về vị trí của mình, ngăn nắp. Chúng còn nghiêng mình khoe bộ cánh mới được bà chủ lau chùi sạch sẽ. Phiện nhìn quanh gian phòng. Gặp ánh mắt Mong, Phiện bối rối nhìn xuống cô con gái hóp hóp cái miệng xinh xắn tìm bầu vú mẹ. Cô bé chẳng bao giờ quấy khóc, sau này chắc sẽ hiền như bố mẹ nó. Gia đình thật hạnh phúc, tạm gạt bỏ nỗi ám ảnh kia đi, mình sẽ xây dựng cuộc sống từ đây bằng chính đôi tay, sức lực của mình một cách chân thực.

- Ăn cơm thôi chú Tương! Đã định mua cái tủ điện từ lâu, cứ lưỡng lự mãi, buổi tối chẳng làm gì cần gì phải sáng, thế nên tối đến cứ thấy bước chân vương vương, đầu óc bí rì rì. Minh tính toán chi li quá là tự làm khổ mình.

- Kỷ niệm luôn cho anh chị, gọi là có chút quà mừng tân gia. – Tương cuộn lại chỗ dây điện còn thừa cắt gọn vào góc nhà, hồ hởi vì sự có mặt của mình đã làm cho không khí gia đình Phiện vui trở lại.

Dù có đi làm giặc bốn phương thì con đường trở về quê hương chẳng thể nào quên. Tương ra thành phố làm đã lâu nhưng chưa thể rũ hết những vết bùn trên cơ thể, nếp suy nghĩ của người nông thôn chưa lột hết. Những lúc chỉ có một mình hoặc cầm mặt xuống đồng hàng, Tương chỉ muốn có thật nhiều tiền để theo kịp bạn bè, còn mỗi khi bước chân vào cửa nhà Phiện, Tương lại thấy mình thanh thoát, chẳng còn những vướng bận cùng mưu toan nào. Tương vẫn mong rồi có ngày nào đó về quê phải có bữa rượu ra trò với bọn đồng tuế, uống thật say để các bà vợ tất bật dọn dẹp. Chả là những bà vợ ở quê Tương lại thấy hạnh phúc khi chồng mình thỉnh thoảng quá chén với bạn bè.

Phiện nhấp ngụm rượu, cổ nuốt cho trôi thứ nước làm bỏng họng, nhả mặt nói:

- Hôm nay có chú ăn cơm, tôi cố uống một chén cho vui chứ thực ra chẳng khoái gì món này. Chẳng biết chú nghĩ thế nào, chứ anh nuốt được ít hàng ăn cắp thấy đắng lắm, chẳng khác nào uống chén rượu.

- Đã nói rồi, quên chuyện ấy đi, anh thử nhìn xung quanh mình xem, có thằng công nhân cảng nào không nhặt nhanh tí ti, những thằng bảo vệ lại là những thằng ăn dày nhất, cả một xe công ten nơ quần áo tự dung nó bay ra khỏi cảng được à. Tại sao gọi là tiền lương, đó là đồng tiền làm ra bằng cái lương tâm trung thực. Em làm lương biết cả, những thằng làm tiền lương lợi dụng cái tiếng lương tâm ấy để có được đồng tiền bất chính mà chẳng ai biết...

- Thôi, hôm nay không nói chuyện này nữa, mất vui. – Mong cất lời Tương: - Những chuyện ấy nói ra mình không có chứng cứ cụ thể rồi lại mất lòng nhau.

- Anh chị sống an phận quá, nhưng em thì không thể. Nói ra sợ mất sĩ diện cánh đàn ông, chứ thực ra đôi lúc thằng đàn ông như con thuyền nhưng bánh lái lại là người đàn bà, đi đâu về đâu con thuyền chẳng tự làm nổi mà do bánh lái quyết định. Cũng mượn chén rượu nói cho hả, anh tưởng em tu chí làm đến còng lưng như anh sao? Anh nhầm! Bao mảnh lối, thủ thuật kiếm tiền ở cảng em học được hết, em cũng đang kiếm tiền là chính, còn lương để lại khi ngồi cùng anh chị thế này.

Tương gơ chén rượu lên ngang mắt, nhìn soi vào thứ nước trong suốt ấy rồi tiếp tục nói:

- Biết là cay đắng, uống vào chẳng có lợi gì, nhưng tại sao khối thằng thân bại danh liệt mà vẫn cứ dõc vào cổ. Con người nghiện cái xấu nhanh hơn là nghiện cái tốt. Thằng Phúc “trâu” mới lên cán bộ được mấy năm lại sinh ra chuyện chửi bậy luôn mồm. Câu chửi bậy của thằng công nhân thì là tục tĩu, là côn đồ, còn câu chửi bậy của lãnh đạo thì lại là hoà đồng cùng lớp dưới, gần gũi với mọi người. Thằng Ngọc “chột” nuốt từng câu chửi bậy của lãnh đạo để cùng bắt nhịp, thế mới được lãnh đạo tin tưởng vào khả năng. Cái thời vết bầm trên mặt đường trở thành con sông qua rồi, thằng Ngọc không bước tiếp được nữa đâu. Anh thấy em phân tích thế có đúng không?

Cái thứ nước cay cay này không bơi trơn cuống họng, sao hôm nay bao lời cứ tự nó tuôn ra chứ nào Tương có muốn vậy. Hôm nay đâu còn là thằng Tương “quắt” lầm lì như ngày mới vào xí nghiệp. Rượu của Phiện mua ở đâu mà uống có bốn chén Tương đã say thế này, không còn đứng lên để về được nữa. Phiện phải dìu Tương về, đặt xuống giường rồi pha cốc nước chanh cho đỡ say. Cốc nước chanh chẳng khiến Tương tỉnh táo lại. Tương cảm thấy cơ thể mình đang bệt ra như chiếc bánh bột mỳ nhão, dính chặt xuống giường. Tương cố mở mắt hỏi Phiện có phải rượu lầy của nhà Ngọc “chột”. Nghi lắm, chỉ có nó cho ráy tai vào rượu nên uống mới sốc thế này, tử lượng của mình thế nào Tương biết lắm chứ. Thằng tiểu nhân thì

trong lĩnh vực nào nó vẫn thể hiện cái chất tiểu nhân. Tương muốn nôn ra để cho dễ thở mà cũng không nôn được. Khó thở quá, ngực bị cái gì chẹn lại thế. Lại cả tiếng ồn nữa, làm sao cả xóm lại âm ỉ lên thế, chửi nhau à. Chửi nhau đi cho bồ tức. Mà sao chỉ thấy ồn ồn mà không nghe rõ tiếng ai là thế nào, rõ ràng mọi người đứng xung quanh Tương cơ mà. Có phải Liên “khờ” kia không nhỉ? Một người quay lại nhìn Liên, rồi nháy cho người đứng cạnh biết. Tất cả mọi người cùng quay lại nhìn Liên rồi lặng lẽ bỏ đi. Liên “khờ” đi đến bên Tương, chạm bàn tay vào cổ Tương nhón nhột. Bàn tay chị ta sao mát thế. Nhất dáng, nhì da, thứ ba là nét ư? Không đúng! Liên “khờ” xấu cả dáng cả nét nhưng sao nước da tuyệt vời thế, mềm mại và mịn như tơ như lụa, chẳng trách không ít thằng đàn ông ở đây cứ nhắc mãi. Chị hãy để... à không, em hãy để cho anh xoa vào lớp da cổ của em một lúc cho bồ những ngày dần vất vả thêm muốn. Tương cố nhắc cánh tay luôn vào gáy Liên mà không thể. Cánh tay buông thõng xuống bất lực như bị liệt. Cẳng tay đập xuống cạnh giường đau điếng làm Tương giật mình tỉnh giấc. Ngoài trời còn tối, tiếng Phiện thì thảo như gió thổi bên tai:

- Dậy đi làm, Tương!
- Trời vẫn còn tối lắm, mấy giờ rồi? – Tương trở người nhìn ra ngoài trời hỏi Phiện.
- Gần năm giờ, sáng bảnh ra rồi còn tối gì nữa. Sang nhà ăn bát cơm rồi đi là vừa, tối qua chú ăn được tí cơm đói chết.

Tương nằm yên, giấc mộng vẫn còn vương vất đâu đây. Con khát bắt đầu cào vào họng ram ráp, Tương cố ngồi dậy uể oải nói:

- Anh báo ông Ngọc cho em xin nghỉ vài ngày, lâu lắm rồi không về quê.

4.

- Ở quê có việc gì mà nghỉ lâu thế? Có mấy thằng tị nạn mày nghỉ vô tổ chức, nhưng ông Phúc gạt đi, vào lúc khác mày chết với ông ấy. Đúng là giọng lưỡi cán bộ, muốn cho thằng nào sống thì thằng ấy được sống, bắt chết phải chết. – Ngọc “chột” ngồi sát lại gần Tương thì thảo tỏ ý thân tình.

- Lại có chuyện gì với lãnh đạo thế? Đang cùng cạ làm ăn tốt với nhau sao lại... – Tương nghi ngờ về thái độ làm thân của Ngọc.

- Thì hôm họp kiểm điểm lão Phiện, không được như ý ông ấy nên quay lại xỉa tao là thằng nhỏ mọn, chấp nhặt. Lẽ ra đợt này chưa đến lượt tổ mình chuyển tải ngoài Hạ Long, nhưng là tàu gạo thôi nó bắt phải ra, chống thế nào được, mình thấp cổ bé họng thôi thì chống mông lên mà móc. – Mất Ngọc vẫn đỏ, giọng sát lại tức tối.

- Ôi dào, làm thằng bốc vác chấp gì chuyện vặt vãnh ấy... Này, nghe nói vụ vừa rồi bọn Đoan “khê” vét quả cực đậm phải không? Anh có dính nhiều không?

- Quan tâm thế kia à! Tưởng mày sợ vãi ra, quên nghề “đánh đậm” rồi, không bỏ được à. Tao biết ngay mà. Mày không sợ tao bầm với ông Phúc, lúc ấy chỉ có nước về quê thôi con ă.

- Chó nào lại chê cứt, tôi biết tổng bụng anh, làm ra vẻ hăng hái với việc của tổ lắm đấy! Thằng Đoan “khê” gậy tay phải bó bột vẫn đi chuyển tải thì anh biết thế nào chứ?

- Này, thế có phải kết nước ngọt bị thùng thật hay bọn Đoan “khê” đục cho nước mặn vào để được nghỉ hợp pháp?

Tương không trả lời câu hỏi của Ngọc, ngả người tựa lưng vào lan can chiếc Hải Âu, ngôi nhà nổi của công nhân chuyển tải. Biển trải phẳng như bức tranh khổng lồ có nền xanh, điểm xuyết trên đó là những núi đảo đơn độc. Không có nắng, bầu trời lênh loãng, trắng nhờ như

màu nước hên. Nóng ở đâu tràn ra mà cứ ngồn ngộn như đứng gần bếp lửa. Tương vo viên cái áo bảo hộ, lau từng dòng mồ hôi chảy tràn trên ngực. Ngọc nghênh nghênh cái đầu, lắng tai nghe tiếng chuyển động ầm ầm dưới đáy tàu Hải Âu.

- Mày có nghe thấy gì không? – Ngọc hỏi Tương: - Sóng ngầm đây, chỉ vài ngày nữa sẽ có bão, thảo nào nóng thế. Bọn thằng Đoan khôn nạn thế, thiếu gì cách nghỉ làm mà phải làm chuyện ấy, không tắm được người dính như nhựa, khó chịu quá. – Ngọc liếc nhìn Tương gọi lại thắc mắc khi này Tương chưa trả lời.

Tương thừa biết Ngọc đang liếc nhìn mình. Người hần khô quắt, bẹp nhép như con thạch sùng, đúng là đồ vô tích sự, muốn đánh quả ngoài nhưng lại sợ mất chân tổ trưởng. Thằng này chỉ làm đầu sai, chỉ đầu đánh đây là hăng hái, cứ bàn trước thế nào cũng bị lộ bởi cái tính hấp tấp lại hay lo xa. Hần khắp khởi trong lòng, mắt hiếng nhìn cầu mong Tương nói điều gì đó, thấy bọn kia “đánh đậm” trúng quả lớn không thể ngồi yên được nữa rồi. Tương đứng dậy đi vào ca-bin, hần tập tễnh theo sau.

Cái nóng đã trở thành chất xúc tác nhào trộn đủ loại mồ hôi, mùi dầu mỡ, cả mùi xú uế của nhà vệ sinh không ai chịu dội nước thành một thứ hỗn hợp khí đặc quánh trong ca-bin. Về đến giường mình chẳng phải chuyện dễ, Tương phải vất vả lắm mới lách qua được đám người chồng chất lên nhau cắm đầu vào chiếu bạc. Những con bạc trần trùng trực, mồ hôi như thứ keo loãng nhều từ người đứng trên xuống người ngồi dưới, từ người ngồi dưới xuống nắm tiền nhàu nát đặt cửa. Mọi ánh mắt đổ dồn vào bàn tay bốc sỏi của Đoan “khê” như luồng sáng dồn về điểm hội tụ của thấu kính. Đoan “khê” ngồi xồm, cánh tay trái bó bột để trên đầu gối, bàn tay phải vờ những viên sỏi nhỏ đặt dưới háng đặt ra bên ngoài, thằng Đen ngồi cạnh phủ tờ giấy lên. Các cái đầu thông thái bắt đầu tính đi, chần hay lẻ đây. Tiếng rao của Đoan khàn khàn:

- Cái cân làng xuống!

Cái que nhỏ trong tay Đoan đập đập lên tờ giấy cứ như chọc tức làng.

- Bầy cái lẻ rồi, chẳng lẽ rệp cầu lẻ, quay sang chẵn đi!

- Vẫn còn lẻ!

- Xuống nữa! Nhà cái vẫn cân! - Đoan “khê” xướng.

Mọi người nhao sang bên chẵn, bầy cái lẻ liên tiếp rồi còn gì. Mặt chẵn ngồn từng xếp tiền.

- Bán sạch lẻ! Chẵn xuống nữa! - Đoan gõ que vào đồng sỏi xướng tiếp: - Lẻ thừa một trăm, có đứa nào cốp không?

- Đã xong, gạt đi!

Thằng Đen lật tờ giấy vứt ra ngoài. Đoan “khê” dùng que gạt hai viên sỏi một ra ngoài. Cuối cùng còn lẻ một viên. Những tiếng xuýt xoa cố kìm lại nhưng vẫn bị bật ra khỏi miệng. Những giọt keo mồ hôi nhều xuống dài hơn.

- Tám cái lẻ! Như cờ bạc bịp!

- Sợ tao bịp thì ngồi vào đây mà cầm cái, bỏ mày đau hết cả đầu tưởng sung sướng lắm à!

- Đoan trợn mắt nhìn người vừa nói: - Bán cái, đeo chơi nữa!

Thằng Đen đỡ Đoan “khê” đứng dậy. Hai đứa bỏ ra ngoài. Mỗi con bạc một góc kiểm lại tiền.

- Mất mẹ nó hai tháng lương, như cờ bạc bịp!

- Biết bịp sao còn chơi. Dăm bảy viên còn nhằn được, lần nào cũng trên hai chục viên thế mà nó bán không tướt cái nào. Bàn tay nó sinh ra để đánh bạc, cảm giác giỏi thế.

Tương ngả lưng xuống giường, hé mắt nhìn bọn cờ bạc bình phẩm thần phục Đoan “khê”. Tương cũng thừa nhận, hẳn ta kiếm tiền bằng cờ bạc trộm cắp dễ dàng như là có duyên có số vậy. Bọn cờ bạc chưa hết cơn khát, kéo nhau đi tìm hội khác. Tiền bạc chúng nó kiếm được ở đâu mà dễ thế, mới hôm qua lộn túi không còn đồng nào, thế mà hôm nay đã xoè một xếp tiền đặt cửa. Chúng nó thừa biết, đã vào cuộc chơi là sẽ biểu không những thắng cầm cái dài vốn. Thế nhưng đã nghiện rồi chẳng bỏ được. Và còn muốn khoe mình là dân cờ bạc có hạng. Thích được gọi mình là thằng ăn cắp, hãnh diện là cờ bạc tay to, lèm bèm chửi bậy lại cho rằng mình có khurou ăn nói, sao cái xấu ở đây ngự trị cao thế. Về quê mấy ngày, tưởng sẽ được thư thái nào dè bước chân trên nền nhà chưa được lát gạch hoa thấy chối quá. Tới mò vào giường vợ, giẫm vào vũng nước chè thằng Cương hắt xuống lúc chiều, ngã sưng đầu gối. Đã đau đầu gối chẳng được nước non gì với vợ lại thấy mình hèn mọn. Đi làm tới mệt, ăn dè hà tiện gửi tiền về thế mà cái nhà cũng chưa xong, vụ đầu tư cho thằng Cương tranh chức trưởng làng cũng chẳng có kết quả. Canh bạc của Tương cũng cháy túi kém gì bọn kia.

Nóng thế mà Ngọc “chột” vẫn khìn khịt ngáy đều. Tương muốn chớp mắt một lúc mà không thể, mồ hôi lăn từ ngực xuống như con sâu đo đang bò trên người buồn buồn thúc Tương phải ngồi dậy. Tương đi ra hành lang hóng gió. Người đâu ra mà nhiều thế, phòng nào cũng chật người đang chụm đầu vào nhau. Phòng chỉ huy cũng vậy, những quân bài xoè trên tay vừa làm quạt, vừa là dụng cụ để mỗi tiền trong túi nhau, những ánh mắt đắm chiêu vì gặp phải nước bài khó. Cuộc chơi nhẹ nhàng, lịch lãm của những nhà cầm quân sản xuất cũng chẳng phải để giết thời gian, bởi chồng tiền dưới háng mỗi vị cũng dày lắm. Phiện “gù” đi lại phía Tương, áo vắt vai, nét mặt thư thái dường như cái oi nóng ở trên Hải Âu này không đụng chạm đến anh ta.

- Tao tìm mày không thấy đâu. Lên cầu lạc bộ của tàu Bạch Đằng mà ngủ, có máy điều hoà đấy. Mấy thằng thủy thủ viển dương rần lắm, tắm nhờ một tí nó đuổi xuống. Có tắm không, xuống sà lan xin nước?

- Thế mà không nghĩ ra, trên tàu Bạch Đằng có thằng cùng quê, quay lại đi, em bảo nó cho tắm nhờ, đêm nay anh lên đấy mà ngủ, lãnh đạo chưa cho làm đâu, ngủ cả ngày mai trên ấy cũng được.

Tương kéo Phiện trở lại tàu Bạch Đằng. Chung là người cùng xã, người cũng gầy quắt như Tương, nhưng nhanh nhẹn hoạt bát hơn. Chung nhiệt tình xếp lại đồng hàng mua từ nước ngoài về đây chặt buồng lấy chỗ ngủ cho Phiện, rồi tận tình chỉ phòng tắm cho hai người. Trong phòng tắm của tàu, Đoan “khê” trần truồng, ngồi khoanh tròn như ông phỗng, cánh tay bó bột giơ cao lên trên đầu để cho nước khỏi vào. Thằng Đen lẳng xăng xung quanh, tay cầm vôi sen, tay kì cọ người Đoan. Hẳn đúng là con giời, Tương hậm hực lắm bằm trong mồm.

- Trong này chật rồi, đi sang phòng khác!

Thằng Đen thấy có người quát vọng ra. Mẹ cha nó, cứ làm như của mình, Phiện cầu nài kéo Tương quay ra tìm phòng tắm khác. Lần thứ hai bị nhục với nó, không trả thù không được! Tương nghiến răng tức tối. Nhưng thế của nó mạnh lắm mà mình thân cô thế cô chẳng làm gì được.

Hình như đêm nay chúng hành động việc gì đó, khi nãy Tương nghe lỏm được Đoan “khê”

phân việc cho bọn đàn em. Chắc chắn mục tiêu chỉ là tàu bách hoá chứ không phải là tàu Bạch Đằng chở gạo mốc này. Mà muốn sang được tàu bách hoá phải dây với đầu máy HC đưa đón công nhân. Có thể đây là dịp Tương trả thù được thằng Đোন đây. Mình sẽ mật báo cho công an biết. Nhưng như thế mình được lợi gì? Tương xoay người nằm tránh xa Phiện. Anh ta ngủ ngon lành thế. Phải té nước theo mưa, lợi dụng bọn Đোন để kiếm thêm ít tiền sắm sửa ít đồ cho nhà, nhất là lát gạch hoa nền nhà đã, trả thù sẽ tính sau.

Tương lặng lẽ rời khỏi tàu Bạch Đằng trở về Hải Âu. Tương lẩn về phòng mình, lay gọi Ngọc. Ngọc đang ngủ say ậm ừ hỏi:

- Thằng nào thế?

- Tôi đây! – Tương thì thào.

Nghe kiểu cách gọi của Tương, Ngọc biết có chuyện cần, xoay người lại hỏi khẽ:

- Chuyện gì thế?

- Đánh đập, có muốn đi không?

- Tàu nào?

- Dậy rồi biết!

Hắn phải phi vụ lớn nên nó mới gọi mình giữa đêm hôm thế này, Ngọc không cần hỏi gì thêm, lặng lẽ đi theo Tương. Đến gần chiếc HC, hai đứa nằm ép người xuống đồng dây neo tàu chờ đợi. Không phải chờ lâu, những bóng đen lần lượt xuất hiện trên hành lang chiếc Hải Âu, chúng nhìn ngược nhìn xuôi cảnh giác rồi vội vàng nhảy xuống HC. Chờ cho HC nổ máy, Ngọc cùng Tương thả người xuống nước, bám vào chiếc lớp ô tô dùng làm đệm treo bên sườn tàu. Chiếc HC lao đi, người Tương bị giằng mạnh như bị xé toạc làm đôi. Nguy hiểm quá, Tương không lường hết được. Ngọc hoảng hồn, hai chân quặp chặt lấy người Tương, run bần bật. Hắn đang khóc thì phải, đôi môi run lấy bầy như muốn nói mà không nên lời.

Như một kíp làm ca đêm, bọn Đোন leo lên tàu, mỗi đứa vào vị trí làm việc thông thường. Thằng Đen làm tín hiệu cho cần trục cầu cáp làm hàng lên rồi đi lại ca bin tàu xin thuốc lá viên sĩ quan trực để tổ thái độ tự nhiên.

- Lên tàu thế nào đây? – Ngọc run rẩy hỏi: - Hay thôi, nằm yên chờ chúng nó về thôi!

- Đi! – Tương khoát tay ra hiệu rồi trườn người bơi khỏi HC.

Không thể ở lại một mình, Ngọc đành liều bơi theo. Hai đứa bơi lên mũi tàu. Tương tìm sợi dây thả sẵn từ trên tàu xuống rồi bám vào leo lên. Chúng nó bản lĩnh thế, đánh hàng ở hầm sát ca bin cứ tự nhiên như không.

- Mày chuẩn bị việc này từ khi nào mà không nói trước để tao sợ quá, vãi đái ra đây này.

Tương không có thời gian để giải bày, bò sát người xuống boong về phía hầm hàng. Ngọc đã bình tĩnh lại, nhanh nhẹn theo sau. Hầm hàng tối om, Ngọc quờ tay tìm cầu thang xuống.

- Hộ một tay nào!

Ngọc nhìn về phía Tương vừa nói. Thằng này xuống nhanh thế. Mắt đã quen bóng tối, Ngọc thấy Tương đang gắng sức bật nắp hòm hàng.

- Túi đây, đút vào! – Tương rút trong người ra chiếc bao tải dứa đưa cho Ngọc.

- Hàng gì thế?

- Kim phun.

- Loại này khó bán lắm, sao không tìm hàng khác.

- Ngu lắm! Chẳng biết gì, một cái bằng mấy tháng lương của ông, lại gọn nhẹ, bán đâu chả

được. Giữ chặt bao không tụt hết bây giờ, có ông theo vướng cả chân, lúc nào cũng thắc mắc.

- Mày chuẩn bị cẩn thận thế, không bảo tao trước có việc gì tao lo cho.

- Nói lắm thế, nói trước để ông lộ à. Lên thôi!

Hai đứa lần mò trong bóng tối đi lên. Đúng là nhanh như trộm, bọn chúng đã được nửa sà lan hàng. Máy thủy thủ không nghi ngờ gì, còn đánh tín hiệu hộ để thằng Đen có thời gian quan sát động tĩnh. Làm công nhân gần hai chục năm, nhưng đây là lần đầu Ngọc chứng kiến một vụ đánh hàng lớn thế này. Ngọc nhìn như bị hút hồn về phía bọn Đao, quên mất mình cũng đang là tên trộm cần phải có những tính toán riêng cho việc của mình. Tương loay hoay một mình buộc bao hàng để thả xuống biển.

- Bỏ mẹ rồi! – Tương thất thanh.

Ngọc giật mình quay sang nhìn Tương đang đứng thông thọt, mặt tái thâm lại, sợi dây buộc hàng tuột khỏi tay.

- Gì thế?

- Công an!

- Cái gì?! Công an đâu?!

Ngọc “chột” đảo mắt nhìn vào mặt biển tối đen. Khi phát hiện đầu máy của công an đang tiến lại gần, Ngọc bước qua lan can tính nhảy xuống biển tìm cách trốn.

- Quay lại! Lộ bây giờ, quay lại hầm ngay! – Tương bình tĩnh kéo Ngọc quay lại hầm tàu.

Hai đứa chui vào khe hòm hàng, nằm xẹp xuống như con gián chui lủi.

Thấy Ngọc sụt sịt, Tương thì thào hỏi:

- Ông khóc đấy à?

- Tao sợ lắm!

- Sợ mà nói to thế, khi nào thoát khỏi đây có gì hãy nói. Im đi!

- Thế là xong đời rồi. – Ngọc không dừng được, sụt sịt nói: - Nói thật với mày, tao cũng ăn chặn mầu mè của tổ, cũng làm với Huệ “vịt” vài vụ, sợ mất việc nên tao mới để mày ký phiếu. Chẳng biết giờ xui đất khiến thế nào mấy hôm nay tao cần tiền quá nên mày xui tao theo ngay. Làm thế nào đây, mày?

- Bình tĩnh đi, mình chưa bị lộ đâu, cứ nằm yên rồi sáng mai hãy tính.

Hai đứa giật bắn mình vì tiếng động cơ mở nắp hầm hàng đột ngột rú lên. Ngọc hoảng hồn, người mềm oặt như mớ giẻ rách. Nếu tàu mở hầm kiểm tra thì không thể nắp ở đây được, Tương túm cổ áo Ngọc kéo vào góc hầm, leo lên khe công gang nằm ép xuống. Tiếng chuyển động của nắp hầm rầm rầm như tiếng sét nổ ngang tai, Tương nín thở, hé mắt nhìn theo vết sáng dần loang rộng dưới hầm hàng như ngọn lửa ma quái đang bùng lên và cầu giời cho tai qua nạn khỏi. Ngọc đã bình tĩnh trở lại, nằm bẹp như cái xác không hồn.

- Rõ ràng có người ở khu vực này, sợi dây vẫn còn. Có lẽ chúng nó nhảy xuống biển.

- Kiểm tra kỹ hầm xem sao đã!

Tiếng chân rậm rịch, ánh đèn bin loang loáng sục vào các khe hòm.

- Đã đủ mười hai thằng trong bọn Đao “khê” rồi, chẳng lẽ còn bọn nào nữa? – Tiếng Phúc “trâu” nói vọng xuống dưới: - Soát kỹ lần nữa rồi về Hải Âu kiểm tra người, thiếu biết ngay.

- Tản mát mỗi người một nơi biết đâu mà tìm, có lẽ không phải đâu, về thôi!

Bóng tối lại trùm lên hai người. Đêm im lặng và ma quái. Tay Tương chạm phải tay Ngọc

đang lần mò tìm mình. Tương giật mình rút tay lại, tay hăn ta lạnh và lầy nhầy trơn truội như con rắn.

- Về thế nào? Thằng Phúc khôn nạn thế, liệu nó có theo dõi mình không nhỉ?

- Lên được rồi, theo tôi!

Tương ra lệnh dứt khoát rồi truội ra khỏi chỗ nấp. Trước khi lên khỏi hầm, Tương còn cố găm ít kim phun vào cạp quần.

Đêm cuối tháng, bóng đen đặc quánh bị ánh đèn của những con tàu neo đậu làm hàng xất ra thành từng miếng nham nhở. Sẽ không dễ gì có thể bị phát hiện, Tương vẩy Ngọc bò lên mũi tàu. Hai đứa bám vào dây neo tàu tụt xuống biển rồi bơi vào chiếc sà lan gần nhất. Tương mặc cả đôi tất cả số kim phun găm được để họ đưa về tàu Bạch Đằng.

Phải đến khi Phiện đánh thức, hai đứa mới biết đã tám giờ sáng, cả Hải Âu đang náo động về tin cả bọn Đoàn “khê” bị bắt đêm qua và Phúc đang điếm danh thấy thiếu hai người.

- Chân sao đi tập tễnh thế kia? – Phúc hất hàm hỏi nghi ngờ khi thấy Ngọc đi tập tễnh.

- Ông hỏi giọng đều đây à! Các ông lãnh đạo không lo được nước tắm cho anh em, xuống sà lan xin nước bị thụt chân, trả lời thế được chưa! – Ngọc hiếng mắt về phía Phúc thách thức.

- Hai ông đi đâu mà sáng gọi tập trung không có mặt?

- Ba thằng ngủ cả đêm trên tàu. Ông nghi ngờ đây à! Lên hỏi thuyền trưởng, ông ấy ngồi chơi với chúng tôi tới mãi khuya. – Phiện xịt miếng nước bọt xuống biển, trong lòng thấy khó chịu vì vẻ mặt đắc chí của Phúc.

Mất hết nhìn xuống cuốn sổ đặt trên bàn rồi lại ngược nhìn lên đám công nhân như cái máy vận hành theo chu kỳ, Phúc cố nói cho thật to bởi giữa không gian bao la thế này sợ ý kiến của mình sẽ không đến được tai người nghe. Phúc thao thao như một giảng viên giảng về đạo làm người công nhân phải như thế nào. Nhưng nào có ai nghe cái đạo của Phúc truyền giảng thế nào, tiếng rì rầm bàn tán của đám công nhân ngồi chật nóc Hải Âu còn to hơn cả tiếng sóng ngầm đang ùng ục dưới đáy biển.

- Có trật tự không nào! Các ông có muốn được hăn hỏi tử tế để kiếm tiền nuôi vợ con các ông không nào, hay muốn ra đứng đường! – Phúc gào lên để giữ trật tự.

Nhưng tiếng gào của Phúc cũng chẳng đến tai mọi người.

Thế này thì mất thể diện quá, cả đại dương mênh mông, hơn trăm con người do Phúc chỉ huy, thế mà không ai thèm đếm xỉa đến.

- Tôi đề nghị, mỗi người cho một ý kiến đóng góp, làm thế nào để chấm dứt tình trạng trộm cắp, để công nhân chú tâm vào công việc, có thể mới hoàn thành được công việc. Nói đi! Ai không có ý kiến, chiều nay nghỉ làm luôn! Bắt đầu từ ông Ngọc, tổ lao động tiên tiến.

Còn ai có thể khôn nạn hơn nữa, từ sau vụ Phiện “gù” chẳng biết tại sao nó cứ tìm cách đi mình. Ngọc tức tối, mặt vênh lên vẻ bất cần, không thèm để ý tới những lời đe dọa vừa rồi của Phúc.

Thằng công nhân cả đời chỉ biết tay bốc, vai vác, miệng phải mồm lại để gượng lại sức nặng đè lên cơ thể, chửi bậy thì gì cũng biết nhưng phát biểu về vấn đề cao sang thế thì tìm đâu ra chữ mà nói. Đến con sóng ngầm trước vấn đề trọng đại này cũng hoảng sợ không còn dám cựa mình, biến câm lặng. Mọi con mắt len lét nhìn trộm Ngọc đang như người ngây ngô nhìn trời đất, mong chờ anh ta nói một lời để cho mọi người dễ thở hơn, để ánh mắt Phúc “trâu” không lia dọi vào mình. Phiện lục khúc cười không thành tiếng trong cổ. Nếu bị chỉ

định, Phiện sẽ sẵn sàng đứng dậy phát biểu, nhưng nói gì thì chưa Phiện chưa biết được. Chỉ biết rằng, sau lần bị đưa ra kiểm điểm, Phiện rất muốn có được một lần nói trước mọi người, rằng mọi người hãy đoàn kết với nhau lại vì lợi ích chung của mỗi thành viên và vì lợi ích chung của xã hội, rằng chúng ta cứ thử cố gắng làm hết trách nhiệm liệu thu nhập có khá hơn việc trộm cắp không. Chẳng lẽ cầm đèn chạy trước ô tô, Phiện không có được cái bạo dạn này. Tương úp mặt xuống đầu gối, tay luôn xuống háng xoa chỗ đau khỏi nhức nhối. Có bị chỉ định, Tương cũng sẽ giả vờ ngơ ngẩn như Ngọc, chẳng chức quyền gì phát biểu những lúc thế này khác nào khuấy biển chọc trời.

- Tôi xin có ý kiến!

Mọi ánh mắt đổ dồn về nơi vừa phát ra lời đề nghị. “Thằng nào đấy?”, “Ở tổ nào thế, mới về à?”, “Mới đi làm được hai tháng.”, “Thảo nào không ai biết”.

“Ghe nhĩ! Cũng định cầm cái chắc, định làm mất oai của mình hay sao mà muốn chọc gậy!” - Phúc trôn trối nhìn người thanh niên vừa nói.

- Xin mời! – Giọng Phúc nặng trịch.

- Thưa các bác, các anh! – Người thanh niên có giọng nói nhỏ nhẹ lên tiếng: - Có lẽ tôi là người ít tuổi nhất ở đây, xin mạn phép có đôi lời trước mọi người. Tôi không dám đề xuất về những phương án có thể làm thay đổi cách thức làm việc đang vận hành ở đây, chỉ xin có vài ý kiến về những gì đã quan sát được và những suy nghĩ trong thời gian qua. Cho phép tôi xưng hô anh em trong cuộc họp này. Như anh Phúc vừa so sánh, tại sao trong những ngày tháng chiến tranh ác liệt, hàng hoá rơi vãi người ta nhặt để vào cho gọn chứ chẳng đoái hoài tới chuyện cho vào túi mình, đi Quảng Bình, Lạng Sơn bốc hàng, gạo vãi trắng ra đấy nhưng vẫn mang gạo từ đây đi ăn, thế mà bây giờ ăn cắp vặt và có tổ chức như là phong trào thi đua trong công nhân vậy. Vào làm được mấy ngày, có người giục tôi, lấy đi, không lấy cũng thiệt, có ai bắt tội đâu mà sợ. Không ai bắt tội, đó là điều tôi muốn nói. Tham vọng càng lớn thì nỗi sợ bị tội càng nhỏ đi, đến mức mọi hành động của mình đều cho là đúng, là hợp thời. Thời buổi này không thể nhất hô bá ứng như ngày xưa, mà cũng không thể dùng biện pháp mạnh như hiện nay chúng ta đang làm, chưa có tội đã phải răn đe cho sợ, đóng cổng bảo vệ để công nhân không đi sớm về muộn. Có phải công nhân ai cũng muốn ăn cắp, ai cũng muốn đi sớm về muộn? Ai đi làm cũng muốn có được năng suất cao để có được thu nhập hợp với công sức mình bỏ ra, người công nhân nào rũ áo xong cũng muốn biết giọt mồ hôi mình đổ xuống hôm nay trị giá bao nhiêu, giống như lấy trộm được ít hàng họ biết được bao nhiêu cho vào túi mình. Liệu lãnh đạo có biết được tâm lý này, hay chỉ biết rình rập anh em trộm cắp để mà trừng phạt, hoặc là người công nhân ra cổng phải lộn túi cho bảo vệ kiểm tra, thế mới là ngăn chặn có hiệu quả. Chung quy lại, làm như vậy thằng thì công nhân nào cũng có tội. Tôi nói ý này anh Phúc đừng tự ái, ở xí nghiệp anh hô hào chống trộm cắp, còn ở nhà anh để chị ấy ngồi cổng đón hàng trộm cắp. Thế thì lời hô hào của anh có hiệu quả không? Đây cũng là có tội mà không cho rằng mình có tội.

5.

- Để con nói với bọn thằng Kim, thằng Quất đón ở cổng cảng trị cho nó một trận. Nó nói xấu bố thế mà chịu để yên à.

- Mày còn nông cạn lắm con ạ! Tao mong mày mở mồm ra nói được như nó thì đời tao đỡ vất vả lâu rồi. Mày còn trợn mắt nhìn tao, không hiểu tại sao à! Mặt mày cứ lì lì như đít trâu

thế ai muốn gần, ai dám nâng đỡ mày lên, hay cuộc đời mày chỉ biết nai lưng ra mà vác, chổng mông lên mà móc, hay muốn chày chày cái mặt ra đường để kiếm tiền như mẹ mày. Chỉ cần cái chức xếp nhỏ như tao thôi mày có thấy mát mặt không.

- Thế nhưng... cái thời..., như chú Tương nói vết bầm trên mặt đường thành con sông lớn của bố qua rồi, con biết làm gì.

- Mày nghe cái thằng xỏ lá ấy à! – Phúc vớ cái cốc màn định quật Hoà vì cái tính ngu dốt của nó nhưng kìm lại được: - Cái thằng ma lanh quá không lớn lên được ấy biết gì mà cũng triết lý. Đầu óc mày còn ngẩn lăm con ạ! Chẳng thời nào lạc hậu cả, chỉ có điều phải biết vận dụng cho linh hoạt. Công tác đoàn đây, mấy thằng làm bí thư cho rằng ăn cơm nhà vác tù và hàng tổng, mày hãy ôm cái tù và ấy đi rồi xem sau này có sướng không!

- Nhưng việc ấy con làm không quen.

- Mày chỉ quen ăn no vác nặng thôi chứ gì. Tao không muốn động đến thằng Huy cũng là vì mày cả đấy, lúc này nó có lỗi ba đời nhà mày ra chữ cũng cố mà nín nhịn. Nó muốn cái bóng của nó phình to ra thì cứ để cho nó to ra, mày điều hành chi đoàn dưới cái bóng của nó rồi mày sẽ được cái thực, còn nó chỉ kiếm được cái hư thôi. Tao dạy mày thế mày đã rõ chưa?

Sao trong buổi họp trên Hải Âu, ông ấy nói không ra ngành ra ngọn, không mềm dẻo như thế này mà tay cứ lia lịa chém không khí, miệng thì xỉ vả những câu tục tằn vào công nhân. Người ta sợ nhưng không phục. Hay là tối nay có chén rượu vào mềm môi, lại chỉ có hai bố con ngồi đối diện trong ánh điện vàng như trầu này, lời nói tự trong lòng chảy ra. Từ bé đến giờ đã lần nào hai bố con có được buổi nói chuyện với nhau quá hai phút. Phục ông ấy giỏi, chữ bới thế mà công nhân cứ lẳng lặng làm chẳng ai kêu ca gì. Minh tự hào về ông ấy, mơ có được địa vị như ông mà không biết phải làm thế nào để tìm được đường đi.

Hoà xóc lại thất lung cho ngay ngắn rồi hai tay chống nạnh đứng nhìn cầu cảng trống vắng. Chỉ vài tháng trước, những con tàu khổng lồ phải chờ đợi hàng tuần mới đến lượt cập cầu, bãi cảng rộng mênh mông thế mà không còn chỗ xếp, hàng hoá chồng chất đè lên nhau. Tệ hại thế, Đông Âu sụp đổ, hàng hoá qua cảng cũng sụp đổ theo. Việc làm không có lấy đâu ra lương để sinh sống, ra ngoài đập xích lô, chạy mớ rau con cá còn để kiếm tiền hơn làm công nhân cảng. Minh hết thời rồi, làm gì có công việc gì để còn xóc vác, làm gì có công nhân hăng say làm việc để mà chỉ bảo ra oai, nói thì dễ nhưng đến khi làm có gặp thời vận như ông ấy thì mới về vang được.

- Làm gì mà thần thờ trước sông nước như thi sĩ thế?

Hoà giật mình quay lại. Thì ra thằng Huy. Nó cũng nhàn rồi thế.

- Có phải về đón hàng cho mẹ không? Nếu không ngồi xuống đây câu cá cho vui, có hai cước đây. – Huy vừa nói vừa giở bộ đồ câu ra ngồi xuống mép cầu.

- Ông hỏi xỏ lá đấy à? Bà già ra ở riêng rồi, từ ngày ông lên án ông già tôi đấy, chẳng lẽ cùng làm với nhau tôi cho bọn đàn em trị ông.

Hoà nặng lời với Huy nhưng rồi cũng ngồi xuống giở cuộn cước thả xuống sông. Sợ cước nhỏ chạy trong kẽ ngón tay buồn buồn. Hoà chăm chăm nhìn xuống dòng nước, muốn nói một điều gì đó với Huy mà chẳng biết nên bắt đầu từ câu gì cho vào đề, hay là nghĩ về một điều gì đó cụ thể mà chẳng biết nghĩ tới điều gì. Hoà vô cảm? Đúng thế, Hoà tự nhận thấy thế. Đến việc mẹ ra ở riêng Hoà cũng chẳng mấy may suy nghĩ gì, đến buổi thì đi làm, về nhà bố mua gì ăn nấy rồi lăn ra ngủ li bì. Thế mà sau bữa tối hôm ấy, cái chất giọng ề ề không cung bậc

của bố lại như chất keo bám dính khiến Hoà bận tâm, phải dằn vặt về thân phận của mình.

- Sao ông có thì giờ rồi thế cơ à, cả buổi chiều câu cá? Việc không có, tôi bứt dứt như có rôm đốt râm ran hết cả người, chẳng thể ngồi yên được như ông.

Cuối cùng thì câu chuyện cũng tự bật ra khỏi cửa miệng.

- Thế ông có nghĩ ra việc gì làm thêm không hay chỉ biết bám lấy nghề mà sống. Được rồi! ... Lại mất, con này khôn lắm chỉ rửa ít một. – Huy nói nhưng không rời mắt khỏi sợi cước.

Sợi cước động đập qua kẽ tay, Huy giật mạnh lên. Lần này vẫn như bao lần trước, sợi cước nhẹ bằng.

- Nghề của mình như đi câu ấy mà, có việc hay không mình chẳng thể tự quyết định được, cứ hô quyết tâm hoàn thành từng đây tấn nhưng hàng không có thì lấy đâu ra sản lượng để cuối năm báo cáo. Mà có việc rồi đã chắc gì tổ mình vớ phải ca làm ra tiền. Đi câu mà sốt ruột thì chỉ có về không. – Chẳng biết Hoà có nghe, Huy lẩm bẩm nói.

Những chùm tia nắng nhảy giỡn trên lớp sóng gợn, mặt sông lấp lánh như chiếc đĩa bạc khổng lồ.

- Tôi thấy mẹ ông là người khôn khéo, xốc vác, thế thì ông lo gì mà không tìm được việc kiếm ra tiền, còn những người chỉ biết làm công ăn lương như tôi, như ông Phiện lúc này chỉ biết chần lộn.

- Ông chần lộn thật đấy à? – Hoà đứng bật dậy hỏi Huy.

- Nói vui thế, nhà tôi chật như cái hũ có muốn nuôi cũng chẳng được.

- Thì tôi cũng vui miệng hỏi thế.

Hoà chẳng vui miệng đâu, nhưng nói ra cái ý nghĩ vừa chột loé lên với thằng Huy thì không nên. Tưởng thằng này giỏi thế nào mà bố Phúc phải nể phục chứ thực ra cũng thường thôi, chẳng thể có những sáng kiến hay như Hoà.

Phúc mừng ra mặt khi Hoà trình bày sáng kiến của mình. Lần đầu tiên trong đời Phúc vỗ vai con thân mật:

- Giỏi lắm! Kỳ đại hội chi đoàn này, với sáng kiến này mày sẽ trúng bí thư mà tao không phải nhọc công vận động để mọi người ủng hộ bầu cho mày.

Sáng kiến của Hoà là tổ chức đoàn viên trong đơn vị thu gom lương thực rơi vãi để nuôi lợn. Đồ đầu mỗi người hai con, vài tháng xuất chuồng một lứa có bằng thu nhập cả tháng lương. Ý đồ xuất phát từ câu nói đùa của Huy, nhưng Huy lại là người phản đối gay gắt nhất trong buổi đại hội chi đoàn. Lẽ ra lúc này cần phải tập trung sức người vào việc nâng cấp cầu tàu, bến bãi, tu sửa trang thiết bị để chờ thời cơ, vận hội mới, hàng hoá vào nhiều sẽ có sức bật mới để tiến lên. Biển bến cảng thành trại chăn nuôi, thế là tư tưởng bi quan, chỉ biết cái lợi trước mắt mà không nghĩ về lâu về dài. Khuyến khích tận dụng hàng rơi vãi để chăn nuôi, khác gì khuyến khích phá hoại hàng hoá. Ai tự giác thu gom hàng rơi vãi, ai vì lợi ích chung hay lại tình ngay ý gian thu vén cho cá nhân?

- Anh là bí thư chi đoàn nhưng thiếu năng động, đã vậy lại không có lòng tin vào quần chúng, ai cũng nghi ngờ là kẻ xấu, vậy thì đoàn viên của anh làm sao có thể là người công nhân tốt được. – Phúc đại diện cho lãnh đạo cấp trên có lời phát biểu chỉ đạo trước khi tiến hành bầu cử. – Về thời cơ, vận hội, chúng tôi không phải là người ấu trĩ về chính trị, về góc độ quản lý xí nghiệp chưa đến lượt các anh phải lo, là bí thư tại sao anh không phát động những phong trào ... đại loại như: “Vì tương lai của chúng ta” để huy động đoàn viên công

hiển sức trẻ cho xí nghiệp đi, có lần nào anh đã làm những việc đó chưa hay cứ phải để chúng tôi lo. Việc tận dụng lương thực rơi vãi là một sáng kiến hay, vì động cơ gì mà anh nghĩ ngờ, thế ra anh nghĩ ngờ chính bản thân anh, đó là thái độ buông xuôi trách nhiệm rồi đấy. Qua đại hội này, tôi xin biểu dương tất cả các sáng kiến nhằm nâng cao đời sống công nhân trong giai đoạn khó khăn hiện nay. Chúng ta phải lựa chọn một bí thư biết hy sinh bản thân cho sự nghiệp tiến lên của đoàn viên, cho sự phát triển của cảng trong thời gian tới.

Hoà trúng cử bí thư chỉ đoàn với số phiếu tuyệt đối. Như vậy là Huy cũng bỏ phiếu tán thành, chẳng hiểu trong đầu nó suy nghĩ gì? Nếu buổi đại hội này thằng Huy không xin rút chỉ còn có mình Hoà ứng cử thì liệu sự lèo lái của bố có được kết quả như mong muốn? Liệu đây còn có phải sự buông trôi trách nhiệm của mỗi đoàn viên trong chi đoàn hay họ sợ bàn tay không che nổi mặt trời? Những ý nghĩ này Hoà đọc được trong ánh mắt mẫn nguyện của bố và những câu bóng gió của chú Tương.

Dư âm mẫn nguyện được là anh cán bộ của Hoà chẳng được mấy ngày, khi dư luận móc mòi Hoà là anh chần lộn nghị quyết chứ làm gì có lộn thật để thịt. Không phải Hoà không nghĩ tới phải làm gì để có lợn mà là chẳng thể nào nghĩ ra. Chuồng trại ở đâu, nòi xoong thế nào, ai là người nấu cám cho lợn ăn hàng ngày? Việc chẳng đơn giản chút nào, bởi đã bao giờ Hoà phải lo việc cho người khác. Bổng dưng ôm rơm rậm bụng, rồi chẳng biết nên cơm nên cháo gì. Hay lại buông xuôi, giống như bố Phúc đã bao lần hứa nọ hứa kia trước công nhân rồi chẳng mấy khi được thực hiện. Như vậy không thể được. Thái độ dửng dưng, vẻ mặt kiêu căng của Huy mỗi lần Hoà hỏi nên làm thế nào không thể chấp nhận được, phải đề bẹp. Việc này phải hạ mình với chú Tương thôi, con người tinh quái ấy chắc sẽ giúp được.

- Mấy giờ tàu vào, chú Tương? – Hoà lân la lại gần hỏi Tương để bắt chuyện.

- Sáu rưỡi. Còn thủ tục chán, có làm cũng phải tám giờ.

- Ra công uống chén nước chè đã chú! – Hoà dài giọng nài nỉ.

Tương liếc xéo sang Hoà. Định nhờ vả việc gì đây, đời nó có khi nào tự dưng mời người khác, cho dù chỉ là chén chè chút.

- Chè chút uống nhiều xót ruột. Lại bản lên vì không nghĩ ra việc chăn nuôi thế nào phải không? Nhìn bộ mặt khó đăm đăm của mày tao đọc ra vị. Quyền ở trong tay mình không mạnh quyết thì làm thằng cán bộ chỉ có nghèo kiệt, chẳng thằng nào bỏ sức mình để phục vụ người khác vô tư cả, đến thằng bố mày còn thế nói gì đến người khác... Mày cho rằng chức bí thư đoàn chỉ là chân chạy rong thôi á! Ngu lắm con ạ! Thằng bố mày mới chỉ dạy cách tiến thân chứ chưa dạy cách kiếm tiền chứ gì, khôn thế.

- Nói khê thôi! – Hoà nín tay Tương ra hiệu.

- Làm sao phải khê. Mày nhìn kia, thằng nào mặt cũng đỏ thâm như quả gấc thôi, nói chuyện với nhau mà gân cổ nổi như con giun đũa thì thềm vào nghe chuyện của tao với mày. Làm thế nào à. Mày hãy phát động đoàn viên tham gia một ca lao động công ích lấy tiền gây quỹ phát triển sản xuất. Tiền giống má, tiền xoong nòi thì hết bao nhiêu, còn chuồng trại thì ngăn một nửa nhà tắm là xong, còn bao nhiêu thì mày tha hồ mua gậy trong bị. Có thằng bàn lùi hả! Bây giờ nhà nước giao quyền cho xí nghiệp tự hạch toán kinh doanh, tự điều hành công việc sao cho có hiệu quả cao nhất, thế thì những thằng chống đối đưa vào diện dôi dư, sợ vãi linh hồn ra còn dám chống đối à. Thế đã sáng ra tí nào chưa!

Bố nói đúng, lão Tương “quắt” này chuyện gì cũng biết, mưu kế gì cũng nghĩ ra, phải đề

chừng, không kín kẽ thì có ngày lão ta cho ăn đòn. Trước khi ra khỏi quán lão ta dặn, không được đụng đến thằng Huy, phải nghe thôi, dù sao nó bên cạnh mình cũng có lợi.

Quả đúng như chú Trương “quắt” đánh giá, công nhân bốc vác mặt mũi chỉ bặm trợn, ăn nói thì hùng hổ thế thôi, mình là cán bộ cứ quát to một tiếng xem có xanh mặt, nghe theo răm rắp không. Một ca lao động của đoàn viên trong chi đoàn chỉ vào việc chăn nuôi hết có là bao, tiền còn thừa Hoà tiêu hộ, ai dám thắc mắc nào, ngậm miệng như hén cả. Cuộc sống còn nhiều điều Hoà chưa biết hết.

Nồi cám lợn già nửa là gạo, rau bèo chỉ như thứ gia vị, lại sống trong nhà tắm sạch sẽ thoáng mát nên đàn lợn con nào cũng chắc nịch nịch, da dẻ đỏ au. Hoà vỗ vào cái má núng nính của chú lợn đang gác mõm lên bờ rào, cử chỉ thân thiện và mẫn nguyện, quay sang nói với Huy:

- Sang tháng tôi giao cho ông mô con này, chia phần cho anh em thưởng thức thành quả, còn lại gọi người vào bán tất, được chứ?

Huy ngừng tay xịt nước rửa chuồng nói gắt với Hoà:

- Cái nghề đồ tể này tôi làm thế nào được! Để người nào biết làm không lại hỏng miếng ngon của mọi người.

- Chuồng trại sạch lắm. Nghề mô lợn mày đã làm sao không tự tay làm lấy, sai cái thằng chưa biết con dao mổ lợn thế nào là có ý gì đây!

Trương đã đứng đằng sau hai người từ lúc nào, lên tiếng ngăn chặn ý đồ xấu của Hoà. Với Trương, ở tổ này chỉ có Huy là đáng nể phục và Phiện thì được quý trọng.

6.

Phiện lăm lũi đi, đôi dép lê lệt xệt tường chừng mài bong lớp gạch lát hè đường, cái lưng còng cong gập xuống hơn như một dấu hỏi. Dấu hỏi đó là, cuộc sống gia đình đang gặp phải khó khăn về kinh tế mà chưa tìm đâu ra nguồn thu nhập ngoài đồng lương ít ỏi. Trương bây giờ không phải cố dần bước để theo kịp Phiện nữa mà thỉnh thoảng phải dừng lại để chờ.

- Đạo này xuống sức nhiều thế cơ à, đi chậm như ông lão rồi. Làm đến còng lưng, hai cục chai trên vai, lại một cục sau gáy nữa to như quả cam, mang vác nghìn cân trên vai rồi chứ ít à, thế mà không giàu được là thế nào. – Trương quay lại nhìn Phiện nói đùa.

- Tao cũng thấy lạ, mấy năm trước làm ăn được, mỗi khi túng tiền chậm lương mày lại nhăn như cái bị rách, ấy thế mà năm nay việc làm không có, lương bổng thấp mà mày vẫn hơn hớn, hay là trộm cắp vẫn còn ử được. – Phiện xịt miếng nước bọt vào gốc cây rồi đưa mắt lờ Trương.

- Không coi nhau là anh em nữa sao mà lờm ác thế. Thằng này mà còn thì đã chẳng phải cuộc bộ đi làm. Của thiên lại trả địa thôi, chẳng giữ được đồng nào, nhưng nếu anh thực sự túng thiếu thì đây cũng có thể cho vay được.

- Tao thêm vào thứ tiền ấy, đây là tao thấy mày cứ chìa hàm răng ra cười nên đùa tí cho vui. Tao thà nhin đói còn hơn là vay tiền mày.

Của thiên lại trả địa ư? Khỏi thằng kiếm được của thiên giàu ụ ụ đấy mà chẳng thấy ông địa nào đến đòi. Trương đứng dưng với đồng tiền ư? Không có đâu, chỉ đứng dưng với đồng Lương thôi, bởi chẳng làm giàu được. Thời buổi nó vậy, biết chấp nhận hoàn cảnh mới là người sâu sắc. Đoan khê bị bắt, những thằng thân cận bỏ mặc, coi như không quen biết. Còn Trương dốc hết số tiền tích góp được đưa cho vợ Đoan khi cô ta nhăn nhó kể khổ để vay tiền

Tương chạy tội cho chồng. Nhìn đôi mắt nhìn xéo ngang, đôi má tóp vào khiến đôi môi dẩu ra của vợ Đoan, Tương cười khẩy nghĩ thầm, ngữ ấy tội nay rủ trai vào buồng là cái chắc. Nhưng tại sao mẹ ta lại giả nhân giả nghĩa chạy tội cho chồng vậy và cũng tại sao Tương lại phải dốc hầu bao cho hắn khi mà hai đứa chẳng còn liên quan gì với nhau? Đó là cái máu yêng hùng của những tay trộm cắp chuyên nghiệp chứ chẳng phải tình nghĩa gì. – Như lời nhận xét của Phiện vẫn nói với mọi người. – Dòng máu ấy đã nhiễm vào Tương.

Trộm cắp như Tương anh ta không chấp nhận thì chẳng có gì để nói, đằng này cho vợ theo vợ Phúc ngồi công cảng đón hàng thì có gì xấu mà cũng phản đối quyết liệt, ở nhà dựa cả bán được bao nhiêu, thế còn than phiền nổi gì. Tương bắt đầu xa lánh, không muốn gần Phiện. Thăng Huy cũng như anh ta, nhưng có lẽ sẽ làm nên sự nghiệp.

Vừa nghĩ đến thì Huy xuất hiện, nhưng với bộ mặt suy tư thế kia thì chả hợp với một thằng công nhân bốc vác. Tương hắt hàm hỏi Huy:

- Đi đâu đấy, tổ mày làm sáng cơ mà?
- Chuyển sang tổ anh rồi, sang để ông Ngọc rèn rũa cho nên người. Gặp các anh ở đây, em muốn bàn việc này, cần có sự thống nhất của các anh.
- Chuyển sang mà chẳng báo cho anh em biết trước! – Phiện hồ hởi, nét mặt rạng niềm vui.
- Về tổ chưa làm ca nào đã tính chuyện quây phá hả, mất danh hiệu tổ đội thì ông Phúc sẽ cho mày mất đường về quê. – Tương không ngạc nhiên khi Huy đưa ra một phát kiến nào đó, nhưng cũng kiềm câu chuyện đùa vui.

Không phải ai trong tổ đi làm qua cũng được Huy gọi lại bàn chuyện. Đã đủ người cần thiết, Huy mời tất cả lại quán nước xa công cảng để tránh sự tò mò của người khác chen vào. Chiếc mái che nắng của quán chắp vá bằng đủ loại vỏ bao dứa, khét nồng mùi nhựa. Chén trà nóng giã như cục sắt nung chạm vào môi, mồ hôi chảy thành dòng trên má nhưng ai cũng háo hức muốn biết điều gì đang nảy sinh trong đầu Huy. Đợi mọi người ổn định chỗ ngồi xong, Huy ngập ngừng nói:

- Chắc mọi người đã biết em muốn bàn chuyện gì, bởi tất cả mọi người ở đây đều là những người thực sự cần cù, chịu khó chịu khổ để kiếm đồng lương chân chính. Vâng, không gì khác chính là cái ăn cái mặc hàng ngày của chúng ta. Vậy thì, đồng lương có cao thì phải phụ thuộc vào sản lượng chúng ta làm ra có cao hay không. Tình hình hàng hoá qua cảng có khả năng ngày càng tăng, thế thì tại sao chúng ta không gắng lên để kiếm tiền. Hiện tại chúng ta làm việc chưa tự giác, nguyên do không còn là nghĩ đến chuyện trộm cắp như trước nữa mà là tham bát bỏ mâm, ai cũng lo nhặt nhanh từ cái đai sắt đến sợi cáp hỏng để bán kiếm tiền ra quán uống chén rượu hoặc là có đồng tiền “tươi” đút túi mình. Tại sao chúng ta không so sánh đồng lương sẽ kiếm được bao nhiêu nếu chúng ta toàn tâm toàn ý vào công việc. Đánh rằng đơn giá tiền lương xí nghiệp trả cho chúng ta bấp bênh, nhưng theo tôi vẫn còn hơn chúng ta kiếm được từ những thứ quang cấp bỏ đi kia. Anh Tương nói sao ạ! Xí nghiệp khoán sản lượng cho chúng ta là tính kỹ rồi ạ, chúng ta không thể vượt qua được à. Mọi người có cho rằng đúng thế không ạ? Tôi khẳng định, chúng ta sẽ làm được hơn thế nhiều. Các anh cứ đặt phép tính thử xem, một ca làm sắt thép như ca chúng ta sẽ vào làm bây giờ, số tiền bán được từ quang cấp tháo ra chia nhau chỉ hơn chục nghìn mỗi người, mà làm như thế chúng ta cứ phải nhấc lên nhấc xuống, chày chụa mới được mã hàng, nếu cứ để nguyên đai nguyên kiện năng suất phải gấp ba lần, tiền lương được tăng thêm hơn bốn chục nghìn, làm lại nhàn hạ. Em

tính thế là trừ hao sự bấp bênh của đơn giá xí nghiệp trả rồi đây.

- Tiền ngay thóc thật thẳng nào chẳng thích. Tình trạng vôi vĩnh xin tiền chủ hàng, nếu không sẽ gây khó dễ, xí nghiệp cầm đây nhưng có được không. Chủ hàng mồm thì kêu ca phàn nàn vào lấy hàng bị sách nhiều nợ kia, thế nhưng ông nào cũng muốn được làm trước, thế thì tội gì công nhân mình không làm khó. Nói thực, tất cả tội lỗi đều đổ cho công nhân.

- Tiền lương là tiền âm, chẳng nhìn thấy ngay được, làm xong ca chẳng biết mình được bao nhiêu để lấy đó làm đích phấn đấu, cũng chán.

- Đây là tình trạng chung rồi, mấy thằng chúng tao có muốn cũng không xong.

Huy xoay chén trà trong tay, bối rối nhìn quanh. Ý kiến của mọi người đều chính đáng, gia đình đang khó khăn chẳng ai không nghĩ tới cái lợi trước mắt.

- Em biết cái khó của mọi người, nếu chúng ta rũ áo biết ngay được ca này được bao nhiêu tiền, cũng như xong xe nào chủ hàng móc tiền ra “bồi dưỡng” xe đây là ai cũng gắng thêm xe nữa cho dù có quá giờ thì em cũng chẳng có lời vận động các anh. Nói thực, em chẳng có tài xoay xở chạy ngoài, mà trộm cắp hoặc vôi tiền chủ hàng thì chẳng dám, nhục nhã lắm, vậy chỉ còn mỗi nước làm cách nào để giọt mồ hôi mình đổ xuống có lợi nhất thì mình làm. Nếu các anh có tâm với nghề, có tâm với chính cuộc sống của mình thì giúp em một tháng xem kết quả tới đâu.

Những giọt nước mắt cùng những giọt mồ hôi lăn trên má Huy.

Không ai lên tiếng. Quen làm có sự chỉ đạo của cấp trên rồi, chẳng ai dám thay đổi, chuyện tây đình chứ chả bỡn. Ngày mới đi làm, Tương cũng mong có được sự chỉ đạo, sắp xếp công việc, động viên anh em như thế này, nhưng công việc bóc xép cứ khoẻ chân khoẻ tay là nên việc cũng đã thành nếp nghĩ của Tương từ khi nào mất rồi, việc đề xuất của Huy lúc này trở thành nghịch cảnh, giọt nước mắt xúc động của Huy cũng chẳng làm Tương bận tâm. Tương đưa mắt thăm dò thái độ của mọi người.

Phiện “gù” xúc động, hai ngón tay run run nắm đồng tiền trong túi áo ngực. Anh ta trân trọng từ đồng tiền lẻ, vuốt ve cẩn thận làm như nó cũng có một linh hồn. Tương khát khao kiếm được nhiều tiền, cũng là nguyện vọng của mọi người đây, cùng nhau đi trên một con sông nhưng lại ở hai bờ khác nhau. Tương lên tiếng đồng tình nhưng thực ra là kích động, dò xét thái độ của mọi người:

- Tôi đồng tình với đề xuất của chú Huy, chúng ta cứ thử xem công việc thế nào. Nhưng cũng xin có lời thế này, phải có ý kiến của lãnh đạo không rồi người ta lại cho mình đứng ngoài tổ chức, ai chứ ông Phúc thì rách việc lắm, đồng tiền chúng ta kiếm được sẽ bị bôi đen, khi ấy việc làm của chúng ta bị coi khinh.

Không ngờ Tương nói vậy khác nào nhào trộn cái chất vô tư của người ăn no vác nặng với những tính toán vụn vặt của kẻ tầm thường như Phúc “trâu” khiến mọi người nổi nóng.

- Mày ăn nói thế mà được à! Nhìn đây này, đồng tiền của chúng tao bị đen là do mồ hôi ngấm vào, làm lợi cho chúng tao, làm lợi cho xí nghiệp mà mày bảo ai coi khinh, mới nhie được ít ngày đã học được cái giọng khôn nạn!

Tương dụi giọng phân trần:

- Sao các anh phải cáu giận thế, em chỉ muốn trên dưới bảo ban nhau làm, đẹp mặt nhau chứ có ý gì đâu.

Huy đứng dậy dần hoà:

- Em xin các anh, chẳng lẽ cái việc con con về miếng cơm manh áo thế thôi mà cũng to tiếng với nhau. Em cũng đã nói chuyện với ông Phúc, ông ta vâng lại, mầy giỏi rồi, thế thì mới có buổi gặp mặt anh em hôm nay. Đến giờ vào làm rồi, ai đồng tình thì gắng sức cùng em, ai không muốn thì thôi.

Ngọc ngồi tựa lan can tàu, trề nải nhìn những bó sắt dài di chuyển ngay trên đầu. Chẳng rơi đầu mà sợ, chết đã có số. Số phận gì, tại mình nhu nhược quá để thằng Phúc “trâu” sai bảo, quát nạt, thậm chí chửi bới như mình là con nó. Bao nhiêu công lao xây dựng tổ đội nó nhận công đầu cả, đi họp, khen thưởng nó hưởng hết, mỗi khi có tội thì thằng tổ trưởng giờ đầu chịu hết. Trước khi cho thằng Huy về tổ nó còn đe, không cẩn thận thằng Huy sẽ lấy mất chân tổ trưởng. Bọn bè với nhau giờ mặt nhanh thế.

- Rủ rồi hay sao mà ngồi ngật ra thế?

Hoà từ dưới hầm tàu chui lên, ngồi xuống cạnh Ngọc.

- Mấy ông Phiện, ông Cảnh, thằng Huy hôm nay phát rồ hay sao mà làm khiếp thế. Quang cấp đẹp thế mà có định tiu để lấy kiếm mấy đồng uống nước là bị mấy ông ấy lườm. Ông Trương muốn ngay lưng một lúc cũng không xong, ngồi khurọt dưới hầm không còn sức leo lên để trốn việc nữa.

Ngọc xỏ dép đứng dậy ngó xuống hầm. Làm đến nửa ca rồi, đồng hàng vội đi nhiều mà vẫn còn ngay ngắn, gọn gàng từng nếp, cần trục hạ móc cầu xuống chỉ vài phút sau đã nhanh chóng đưa mã hàng ra khỏi tàu. Khác hẳn mọi khi, những bó sắt bị nhấc lên nhấc xuống để tháo hết đai buộc, nằm chồng chéo nhau chẳng khác gì đồng sắt rồi, cả ca chỉ làm được hơn chục mã hàng đã là đạt sản lượng khoán. Trong góc hầm, Trương “quất” nằm thông thọt trên tấm gỗ chẳng khác gì mớ giẻ sũng nước. Mọi ca làm việc mệt thế này, thế nào thằng “quất” cũng kiếm có trốn việc, thế mà hôm nay lép vế. Thằng Toàn, thằng Dương không còn hăm hở tháo đai để bán nữa mà cong lưng kéo cáp mắc mã hàng. Tấm lưng nhẩy mồ hôi, hẳn những vết đen do cáp cọ vào, cong lên như một con tôm. Cũng lạ!

- Không cho tổ kiếm tiền uống nước à, tổ trưởng gương mẫu thế. – Người đánh tín hiệu cho cần trục đứng bên kia hầm hỏi sang giọng giễu cợt.

Bản thân Ngọc cũng không nắm hết tình hình làm việc của tổ nữa là tay tín hiệu kia. Chuyện quái gì thế nhỉ?!

Nắng chiều chia nửa hầm hàng, Phiện cùng Huy đảm nhận đứng về bên nắng, nhường khoảng râm cho Trương và Toàn. Nắng bỏng rát, lưng Phiện đỏ au như tấm đồng đỏ, mồ hôi sũng cạp quần. Ngửa mặt chờ đón sợi cáp cần trục hạ xuống, Phiện bỗng nhận ra bầu trời quen thuộc, khi còn là cậu bé vẫn nằm trên mình trâu ngắm nhìn. Vòm trời như tấm lụa xanh được gió thổi căng phồng, những đám mây chung chiêng chao ngang qua chở theo bao ước mơ.

- Mệt chưa, nghỉ giải lao chứ, anh? – Huy hỏi.

- Thăm vào đâu, bằng sao được những ca làm gạo tạ vác lên tới nóc kho. Mệt rồi hả, nghỉ tí cũng được. – Phiện ra hiệu cho người lái cần trục nghỉ.

Cuối ca kí phiếu năng suất, Trương không tin những con số ghi trên đó có nhằm hay không. Lãnh đạo khoán một trăm năm mươi tấn, tổ ông Quế làm hai trăm tấn đã xôn xao cả tháng, nay bốn trăm tấn! Trương tần ngần nhìn quanh, cô kho hàng về nhanh thế, hỏi lại xem có phải nhằm không, nộp phiếu này liệu tiền lương có tin không?

Phúc đi ngang qua hỏi giật giọng:

- Kí phiếu chưa? Bao nhiêu tấn?

Tương ngập ngừng trả lời:

- Bốn trăm.

- Đùa đây à thằng “quắt”?!

- Không đùa, phiếu đây!

Phúc xem xong tờ phiếu năng suất, nhìn Tương nghi ngờ:

- Kí khổng sản lượng là đi tù đấy biết chưa, tìm kho hàng kí lại đi!

- Làm thật, kí lại là thế nào?

- Thật là thế nào, tao đéo tin, không thì chúng mày cầu quá tải.

Chương 4

1.

Mưa chở mã .Các cụ khéo chọn ngày mưa ngâu tháng bảy để đốt vàng mã gửi xuống cho những người đã mất. Nếu không có những ngày mưa dai dẳng này thì khu tập thể hẳn sẽ bị phủ mờ bởi tàn tro đốt mã. Phú quý sinh lễ nghĩa, từ ngày có các bà vợ ở quê ra và đồng lương của các ông chồng cũng đã gần qua ngưỡng sáu con số, nhà nhà đua nhau hoá nhà tầng, xe hơi, áo dài, mong người dưới ấy được đầy đủ.

Ngôi nhà của Tương cũng được xây cất lại, tuy chẳng to đẹp nhưng không còn tre nứa lá. Ở một mình, chẳng đồ đạc gì đáng để kẻ trộm mất công mang đi, thà rằng cứ nhà tranh vách lá lại mát. Nhưng thời buổi này để thể thiên hạ cho mình là gàn dở. Tương nằm chấp tay sau gáy nhìn những sợi mưa qua ô cửa sổ. Những sợi mưa như những sợi tơ vừa dai vừa dài đến vô tận, thả từ trên trời cao xuống đọng đưa trước mắt Tương. Tương bây giờ nhàn hạ quá, chẳng phải lo toan tính toán gì. Mà thực ra cũng muốn tính lắm nhưng chẳng ra. Trộm cắp bây giờ lỗi thời rồi, chủ hàng theo sát hàng của mình, chẳng vớt ba vạ như hàng nhà nước ngày xưa. Do vậy phiếu tờ cũng chẳng gian lận được nữa. Nếu lương ngày một cao lên thì làm thẳng bốc vác cũng nhàn, ăn no vác nặng rồi ngủ kỹ thêm khoẻ người. Tháng trước mới gửi về cho mẹ con nó cái xe mi-ni màu xanh ngọc. Như vậy cả làng mới có một cái ấy. Sang tháng này lương chậm, hết cả tiền tiêu, lát nữa sang nhà Mong mua mấy đồng dưa ăn hai bữa cho qua ngày. Mọi người bảo Tương gầy và xanh đi nhiều, da xạm lại. Ngọc “chột” nói đùa hàm răng chìa ra như cái gấu xe xúc.

Vừa nghĩ tới thì hẳn ta xuất hiện. Hẳn tã tưởi như miếng tàn giấy ngấm nước, hai má chảy xệ xuống bụng búng, mọi người gọi đấy là hai túi rượu dự trữ mỗi khi hết tiền tiết ra nhăm nháp cho qua cơn thèm. Cả cuộc đời bốc vác của hẳn chỉ nhét vừa đủ cái chai thôi sao!

Ngày nào các đường gân cũng phải căng ra như sợi dây cao su để chịu đựng sức nặng của công việc, các dây thần kinh bị vò nhàu bởi những cơn khát tiền hành hạ, nay được thư thái một lúc, Tương gói mình vào trong chăn, lắng nghe tiếng những giọt nước gõ rì rì trên mái tôn để quên đi ngày tháng. Cái xe mi-ni màu ngọc ấy được mua từ những đồng lương tích góp được. Đạp chiếc xe nhẹ tênh, nhún nhảy như đứa trẻ chạy chân sáo trên đường làng. Tương chum môi huyết sáo tạo dáng vẻ nhàn nhã của con người quý phái. Khi rút tiền trả tiền xe, Tương đắn đo nhiều lắm, sẽ phải ăn đói nhịn khát nhiều ngày, sẽ phải ki bo như những con người sống trong khu tập thể này. Nhưng đồng tiền rút ra nhẹ không , đâu có nặng như đá tảng của những đồng tiền bất chính có được. Dắt chiếc xe về, trống ngực Tương đập rộn rịp, giống như tâm trạng khi được lĩnh tháng lương đầu tiên.

Thế mà Ngọc “chột” lại xuất hiện đúng lúc này. Hẳn nhàu nhĩ, khổ hạnh như một vong nhân bị tội không được phép qua sông để xuống địa ngục, cầu bơ cầu bất trong sương khói mịt mù. Những sợi mưa dần thít chặt tâm trí Tương lại để giầy vò đến tê buốt. Tương cố sức vùng thoát ra mà không được. Mới có năm năm mà Ngọc đã khác hẳn, không còn là thằng “chột” ma lạnh, bần tiện nữa mà đã thành kẻ nhu nhược, sống chẳng có mục đích gì. Trước khi vào làm phải uống cốc vại rượu ngang, khi làm có khát nháp ngụm rượu trong cái chai con lúc

nào cũng có trong túi rồi luôn mồm chửi bậy. Thằng Phúc còn chửi bậy hơn tao sao chúng mày không chửi tai, thế ra câu chửi bậy của lãnh đạo là thơm, còn của thằng cừ vạ thì thối như cứt.

Hắn nói đúng, Phúc “trâu” chửi bậy khôi kẻ vô tay khen hay và cố ghi lấy phong thái cùng những từ ngữ hay dùng để khi khác hoạ theo. Chẳng phải bây giờ Tương mới so sánh, sống mà không so sánh thì biết được đời mình tiến đến đâu. Con đường lầy lội xưa nay đã được lát tấm đan bê tông sạch sẽ, điều đó chứng tỏ đời sống của mọi người có khá lên. Thế nhưng trong sự vận động đi lên chung ấy thì cuộc đời Ngọc lại xuống dốc. Vẫn gian nhà quây tạt trên đám đất thừa ngày xưa. Bà vợ tóc vẫn rối như nắm rơm ngồi bên cửa mỗi chiều và thằng con dầm bữa nửa tháng mới về qua nhà một lần. Còn Tương, từ ngày thoát ly cuộc sống có khá hơn được không? Nếu như Ngọc không xuất hiện thì Tương phán chán khẳng định rằng, trong làng có mấy ai hơn. Thế nhưng từ lúc đôi mắt hiêng hiêng, đờ đẫn của Ngọc nhìn vào nhà khiến Tương bi quan. Cái hậu của cuộc đời Tương rồi cũng thế kia sao. Cái con mụ Liên “khò” đúng là ma mãnh, muốn mọi người ủng hộ Phiện lấy Mong nên khen nịnh vài câu vậy, nào có nên vương nên tướng gì, như Ngọc thế kia thì ma vương cũng chẳng được.

Hắn đang thẳng tiến tới cửa nhà Tương, luồng khí lạnh buốt cuốn theo sau lưng. Phải có chuyện gì đây hắn mới lặn lội sang tìm. Một tay hắn chống cửa, tay kia giơ lên một bọc to, xương hàm đã nhũn ra khiến giọng nói trèo trẹo:

- Sang tao uống rượu, có thịt chó đây rồi, đủ các món. Ăn thịt chó cho ấm, trời sao lạnh thế.

- Tôi đang nóng đây, đi kiết ăn thịt chó vào thì bỏ mẹ. – Tương không muốn đi nên nói dối.

Ngọc khật khưỡng đi vào tận giường cầm cổ áo Tương kéo dậy. Hơi rượu cùng hơi thối trong mồm Ngọc trộn vào nhau thành hỗn hợp khí phả thẳng vào mặt khiến Tương không thể chịu được phải ngồi dậy.

- Mày dạo này có của ăn của để rồi khinh anh em hả. Không có gì ăn cấp nên nhàn hạ quá. Sang bên tao, thằng Phúc ở bên ấy rồi, uống chén rượu, có chuyện bàn.

Tương ngồi nép vào góc giường gắt gỏng:

- Có chuyện chó gì mà phải bàn, lãnh đạo chỉ đâu đánh đấy mình tham gia được chắc.

Ngọc phớt mặt lên quay ra cửa buồng với lại một câu lửng:

- Lãnh đạo bảo sang đây, không sang thì thôi.

Hắn lội ngấp đầu gối vào bụng Tương. Khôn lỏi đến choắt người, nhưng có thằng trẻ con nào nói to cũng đã rút vòi vào. Ừ thì sợ đấy, người khôn phải biết lùi, biết rẽ đường vòng để đi tới đích an toàn. Mà đâu chỉ có mình Tương sợ, lãnh đạo khê chau mày cả trăm con người trong đội im re. Mà sao hôm nay anh ta lại vác thân sang nhà Ngọc “chột” uống rượu? Từ ngày lên đội trưởng, những thằng cùng cảnh khần vác với nhau có chẳng may đối mặt với Phúc cũng chỉ dám chào khê, to tiếng lại sợ vô lễ. Nhà đội trưởng lúc nào cũng đóng cửa im ỉm, ai có đi ngang qua phải nép sang bên kia đường, sợ đội trưởng bên trong nhìn thấy lại đánh giá mình ngông nghênh. Thế thì cũng đáng phải sang xem có chuyện gì trọng đại.

Bầu trời màu chì. Trong nhà Ngọc màu than. Giữa trưa vào trong nhà phải quờ tay tìm đường. Quay bên này gặp phải mùi khai khai của ả mốc, quay bên kia vấp phải mùi cay cay của hơi rượu, ngửa cổ lên không tránh khỏi mùi hăng hắc của thuốc trừ sâu từ những tấm gỗ

hòm kiện mang ở cảng về. Tương đang cố làm quen với không gian mới thì giật mình bởi câu chửi đáng yêu:

- Đ. mẹ thằng quắt, sao cứ ngu ngơ như con gà ngổ thế. Mang tiếng ở chung tường với nhau mà lâu lắm không nhìn thấy bộ răng vỡ của nó chìa sang. Bên này có đĩa thịt chó bảo sang là lập tức có mặt ngay.

Với cách chửi thân thiết này chỉ có Phúc “trâu” chứ chẳng ai khác. Anh ta ngồi khoanh tròn trên chiếc chiếu ở góc nhà. Tương xum xoe ngồi xuống cạnh:

- Anh cứ mắng oan. Anh bận trăm công nghìn việc thế, em sang chỉ có tổ quấy rầy. Vào đây ngửi mùi mắm tôm chanh, mùi thịt chó mới thấy giá trị của miếng ăn. Chẳng cứ ngồi nhà lâu, có em đứng sau đấm bóp mới là ngon. Tại sao rượu thịt chó bày trên mẹt, ngồi lê la vĩa hè lại đông khách thế. Ăn ốc khều cứ phải ngồi đầu gối quá tai mới thấy giòn thấy ngọt.

- Ngồi đẹp vào! Bây giờ leo mếp thế, chả bù cho ngày mới vào, làm lì như con sâu đất. Đã uống rượu với sâu đất bao giờ chưa.

Ngọc khom người chuyển những đĩa thức ăn vào giữa chiếu, miệng vừa nói vừa xuyết nước bọt về thềm thường. Phúc cầm nhón đôi đũa trên đầu ngón tay đánh bát mắm tôm dẻo như mứa. Bát mắm tôm sàu bọt. Phúc đưa đũa lên mồm mút chèm chẹp khen ngon.

- Xin mời! Dùng đũa đi. Tôi khoái món nướng này lắm, nhưng phải tự tay làm mới có thịt xịn, ngoài hàng chúng nó toàn cho thịt cũ từ hôm trước, có cả thịt lợn. Cái món ninh này tôi ngửi mùi biết có lợn bên trong hay không. Mùi chó thơm lừng bíp sao được mũi thằng này.

Ngọc gấp miếng lược cho vào bát mắm tôm nhào lên lộn xuống mấy lần rồi mới đưa lên miệng. Xong mỗi miếng lại đặt đũa xuống bát, hai tay vo tròn vào nhau đặt trước bụng. Phúc chắm củ sả vào bát mắm tôm rồi mím mím cắn như các cô, các bà cắn hạt dưa. Tương nói ngồi ở đây ăn ngon là thực lòng chứ chẳng phải xoe nịnh. Bây giờ có hít sâu cũng chẳng thấy mùi khai, mùi hắc nào cả. Đúng là dân sành ăn, đĩa thịt chó Ngọc mua là chó già chắc thịt, toàn nạc, ăn bùi và giòn. Tương mãi ăn nên quên lý do được mời sang đây. Có lẽ Phúc cũng vậy, phải thưởng thức miếng ngon trước đã. Rượu vào đỏ rần mặt, nhưng Tương đâu có thấy nóng. Tương cảm thấy các mạch máu chảy buồn buồn sau làn da, tiếng chảy rì rì ậm ịch như tiếng máy tàu trong đêm mưa vắng ngoài cầu cảng.

- Từ ngày khoán hàng, khoán việc cho tổ, các ông thấy thế nào?

Nuốt ngụm rượu không còn trơn họng nữa, Phúc bắt đầu dẫn dắt mọi người vào ý đồ của mình. Tương cố dôn cho trôi hớp rượu nói:

- Hay đây, ai cũng muốn làm cho xong phần việc của mình, năng suất cao, lương cao, thằng nào không ham làm, anh chẳng phải rình trộm xem bọn em có cầu quá tải hay không. Thằng Huy thế mà giỏi.

- Đừng có ăn nói linh tinh, say rồi hả!- Ngọc mắng át Tương: - Ai lại nói xấu lãnh đạo trước mặt như vậy! Mày nói vậy nghĩa là thằng Huy nghĩ ra việc khoán sản lượng cho tổ.

- Chú mày còn ngựa non háu đá lắm, nhìn nhận công việc chưa thấu đáo. Thằng Huy chỉ kích động anh em hăng say làm việc, làm quá giờ, quá sức như vậy là chẳng biết gì về luật lao động cả. Tôi mời chú sang đây là nhờ chú viết hộ thằng Hoà cái báo cáo về việc ấy. Khổ thế, thằng này nghĩ ra được mà viết lại thì khó khăn. Tôi viết không được, văn phong của tôi thế nào cả xí nghiệp này biết cả.

Khổ thế, ai xui Tương thèm miếng thịt chó mà đội mưa sang đây, ai khiến Tương nhận

chân ký phiếu năng suất, kiếm được ít tiền để bây giờ há miệng mắc quai. Thăng Ngọc buông việc ký phiếu cho Tương cũng là lường trước được việc này. Thăng Hoà sang tổ khác làm không hết việc, còn tổ này nhàn hạ, bây giờ rõ rồi. Lãnh đạo nào chú ý tới tổ năng suất kém, thế thì thăng Huy ai biết tới, nước cờ của Phúc cao lắm. Phải làm theo ý lãnh đạo thôi, luật đời là vậy. Tương điềm nhiên gấp miếng dồi đưa lên miệng nhai ngon lành, coi như việc đã quyết xong. Miếng dồi nướng khéo lắm, vỏ ăn giòn mà vẫn giữ được độ ngọt. Tương muốn thử nước cờ của mình:

- Anh Ngọc sức khoẻ yếu, lo công việc của tổ sao hết, hay điều thăng Hoà về. Tổ này năm ngoái vẫn tiên tiến, thăng Hoà về cầm chắc chiến sĩ thi đua năm nay. Nó vừa được danh, vừa được lợi mà anh em chúng em cũng có phần nhờ.

Phúc đặt đĩa xuống chiếu vỗ vai Tương cười khẩy:

- Chú em mới năm năm công tác sao hiểu hết thăng bốc vác. Nếu nghĩ như chú thì thăng Huy lên tổ trưởng từ lâu rồi. Tổ trưởng không cần biết làm mà cần phải biết nói. Toàn những ông mặt dày mày dạn, nói không thể nhẹ nhàng, phải quát phải chửi chúng nó mới nghe. Đây là phương pháp lấy độc trị độc nghe chưa. Thăng Ngọc không quát, không đánh được ai, nhưng cái giọng rệu của nó đến bọn đầu gấu cũng phải kiêng.

Ra thế. Hôm nay là ngày xá tội vong nhân, cầu cho mọi linh hồn được siêu thoát. Diêm Vương cũng thêm ăn thịt chó. Rượu bốc lên làm mờ mắt, ông ta đâu có nhìn thấy hết tội lỗi của con người, chỉ nghe thấy những lời cầu khẩn thảm thương mà động lòng trắc ẩn. Mưa rền rĩ, dai dẳng đến nửa tháng rồi. Nước mắt của Ngưu Lang, Chức Nữ đây. Nước mắt thì sao đủ dội trôi mọi bụi bặm trên trần thế. Con đường lát bê tông rồi mà vẫn lép nhép bùn lầy.

Ra thế, mấy hôm nay nhàn hạ cũng là sắp xếp sẵn. Tương ra thành phố học cách có được miếng ăn ngon thì nhanh, còn học lễ đời thì ngu ngơ. Hắn nói đúng, mình ngu ngơ như con gà ngổ, người ta lừa đi đâu biết đi đấy, ném hạt thóc ra biết mổ hạt thóc, ném cọng rau vào biết rửa cọng rau, chẳng biết tự ra vườn bới cái ăn cho mình. Bòn mót được mấy đồng đã khoe sang, khoe giàu, tranh nhất nhì với cái làng nghèo rớt rây đã tự đắc. Nếu Sơn có ở đây, cô ta chẳng để hương tàn nhang lạnh trong ngày này. Chiều nay cũng phải sắm cái lễ, đốt ít vàng tiền để tung tro lên trời. Nhưng tiền thật đâu còn để mua được cái tiền giả.

2.

Nước mắt của chàng Ngưu, nàng Chức rồi cũng phải cạn. Gió Đông Bắc tràn xuống se lạnh. Mảnh trăng như chiếc khánh ngọc treo lơ lửng ngang trời. Huy buông cuốn sách, lắng nghe tiếng bính boong thánh thót từ trên không trung vọng xuống. Nếu không làm bốc vác thì sao có được phút giây kỳ diệu thế này. Nằm thanh thoi trên mũi tàu, thưởng thức ngọn gió mang theo hương ngọt ngào của cánh đồng lúa đang làm đồng bên kia sông tràn sang, mùi đất ngai ngái thấy âm nồng. Không gian mê mẫn mang, tĩnh lặng, nâng bổng Huy lên chao lượn như cánh diều no gió. Cuốn tiểu thuyết “Ông già và biển cả” ở nhà đang đọc dở, câu chuyện lôi cuốn quá không dứt ra được phải mang đến chỗ làm đọc nốt. Cũng may ca đêm nay chủ hàng có vướng mắc với chủ tàu nên được chờ. Bầu trời trước mắt ông già chắc cũng mê mẫn mang thế này, nhưng ông phải chịu cái nắng xém da cháy thịt, cái gió muốn hất nhào con thuyền bé nhỏ. Ông đã câu được con cá lớn nhất trong cuộc đời. Ông hãnh diện, sẽ có niềm vui tốt cùng khi đưa được con cá vào bờ. Nhưng thiên nhiên khắc nghiệt sẽ hành hạ ông. Ông phải vượt qua nó và phải vượt qua chính bản thân mình mới có được vinh quang. Ông già ấy giờ đang găm mái

chèo vào không gian đưa con thuyền từ trên vàng trắng ngọc xuống với Huy. Nước da ông không rực đỏ vì nắng gió, vì căng sức vật lộn với con cá, ông không có những nếp nhăn khổ hạnh, không có những đường gân nổi cuộn cuộn như những sợi chấu. Ông hiền từ, khoan thai như ông bụt... cánh diều của Huy đang bay vào mơ ước thì bỗng đứt dây vì cú huých khuỷu tay của Phiện nằm bên cạnh:

- Cắt truyện đi, thằng Phúc lên đây!

- Sao cơ! –Huy ngạc nhiên hỏi.

- Sao với giăng cái gì, nó mà nhìn thấy thằng bốc vác đọc sách trong giờ làm thế nào cũng tìm cách bới móc xỏ xiên, khó chịu lắm.

Huy dứt cuốn sách vào túi. Không phải do lời nói vừa rồi của Phiện “gù”, mình làm thằng bốc vác, đêm hôm nghiền sách đâu có hợp tình hợp cảnh, anh ta khó cũng đúng thôi. Lãnh đạo nào không muốn quân mình làm tốt công việc được giao. Phải chăng đó là ý nghĩ an phận? Huy day hai bên sống mũi để tránh xúc động.

Hai lần thi đại học không đỗ. Không phải do học kém. Mọi người an ủi, học tài thi phận. Do mình cả thôi, đừng biện minh thế. Gia cảnh khó khăn, bố mẹ già, đưa em đau yếu, Huy phải lăn lộn đủ nghề để kiếm tiền, không tập trung vào việc học được, thi không đỗ cũng chẳng dám trách ai. Là người ham mê học hỏi, Huy mong được theo học một lớp tại chức. Khó lắm! Chưa một lần có thông báo xuống cơ sở, xí nghiệp lấy người đi học tại chức. Lên phòng ban hỏi, ai cũng hứa khi nào có đợt sẽ gọi. Chờ mãi! Huy xin theo học lớp ngoại ngữ buổi tối. Học hết chương trình C phải hết sáu năm, Huy học hết năm thứ năm phải đi bộ đội. Éo le thế, việc học của Huy lại dở dang.

Chỉ tại cái số của mình không được học, Huy bắt đầu nảy sinh ý nghĩ ngờ giữa số phận vô hình với những nỗ lực hữu hình của bản thân. Cho đến bây giờ thêm được đọc sách công khai để thư thái trong lúc chờ việc cũng không được. Mình lại khoe giỏi trước mặt anh ta sao, có làm cái gai trước mắt anh ta thì có. Huy cay sống mũi không phải tủi thân. Những lúc thế này, Huy hay nghĩ về quãng đời trong quân ngũ của mình. Trong chiến tranh, con người dễ bộc lộ bản tính, bản lĩnh của mình. Huy đã sống hết mình vì trách nhiệm của một con người với xã hội.

Xung đột biên giới không thể sánh được về quy mô với những cuộc chiến tranh trước đây của đất nước, nhưng đã nổ súng vào nhau thì mức độ khốc liệt cũng như nhau cả thôi. Một quả đồi nhỏ khum khum hình bát úp nằm cạnh con đường dẫn xuống thị xã, gần hai năm qua không biết bao tấn đạn các loại đã đổ xuống. Đất đỏ bị cày xới tơi như bột, chảy loang xuống chân đồi như vết thương rỉ máu. Đại đội phòng ngự của Huy nằm sâu trong lòng đồi. Mỗi đợt pháo dội xuống, những thanh bê tông cự mình, công sự lại trồi cao lên một ít như muốn ưỡn ngực thách thức. Đã bước sang ngày thứ tư, toàn trận địa như bị cô đặc lại trong tiếng nổ triền miên của đủ loại pháo cối. Quy luật của địch là vậy, phải băm vằm trận địa đối phương trong vài ba ngày thì bộ binh mới tiến lên.

Năm giờ sáng, pháo địch chuyển làn ra phía sau trận địa chặn đường chi viện. Huy hô mọi người ra công sự chuẩn bị đạn dược, lấy lại tọa độ cho khẩu cối sáu mươi. Huy nhảy hẳn lên bờ công sự để quan sát rõ trận địa. Những bóng áo rằn ri lỏm ngòm bò từ chân đồi lên.

- Bắn!- Huy hô đồng loạt.

Những quả đạn cối xé gió lao xuống chân đồi theo tọa độ đã định vị sẵn. Khẩu đội của

Huy khai hoả cho trận quyết chiến để giành quyền kiểm soát quả đồi quan trọng nhất của tuyến phòng ngự. Những viên đạn đại liên của đối phương cày tung đất trước mặt, Huy lăn người xuống công sự.

- Toạ độ bảy mươi, cấp tập!

Tiếng súng bộ binh nổ rộ lên như như làn sóng, lúc dữ dội, lúc lại chìm xuống gầm ghè đe dọa nhau. Một quả đạn B41 của địch như một tia chớp lao vào nóc công sự của khẩu đội. Quảng lửa bùng lên trước mặt, tiếng nổ dữ dội như muốn xé toang cơ thể, Tương ngã dúi vào góc công sự nằm bất tỉnh. Trong dây lát, phản xạ của người lính, phản xạ của cơ thể đòi hỏi sự sống trỗi dậy, Tương hồi tỉnh nhao lại khẩu cối. Hai pháo thủ đã hy sinh nằm đè lên nòng súng. Huy kéo hai đồng đội vào trong hầm rồi một mình vừa chuyển đạn ra vị trí, lắp liệu phóng, chỉnh pháo theo thước toạ độ đã định sẵn, thả đạn vào nòng. Tiếng chuông điện thoại réo. Huy với tổ hợp áp vào tai.

- Sao lại ngừng bắn thế! - Tiếng đại đội trưởng gào lên trong máy.

- Chỉ còn mình em, cho xin tiếp viện!

- Tập trung vào toạ độ bảy mươi, chặn đường lên của chúng, rõ chưa!

- Rõ!

Huy căn lại toạ độ. Địch phát hiện ra mục tiêu lợi hại của trận địa, dồn hoả lực vào khẩu cối của Huy. Xung quanh công sự đất đồi bị tung lên lộn xuống như một trận mưa bụi. Người Huy nhuộm đỏ màu đất. Hai pháo thủ khác được tăng viện kịp thời. Những viên đạn lại nhịp nhàng bay ra khỏi nòng súng, rơi chính xác xuống mục tiêu.

- Sang trái mười lăm độ! - Huy hét lên, nhưng bản thân mình không còn nghe thấy tiếng của mình. Những tiếng nổ xung quanh chỉ còn ì ì như tiếng chuyển ở mãi xa.

Huy phải tự điều chỉnh khẩu cối sang góc bắn khác cho phù hợp với những gì mình vừa quan sát được. Tiếng đầu nòng của khẩu ĐKZ ở hướng ấy im bật. Liên tiếp hai quả B41 găm ngay trên bờ công sự. Sức ép của hai quả đạn hất Huy ngã chúi vào góc hầm. Trong đáy mắt Huy như được đông đầy chất bột vàng. Tiếng nổ cùng sức ép của hai quả đạn nổ gần không còn đủ khả năng làm tê liệt Huy như lần trước, nhưng vùng da mặt thì bỏng rát. Huy dụi mắt, cố mở căng ra định dạng mọi vật xung quanh đang mờ mờ ảo ảo như bị sương che phủ. Không còn nghe tiếng điểm hoả của khẩu cối, Huy vùng bật dậy nhao ra. Hai pháo thủ mới lên đã hy sinh. Huy bám vào thành công sự cố đứng lên để kéo hai đồng đội vào trong hầm nhưng không nổi, hai đầu gối mỏi và run như người lên cơn sốt rét ác tính.

Phải bắn tiếp! Không đi được, Huy bò lết vào trong chuyển đạn, lắp liệu phóng, lấy lại toạ độ, thả đạn. Chỉ còn một viên đạn cuối cùng. Sao nặng thế, không thể bê nổi, Huy lăn viên đạn lên trước rồi nhoài theo. Tiếng chuông điện thoại réo. Huy lăn lại hộp điện thoại, cố gắng lắm mới đưa được tổ hợp lên tai.

- Huy đây!

- Sao bắn chậm thế!

- Báo cáo, chỉ còn một viên!

- Còn một viên cũng cấp tập!

- Rõ!

Viên đạn cuối cùng vừa bay ra khỏi nòng cũng là lúc một quả đạn khác của địch lọt vào trong công sự. Huy thấy mình bị quật mạnh và cơ thể bị rơi sâu hun hút xuống vùng tối đen.

Cơ thể nhẹ bẫng, chao đảo, chìm dần. Huy không biết mình bị bất tỉnh bao lâu. Khi sự sống bắt đầu trở lại, Huy nhận ra hơi thở nóng nóng cánh mũi, rồi cảm giác lâng lâng bay bổng trong khoảng không tối đen. Thế là mình vẫn còn sống. Ý thức bắt đầu nhận biết sự việc, Huy cựa mình. Nhưng sao các đầu ngón chân, ngón tay như được bọc trong lớp đệm bùng bùng. Huy cố cựa thật mạnh. Được rồi, cảm giác bùng bùng biến mất, các khớp cử động linh hoạt hơn. Huy mở mắt nhìn, chỉ thấy khoảng sáng nhỏ nhờ nhờ. Huy trở người. Không được, chân tay bị giữ chặt không cử động được. Công sự bị sập, mình bị vùi bên dưới chằng. Phải tìm cách thoát ra không thì sẽ chết ngạt. Trận địa thế nào rồi mà sao im ắng thế. Hay mình bị chôn sâu trong lòng đất. Ý nghĩ về cái chết đang từ từ đến khiến Huy hoảng. Phải sống, phải thoát khỏi đây. Huy vùng mạnh trời người về phía khoảng sáng. Mình bị nèn cũng không chặt lắm, cố lên lần nữa. Huy đạp mạnh chân nhào người lên, đất mịn trôi truội dưới ngực. Khoảng sáng trước mặt rộng thêm ra. Huy cố đưa một tay lên bám vào được miệng khe hở kéo mạnh toàn thân nhào ra ngoài. Người đầu tiên Huy nhận ra là trung đoàn trưởng.

Tại sao mảnh chỉ văng vào bốn đồng đội kia, còn Huy thì không! Nếu được gục ngã ngay mâm pháo thì mọi người sẽ tôn vinh Huy là anh hùng. Nay, cơ thể không một vết trầy xước, lại chui ra từ một khe bê tông vững chắc khi trận đánh đã kết thúc. Người làm chứng duy nhất cho những đường đạn chính xác của Huy là đại đội trưởng đã hy sinh ngay sau khi giục Huy còn một viên cũng cấp tập. Huy trở thành người bị nghi ngờ trốn tránh nhiệm vụ, phải làm bản tường trình chờ cấp trên xem xét. Trong chiến tranh là vậy, đạn tránh mình chứ mình chẳng tránh được đạn và trong dữ dội của đạn lửa ai kiểm chứng được đường đạn của ai trúng mục tiêu, còn ai không dám nổ súng.

Bốn đồng đội của Huy đã làm tròn nhiệm vụ của người lính. Trên khuôn mặt họ lấm đỏ bụi đất nhưng nét mặt họ thật hiền từ, thanh thản như đang có giấc ngủ yên bình, không muốn ai quấy rầy. Thế nhưng nắm đất bé nhỏ của họ và cả một chút phần xác để lại với đời đâu có được yên. Bọn đào vàng ngày càng lún sâu vào khu nghĩa trang kiếm chút kim loại màu vàng để mưu sinh. Có ngôi mộ đã bị sập, có ngôi tro cả hài cốt.

Huy phải ngồi dậy không thì sẽ khóc mất. Mọi người xung quanh đã ngủ say. Nhìn về hướng Bắc, ba ngôi sáng nhất đã xếp thẳng hàng. Ba giờ sáng. Đêm càng chìm sâu hơn xuống vùng tĩnh lặng, ánh trăng trong như dòng nước từ khe đá trên trời nhỏ xuống. Thôi, những vấn vương ấy để khi nào tự vạ với mấy thằng thời áo lính hàn huyên mới có ý nghĩa. Còn bây giờ, tìm ai đó nói chuyện cho nhẹ lòng.

Huy xuống boong tàu, đi lại đám người đang chụm đầu vào chiếu bạc. Đám bạc hôm nay cũng sợ làm vỡ bầu trời đêm tĩnh lặng, đồ trôi ánh trăng trong hay sao mà cứ thì thào, không dám xướng to, không hò hét như mọi khi. Hoà chui từ trong đám bạc ra, đưa ống tay áo lên lau mồ hôi trên mặt rồi khoác tay Huy kéo đi.

- Đi tán gái không?

- Tán ai?

- Kia! - Hoà hát hàm về phía mấy cô nhân viên giao nhận đang gục đầu xuống gối gà gật ngủ.

- Đến quấy rầy người ta, ai thèm nói chuyện.

- Nhất gái như mày bao giờ lấy được vợ. Có em Hoa mới về xinh lắm.

Huy không muốn nhưng cũng bị Hoà kéo đi. Hoà sỗ sàng ngồi sát xuống cạnh Hoa. Cô gái

ý tứ ngời lui ra, quay lưng lại phía Hoà.

- Người đâu mà cứ giấu mặt thế, biết có xinh hay không.

Hoa không thềm để ý tới câu cợt nhả của Hoà nhưng các cô gái khác thì chẳng vừa.

- Xinh hay không thì cũng là đàn bà. Chưa ai thềm lấy, đêm hôm phát rô hay sao mà đi lang thang thế. - Thanh dầu môi lên chanh chua với Hoà.

- Chưa chồng mà ăn nói ghê nhỉ. – Hoà chào thua các cô gái, nói vớt một câu rồi kéo Huy đi.

- Cái con vừa lùn vừa đen, mặt như cái bánh bèo, mũi như quả cà chua thối, lại thô bản như con lợn, thấy giai cứ hớn lên, chó thềm lấy. Mấy đứa xinh mình cứ dậm dạp đến thì chỉ ít ngày sau là lấy chồng. Mà tán cái Hoa được đấy, nó hình như chịu mày.

- Tao sẽ không lấy con gái kho hàng. Các bà ấy vất vả, lại lê la cò bạc, trộm cắp, tao thấy vừa tội vừa thương. Nhưng cái duyên cái số, chẳng biết đâu được.

- Ủ, đúng là cái duyên cái số, ông bà già giục lấy vợ, tao có kén chọn gì đâu mà chẳng đứa nào chịu. - Hoà thở dài.

Huy cười thâm. Nó cũng đổ tại cho số phận sao? Bộ mặt đã đen lại loang lổ vết lang ben, ăn nói tục tằn có phần hơn cả bố, chỉ thích đến với những cô gái đài các, không được thì đừng đổ tại ai. Hấn hãnh diện quá không nhận ra thân phận. Còn mình, việc học chẳng đến đâu, phải vất vả mò hôi ra kiếm tiền là lẽ thường, chẳng có gì đặc biệt. Còn chuyện vợ con, đúng là nhát như mình thì chẳng biết đến khi nào. Có công ăn việc làm ổn định là may lắm rồi. Không ít thằng bạn đổ xương máu giờ lẫn lóc ngoài đời kiếm được đồng tiền còn vất vả hơn mình. Ông già chấp nhận gian khổ, thậm chí bị đe dọa đến tính mạng để kéo bằng được con cá về bến, dù cho nó chỉ còn lại bộ xương nhưng là bộ xương con cá lớn nhất, chưa một thợ câu nào câu được.

Nghề bốc vác cực nhọc có kém gì nghề đi câu của ông lão. Muốn câu được con cá to, ông chấp nhận mạo hiểm và còn cầu chúa lần thả câu này may mắn, còn tổ của Huy mấy ngày chơi dài, có thắc mắc thì tàu này trực trặc về thủ tục mới được phân về để chầu chực, ngày mai thế nào còn chưa biết. Cầu chúa ư! Chúa đâu biết hết chuyện trần gian. Phúc “trâu” biết đấy. Huy nén tiếng thở dài. Chấp nhận hoàn cảnh chẳng? Thằng Hoà nằm cuộn khoanh trong cuộn dây neo tàu ngáy khì khịt. Nó trở người quàng tay qua người Huy. Tại sao hấn cứ xán lại làm thân với Huy. Kệ hấn, mình chẳng thù ghét ai bao giờ, có thêm được người bạn cũng tốt. Hấn muốn tìm được người vợ đẹp người đẹp nét, đấy cũng là một mơ ước đáng trân trọng.

Phía cửa sông, ánh dương đang rạn qua kẽ mây tạo thành một vệt sáng giống như lưỡi gươm treo ngang trời. Tiếng còi tàu ngân vút lên không trung oai hùng, khác nào chàng dũng sĩ vươn vai đón lấy thanh gươm quét ngang bầu trời để dọn đường cho ánh nắng ngày mới tràn về. Huy lên mũi tàu, hít sâu mùi thơm nồng của lúa, của đất. Cả đêm qua trăn trở, giờ giữ sạch đi để tâm hồn được sáng khoái trước bình minh. Mọi người giục nhau trở dậy. Những ánh mắt còn ngái ngủ, ngây ngô như đứa trẻ con nhưng trong đáy mắt lại vương những nhọc nhằn của cuộc đời.

Ra ngoài cổng cảng, Hoà gặp người quen đứng chờ đón chị. Hoà xán lại hỏi chuyện thân mật vì đứa bạn ấy là con một cán bộ có cỡ, liên quan mật thiết tới xí nghiệp cần phải làm thân để chờ cơ nhờ vả. Không ngờ người quen đó lại là em của Thanh. Chỉ tháng sau, đám cưới Hoà và Thanh được tổ chức. Liệu đó có phải là duyên số, theo như lời biện minh của Hoà với

mọi người. Cuộc sống thực tế hơn Huy vẫn nghĩ.

3.

Sắt phế liệu đầu ra mà nhiều thế, tập kết ở bãi cảng những đồng khổng lồ như trái núi. Hết chuyến tàu này mang đi, chuyến khác đã cập cầu chờ sắt về. Hàng hạ từ xe xuống bãi, bốc từ bãi lên tàu, cần trục quay suốt đêm ngày như cái cối xay gió. Công nhân tập trung toàn bộ lực lượng giải phóng hàng, quây quanh đồng sắt như đàn kiến tha mồi. Những tay buôn đồng nát bỗng chốc trở thành ông chủ “tay to”. Nghe nói chạy được cái cô-ta xuất hàng tốn kém tiền tỉ. Nhưng cũng chẳng thấm tháp gì với cái nghề mua với giá của bỏ đi, bán thì tính đô-la, tính vàng.

Bóng nắng đang xoe tròn dưới chân, Phiện chẳng cần để ý đã hết ca hay chưa, cái bụng lép xẹp khiến tấm lưng cong như cánh bướm, cánh tay như chiếc đòn bẩy găm sâu vào miếng sắt phế liệu gắng sức đẩy từ trên xe xuống bãi. Chiếc xe ben đồ hàng vội để mau chóng chạy thêm chuyến, chẳng cần quan sát xung quanh xuýt nữa sắt lăn vào Phiện. Phiện nhảy tránh kịp nhưng bụi xộc lên mặt rất rát, cổ họng nháp như bị cào, tấm lưng để trần đen trùi lấm lấm những hạt bụi sắt như hạt kê bám vào. Tương ôm chiếc mũ cối đầy tiền trước bụng, ngó đầu lên thùng xe. Mới làm sắt vụn có hai tháng, bộ mặt Tương đã tóp teo, thâm đen như miếng tóp mỡ bị rán quá lửa.

- Xong chưa, ca sau đến đòi máng rồi đây!
- Mặc chúng nó. Lấy màu xe này chưa?
- Xong rồi. Ra đây nhớ!

Ra đây. Nói thế mọi người biết chờ nhau ở đâu. Hai tháng nay, công nhân bốc vác tổ bốn đã quá quen với quán bia Thu Huyền. Máy cô tiếp viên đôn đáo lo phục vụ đồ uống nhưng ánh mắt vẫn liếc lại bàn trong cùng, chỗ ngồi quen của Tương, xem mũ tiền hôm nay đầy bằng nao. Trước đây, có khi nào Phiện dám tu bia cả chai, bây giờ bia vào lên đầu cũng vô tư đi, uống một hơi thật dài cho trôi hết bụi sắt nham nháp ở cuống họng, cho hạ thân nhiệt đang phừng phừng vì phải vật lộn với cái nắng của mặt trời tấp xuống và hơi nóng của đồng sắt xông. Huy uống một hơi dài rồi buông thõng hai cánh tay xuống ghế. Mệt! Đến khoẻ như Phiện kia cũng ngồi ngả ngời nghiêng, thay đổi tư thế liên tục cho đỡ mỏi. Nhưng vui! Chẳng giấu gì mấy cô, hôm nay bia bọt thoải mái rồi, anh em tôi chia nhau cũng còn được gần nửa chỉ vàng. Thế có anh nào chưa vợ để mấy đứa chúng em gửi gắm cuộc đời, nói vậy thôi phận chúng em làm sao vào được cửa nhà các anh. Đây, có cái Hồng học trung cấp kế toán không xin được việc, xinh phết, có anh nào để ý không? Mọi người đổ dồn mắt về phía Hồng khiến cô đỏ mặt, không dám ra tiếp khách.

- Được đây, mày tấn công đi, thời buổi này con gái kiếm được thằng bốc vác như mình hơi khó. Nếu như tao chưa có chỗ rồi nó chết với tao. - Hoà ghé vào tai Huy thì thào, hơi men thốc vào mặt Huy nồng nặc.

- Thôi đi, mày chỉ chuyện vớ vẩn! – Huy không bằng lòng khi thấy mọi người cứ nhăm Hồng đùa cợt. Cô gái dịu dàng như Hồng là xúc phạm chứ chẳng phải thân tình như mọi người nghĩ.

Có nhiều tiền sẽ có nhiều hãnh diện, thằng Hoà nghĩ thế. Nó đúng! Tương cũng đã từng nghĩ như nó và Tương vẫn còn hãnh diện với mọi người ở cái làng quê nhỏ bé của mình. Thế nhưng so với những ông chủ sắt vụn thì mình vẫn là anh dân quê tiêu tiền lẻ. Có tay chỉ nhờ

cần trực chân để ngoạm một mã hàng quá tải cũng rút ra hần chỉ vàng bồi dưỡng. Buôn gì mà lãi lớn thế! Chẳng phải tu bia cả chai đã là ghê gớm, đã nhìn đời bằng con mắt ti hí của thằng Hoà. Thằng Huy biết phận của nó chẳng dám tán tỉnh cái Hồng, dẫu mốc sao dám chòi mâm son. Nếu mình có nhiều tiền như những ông chủ sắt thì cái Hồng có lẽ sẽ chẳng là gì. Phải tìm hiểu tại sao họ kiếm đâu ra nhiều tiền thế?

Với Tương đi sâu vào giới buôn sắt vụn cũng chẳng khó. Thằng nào không muốn khoe mình giàu, không muốn kể thành tích làm ăn của mình. Công việc của tổ giao cho Tương, hàng ca chỉ mỗi việc mặc cả tiền bồi dưỡng của lái xe và chủ hàng. Ai muốn được làm sớm, làm nhanh phải nài nỉ, phải cò kè thêm một bớt hai với Tương. Thoả thuận không xong thì tự bốc lấy. Đồ thằng lái xe, thằng chủ sắt nào dám đồ mò hôi. Thằng bốc vác chỉ có những lúc phải cực nhọc, mò hôi phải ướt cạp quần thì người ta mới thấy tầm quan trọng, còn lúc khác thì chỉ là cái bồi chứ chưa được là rác. Thằng bốc vác nào cũng khoe mình có sỏi trong đầu, thạo việc đời lắm, những lúc thế này mới thấy mình chỉ là đầu sai cho bọn nó hái tiền. Chúng hái tiền thế nào nhỉ? Thằng nào cũng đứng chạng háng, hai tay chống nạnh, nét mặt đăm chiêu tỏ rõ cái uy của kẻ được đi sai khiến người khác.

- Anh giai, ca này có mấy xe? Vẫn như mọi hôm chứ?- Tương lân la lại gần tay chủ lẻ trên mặt có vết sẹo ngang má, chắc là dân anh chị, dò hỏi.

- Làm với tao bao nhiêu ngày rồi còn phải hỏi.

- Quen mồm rồi, hỏi vậy thôi, ở đây ai chẳng biết anh bao giờ cũng sòng phẳng. Sắt hôm nay có đẹp không?

- Toàn nục nạc.

- Nay anh giai, xe kia em vừa thu tiền xong, chưa làm nó chạy đi đâu bây giờ quay lại sao phải chi tiền cho tổ kia bốc? – Tương chỉ vào một xe sắt đang lùi vào bãi đỗ.

Tay chủ lẻ chạy vội lại chiếc xe đang chuẩn bị xuống hàng, túm áo lái xe kéo ra góc khuất, nghiêng răng rít lên:

- Cái thằng sao ngu thế!

Nghi lắm! Bản lĩnh của dân anh chị hần đề đâu mà sao phải hốt hoảng thế. Hần có chuyện mà Tương đang muốn biết. Tương đi vòng ra sau đồng hàng, đến gần mấy người đang chụm đầu lại gầm ghè nhau. Tay chủ lẻ mắt vằn đỏ như muốn đốt cháy kẻ ngu xuẩn đã làm lộ chuyện.

- Sao mày ngu thế! Giả vờ tìm chỗ vào, nó đi ra chỗ khác rồi chạy luôn.

- Thằng này nó nghi mình rồi, cứ bám sát xe em cho đến khi có công nhân lên bốc một lúc rồi mới chịu đi.- Tay lái xe phân trần.

Ra thế, một xe sắt có khi bán làm mấy lần. Bãi đông nghìn nghịt xe với người làm sao chủ lớn trông nom hết được. Thảo nào hần ta chi rộng rãi thế. Còn nhiều chuyện nữa chưa lộ hết ra. Cả những tay chủ lớn cũng vung tay, chắc hần chẳng phải lấy từ cái lãi buôn bán đúng đắn mà chi. Sẽ phải lật chuyện này ra thì mới biết được chuyện khác. Tương nháy tay giao nhận hàng ra chỗ khuất. Nét mặt giả bộ nghiêm trang, Tương rung cho phải sợ:

- Xe sắt kia ông định kí nhận hai lần đấy à?! Lát nữa Chiến “méo” ra tôi mách cho thì ông đi tù.

- Xe nào? Ông dọa tôi đấy à.

- Thấy xe kia không, lần trước khi kí nhận cho nó, tôi đứng đây, ông chỉ cho tôi thanh sắt chọc thùng thành xe thò ra ngoài nửa mét, còn nói đi đường không bị công an phạt. Vừa rồi

ông lại kí nhận lần nữa cho nó phải không! Thanh sắt vẫn y nguyên, đúng chưa!

- Chết cha rồi, bọn này tôi bám sát thế mà nó vẫn qua được.

Tay giao nhận mặt tái mét định chạy lại chiếc xe đang xuống hàng thì Tương gọi giật lại:

- Nói suông thế rồi thôi à! Chiến “méo” ra rồi kia kìa.

Tay giao nhận quay lại cầm tay Tương van nài:

- Đừng nói với ông Chiến nhá, tôi sẽ chi cho, yên tâm đi, ông không bị thiệt đâu.

- Lấy đâu ra lắm tiền thế. Xe kia ông xử lí thế nào?

- Tôi phải bỏ tiền túi ra chứ lấy ở đâu.

Tương nhếch miệng cười rồi lần ra phía sau đồng sắt. Tao còn lạ gì , loại chúng mày bóc tiền thịt ra cho người khác dễ thế. Để cho chúng mày cắn nhau, tao ở giữa nhặt lại cái xương cũng tốt rồi. Có thằng nào không sợ mất cái cần câu cơm, chỉ cần chịu khó quan sát guồng quay của đồng sắt vụn và to mồm rung là cũng hái ra tiền. Thằng Ngọc cáo già, sợ Tương ăn bớt tiền mầu, cho thằng khác theo dõi lại. Đồ hèn, có giỏi thì đứng ra vòi tiền, bọn chúng nó không cho vỡ mồm. Vòi vĩnh tiền chủ hàng, chủ xe cũng phải có nghệ thuật, mặt phải lì, chúng nó có đào mả nhà mình lên cũng nhăn răng ra cười. Tương không thèm ăn chặn một xu, con người bây giờ quái rồi, mảnh lới nào mà họ không biết, đâu còn thật thà như ngày xưa, bị moi móc ra mất cần câu cơm như bõn, đại gì. Tương hãnh diện vì mình đã thành người từng trải việc đời, bây giờ dễ gì ai bắt nạt, đến Phúc “trâu” còn phải hỏi ý kiến chứ không dám độc đoán với mình.

Tương dứt sâu vào túi cuộn tiền tay giao nhận đưa cho rồi trịch thượng nhìn khắp người hần như nhìn đồ vật bị coi rẻ. Hần sẽ chẳng dám đưa toàn tiền lẻ để cho dầy như ngày xưa Tương đưa tiền cho tay cửa khẩu. Bộ mặt hần dუმ đó vẻ van xin vì sợ bị lộ chuyện, chứ đâu có được kẻ cả là người ban lộc cho kẻ khác như Tương. Thời buổi sắt vụn biến thành vàng dễ như đất thó biến thành bình hoa. Sắt vụn đâu ra mà nhiều thế, người ta đào bới sâu mấy tấc đất, moi móc khắp các xó xỉnh mãi mà vẫn không cạn. Cuộn tiền nặng trình trịch trong túi, tuy không chính đáng nhưng cũng không phải giấu giếm như những đồng tiền “đánh dậm” ngày xưa. Đồng tiền này Tương gọi là đồng tiền nhường cơm sẻ áo cho nhau, chúng nó kiếm được thì cũng phải cho mình hưởng một ít. Từ ngày biết chui xuống gầm đời để xoay ra tiền, chưa khi nào kiếm được Tương lại vui như lần này. Cứ xúi xỏ ở nông thôn thì chẳng khi nào biết đánh giá đồng tiền trong túi nặng nhẹ khác nhau thế nào. Chỉ tháng sau mình sẽ mua con xe tám mốt chạy cho đỡ mệt. “Ra quán Thu Huyền trước xí chỗ rồi tôi ra sau, còn cái xe ben vừa đổ xuống chưa thu được tiền.” - Tương dặn với theo để lừa mọi người đi trước chứ thực ra chẳng phải vậy. Tương cất gọn lại cuộn tiền riêng, lát nữa chia tiền cho tổ không bị lẫn.

Tương tạt vào quán nước đầu công cảng uống chén chè chát cho đỡ khô cổ. Chén nước nóng giã chưa kịp đưa lên miệng thì tóc Tương bị giật ngược ra phía sau làm nước đổ hết xuống đùi. Tương nhảy dựng lên vì bị bỏng và vừa phản kháng lại kẻ nào đó thô bạo. Tương vớ phích nước của quán, định bụng sẽ sòng phẳng với kẻ côn đồ. Nhưng Tương phải chùn tay lại bởi gã chủ lễ mặt sẹo đứng ngay sau, ánh mắt vẫn những tia đỏ như con thú đang muốn ăn tươi nuốt sống kẻ thù. Nhìn hần thế kia có lẽ trận đòn Tương sắp phải hứng chịu sẽ khủng khiếp hơn trận đòn của Đoan “khê” ngày xưa. Dù sao Đoan “khê” cùng cảnh công nhân còn thông cảm cho nhau, đằng này hần là kẻ du côn chỉ biết đập lên người khác để sống. Nhưng mà hần cần gì ở mình, chẳng lẽ bị đòn oan.

- Đ.mẹ ông, đùa kiểu gì thế!- Tương to tiếng dần mặt lại.

- Đùa với mày à! - Ngón tay của hắn như cái ngoàm sắt bấu chặt vào cổ họng Tương:- Mày bấu với thằng giao nhận, xe của tao bán hai lần, nó phạt tao bây giờ tao phải đòi lại của mày.

- Anh nhầm ai, chứ em biết gì đâu.-Tương vươn cái cổ cho dài ra như con gà bị các bà buôn nhồi bánh đúc để dễ thở, ngắc ngư van xin.

- Cái mặt quắt, cái răng vổ của mày sao mà nhầm được.Tao sẽ đập mày chết như đập một con gián.

Đám công nhân xúm quanh thì đông, nhưng họ chỉ đứng xem như xem trò lạ chứ chẳng ai can hộ. Tương nghệt thở muốn chết đây. Chẳng lẽ lại phải quỳ xuống như ngày xưa quỳ xuống trước Đoan “khê”. Không được, việc này vỡ lở ra thì hết cửa kiếm tiền. Cứ rần lại lần nữa xem sao, mình có còn là thằng nhà quê dễ bắt nạt nữa đâu. Tương vùng mạnh thoát khỏi bàn tay của hắn, cổ họng đau như xé thịt. Hắn như con thú điên, vờ chiếc ghế tính lao vào Tương. Nhưng chiếc ghế chưa kịp tung lên thì phải chững lại bởi một giọng quát nghe rất quen thuộc với Tương.

- Thôi đi!

- Anh Đoan! – Tên mặt sẹo buông ghế xuống, khúm núm với người vừa quát.

- Biết rồi, để tao giải quyết.

Giọng nói quen và cái vổ vai thân thiện, Tương ngẩng đầu lên.

- Anh Đoan! – Tương vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ khi thấy Đoan “khê” đang đứng trước mặt.- Anh ra lâu chưa?

- Thằng này là ân nghĩa của tao.- Đoan nói với tên mặt sẹo.- Chỗ anh em cả, trước lạ sau quen, chuyện này bỏ qua. Đi với tao!

Đoan kéo Tương lên ngồi sau xe máy chở đi. Tiếng bàn tán của mọi người rơi lại phía sau. Thằng Đoan bây giờ bao hết cổng cảng này, bọn thằng sẹo dưới trướng hết, may cho thằng Tương không thì hôm nay dóc xương.

Mặc dù không thể khẳng định Tương ăn lẻ, nhưng không thể tin tưởng giao phó chuyện tiền nong của tổ cho thằng ma lanh. Tương không cần, dính vào chuyện tiền nong, chia chác khác nào ôm rơm rậm bụng, chẳng được ăn có khi còn mang vạ. Bây giờ việc của Tương được Đoan “khê” giao cho quan trọng hơn nhiều, vừa nhàn hạ vừa hái ra tiền. Tương thiết lập được vòng tròn giữa bọn Đoan và nhân viên giao nhận để quay vòng một xe sắt kí nhận nhiều lần. Và Tương còn bày cho Đoan một mảnh lời mới, nhét bòn vào những đoạn sắt ống, sắt hộp kín để cho nặng cân. Sáng kiến tuyệt vời. Tương chỉ việc theo dõi có bao nhiêu loại hàng như thế đổ xuống bãi rồi tính tiền với Đoan.

- Anh chi cho nó nhiều thế!- Mỗi lần Đoan chi tiền cho Tương là gã mặt sẹo lại cần nần.

- Chúng mày thì biết gì, tao chi cho nó thế vẫn chưa đủ, chuyện ân nghĩa không thể tính bằng tiền.

Đại trượng phu gớm! Lúc này rùng rinh tiền thì nói thế, hết tiền lại bóp cổ nhau, còn lạ gì chúng mày. Cái ngón tay bấu vào yết hầu tao thằng sẹo học được từ mày chứ học ai. Bây giờ mày mang dáng vẻ đạo mạo, từ tốn cho đúng dáng ông chủ lớn, chứ thực chất thế nào sao tao không biết, có điều dựa vào nhau mà sống có lợi cả đôi bên thì bỏ qua hết.

Tương ngồi xồm trên sàn xe, “nhón” từng mẩu sắt vút xuống bãi. Phiện đứng thẳng lưng

dậy, bỏ khẩu trang, xịt miếng nước bọt qua kẽ răng rồi chửi Tương:

- Con mẹ mày, không làm thì xin nghỉ, ngồi khều từng mẩu thịt thì bao giờ xong xe. Thích nhàn thì phân đầu làm cán bộ, đừng ăn bám mọi người!

- Cùng làm cùng hưởng, anh làm thế coi sao được.- Huy cũng tham gia cùng mọi người trách Tương.

- Các ông rửa tôi đây à! Tưởng tôi hám cái việc còng lưng này lắm đấy, đồ ăn cháo đá bát!

Tất cả mọi người đều đứng thẳng lưng lên nhìn Tương ngạc nhiên. Cái thằng mới thoát khỏi cảnh chân lấm tay bùn, ra thành phố mong nhặt nhạnh từng đồng lẻ thế mà mấy hôm nay có thái độ coi tiền như giấy vụn, bây giờ lại cao ngạo quay lưng lại cái nghề đã làm cho nó mở mắt với thiên hạ, chửi lại người đã cứu mang giúp đỡ nó trong những lúc khó khăn. Tưởng rằng Đoan “khê” sẽ là kẻ thù của nó, ai dè câu ngạn ngữ “ngưu tầm ngưu mã tầm mã” sao mà đúng thế, chúng nó đã tìm được đường về với nhau.

Tương cởi áo giữ bụi, lột chiếc mũ trên đầu xuống lau mồ hôi, đi thẳng ra cổng không thèm ngoảnh mặt lại, không hề vương một chút luyến tiếc. Minh đã dốc lòng, dốc sức cho tổ này được bao thành tích thế mà giờ mặt, mới làm hơn có tí việc đã tị nạnh, đúng là chỉ biết ăn no vác nặng, đầu óc chẳng nghĩ ra việc gì hơn, đây vút đâu cũng sống được. Cứ làm công nhân mãi chẳng bao giờ giàu, mảnh lỏi như vợ chồng Phúc “trâu” hay cần cù chịu khó như Phiện “gù” thử hỏi bây giờ vốn liếng có được bao nhiêu. Đoan “khê” còn là công nhân thì sao có bạc triệu trong tay. Chẳng lẽ mình thua. Buôn sắt vụn khác gì buôn nước bọt, chẳng cần vốn dài vốn ngắn mà vẫn sinh lời. Quyết định bỏ việc chẳng phải là việc bột phát, Tương đã tính nát nước rồi.

Tương đi thẳng ra ngã ba Thượng Lý, nhập vào bọn Đoan “khê” đón xe sắt từ tỉnh khác về, dẫn đến bãi đỗ để ăn chệnh lệch giá.

- Sao hôm nay không có việc à?- Đoan ngồi trong quán nước hỏi ra.

- Bỏ việc rồi, ra đây đón xe cùng bọn anh, được không, có cho nhập hội không để thằng em đón cửa khác?- Tương vén miếng ni lông xoa xuống chui vào quán, ngồi xuống cạnh Đoan.

- Có phải anh vẫn nói với chú, làm cái nghề đầu cắm xuống, đít chổng lên trời có ai giàu được, có tài như chú mày ra đây chẳng mấy thành tỷ phú. Bà chủ cho xin chén nước! Uống cho đỡ khát, hôm nay xe về nhiều đấy. - Đoan khoác vai Tương thân mật.

- Có xe kia rồi, để em bắt cho.- Tương reo lên

Tương chạy ra giữa đường vẫy cho chiếc xe chở đầy sắt vụn dừng lại rồi nhảy lên bám vào cửa xe.

- Có chỗ đỗ chưa?

- Chưa. Giá bao nhiêu?

- Hai mươi, đồ hộ các ông. Dừng lại xem hàng nào!

Chiếc xe tạt vào lề đường. Tương trèo lên đóng sắt lật mấy miếng sắt lên xem.

- Vào trong kia chúng tôi xử lý kĩ thuật một tí được không?

- Dừng để chủ hàng phát hiện ra, không bán được các ông phải chịu đấy.

- Yên tâm đi. Được mấy chuyến rồi mà còn nói câu ấy. - Tương ra giọng sành sỏi.- Đây lên đi được rồi đấy.

Tương nhảy xuống đất vẫy tay gọi Đoan lại. Gần chục thanh niên mặt nhọ nhem, quần áo

bết bùn trèo lên xe chọn những đoạn sắt ống ném xuống. Tương kéo Đoàn vào chỗ khuất thì thảo:

- Nhét bùn vào chỗ ống sắt này không ăn thua, theo em thuê hẳn thợ hàn, chọn những miếng tôn to hàn thành cái thùng nhét bùn vào trong ấy. Chờ ca đêm mới cho xe vào, bồi dưỡng cho lái để thêm ít nữa ngoạn thẳng lên tàu, qua mặt bọn giám định, như thế mới chắc ăn.

Đoàn “khê” vỗ vai Tương, mừng như vớ được vàng.

- Được đấy, mày ngại quay về cảng phải không, để tao lo, việc của mày giám sát công việc ở đây. Tao bảo thẳng sẹ đi làm giá với thợ hàn.

4.

Ăn hỏi mười một mâm. Thế mới xứng con gái giám đốc. Chỉ có làm sát vụn nhiều tiền mới dám chơi sang như vậy. Những mâm lễ phủ khăn đỏ xếp hàng chờ giờ khởi hành như những bông hoa xoè cánh nở tung bừng, như con rồng chuẩn bị tung mình bay, lời ngợi ca của Tương được lan truyền đi khắp xóm. Cả ngõ kéo nhau ra xem đám ăn hỏi, không ngớt lời ca ngợi sự sang trọng. Công nhân như anh em mình đi năm mâm đã thấy gớm lắm rồi, mười một mâm chỉ dân có quây, có sạp ở chợ Sắt mới dám xài thế. Có lẽ sau thẳng Hoà khỏi thẳng thanh niên trong xóm này ganh đua theo. Cô dâu là ai thế? Không biết hay giả vờ đấy, không biết thật à, cái Thanh giao nhận đấy, biết không. Ôi giờ phí của. Phí của hay được của mang về.

Áo trắng mới may của Hoà bớt mồ hôi đã chuyển sang màu ngà ngà, mái tóc xát mấy lần xà phòng Ca-may giờ chỉ còn mùi chua chua. Việc đáng lo nhất của Hoà là tìm đủ mười một cô gái trẻ, xinh xắn để bê mâm lễ. Không quen biết nhiều, phải nhờ anh em trong tổ giúp, Hoà tắt bật phóng xe ngược xuôi đón người, đến gần giờ khởi hành may sao cũng đủ mười một cô cùng mười một chiếc áo dài màu đỏ. Đám rước lên đường, Hoà không kịp lau mặt, những vết lang ben càng nổi rõ hơn những vành khuyên trắng trên mặt. Có người gọi trêu là Hoà mặt hoa da phấn.

Đến chỗ ngoặt đầu ngõ, Phúc xăng xái chạy lên đầu hàng rước dừng đoàn người lại, vừa xắn lại tay áo sơ mi lên tới tận nách vừa đi giật lùi vừa nói:

- Dừng lại tí đã, thợ ảnh đâu, đi nhanh thế không bám theo đoàn à, phải chụp cảnh đầu ngõ nữa thì mới có tính tập thể. Mẹ nó nhanh lên nào, đứng vào cạnh đây.

Dạo này Lan béo lên nhiều. Bộ quần áo vải xoa nền trắng in những bông hoa hồng to màu đỏ bó sát eo càng làm cho những múi thịt trên cơ thể Lan tròn nần nần. Lan lật xệ lê đôi dép da, bộ móng vuốt ve muốn rơi khỏi cơ thể sau mỗi bước chạy, không thể làm nín cười những người hiếu kì đang dán mắt nhìn theo. Họ thì thảo vào tai nhau (chỉ những người thật tin tưởng nhau, sẽ không mách lẻo lại Phúc), cô ta (tức vợ Phúc) dạo này thích người ta gọi là mợ. “Mợ mặc bộ đồ ngủ thế kia khác nào mời người ta lên giường” - Ngọc “chột” đi theo đoàn rước, cố nán lại phía sau thì thảo vào tai người ta rồi khinh khích cười.

Đám ăn hỏi bay lướt trên những ánh mắt tò mò của dân phố.

- Đám của cháu, bà con xóm phố có lời gì không? – Phúc nhìn Mong dò hỏi.

- Bác hỏi, chúng em thì biết gì đâu. Mà ma chê cưới trách bác để ý tới chuyện ấy làm gì. - Mong rót chén trà mời Phúc rồi ngồi lánh ra xa để hai ông đàn ông nói chuyện với nhau.

- Cô chú có quán nước này thế nào chả biết những thông tin trong xóm, thì tôi cứ hỏi thế để còn liệu cho ngày cưới của cháu được chu tất. Từ ngày có cái xóm này, mấy chục năm rồi,

đám cưới của cô chú đầu tiên đến cháu là thứ hai, phải càng ngày càng tổ chức rôm rả hơn, thế mới được. Tôi sang nói chuyện với cô chú, đến hôm đấy cho tôi mượn gian nhà để dọn cỗ mời khách, cả bên nhà chú Tương nữa mới đủ chỗ.

- Ôi dào, làm sao ông phải khách sáo thế, ngày xưa sống chung một gian, coi nhau như người nhà cả, bây giờ thằng Hoà cũng như con cháu, tôi chẳng giúp được gì nhiều, chuyện ấy sao ông phải băn khoăn.

- Ngày xưa khác bây giờ khác ông à, từ ngày vợ tôi ra ngoài này, làm ăn được, nó cứ làm tôi phải xa lánh mọi người.- Giọng Phúc buồn buồn, ý muốn ngồi tâm sự lâu với Phiện.- Nếu có thằng Huy ở đây, tôi muốn nói chuyện với cả nó.

- Ở xóm này có ai hơn được vợ chồng ông bà, có đứa con giỏi giang, chồng thành đạt, vợ buôn bán kiếm ra tiền. Đâu có như vợ chồng tôi, lo ăn lo học cho cháu từng ngày. Với tôi, đi làm hết ca về nhà lăn ra ngủ cho lại sức, chẳng việc gì tôi cho là quan trọng, thế là nhẹ người.

Phiện chưa bao giờ biết nói bóng gió, cạnh khoé ai, nhưng hôm nay, mấy ngày sau đám hỏi, dân tình cứ nhộn nhạo bàn ra tán vào cái sự ketch cớm học làm sang của vợ chồng Phúc và cái nguyên nhân chính để nên đôi nên lứa giữa Hoà và Thanh khiến Phiện không muốn ngồi cạnh Phúc để trút bầu tâm tình thế này. Còn chuyện lo cho thằng Hoà, vì tình làng nghĩa xóm, Phiện chẳng ngại ngần gì không giúp, đâu như thằng Tương mấy hôm nay tránh mặt. Nó khâm khá rồi coi thường mọi người.

Phiện nghĩ như thế là chưa hiểu được tâm sự của Phúc. Có vợ mà cũng như không, mỗi người ở một nơi, nhìn thấy vợ lơ là để người khác câu véo cũng chẳng nói một lời cho phải đạo làm chồng. Bây giờ vợ chồng thằng Hoà khi cưới xong đòi được ở riêng, thế thì Phúc sẽ ở đâu. Cát mồm nói với bà ấy để về sống chung ư? Bà ấy chẳng xia xói cho giờ mặt. Chả gì trước kia mình cũng làm cao, coi bà ấy là dân quê dốt nát chẳng biết kiếm cơm mà ăn. Mấy hôm vừa rồi, vợ chồng cùng lo việc cho con, ra vào da thịt không muốn nhưng cứ chạm vào nhau khiến Phúc bồn chồn nhớ lại những lúc chung đụng ngày xưa. Đạo này Phúc thấy mệt mỏi, bụng âm ouch đau. Hay là tại ăn uống thất thường, lại lo công việc cho nên mới vậy. Sao ngày xưa sống xa cách nhau thế mà chẳng thấy trống trải, bây giờ về nhà lạnh lẽo như nhà hoang, muốn có ai đó tin cậy để dốc bầu tâm sự. Thằng Huy ngày xưa chẳng muốn nhìn mặt, con người nó sáng sủa, thông minh thế mà lại như cái gai trước mắt. Bây giờ nghĩ đến lời ăn tiếng nói từ tốn của nó lại muốn có nó bên cạnh. Sao lòng mình cứ trơ ra, không nghĩ về thằng Hoà nhỉ. Đến hôm cưới này mới gặp được mẹ nó, lúc ấy bàn chuyện có khi muộn mất. Phúc ngồi rũ người trên ghế, tay cầm chén nước run run, mặt tái nhợt như người bị cảm gió. Phiện hoảng sợ lay vai Phúc.

- Làm sao thế ông Phúc! Vào trong nhà nằm nghỉ đi, mấy hôm nay tôi thấy ông mệt lắm đấy.

- Không sao, tôi biết trong người tôi thế nào. - Phúc xua tay, mặt nhau lại vì bụng lại âm ouch đau.

Phúc nói vậy thôi, đạo này hay đau bụng cũng chẳng rõ tại sao, chân tay cứ thấy bồn chồn cũng chẳng rõ nguyên nhân. Còn nữa, Phúc hay nghĩ về những chuyện ngày xưa rồi tự dần vật mình. Mà thực ra cũng chẳng biết mình dần vật ai, dần vật cái gì. Nhưng rõ nét nhất vẫn là chuyện ân ái với vợ, có nhiều lần cô ấy vẫn vò, đòi hỏi mà sao không tài nào đáp ứng được, thế là Phúc lại dần vật mình không hiểu nguyên do là sao. Làm thằng đàn ông bất lực, chẳng ai

ngoài vợ biết nhưng cứ thấy mình hèn mọn. Hay là tâm trạng ấy đeo đẳng mãi tới tận bây giờ mới bùng phát ra. Thôi thì chịu xuống nước với cô ấy, thằng đàn ông và cả cái thằng cán bộ nữa chẳng thể thiếu mùi đàn bà được. Như Phiện “gù” nói, có thể mới sống thanh thản được.

Ấy thế mà đến tận ngày cưới của thằng Hoà vẫn không có cơ hội nào cho Phúc nói chuyện được với Lan. Ban ngày lúc nào cô ấy cũng có cơ bận đón hàng, tối đến hôm thì tìm mối giao, hôm đi đòi nợ, toàn lý do chính đáng cả. Thế mới biết buôn bán chẳng dễ dàng gì, thế mà trước đây Phúc cứ coi thường. Mấy chục mâm cỗ cưới, nguyên liệu tự Lan bỏ tiền, bỏ công mua bán, Phúc không phải lo gì cả. Khách hai họ ở quê ra đông, gian nhà bốn chục mét vuông không còn chỗ ngồi chứ nói gì đến việc nấu cỗ. May mà có nhà Phiện và nhà Tương giúp. Phúc chỉ có hết sang nhà này rồi nhà khác tiếp chuyện cô, dì, chú, bác cũng thấy nhọc.

- Thằng Hoà đi đâu từ sáng tới giờ vẫn chưa thấy về nhỉ? - Anh trưởng của Phúc hỏi.

- Cháu nó còn phải đi lo mấy thứ cho ngày mai, bác hỏi cháu chuyện gì thế ạ!

- Đám cưới cháu mà tôi chẳng biết chương trình, nghi lễ ở đây thế nào, hỏi chú, chú cũng không biết là sao.

- Em dạo này trong người cứ thấy thế nào, chẳng tính toán được cái gì, để em hỏi mẹ cháu. À kia rồi, cháu về rồi. Đây Hoà, vào bác hỏi chuyện đây!

Hoà dựng chiếc xe máy mượn của Tương để chạy việc, quệt mồ hôi lên ống tay áo, ngồi xuống cạnh bác trưởng, vừa hỏi vừa thở dốc:

- Bác hỏi gì ạ? Cháu bận quá chưa có lúc nào dỗi hỏi thăm mọi người, bác thông cảm.

- Có việc gì bận, anh em, con cháu đây cả nhà đây không giúp được cho cháu à. Thế chương trình tổ chức thế nào?

- Gia đình nhà gái muốn tổ chức to nên cũng vất vả ạ. Nhà mình, cháu cũng muốn rôm rả một tí nên phải mượn nhà hàng xóm. Bây giờ ngày mai có cái lễ xin dâu, bác gái sẽ đi cùng mẹ cháu, mười một giờ khách đến dùng cơm với gia đình mình, bác đại diện gia đình tiếp đón hộ cháu, bố cháu dạo này sao ấy, người cứ như mất hồn chẳng làm được việc gì cả. Bây giờ tối bác sẽ dẫn đầu đoàn đi đón dâu, tổ chức ở hội trường, có cả chụp ảnh và quay ca-mê-ra.

- Sao phải bày vẽ thế, liệu có phải vay vố gì không? Không bàn trước để bác huy động ở quê mỗi nhà góp một ít.

- Bác yên tâm, làm cỗ mẹ cháu bỏ ra rồi lại thu được về, còn các khoản chi khác nhà gái bao cả.

- Sao thế?!

Hoà vội đi không kịp thấy thái độ ngạc nhiên của bác. Phúc cũng ngồi ngơ ngẩn như không phải việc của mình. Đúng là từ hôm đến đám ngõ nhà gái về, chưa lần nào Phúc có ý kiến gì về hạnh phúc của con. Giờ nghĩ lại, vẻ mặt của Lan vênh vác lên coi thường, khinh rẻ Phúc, thế thì còn mong gì làm lành với nhau. Thằng Hoà sẽ đuổi bố ra khỏi nhà là chắc. Thế thì Phúc sẽ ở đâu? Ý nghĩ ấy chợt xuất hiện khiến Phúc hoảng sợ, mặt tái thâm, hai tay run lẩy bẩy, bụng quặn đau. Bác trưởng nhìn thấy vậy hoảng sợ lay Phúc rồi gọi Lan lên. Lan giục người gọi xe chở đi bệnh xá. Phúc xua tay:

- Không sao đâu, tôi biết trong người tôi thế nào.

- Thế trong người ông thế nào? Giục ông đi khám bệnh, ông cứ bảo không sao, đến khi nặng rồi hối không kịp, dạo này ông làm sao ấy. Về nhà đằng kia mà nghỉ, hôm nay ông không có việc gì cả. Cả các bác về đằng ấy mà nghỉ, rồi em bảo người dẫn các bác đi thăm phố.

- Thế tôi bà có về đằng ấy không? Tôi muốn nói chuyện.- Đi ra cửa, Phúc còn cô gái lại đứng cảm nói được câu cần nói.

Cưới vợ xong cho con là mãn nguyện lắm rồi.

Gần năm mươi năm cuộc đời, Phúc mới được một lần này mãn nguyện, cưới vợ cho con, nhưng hơn cả vẫn là lại được nằm ôm vợ trên chiếc giường có nệm êm ấm, cảm giác hạnh phúc như ngày trai trẻ. Phúc không ngủ được, muốn quàng tay sang ôm vợ nhưng sợ vợ tỉnh giấc đành xuôi tay thờ dài. Chỉ cần hít hà mùi hôi nách nồng nồng của cô ấy Phúc cũng đã thấy xốn xang lắm rồi. Nhưng sao khi tối Phúc cứ buông xuôi dưới bàn tay tìm kiếm, vằn vò của cô ấy. Chẳng lẽ mình đã yêu đến vậy sao, cơ thể dạo này thế nào rồi mới đến nỗi thế. Phúc như con lăn, xoay trở người liên tục, nằm yên một phía đầu đầu không chịu nổi. Còn cô ấy, hơi thở vẫn đều đều, giấc ngủ sâu sau những ngày lo toan mệt nhọc. Tiếng ròn rảng của sắt thép va đập, tiếng rú ga ròn rã của sà lan rời bến từ ngoài cảng vọng về nhộn nhịp thế này chắc đã phải gần bốn giờ sáng, Phúc cố chợp mắt một lúc để lấy sức đi làm mà không được. Tuổi già đến nhanh chóng vậy sao? Dậy pha ấm trà uống cho tỉnh táo, rồi thử tính xem mình đã làm được gì ở trên trần thế này. Phúc chống tay ngồi dậy. Ái chà, sao lại đau bụng thế này. Không chịu nổi cơn đau, Phúc nằm vật xuống giường ôm bụng, người co quắp như con tôm. Lan tỉnh giấc, ngồi dậy cuộn lại mớ tóc rồi hỏi chồng:

- Lại đau rồi hả? Hôm nay nghỉ làm, đi khám xem sao.

- Ồ, sao hôm nay lại đau thế!

Trong bụng như có đồng lửa đang bốc cháy dữ dội, nung cơ thể Phúc nhũn ra quần quai, thiêu đốt hết sinh khí rồi vật Phúc nằm xẹp xuống giường. Lan nhờ người nhấc cho vợ chồng Hoà rồi gọi xe cấp cứu.

Bệnh viện kết luận, Phúc bị ung thư dạ dày cấp, không thể cứu chữa. Phúc nằm mê man, cuộc sống chỉ còn tính theo ngày.

- Bố mày muốn đưa về bên ấy, chúng mày nghĩ sao?- Lan hỏi ý kiến Hoà.

- Bố bảo lúc nào, để con hỏi cái Thanh đã. Mà vừa mới cưới xong đã có người sắp chết trong nhà thì còn ra cái gì. Về bên mẹ càng rộng rãi, có điều kiện chăm sóc.

- Tổ sư cha mày, con cái bất hiếu, mày tưởng tao dối mày à, báo cho mày mà nửa ngày mới đến. Con Thanh là mẹ mày à, nhà mày mà mày còn phải hỏi ý kiến nó!

- Không phải nhà nó nhưng từ nay phải nhờ gia đình nhà nó nhiều. Mẹ chỉ biết mấy thứ đồng nát ăn cắp ấy thì biết gì.

Về nhà, Phúc dần tỉnh táo trở lại, có thể tự đi lại quanh quán trong nhà. Nhà buôn bán mà lúc nào Phúc cũng bắt đóng cửa. Tiếng ồn ào của đường phố khiến đầu Phúc đau ê ẩm, nhìn xe cộ qua lại hoa hết cả mắt. Lan phải mang ghế ra vỉa hè ngồi đón hàng. Vợ chồng thằng Hoà chưa một lần đến thăm. Thấy kẻ chúng nó. Dạo này trong lòng mình cứ dửng dưng cũng phải, linh tính chẳng sai. Nó không được dậy dỗ từ bé, quen thói tự do, từ nay để vợ nó quán. Con ấy chẳng vừa, bao nhiêu năm làm cùng nhau còn lạ gì nữa, không có bố nó đỡ thì bị đuổi việc vì cái tội làm việc không tuân theo tổ chức và sàm sỡ với đàn ông từ lâu rồi. Phúc đứng lên ngồi xuống vận động thử xem sức khoẻ hồi phục lại chưa. Có lẽ đã lại sức, chân tay bòn chòn muốn làm việc. Không biết công việc ở đội có gì vướng mắc, thằng Ngọc, thằng Huy sao mấy hôm nay không thấy đến. Kia rồi, thiêng thế, vừa nghĩ tới thì chúng nó đến. Vào đi, tao pha ấm chè ngon, hôm nay làm tối hả, ngồi chơi lâu nhá, hay ăn cơm với tao, đến bữa chỉ có hai vợ

chồng nhìn nhau buồn lắm, sống tập thể lâu rồi mà vẫn không quen được thiếu hơi ấm gia đình. Con người lạ thế.

- Ông nói như sách, ở nhà đã nghiên được mấy quyển rồi, bảo thằng Huy cho mượn thêm.- Ngọc vỗ viên chiếc mũ mềm cho vào túi, vừa nói vừa ngồi xuống ghế, lom khom như cụ già ho hen.

- Thời tao với mày cứ sống lâu lên lão làng, đồ mồ hôi để lấy thành tích mà tiến thân, bây giờ phấn đấu kiểu thế lên được như tao khó lắm. Này Huy, mày giúp thằng Hoà về kiến thức văn hoá đấy nhớ. Giục nó đi học bỏ túc nó không chịu, cứ lấy bố ra để so sánh, sao bố học kém con mà lãnh đạo đơn vị lúc nào cũng được xuất sắc. - Phúc ngửa cổ lên cười sảng khoái, tự mãn. Nhưng cơn đau khiến tiếng cười nghẹn lại, Phúc ôm bụng nhăn nhó: - Từ hôm qua không thấy đau, định lát nữa ra ngoài ấy. Lại không đi được rồi.

- Ông cứ tham việc, đòi sao phải khổ thế, anh em chúng tôi lo được hết.

- Chú cứ nghỉ cho khoẻ, dạo này tàu vào nhiều, công việc trôi chảy cả, anh em chúng cháu tự giác làm, chú Ngọc dạo này cũng nhàn, không phải quát tháo nhiều.

- Thảo nào mặt mũi đầy đặn hẳn lên, còn rượu nữa không?

- Bỏ vợ thì được, cái lọ để chân giường chẳng bỏ được. - Ngọc cười hềnh hếch khoái trá vì câu nói đùa của mình.

- Nói thật lòng, tôi muốn giúp ông tiến hơn nữa, cái chân đội phó quá dễ, thế nhưng ông chẳng có chí tiến thủ gì cả, rượu chè bết be, nhìn thấy công việc của tổ, đội cứ đứng đưng mặc ai làm gì thì làm. Có bốn thằng cùng phòng, ông thì thế, Phiện “gù” làm được, được lòng mọi người, nhưng để làm lãnh đạo thế chưa đủ, thằng Tương ma lanh quá, chỉ hám cái lợi trước mắt, muốn ăn xổi, không nghĩ về lâu về dài. Còn có mình tôi, giải quyết biết bao nhiêu công việc của xí nghiệp, từ cái việc đào rãnh cứu ngập cho hàng nghìn tấn phân bón, cho đến nghĩ ra những phương pháp làm hàng mới để phù hợp với tình hình thực tế, làm việc gì cũng được lãnh đạo khen ngợi, thế mà cống hiến bao năm trời không có tấm huân chương nào đeo trên ngực trước khi nằm xuống. - Phúc rần rần nước mắt, đầu gục xuống đầu gối.

- Chú ạ! Việc mình làm tốt, giữ lại được trong lòng mọi người còn quý, còn bền hơn những tấm huân chương. - Huy an ủi.

- Cháu còn non dại lắm chưa hiểu hết được, nếu không vì tấm huân chương thì con người làm gì có mục đích phấn đấu. Về điểm này cháu thua thằng Hoà, cho nên chú không dùng cháu cũng có nguyên nhân, đừng trách chú không quan tâm tới lớp trẻ.

Lan tất bật đi vào, dừng lại trước mọi người, tay chống nạnh, hắt hàm lên bức tường trước mặt, nói sảng:

- Các ông xem kia, huân chương thật không được, nhặt đâu được huân chương giả về treo, còn dạn khi chết rước trước quan tài, đúng là giờ chứng chết.

Lan vung vẩy tay bỏ đi, để mặc ba gã đàn ông ngồi thộn với nhau, mắt cùng liếc lên hai tấm huân chương bằng bìa người ta dùng để trang trí hội trường, treo tít cao trên tường khi vào Ngọc và Huy không nhìn ra.

- Phải nói tôi là người gan lì.- Phúc nói giọng để làm tan sự im lặng của mọi người:- Cái chết coi như nghĩa vụ ai cũng một lần phải thực hiện, tôi chẳng nghĩ ngợi, chẳng sợ gì cả. Cũng chính vì thế tôi lo trước cho mình thật chu đáo, đủ cả rồi, mọi người đỡ trách mẹ con nó. Chỉ còn nghỉ lễ mong mọi người thực hiện giúp tôi. Có ông Ngọc đây, tôi muốn ông giúp,

khi nào tôi nằm xuống ông tổ chức anh em trong đội đi đưa tạo thành hàng ngũ trang nghiêm đi sau đội kèn chứ không phải phường bát âm tò tí te đâu đấy nhớ.

5.

Đây sẽ là trận bão cuối cùng của năm, bởi đã vào cuối tháng mười, mấy hôm nọ lại có gió mùa đông bắc phe phất thổi về. Hôm qua nhìn hàng cây, lá bị gió thổi lật ngược lên, Phiện “gù” phán, sẽ có bão to đây. Không ai tin. Thế mà bão to thật. Bão kèm theo mưa lớn nguy hiểm lắm, khác nào hai gã khổng lồ của thiên nhiên hợp sức lại vật nhau với kẻ yếu đuối là sản phẩm của con người tạo ra trên mặt đất. Gió đập ừng ừng vào hồi nhà như tiếng trống thúc giục mưa to hơn nữa để nghiền nát vạn vật trên trần thế.

Gió mưa là việc của giới, nơi trần thế này, cụ thể là ở khu tập thể này chẳng ai bận tâm, càng có lý do hợp lệ cho đám đàn ông tụ tập nhau mà không bị các bà vợ kêu ca. Đã lâu rồi, từ ngày có các bà vợ ở quê ra, chưa có dịp nào cánh đàn ông được tụ vạ với nhau để hò hét. Ngày hôm nay không lý do gì bắt họ ở nhà và địa điểm lý tưởng nhất là quán cô Mong. Không biết có phải trà hãm trong ấm sành ngon hơn trong phích, nước trà của quán Mong sòng sánh màu xanh ngọc, khói quện quanh miệng chén, đưa gần lên mũi hít hà hương thơm dịu dịu cũng đã thấy ngất ngây. Ngọc ôm chiếc ấm sành trong lòng như ôm vật báu để phân phát từng giọt nước cam lồ cho đám bạc. Hôm nay Ngọc không say nhưng giọng nói vẫn không thể hết khàn như chiếc loa rè, mỗi lần nói tay vung lên hạ xuống mềm oặt như tàu chuối hơi lửa.

- Này cô Mong, tôi bảo ông ấy rồi, làm thằng bóc vác chỉ vác cái thân đi làm, có gì phải lo mưa gió, nhưng ông ấy sợ trách nhiệm cứ đi. Nói đại mồm, gió bê ông ấy quẳng xuống sông thì mất xác, cô lại cô đơn như cái Lan thì khổ.

- Cái mồm ông có thôi không đấy!- Tiếng Cung trong hội bạc nói chớ ra.- Rót nước đi, ông có bỏ tiền ra không mà giữ như của nhà. Hình như ông Phiện về rồi đấy, cứ nói bậy bạ ông ấy vạ cổ.

Cung mở hé cửa, mưa táp như vãi nước vào mặt. Phiện lách người vào nhà, áo mưa bết nước xả xượi.

- Sao về muộn thế, hết ca lâu rồi cơ mà?

- Gió to quá, tưởng không về nổi, nhiều người chờ bão tan mới dám về.- Phiện ghì chặt cánh cửa để cài, cưỡng lại luồng gió đang muốn tràn vào hất tung mọi thứ trong nhà, quay sang nói với mọi người.

- Còn ông, gió thế chứ gió nữa cứ phải về, cái “bếp lò” nhà ông chẳng gió nào làm tắt được. – Cung vào chiếu bạc ngồi chồm hổm, tay chia bài, mồm hớt lẻo về phía Phiện.

Cả bọn cười ran. Tiếng gió rít chẳng đủ lớn để át được niềm vui của họ. Đã ba năm nay, Mong mở quán nước và cũng từ bấy, nơi đây trở thành nơi tụ vạ của cánh đàn ông rồi việc nhà. Và các bà vợ cũng an tâm khi chồng mình đã vào đây thì đồng tiền trong túi của các ông ấy không sợ ném quá tay. Chẳng ai cấm được cờ bạc, nhưng ngồi chơi trong quán cô Mong chỉ được chơi vui cho giải cơn mê đồ đen chứ không được sát phạt nhau. Các bà vợ chấp nhận, cho nên chưa khi nào có chuyện mất lòng nhau xảy ra ở đây. Và cả Ngọc cũng chẳng khi nào say mà dám bước vào quán.

Phiện uống bát nước chè xanh nóng hổi Mong đưa cho, vị chát đọng lại trong miệng dần chuyển thành ngọt dịu, hơi ấm lan toả trong người như một thứ men ngất ngây hạnh phúc. Từ lâu đã thành thói quen, đi làm về Phiện cũng được nhận bát nước chè xanh từ chính tay Mong

rót. Không biết người ta nghiện rượu, nghiện thuốc vì lí do gì mà khó bỏ đến thế, lí do nghiện chè xanh của Phiện chắc rằng chẳng ai muốn bỏ. Đến bữa cơm rồi mà mọi người chưa muốn về, họ thêm được nhìn một hạnh phúc trong gian nhà nhỏ bé này. Bao ngày chày mặt với nắng mưa, oằn người chịu sức nặng của công việc, muốn có được giây phút thư thái như Phiện “gù” mà không được. Hơi ẩm hạnh phúc đang bao kín ngôi nhà. Ngoài kia làm gì có bão. Từ dạo làm hàng sắt vụn, thu nhập có khá hơn, Phiện đã tính thôi không bán hàng nữa. Dạo này Mong hay ho về đêm, không được khoẻ lắm. Cuối năm cái Hoa thi tốt nghiệp cấp hai, phải tập trung vào học tập. Mong không đồng ý, ngồi không cả ngày còn khổ hơn, ra vào với mấy ấm nước, gói thuốc, cái bánh cái kẹo làm vui chứ mệt nhọc gì. Việc học của cái Hoa có sút giảm đâu, năm nào cũng đoạt hết giải nọ giải kia, thử hỏi trong khu tập thể, thậm chí cả những khu vực quanh đây có ai học giỏi hơn nó. Và cánh đàn ông còn phản ứng gay gắt hơn, họ cố tình chọc vào tự ái của Phiện bằng câu kích bác, chưa giàu đã định lấy b... làm then cửa, định vênh mặt lên như thằng Tương chắc. Vì thế thằng Cung vừa đưa ngón tay vào mồm nháp bột để xĩa quần bài vừa nói vui:

- Nhà ông Phiện hôm nay mà bị bão đánh sập thì bọn đóng quan tài vớ bẫm.
- Ông Phiện yên tâm, thằng nào may mắn sống sót sẽ dựng cho nhà ông căn nhà đẹp hơn thế này để tiếp tục mở quán.

- Mở quán để âm hồn các ông về đây tụ tập cờ bạc à.- Ngọc chiêu một ngụm nước chè rồi súc miệng ọc ọc cho bớt nhạt mồm, mắt hiếng lên trần nhà đứng đỉnh nói.- Thằng Phúc là cái thằng sợ chết nhất, lâu lắm rồi chẳng dám uống lấy một giọt rượu, ngồi gần người hút thuốc lá không dám hít thở, sợ nhiễm, thế mà vẫn chết sớm. Ruột gan tớ được rượu sát khuẩn rồi, chẳng con vi trùng nào sống nổi trong bụng tớ lấy một phút.

Chẳng biết Ngọc đang nói chuyện với ai, nói xong ngửa cổ lên cười sằng sặc. Thế mà khi Ngọc dừng cười, các bàn tay cầm quần bài đều buông thõng xuống, cổ nén trong ngực tiếng thở dài. Họ thương cho thằng Ngọc đang tàn tạ trong men rượu chẳng. Không khí trong nhà chùng xuống. Tiếng gió đập cửa thình thình, như có người lay gọi đòi được vào, ở bên ngoài lạnh lắm. Họ nhìn thấy bóng Phúc “trâu” lập lờ dưới mưa. Khi sống đồ có ai dám gần làm thân với Phúc, ấy vậy bây giờ mọi người lại thấy trống vắng và như thấy thiếu một bộ phận cấu thành nên khu tập thể này. Dáng người nhỏ bé, sắt se như miếng sắt gỉ, hì hục như con đê trũ cố thoát khỏi vũng nước của Phúc vào cái ngày đào được vết bầm lịch sử trong đời đang tái hiện lại trước mắt mọi người. Cuộc đời trôi đi nhanh quá. Gắng cả đời tích cóp, dựng xây, gặp một cơn bão như hôm nay có thể bị cuốn trôi đi hết lắm chứ. Trước khi nhắm mắt xuôi tay, Phúc muốn mình có tấm huân chương cũng đúng thôi, chứ đâu có đáng buồn cười, đâu có phải chuyện dở chứng của con người.

Gió là chiếc dùi, không gian là chiếc trống không lồ, còn ai là người cầm chầu, sao mà gõ khùng khiếp, chẳng nhịp chẳng điệu gì cứ như cuồng loạn. Trần gian phải rạp mình xuống kinh hãi. Có tiếng đổ rầm rầm. Cung hé cửa sổ quan sát. Lập tức gió vả vào mặt cánh cáo, khi thiên nhiên nổi giận thì biết đường biết nẻo ngồi yên, hãy nên biết cái phận mình nhỏ bé lắm. Cung vuốt nước mưa trên mặt, bản khoả nói với mọi người:

- Nhà đổ hay cây đổ thế nhỉ? Tiếng cây đổ sao gọn gàng, chắc nịch thế!
- Chỉ là nhà đổ. Nếu thế nhà Ngọc “chột” rồi. Về xem sao, có ai ở nhà không!? – Phiện giục Ngọc.

Ngọc “chột” phẩy tay, dừng dung nói:

- Cái lều ấy đáng giá là bao, có đồ cũng chẳng tiếc. Mẹ con nó không có nhà, mà có nhà cũng chẳng sao đâu, chúng nó tự lo cho mình được.

- Nói thế là mày trở thành ma rệu rồi đấy. Nói thật, con vợ mày mà sạch nước cần một tí khối thằng nó hút từ lâu rồi. Xin lỗi cô Mong nhé, không phải ai cũng như con vợ thằng Ngọc.

- Bây giờ chuyển gió nam chúng mày ạ, bão sắp tan rồi, nhưng sao mưa còn to thế!

- Mưa đèn cây đấy. Sao gọi là mưa đèn cây nhỉ? Ông trời rõ khéo làm trò, phá hoại của người ta xong rồi còn bày đặt đèn lại. Thôi nghỉ đi, ra xem kiếm ít củi về đun đỡ phải tha lỏi ngoài cảng về.

- Chúng tao thân một mình lo chuyện ấy làm gì, quán còn gì mang hết ra đây, cô Mong ơi! Chúng tôi ngồi tới chiều luôn, chia bài tiếp đi, có khi cả đời mới có buổi được ngồi thế này. Cũng tội cho thằng Phúc, con vợ thì ghẻ lạnh, nó thì khinh mấy thằng công nhân ngồi tệt không thèm quan hệ, đời nó đã lần nào được quây quần ấm cúng thế này, sống có khi lạnh lẽo hơn xuống dưới mồ. Hình như còn gió, sao đập cửa rình rình thế.

- Không phải gió, ai gõ cửa đấy. Cứ vào đi, đẩy mạnh vào, vào nhà Phiện “gù” chứ có phải vào nhà Phúc “trâu” đâu mà phải rụt rè thế!

- Ấm cúng thế!

Mọi người quay lại. Thằng Tương! Chó chết, mưa bão cũng có nguyên nhân, tại thằng quắt hôm nay giờ chúng mò về. Hay thằng Đoan “khê” đuổi rồi lại quay về đây.

- Môm các bác có thôi không đấy, nhà tôi ở đây không về đây thì về đâu. – Tương vuốt nước chảy trên mặt sảng giọng với mọi người.

- Xin lỗi! Ông chủ rồi, mấy kẻ tiểu dân này bất kính, bỏ quá cho.

Ngọc co chân lên ghé ngồi chồm hồm, hai tay khoanh tròn trên gối, đầu gật gù, khinh khỉnh nói. Hội bạc cười ồ lên trước câu nói bóng bẩy của Ngọc nhưng không ai quay lại xem thái độ của Tương. Bộ mặt quắt của Tương dạo này càng tóp teo lại, đen nhem chẳng khác gì cái đầu của xác ướp khô, nay thì trợt ra vì mưa lạnh và không được đón tiếp nồng hậu, vô vập như mỗi lần các ông chủ sắt vào cảng, chẳng khác gì cái cây bị thổi rữa, bị mọi người tởm lợm quay mặt đi. Chẳng sao, khi nào Tương sẽ vung tiền ra, khối kẻ phải ngửa tay quỳ gối. Sống bao năm với họ rồi Tương sao không biết ruột gan từng người. Đến như Phiện “gù” bí quá cũng nhặt nhanh cái rơi vãi mang về thì chẳng ai không thêm tiền. Tiền bây giờ thằng Tương không thiếu nhé! Hôm nay về xem thái độ của mọi người thế nào thì ở lại lâu dài, chứ như thế này chẳng còn tình nghĩa gì, đi vắng lâu có mà mất nhà. Cũng vừa dịp thằng Hoà gạ mua nhà. Thằng oắt con ấy được đấy, sống sòng phẳng, phóng khoáng, không tũn mủn tính từng đồng như mấy lão làng ở đây, chỉ tội lây con vợ vừa già vừa xấu. Thằng Cung nói đùa, cái Thanh cùng Ngọc “chột” đóng phim ma không cần hoá trang. Thế mà hôm nay lão say cũng nói văn hoa gớm, lại còn có thời gian tụ vạ với nhau.

- Các ông rồi việc nhĩ, thế chẳng trách nghèo. Tôi đây, tôi tắm mặt mũi cả ngày cả đêm còn thấy tưng.- Nói về khinh bỉ xong, Tương xị miếng nước bọt qua kẽ răng nhưng vẫn chưa có độ văng như Phiện, miếng nước bọt rơi ngay lên mu bàn chân, may mà không ai nhìn thấy.

- Giọng này chuẩn bị lên xếp đây. – Vẫn cái giọng khinh khỉnh của Ngọc khiến Tương khó chịu.- Anh em chúng tôi có được hưởng tí hồng phúc nào không đấy. Con Liên “khor” ngày xưa phán đều một câu thế mà đúng, Phúc “trâu” được lên chức, Thằng quắt cũng tương lai

lắm, Phiện “gù” không sếp nhưng khác nào vua ở đây, còn tao chúng mày gọi là vua rượu thể không sếp là gì.

- Các bác ngồi lên giường ăn bát cơm cho ấm dạ.- Mong bụng mâm cơm đặt lên giường mời mọi người. - Cả chú Tương nữa, chắc chưa ăn, ngồi xuống ăn luôn thể.

- Sao lại thế này, chúng tôi có gọi cơm đâu, có cái gì nhá cho đỡ buồn mồm là được rồi.

- Hôm nay em mời, chẳng mấy khi có dịp các bác ngồi lại với nhà em thế này.

- Ngoài còn bảo không Tương?

Còn hay không ra ngoài khác biết, Tương lụng bụng trong miệng rồi xô cửa bỏ đi, mặc cho Phiện cố gọi níu theo. Từ nay chẳng còn tình nghĩa gì nữa, năm năm sống trong khu tập thể này hôm nay là ngày chấm hết, từ nay không phải đi về với con đường lúc nào bùn cũng sục tới mắt cá chân. Nhìn những ngôi nhà kia, mới bảo có thể mà đã dúm dọ vào với nhau, run rẩy như người lên cơn hen. Bán rẻ ngôi nhà cho thằng Hoà cũng không tiếc. Những cành cây gãy rãng rạc dưới chân, Tương đi nhanh ra khỏi khu tập thể.

Bữa cơm tưởng ấm cúng thế mà trở thành lạnh tanh. Lại cú sốc nữa sau cái chết của Phúc. Đành rằng thằng ấy bạc bẽo, lại chẳng có dấu ấn gì để mọi người phải lưu tâm tới, thế nhưng thái độ của nó khác nào chửi thằng bốc vác chỉ biết tới thô tục chứ sống làm gì có tình.

- Ăn đi thôi, nguội hết cả rồi, mặc xác nó, loại người như nó để tâm làm gì.

- Thì nó cũng đã thoát khỏi cảnh đầu cắm xuống, dít chống lên đầu mà đã lên nước. Có tí tiền đã thế rồi, không biết thành ông chủ bạc tỉ thì nó coi mọi người thế nào. Này, hình như có ai gõ cửa, ra mở xem nào. Vào đi! Lại kiểu cách ông chủ như thằng Tương hả!

- Gớm! Thằng Tương nào mà chú nặng lời thế. – Hoà đẩy cửa bước vào, vẻ mặt khó đăm đăm. – Bảo gió âm âm thế mà các chú cứ bình chân như vại, việc ai mặc người ấy lo chắc. Còn chú Phiện nữa, hết ca của mình rồi là về ngay được à. Các chú không ra mà nghe lãnh đạo phê bình.

- Này, từ hôm làm con rể tổng giám đốc ăn nói chững chạc, mạch lạc hẳn lên. Con Thanh một đêm vận của mày mấy rế xương sườn, không nhanh chóng thoát khỏi bốc vác thì rồi cũng thành tật con ạ.

- Xóm có nhà nào việc gì không mày? Mày cứ hay quan tâm tới người khác, tính giống thằng bố mày.

Mọi nơi đổ ngổn ngang, thế mà ở đây chỉ gãy mấy cành cây con. May thế không nằm trong vệt gió mạnh, đúng là ông trời thương hoàn cảnh khó khăn của dân lao động. Khó khăn gì, làm sắt vụn có tiếng kiếm được nhiều tiền, đám cưới thằng Hoà khoe cho cả làng cả nước thấy rồi còn gì. Hoà hãnh diện vì tiếng khen, vẻ mặt mềm trở lại, ngồi xuống chiếu xin bát cơm.

- Con Thanh không nấu cơm cho ăn à, phải vét ở đây bát cơm nguội.

- Lãnh đạo nói gì hờ mày? – Phiện lo lắng gặng hỏi Hoà.

- Khỏi lo đi chú, mình làm hết trách nhiệm chẳng có gì phải lo. Đồ hai cần trục chân đế, sang ca khác rồi, cũng không phải trách nhiệm của mình, mà cũng chẳng ai bị tội cả, rồi xem, tại thiên tai hết.

Mày sành việc đời lắm, thế mà ngày xưa chê nó dại, nó khờ, chỉ biết bám váy mẹ, nó lấy con Thanh cũng tính cả đấy. Hoà vét nốt những hạt cơm cuối cùng dưới đáy nồi, nét mặt nở theo mỗi lời khen. Chẳng có chuyện gì giấu được mọi người ở đây, bây giờ nói ra ý định của mình là hợp lúc nhất. Mưa lại đổ xuống dữ dội. Tiếng ào ào của nước xối sẽ như dàn âm

thanh phụ hoạ phía sau câu nói để Hoà dễ che dấu ánh mắt dụt dè của mình. Chuyện này khó nói lắm, động chạm đến đời sống của người khác, thế nhưng bà vợ hồi thúc lắm không thể dừng.

- Chú Phiện này, cháu đã mua lại nhà của chú Tương...

- Thế à! Sao nãy ở đây nó không nói nhỉ! Hai vợ chồng ở làm gì mà rộng thế.

- Hơn bốn mươi mét làm gì mà rộng. Cháu mua xong xuôi rồi, thủ tục đầy đủ, đất lấn chiếm chẳng đáng là bao nhiêu, mai sau nhà nước tính tiền đất mới chết cháu. Nói thật với chú, nhà cháu bây giờ thành gấp khúc, nếu chú tìm được nơi nào tốt hơn, để lại nhà cho cháu để cháu quy hoạch cho vuông và chạy giấy tờ luôn thế.

6.

Tương tắt đèn, đứng nép người vào vách, ghé mắt qua khe liếp cẩn thận quan sát xung quanh, vừa là để kiểm tra mấy đứa bảo vệ bãi sắt có ở đúng vị trí của mình, nhưng chủ yếu vẫn là để ý xem có kẻ nào rình mò lại gần căn lều bây giờ là gian nhà chính của Tương. Đêm. Mấy ngọn đèn bảo vệ chung chiếu trước ngọn gió đêm, ánh sáng vàng như nghệ quyết nham nhỏ xuống đồng sắt vụn. Chắc chẳng thằng nào dám giỡn mặt Đoan “khê” mà lân mò vào đây. Nhưng cẩn thận vẫn hơn, chả gì Tương cũng đã qua những lúc cần tiền dám làm liều. Yên tâm không có bất trắc gì, Tương lân mò trong bóng tối leo lên giường, nằm yên như người đã ngủ say, lẩn nữa lắng nghe động tĩnh xung quanh. Đến việc cuối cùng cần làm trước khi yên giấc, Tương lặng lẽ ngồi dậy móc tiền từ trong chiếc túi khâu lộn vào mặt trong của quần dài ra đếm lại. Mấy hôm nay Đoan chi khá xông xênh, nhưng thâm gì với công lao Tương bỏ ra giúp hẳn. Tương vuốt thật thẳng mép từng đồng tiền xếp riêng từng loại. Đạo này Tương phát hiện ra mình còn có biệt tài, chỉ cần sờ tay lên mặt đồng tiền có thể biết chính xác mệnh giá của nó. Sắp gọn gàng từng cọc xong, ngón tay Tương như cái nẩy cò mổ liên tục vào xấp tiền để đếm. Tổng cộng hai hôm nay Tương được hai chỉ. Còn làm anh công nhân thì đến khi nào mới có được số tiền lớn thế này. Tương luồn tay xuống gầm giường gạt đi lớp đất mỏng rồi lôi lên một ống sắt to bằng bắp tay. Ống tiền tiết kiệm của Tương đã chật cứng, có lẽ phải chuyển hết thành vàng thì mới có chỗ cất. Để đây tuy nguy hiểm, phải thường xuyên theo dõi, nhưng thế vẫn còn hơn gửi về cho vợ. Chẳng tin được, vợ mình là con người ta, nó chỉ biết thu vén cho bản thân nó chứ nghĩ gì đến chồng con, mà cũng biết đâu ở nhà tí tồn lại đem cho trai cũng nên.

Chết thật thằng nào gọi vào lúc này thế, chắc là có chuyện gì gấp. Cứ phải từ từ đã, Tương nín thở, chuyển mình thật nhẹ nhàng không để phát ra tiếng động, đặt ống tiền vào vị trí an toàn. Để mặc cho người ta gọi một lúc Tương mới giả vờ như người bị đánh thức, ề à hỏi ra:

- Có chuyện gì thế, thằng Sơn hả?

- Vâng, có xe đến đồ hàng.

- Bảo nó bãi không nhập nữa!- Tương cố tình lên giọng quát to bởi khi nãy nghe tiếng xe lù vào bãi Tương đã biết sự tình.

- Thì cứ ra đây nói chuyện đã nào. – Tiếng người lạ gọi vào.

Tương lết xẹt lê dép ra mở cửa.

- Lại là ông à, sao lúc chiều bảo đồ luôn đây còn làm cao, muốn được giá hơn vào tận cảng mà đồ. Ông ở xa về, khuyên chân tình thì không tin, nói thật sắt từ chiều hạ giá rồi, cô- ta đang bị đình lại, lấy vào cho ông không xuất được đề lỗ vốn. – Tương xả ra một hơi dài áp

đảo đôi phương. Họ đâu có biết tay nhận sắt ca tôi nay của chủ xuất ngoài cảng cùng cánh với bọn Tương, đã gây cản trở cho những tay mới vào nghề đổ về bãi của Tương với giá rẻ.

- Chiều anh trả em hai mươi thì rẻ quá, thôi bây giờ đành bán vậy.

- Không là không, tôi ôm cho ông để vỡ nợ à.- Tương gắt tỏ vẻ dứt khoát.

- Anh làm như bọn em không biết giá thế nào, nhưng lỡ rồi, xe ngày mai phải đi hàng khác, thôi thế này, bọn em sẽ chịu công bốc xuống, mua giúp bọn em lần này còn mấy chuyến nữa khi nào xuống nhờ bọn anh dẫn lối cho. Được chưa?

- Ô-kê! Khi nào hạ xong gọi tôi dậy thanh toán, đánh xe vào sát bờ đầm kia.

Bọn Tương thuê khoảnh đất sát bờ đầm là có chủ định, ai cũng biết cả nhưng chỉ lắt đầu cùng kèm theo lời thán phục: “Chịu! Giỏi! Thế mà chúng làm giàu được!”. Và lòng hồ ngày càng sâu hơn. Đoan “khê” cũng phải phục Tương “quất” lanh lợi. Đúng là cá được thả về sông tha hồ vùng vẫy, từ ngày lập bãi sắt Tương quán xuyến công việc trôi chảy, thu lời về cho Đoan gấp bao nhiêu lần trước đây mà lại không phải chày mặt ra đường.

Không cần phải gọi Tương cũng tự dậy, bởi hạ xong xe sắt trời đã sáng bảnh. Tương mặc độc chiếc quần đùi đi ra xem công việc, bộ ngực nổi rõ những rãnh xương sườn vòng lên như cánh cung. Máy đưa bốc sắt gọi Tương là ông bò tát nhịn ăn. Tương văng: “Chúng mày ăn như chó chắc đã khoẻ, đã sướng hơn tao à!” Tương lại nghĩ thâm, có được tí tiền như chúng mày rồi cũng rơi vãi dọc đường hết, cũng chẳng khá lên được, cuộc đời tao ném đủ rồi sao không hiểu. Xong cầm tiền rồi biến khăn trương để chúng tao còn làm việc!

Mua được xe sắt quá hời, toàn nục nạc, lại được mấy cái hòm rỗng chẳng cần mất công gia cố thêm. Đám thợ của Tương bắt đầu ra quần áo, da thịt đứa nào cũng đen nhem, sắt seo như cục sắt gỉ. Máy đưa chuẩn bị lộ xuống đầm moi bùn thì Tương ngăn lại.

- Không nhất thiết cứ phải bùn, chúng mày ra đường tàu xúc ít đá dăm đổ vào, cái thùng này chắc lắm. Thằng Sái với thằng Quảng ra hẳn đường Năm bắt xe, không đón trước chúng nó tranh hết.

- Có người rồi. Việc ấy tôi làm lâu rồi, chẳng để ông phải lo.- Đoan vỗ vai Tương thân mật.

- Ra lúc nào mà im thế, đúng là trời phú cho ông cái tài ăn trộm.

Dạo này Tương bắt đầu tỏ thái độ suồng sã và hay nói móc Đoan. Nhưng kẻ thất phu như Đoan chỉ cần thu nhiều lợi là thấy hãnh diện về vai vế của mình rồi. Tương lại càng coi khinh, có ngày sẽ phải hạ nhục hẳn để trả thù cho ngày xưa.

- Cho đá vào, lọc xọc bên trong dễ bị lộ lắm và lại có nặng lắm không?

- Yên tâm đi, mọi việc tôi làm đã lần nào hỏng chưa. Ông lại đây tôi bàn chuyện này.

Hai đứa kéo nhau ra đầu bãi. Tương hươ tay chỉ đóng sắt, hắt hàm hỏi Đoan:

- Ông thấy có đứa nào được bãi sắt đẹp như thế này chưa, toàn nục nạc nhá. Tôi còn một môi này cực đẹp, thằng ở xã bên làm thủ kho bên quân đội, kho nó thanh lý mấy chục tấn mũ sắt, liều phóng B40, còn mới nguyên, cả một lô bánh răng vẫn trong bọc giấy nén, mình có vốn mua được thì bãi của mình to kém gì của Chiến “méo”.

- Vốn khoảng bao nhiêu?

- Trăm triệu.

- Nhiều thế, xoay đâu ra. Lỡ vốn sạt nghiệp.

- Buôn sắt vụn lại sợ lỗ, ông chẳng hiểu gì thời cuộc cả, nhất như ông chỉ có đứng đường

bắt chẹt mấy thằng yếu bóng vía. Ông có dám cầm nhà không? Nếu dám, tôi bày cách cho. Nói thực tôi không có tiền, chứ không chuyện này có bạc tỷ trong tay.

- Sao?!

Tương nói thực lòng, nếu Tương xoay được vốn thì đã chẳng phải bàn với Đoan. Loại người đầu đất như hần Tương coi khinh, lăn lộn ngoài xã hội bao năm rồi mà hần chẳng có được bài học nào khôn khéo để kiếm được nhiều tiền ngoài cái việc dùng bấp thịt ăn hiếp người khác.

- Có dám không? – Tương dần giọng hỏi lại muốn thúc ép Đoan thực hiện ý đồ của mình.

- Thế ông định làm gì? - Đoan ngập ngừng hỏi. Thằng Quất này lắm mưu mô lắm, chẳng sợ nó lừa, thế nhưng việc lớn thế này cứ phải cẩn trọng.

- Ông nhát bỏ mẹ, tôi mới vòng vo một tí mà đã run, chả hiểu tại sao ngày xưa tôi lại coi ông như đấng anh hùng. Ngồi xuống đây.

- Ông so sánh ngu bỏ mẹ, một đồng tay không đi kiếm tiền, một đồng móc tiền trong túi ra để đặt vào bàn chơi, mất là đi ăn mày.

- Thôi được, không nói chuyện ngu hay không nữa, ông thử tính xem thêm những thứ tôi vừa nói thì bãi sắt này có đủ một chuyến xuất đi không. Nếu được thì sẽ thu lời được bao nhiêu, ông có tính được không?

- Ông cứ làm như thò tay vào túi người ta móc tiền ra dễ lắm ấy. Còn bao nhiêu thứ nữa ông có lo được không?

- Chuyện nhát, có người sẽ bán lại cô-ta cho mình, ông ngạc nhiên à, hoá ra ông chỉ biết đi làm thuê mà chưa bao giờ nghĩ mình sẽ trở thành ông chủ. Tôi sẽ lo mọi thủ tục được chưa, ông chỉ việc xuất vốn, lo vận chuyển, bốc xếp, lãi chia đôi, đồng ý thì làm.

Với điều kiện như vậy, đương nhiên Tương trở thành chủ chính. Mỗi lần vào cảng kiểm tra hàng xuất lên tàu, Tương thuê hần chiếc xe Tôyôta màu trắng chở thẳng tới cầu thang tàu. Thằng Hoà reo lên như gặp lại người thân khi nhìn thấy Tương trên xe bước xuống, nó vô vấp sấn lại giơ tay ra bắt khiến Tương phải né tránh sợ bẩn chiếc áo sơ mi trắng nõn mới mặc lần đầu và cũng để cho những con mắt tò mò đang dõi theo thấy được cái oai phong của một ông chủ phải kính nể như thế nào. Tương nhón tay tỉ lên thành hàm hàng nhìn xuống. Chỉ ngày mai là xong, nhanh thật. Chỉ thêm ít tiền ra cũng đáng, công nhân hục đầu vào làm, tranh nhau xe để làm. Giải phóng nhanh tàu đỡ bao nhiêu tiền cầu bến, tiền lưu kho bãi. Thằng Hoà đứng bên léo nhéo hỏi đủ điều, Tương không thèm trả lời mà nó vẫn cứ hỏi để làm thân. Sao nó chẳng giống tính bố nó tí nào. Tương đi lại ca bin tàu. Hoà lết xệt lê đôi dép chạy theo hỏi xin thuốc lá. Tương lườm thằng Hoà, loại người không biết giữ thể diện, trước mặt người nước ngoài cứ như kẻ ăn mày. Tuy nhiên, Tương cũng móc bao thuốc đưa cho Hoà mà không thèm đòi lại và còn mong mấy ông công nhân đang hau háu nhìn bao thuốc xán lại tranh nhau xin để Tương hãnh diện. Không ai lại xin thuốc như Tương muốn. Tương quay sang viên sĩ quan trực tàu hát hàm với thái độ trịch thượng, tay đập đập lên vai mình tỏ ý muốn gặp thuyền trưởng. Ý tỏ ra bên ngoài là vậy cũng là muốn tỏ cái oai của ông chủ chứ thực ra Tương mong viên sĩ quan trực đừng hiểu gì cả, nếu gặp thuyền trưởng thật thì Tương biết gì mà nói. Mọi việc đều do Chiến “méo” điều hành. Viên sĩ quan trực ngơ ngác nhìn Tương, rồi nhìn xung quanh cầu cứu ai đó có thể dịch được cho anh ta hiểu. Chỉ qua cử chỉ, thằng Hoà hiểu ngay được Tương muốn gì, luyến thoảng nói mấy câu tiếng Anh học mót “kép từ, kép từ.”, tay chỉ

lên ca bin. “Mày nói cái gì đấy?” Lúc này Tương mới mở miệng nói với Hoà một câu. “Chú muốn gặp thuyền trưởng chứ gì?” “Mày thì biết gì, ai mượn mày nói.” “Hay cháu gọi thằng Huy dịch hộ nhớ, nó thạo tiếng Anh lắm.” Chưa để Tương đồng ý thằng Hoà đã sầm sập chạy xuống cầu thang tàu.

- Này! Tao không khiến chúng mày!

Tương cũng phải chạy theo sau thằng Hoà, nhưng là để chui vào ô tô rồi chuồn nhanh ra khỏi cảng. Có phải thằng Hoà muốn bóc mẽ mình, vội quá Tương không kịp để ý xem thái độ của nó thế nào. Nhưng không sao còn gặp nhau nhiều, có nhiều tiền rồi muốn khiến chúng nó thế nào chả được. May thật, thuận buồm xuôi gió, con tàu rời bến đúng như dự tính. Có điều mình không được trực tiếp bắt tay viên thuyền trưởng để lấy oai còn răn đe những kẻ đã gọi với theo mình là con rận vấy. Chuyến tàu sau sẽ thấy thằng Tương này thế nào.

- Thế nào, ông có muốn làm ông chủ nữa không?- Tương uống một hơi dài cạn đến nửa chai bia Hêniken rồi hất hàm hỏi Đoan.

- Mang đồ ăn lên nhớ! - Đoan quát gọi nhà hàng rồi quay sang Tương chậm rãi nói.- Tôi phục ông đấy, quá liều.

- Phải biết chớp thời cơ mới giàu lên được, nhưng chuyến này phụ thuộc vào Chiến “méo” nhiều quá, chia cho nó gần một nửa, mình còn lại chẳng được bao nhiêu. Tôi tìm hiểu được thủ tục xuất hàng rồi, ông có dám đầu tư vào chuyến sau không? Mình sẽ làm trọn gói luôn không phụ thuộc vào ai cả.

- Tôi xin chịu, ăn non thôi, buôn bán lớn thế tôi chưa theo kịp. Tháng sau tôi phải vào Nam có chút việc đăng vợ, lâu mới ra, còn ít sắt ở bãi đấy tùy ông xử lý.

Bữa tiệc liên hoan mất vui, cả hai cùng lặng im cố ăn cho hết đồ ăn đã gọi. Hấn là kẻ thất phu chỉ biết dùng nắm đấm để kiếm tiền, có làm ăn lâu dài với hấn rồi cũng vào tù sớm. Không biết hấn chạy chọt thế nào mà về trước hạn hai năm. Nhưng cũng may cho mình gặp lại, nếu không thì bao giờ mình mới có cơ mở mặt như thế này. Với số vốn hiện có thì cũng chỉ thu gom được năm nghìn tấn. Không sao, gắng gom nhặt đến sang năm mình sẽ được chuyển nữa.

Chương 5

1.

Đã lâu lắm rồi Tương mới có được giấc ngủ trưa ngon lành như thế này. Giấc ngủ sâu, đầu óc trống rỗng không còn mọi lo toan của cuộc đời vương vào. Tỉnh giấc có lẽ đã chiều muộn, ánh nắng ngả ngang cửa sổ, Tương vươn vai cho giãn xương cốt rồi lại nằm yên trên giường, đắm mình vào không gian tĩnh lặng. Có tiếng chim gáy cu rúc, cu rúc vọng về, Tương cảm thấy mình bồng bênh trôi êm trong âm thanh dịu dặt. Cảm giác này chỉ có được khi Tương còn là đứa trẻ suốt ngày lang thang ngoài đồng tìm những vũng nước nhỏ tát vét kiếm con tôm con cá làm thú vui, rồi vật vạ ngủ dưới bờ tre. Mọi người đi đâu cả rồi sao nhà vắng lặng thế. Chả bù cho những ngày nằm ở bãi sắt, muốn tìm một kẻ hờ trong tiếng sắt thép va vào nhau xoang xoảng, tiếng động cơ xe gầm rú, tiếng hò hét chửi bới lẫn nhau của đám người làm thuê, để lách sang bên kia kiếm một giây yên tĩnh mà không thể được. Bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ, cảm giác đói bụng như có đàn kiến bò buồn buồn bên trong khiến Tương bực bội. Khi trưa về đến nhà, vợ nấu vội cho nồi cơm và luộc nắm rau hái trong vườn nhà, ăn thế sao nuốt nổi. Bữa cơm của Tương bây giờ có tiết kiệm thì cũng phải đĩa thịt kho như hoặc con cá rán giòn. Tiền mới gửi về một cục không kịp đếm là bao nhiêu thế mà chả thấy chi tiêu gì cả là thế nào. Nhà cửa có xây trát lại nhưng lem nhem như bôi bẩn thêm. Lát được cái nền nhà bằng gạch hoa Trung Quốc tương sang nhất làng trên xóm dưới nhưng thử nhìn kĩ xem, khắp kha khắp khênh cong vênh như bánh đa nướng, chân ướt đi vào không cẩn thận ngã dập mặt. Đồ đạc sắm cho cái gì mang về thì biết có cái ấy, chẳng sắm thêm là thế nào. Thế thì tiền để đâu? Tương vùng ngồi dậy, vùng cơ mặt bên trái co giật liên hồi. Có gì mình lại tức giận thế này nhỉ. Có lẽ Tương sẽ phát khùng lên nếu như không có tiếng người đi vào sân.

- Gớm, có cái xe đẹp mang về giấu đâu rồi? – Cương đứng đầu sân nói với vào để cho Tương nghe thấy.

- Anh em nhà chú chỉ thích sĩ, có tí tiền không biết chắt bóp rồi đến lúc ăn cũng không đủ mới thấy. Tôi dặt vào trong bếp, có thích thì vào trong ấy mà ngắm.- Sơn cầm câu trả lời Cương

Phải rồi, Tương biết khi nãy tại sao mình bực bội rồi. Chiếc xe tám hai màu da đồng, đèn vuông, máy nổ êm như ru, đến đầu xã mọi ánh mắt đều đổ dồn vào nhìn thèm khát, nể phục, thế mà về nhà mẹ vợ không khen lấy một câu lại còn móc máy xỏ xiên làm lạnh niềm hãnh diện của Tương. Nhưng bây giờ Tương thấy cô ấy có lý, mình bây giờ đã có vài trăm triệu rồi nhưng so với những ông chủ “tay to” thì đã là gì đâu mà phải khoe. Đàn bà bao giờ cũng cần trọng hơn. Cái điều mà sau vài năm vật lộn nơi thị thành Tương mới nhận ra, hãy bỏ cái tính sĩ diện nhà quê ngay không thì làm sao bước chân vào được giới thượng lưu thị thành. Việc có chạy chọt cho chồng thoát ly trước đây của cô ấy cũng thật sáng suốt, không thì biết đến bao giờ gia đình này mới mở mặt lên được, cái thời anh lý trưởng của làng là nhất thiên hạ qua lâu rồi. Nhưng mà tại sao thằng Cương cứ lại thích ở làng tranh chức trưởng làng. Ra thành phố phụ việc cho Tương chẳng mấy mà anh em nhà mình quát cả làng này phải khiếp.

Cương hơn hớn đi vào, chẳng cần chào hỏi anh ngồi ngay xuống ghế, cầm ấm trà hất cần

nước vào gầm bàn rồi rót nước pha ấm trà mới.

- Uống chén trà mới cho tỉnh ngủ. Sao mà ông anh mệt mỗi thế, phóng xe mới ấy có đi vào miền nam cũng vẫn khoẻ re. Xe mua bao nhiêu?

- Chú quan tâm tới giá cả làm gì, có bao nhiêu tiền đãi mấy thằng vô tích sự để nó bỏ phiếu cho mà hai khoá rồi thử hỏi có được gì. Ra ngoài thành phố, hai anh em hợp sức vào làm có phải khám khá lên rồi không, chú vẫn chưa bỏ được cái danh hào của anh nhà quê.

- Mỗi người một chí hướng, em không thích ra ngoài ấy. Anh tưởng cái chân trưởng thôn bây giờ không ra gì á, anh chậm hiểu thời cuộc rồi. Ở ngoài ấy báo chí nhiều, anh có thấy hay nói đến câu địa chủ thời hiện đại không. Được chân trưởng thôn là được cả miếng, cả tiếng. Ngày xưa làm ăn công điền chẳng ai cần biết mình hôm nay làm trên thửa đất nào, nhưng ngày nay thế là chết đói, ngày xưa chia một công được bao nhiêu thóc có quy định cụ thể nào không, cả làng làm được bao nhiêu công cấp trên có biết không, ngày nay cũng thế thôi, trong tay anh trưởng thôn hết. Mà có được cái danh ở làng thấy oai của mình bao trùm cả thiên hạ, chẳng giống ngoài ấy, người nào biết phận của người nấy.

- Tôi hiểu rồi, tuy chú, làm ăn thế nào thì làm, tôi không chi tiền cho chú để ném qua cửa sổ nữa.

Son bê mâm cơm đặt xuống giữa nhà. Mâm cơm chỉ có mấy bìa đậu om cà chua là hơn mâm cơm trưa.

- Anh em nhà chú cứ như khuôn ngay được của thiên hạ về nhà, bàn toàn những chuyện trên trời dưới biển gì gì ấy thấy khiếp. – Son nói giễu cợt. - Đây này, nhìn mâm cơm có được đầy thì thấy có sang hay không. Chú Cương ngồi xuống ăn luôn thế, anh em bàn chuyện gì thì bàn.

- Cô bỏ ngay cái lối ăn nói xách mé ấy đi, đàn bà gì lúc nào cũng thấy cấm cầu. – Tương vùng vằng nhưng cũng ngồi xuống mâm cơm, sắp bát đĩa cho mọi người.

- Gớm mà, hai ông bà này chẳng bao giờ thấy nhẹ nhàng tình cảm với nhau. Thế ông anh cắt viện trợ thật đấy à? Có vinh dự cũng chẳng phải mình thăng em hưởng.

Son đem hai bát cơm cho hai anh em.

- Hai anh em ăn trước đi, tôi đợi chúng nó về. Mà tôi thấy anh chú nói đúng đấy, bỏ tiền ra cho mấy thằng cha căng chú kiết ấy ăn hút rồi cũng chẳng thu được kết quả gì.

Tương đặt bát cơm xuống, nét mặt đăm chiêu tính toán.

- Tôi bàn với chú cách này, chẳng phải mất tiền mà chắc chắn sẽ thu được kết quả tốt.

Đêm. Tối như bị bịt mắt, có giơ bàn tay ra trước cũng không thể nhìn thấy ngón tay. Tiếng kèng kèc rền rĩ của côn trùng kêu như từ âm ty vọng về. Không phải lần đầu tiên lần mò trong đêm tối như thế này, nhưng đêm nay hai đầu gối Cương cứ thấy có kiến bò bên trong nhón nhót buồn, bứt dứt không bước đi nổi. Lại còn như nghẹt thở nữa, Cương há miệng hớp không khí thở dốc. Tương đi trước dừng lại chờ em.

- Mệt hay sao thở gấp thế? – Tương hỏi.

Cương cố nuốt cho trôi cục nghẹn, hỏn hển trả lời:

- Không... không sao... Có ai nhìn thấy không?!

- Sợ à! Tao tưởng mày đi đêm quen rồi. Ngồi nghỉ cho bình tĩnh đã không thì tí nữa chó sủa lại sợ chết rấp tại chỗ thì bỏ mẹ, hỏng hết việc.

Cương quẳng cái bao trên vai xuống, lau mồ hôi chảy vã trên mặt. Có hai chục cân muối

sao nặng thế. Không biết về mặt anh trai lúc này thế nào mà giọng nói vẫn bình tĩnh, đúng là đã dạn dày trường đời lắm rồi. Nếu vụ này thành công thì thật báỉ phục anh ấy mưu cao. Nếu không giỏi thì mới đi làm công nhân có mấy năm mà ăn đứt cái bọn đi Đức về. Bọn ấy về nước quá lắm có cái xe Mu- kích chạy phành phạch, nhả khói đen xì, sao có được xe Nhật xịn. Cứ mãi nghĩ linh tinh Cương thấy hơi thở mình đã nhẹ hẳn, trong lòng phấn chấn hẳn lên.

- Đi thôi anh, sắp tới ruộng nhà thằng Hưng rồi. – Cương đứng dậy xóc bao muối lên vai giục anh.

- Tối thế này có nhận ra ruộng nhà nó không?

- Nhầm thế nào được. Nhiều tối em mò ra đồng rình vợ nó rồi, chả làm gì được, chán thế, mà cũng không nghĩ ra cách này.

- Hình như có người đẩy, lội sang bên kia đi tắt qua chòi cá nhà Quế để đi mà an toàn hơn. – Tương kéo Cương lội qua mương.

- Có ai đâu

- Nằm xuống! Kia kia!

Hai anh em Tương nằm ép người xuống bờ ruộng. Trớ trêu thế, hai bóng người đi tới rồi dừng lại ngay chỗ anh em Tương vừa ngồi. Đôi tình nhân nào mà lưu luyến nhau thế, tiếng thủ thỉ tâm sự càng ngày càng quỵên như chẳng muốn chia tay. Hay họ biết bên kia bờ mương có người đang bị cở chọc vào da thịt ngứa ngáy mà không dám gãi nên cố ý chơi khăm. Bị lộ ra thì chỉ còn nước bỏ làng mà đi chứ hòng gì tới công danh, bổng lộc. Tình cảm rồi cũng đến lúc vui, đôi tình nhân chia tay nhau khi lưng áo anh em Tương ướt lạnh sương đêm.

Những vồng đất ruộng cứ trôi lên thụt xuống quật anh em Tương ngã oành oạch. Có phải ai đã biết trước tình cảnh đôi chân anh em Tương lúc này đang tê dại mà cuộc bờ lên thế. Bao tải muối dần thít chặt vai Cương rát như phải bỏng. Đã vậy nhà Quế vẫn còn thức, chỉ có đèn dầu thôi mà sao ánh sáng rọi xa thế. Anh em Tương phải bò thấp xuống qua các rãnh ruộng. Cương nhìn rõ nét mặt anh mình cũng đang căng thẳng, những giọt mồ hôi lóng lánh như hạt sương đậu trên trán. May mà con chó dữ nhất vùng của nhà Quế không đánh hơi thấy mùi của những kẻ đang làm chuyện ám muội. Ruộng nhà Hưng đây rồi. Xem lại cho chắc chắn vào. Nhầm sao được, đồ nhà nó sai trĩu quả đây mà. Làm đi! Cương hạ bao muối xuống rồi bành to miệng bao, khum hai bàn tay lại vốc một vốc muối to. Anh em Tương vãi hết gần hai chục cân muối xuống thửa đồ nhà Hưng. Vẫn còn thừa nhiều, Cương vung tay vãi sang những ruộng xung quanh. Mồ hôi như được trộn thêm muối hay sao mà tràn xuống mắt Cương xót tê vành mi. Gần đây không có nước để rửa mặt cho đỡ xót, Cương kéo vạt áo lên lau mắt. Sương hay mồ hôi mà áo Cương đã ướt đầm như dội nước. Ném vừa thôi, còn để lại một ít nhớ chưa, Tương phải nhắc không thì thằng này hăng tiết lên chẳng còn nhớ đến kế hoạch đã bàn.

Bao muối chỉ còn một ít cho nên con đường trở về dễ đi hơn. Mọi nhà bây giờ chắc chẳng còn ai thức, anh em Tương ung dung đi như những con người đang hoang, chẳng sợ gì mà phải nghiêng ngó tránh mặt ai. Tiếng chó sủa rộ lên theo bước chân anh em Tương, nhưng chuyện ấy bây giờ cũng chẳng bận tâm. Chẳng bù cho khi nãy, mặt Cương bây giờ lại vênh vác lên, bộ răng lại hơn hớn khoe ra như thường ngày. Đi qua cổng nhà Hưng, Cương giật áo anh.

- Cửa sổ nhà nó mở, em vào nhìn con vợ nó ngủ một tí đã. Đúng giường của vợ nó ở ngay chỗ ấy.

- Mày lúc nào cũng như thằng chó dái ấy thì làm được đéo việc gì. – Tương tức giận vùng

vắng với em.

- Anh đi tu rồi chắc, ở ngoài ấy một mình thì bà chị nào biết ma ăn cỗ.

- Vớ vẩn vừa thôi, làm nhanh rồi đi!

Cương lôi trong túi quần ra chai thuốc sâu nửa lít ném mạnh qua bờ dâm bụi xuống ao cá nhà Hưng. Sau tiếng bùm của chai thuốc sâu là hàng loạt tiếng lùm bùm, tiếng rào rào như gió thổi trên mặt nước của đàn cá bị đánh động giật mình nhao lên. Xong việc của nhà Hưng, anh em Tương lại đành hoảng đi trong đêm đến thẳng nhà thẳng Na.

Tương cũng tính cả rồi, chỉ có nhà thẳng Na là dễ đột nhập vào nhất. Chẳng có tường cao, chó dữ gì cả, lách qua bờ rào cúc tần đại là vào được trong bếp nhà nó. Vợ chồng nhà này cũng chẳng khác gì Ngọc “chột”, làm được bao nhiêu nhét vào trong chai hết. Còn Cương thì tỏ thái độ đồng tình rõ rệt khi Tương đề xuất chọn nhà Na để thực hiện kế hoạch. Cho nó chết, thẳng này nhờ có tí việc thôi mà nó đã vài lần ăn vói khiến Cương phải chi thêm cho nó không ít.

Cương dò dẫm, có lúc phải quờ tay xuống nền bếp để tìm tới chỗ để muối của nhà Na. Tới như bị nhét trong hũ. Tay quờ phải cái gì lầy nhầy khiến tương rợn sởn da gà. Hũ muối nhà nó đây rồi, không thể nhầm được, khi tới rẽ vào cho chai rượu Cương đã quan sát thấy. Cương vốc một vốc muối rải từ trên giàn bếp ra tận cửa. Mỗi đoạn một ít, lần lượt Cương rải ra tới đường. Cương xong phần muối, còn Tương dúm một chai thuốc sâu lên mái rạ và đổ vãi ít thuốc ra chân bờ rào.

Kế hoạch như vậy là hoàn tất mà không gặp trở ngại nào. Yên tâm ngủ một giấc tới mười giờ sáng hôm sau dậy xem kết quả.

Chẳng cần phải đợi đến mười giờ, khi ông mặt trời còn chưa kịp ló mặt nhìn xuống trần gian thì dân làng đã ới ới gọi nhau ra xem cánh đồng nhà Hưng héo rũ xuống, còn dưới ao cá chết nổi trắng như giấy trẻ con nghịch ngợm thả xuống. Quả đồng thời kỳ bán tẻ, chỉ còn có nước cho lợn ăn. Ao cá sặc mùi thuốc sâu thế tát sạch đi phơi mấy năm cũng đã chắc gì nuôi lại được. Cương vợ quần áo xỏ vội vào người, đầu tóc còn rối như nắm rơm, tấp tễnh chạy ra ao cá nhà Hưng. Sơn gọi Cương lại, hấp tấp thế người ta lại nghỉ cho mình ngay. Cứ để nó thế mới giống mọi ngày, Tương bình tĩnh mặc quần áo, nói áp giọng Sơn về trịch thượng hiểu đời hơn. Cương trèo lên cây nhìn vào ao cá nhà Hưng để xem thành quả của mình. Đúng như ý muốn, Cương sung sướng nhảy xuống dầm mồm vào nhà Hưng nói mĩa:

- Kênh kiệu lăm vào, cả làng này ghét như chó, chúng nó thù cho thế này cũng chưa đủ đâu.

- Này có vệt muối vãi này chúng mày ới! – Mấy đứa trẻ con gọi nhau.

Hay lắm, đúng là có giời xui khiến bọn trẻ phát hiện ra dấu tích để lần tìm ra “thủ phạm”, anh em Tương chẳng cần phải làm thủ thuật tiếp. Giời có mắt và kinh nghiệm của ông anh mình cũng đáng nể, Cương khắp khởi mừng đi theo sau đám trẻ đang làm công việc của những thám tử. Đến bờ rào cúc tần nhà Na, bọn trẻ dừng lại ngó vào trong. Chúng chẳng dám dây vào nhà ấy mà thiết vào thân, gì chứ bạt tai đá đít là chuyện tất yếu phải có. Nhưng thông tin về phát hiện ra thủ phạm chỉ vài phút thôi là cả làng đã rõ. Tiếc công tiếc của khiến vợ chồng Hưng không giữ nổi bình tĩnh, cả vợ lẫn chồng mặt đỏ phừng phừng kéo nhau sang nhà Na làm cho rõ chuyện.

Na bị dựng dậy mà không rõ tại sao. Mắt đỏ sọng, dư âm của bữa rượu tối qua vẫn còn

động lại, vừa đi ra cổng vừa kéo cặp quần đùi trễ tới nửa mông vừa càu nhàu:

- Đứa nào sáng sớm đã đến cửa nhà ông mà chửi đấy, ông đã uống quýt của đứa nào chưa!

Nhận ra người chửi là nhà Hưng, sau một thoáng ngỡ ngàng tại sao con người ấy lại có lời lẽ như vậy, nhưng những câu chửi nhằm vào mình độc địa quá khiến cơn khùng trong con người Na trời dậy. Na vớ một gộc tre cạnh bờ rào chỉ vào mặt vợ Hưng.

- Mày chửi ai hả con kia! Tao làm gì nhà mày nào! – Na học lên tức giận, nước bọt sùi ra hai bên mép.

- Còn làm gì à! Đừng giả bộ say mà che giấu cái hành vi côn đồ của mày nhá!

- Hành vi gì, ai đụng chạm đến nhà mày? – Na không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

- Đây, mày xem đây, rõ ràng dấu tích vẫn còn đây.

Hưng xộc thẳng vào bếp nhà Na chỉ vào những vết muối vương vãi, mùi thuốc sâu còn nồng nặc.

Cương đi sát sau Na thì thào: “Đừng để nó bắt nạt mãi nữa!”. Dù chưa biết đích xác chuyện gì đang xảy ra, nhưng chỉ cần Cương nói thế Na hiểu ngay nguyên nhân bắt đầu từ đâu. Và đây cũng là cơ hội để Na trả thù lại về những lần bị Hưng lôi ra kiểm điểm trước dân làng cho chuyện gây rối của mình.

- Ối làng nước ơi, cả nhà trưởng làng bắt nạt dân này!

Vũ điệu ăn vạ bắt đầu, Na nhảy cẫng lên như con cào cào bị giữ chặt hai chân sau, tay đập bành bịch vào đùi. Nhảy liên mấy lần, Na dừng lại liếc nhìn xem dân làng có bỏ đi như mọi lần. Lần này thì không, dân làng kéo đến ngày càng đông, họ lại nhìn Na với vẻ căm giận. Đừng để nó bắt nạt, tiếng Cương lại thì thào bên tai. Đúng thế, đây không còn là chuyện của thằng Cương nữa, nhìn vợ chồng nó sùng sộ thế kia mình cũng đã bị mất mặt rồi. Cơn khùng của người nát rượu bốc lên, Na muốn ra tay với vợ chồng nhà kia lắm nhưng đi với Cương nhiều nên Na đã học được cách kiềm chế mình. Na lao vào kéo tay Hưng thui vào người mình. Hưng cố giằng ra nhưng Na lại kéo vào, lại được Cương giả vờ lao vào can nhưng thực ra giữ chặt tay hai người lại, cho nên người đứng ngoài nghĩ họ đánh nhau thật. Đến nước này người hiền lành như Hưng cũng không thể chịu nhịn. Hưng vung tay tát mạnh vào bộ mặt bì bì như da trâu của Na. Cái tát thẳng tay của Hưng cả làng đều chứng kiến. Không thể tin được một người như Hưng lại có hành động như vậy. Anh ta thật thiếu suy xét, đã chắc gì thằng Na làm chuyện này, cái thằng nát rượu ấy để vung vãi muối có gì đáng để nghi ngờ. Có thể như thằng Cương phân bua lắm chứ, chẳng phải chỉ có nhà thằng Na làm vãi muối ra vườn, bọn trẻ còn phát hiện ra mấy nhà như thế nữa kia. Trưởng làng mà đánh lộn với dân thì thật là chuyện chẳng ra gì. Mọi người lần lượt kéo nhau về. Na đã đạt được mục đích cũng bỏ nhà ra quán nước ông Tạ đầu làng gọi chai rượu ngồi uống một mình cho “bổ tức” cái tội trưởng làng chỉ vì tiếc của mà đổ oan cho dân.

Kế hoạch thật mỹ mãn, phải nói anh trai tính đâu ra đấy, đúng là có đi thoát ly mới có được cái khôn ấy, Cương hết lời khen anh. Sắp đến ngày bầu cử rồi, thằng Hưng còn mặt mũi nào mà dám ra tranh cử nữa. Bố thằng Na trước đây vẫn bệnh thằng Hưng chăm chăm thế mà bây giờ lại đi vận động chi bộ không nên đề cử Hưng cho khóa này. Nó hết thời rồi, Na ngồi dựa tường ngất ngưỡng, lè nhè nói:

- Công thằng em lớn thế mà chỉ được chai rượu uống suông thế này thôi à.

- Chú cứ an tâm đi, mấy hôm nữa tôi đi cho chú theo, ra thành phố tôi đãi chú ở nhà hàng

đặc sản đoàn hoàng, nếu thằng Cương thắng chú còn được nhiều nữa. Hôm nay ở đây không tiện, chú hiểu không.

- Thằng em biết rồi, không cần phải nói nhiều, chỗ anh em hiểu nhau dễ thông cảm. Nhưng em thấy vụ này nhà nó sạt nghiệp tội quá.

- Bất độc bất anh hùng, chú chỉ lo bò trắng răng. – Son ngồi trên giường nói chêm vào.

2.

Bất độc bất anh hùng, cô ấy học được câu nói ấy bao giờ thế. Nghe câu nói ấy ở cửa miệng người đàn bà sao chua chát, thấy bao năm thoát ly, vật lộn để mưu sinh của Tương chưa thấm hết được cái lẽ đời. Đừng tưởng ở xó quê mà không biết gì, sự sành sỏi của cô ấy thật đáng nể. Thử ngẫm mà xem, hiền lành chất phác, chịu khó như Phiện “gù”, thông minh như thằng Huy, liệu đến bao giờ tiến xa hơn được Phúc “trâu”, kiếm được nhiều tiền hơn Đoàn “khê”. Còn Ngọc “chột” thì sao, còn độc địa hơn tất cả, thế nhưng cuộc đời lại đầy đoạ hẳn hay là hẳn đầy đoạ lại cuộc đời?

Có xe sắt của bọn Thái Bình, nhập không anh? Máy đưa ới ới gọi làm cắt đứt dòng suy tư của Tương. Nó đòi bao nhiêu, nếu giá cũ chúng mày cứ cho xuống, để tao nằm một lúc đã. Hôm nay là ngoại lệ, Tương không trực tiếp cầm tay vào miếng sắt trước khi ngã giá. Tương muốn tiếp tục ngẫm cho sâu cái triết lý từ cửa miệng vợ vu vơ nói ra, nó có phần nào đó đúng với những điều Tương đã vấp phải trong cuộc sống. Có phải cuộc đời mình đang đi vào cái guồng quay đó. Mình không mạnh dạn từ bỏ những con người đã đùm bọc, giúp đỡ những ngày đầu bỡ ngỡ thì sao có được ngày hôm nay, trở thành ông chủ sắt vụn chuẩn bị cho xuất riêng một tàu mấy nghìn tấn. Nếu mình không đang tâm ăn chặn đồng tiền mồ hôi của anh em thì đâu có tìm được người cùng chí hướng như Đoàn, để có chút vốn dặt lưng, gặp được Chiến “méo” đứng ra bảo lãnh để Tương được vay ngân hàng. Được cái cô-ta xuất hàng béo bở thế này cũng là trời chẳng phụ người biết làm ăn. Vay ngân hàng mình chỉ được hưởng tám mươi phần trăm, nhưng như thế Chiến “méo” cũng là người chân thành với mình lắm rồi.

- Ông chủ sao ở trong cái lều nóng bức thế này? – Tay lái xe chờ hạ hàng, chui vào lều của Tương. – Lẽ ra giờ này ông chủ phải ngồi nhâm nhi cà phê, xua tay sai bảo đàn em làm, không thì cũng phải nằm khách sạn có em đầm bóp mới phải, ai lại trần trụi trực, áo vắt vai như cánh xé chúng em thế.

Hắn còn xuống xã bóp vào cạnh sườn Tương đếm xem có bao nhiêu rё xương nhô lên. Tương oằn người vì buồn nhưng nét mặt lại nghiêm trang ra vẻ bề trên không có lỗi đùa như thế.

- Đây không phải chỗ của mày, đi ra ngoài! Loại bóc ngắn cắn dài như chúng mày rồi lấy cút đồ vào mồm.

Tay lái xe bị đập vào mặt, lẳng lẳng chui ra khỏi lều. Không thể ai cũng cọt nhả được, chúng nhòn mặt rồi khó sai. Như Đoàn “khê” đồ đùa nào hỡn. Còn chuyện mơ tới nhà cao cửa đẹp thì xong tàu này sẽ tính, chẳng để thằng nào coi thường. Tương khoác chiếc áo bảo hộ của công nhân bốc xếp còn giữ lại, đi ra kiểm tra chất lượng sắt. Tự dưng thằng lái xe vào cọt nhả, nghi lắm, có lẽ chất lượng hàng chẳng ra gì nên định che mắt chẳng? Đi ra gần đến chỗ hạ xe sắt Tương dừng lại, hình như chúng nó đang nói về mình.

- Ông chủ này chắc phải chặt lắm nhỉ? – Tay lái xe hỏi.

- Nay, càng có của càng keo, cứ như bọn họ chúng mình làm được bao nhiêu ăn uống, đãi

bạn hết bấy nhiêu, trong túi lúc nào cũng nhẵn như chùi. Mà đời sao không tụ vạ cho vui, cứ đóng cửa đếm tiền rồi chết cũng chẳng mang theo được. Nhìn đồng sắt thì biết, cả họ nhà ông đã chắc bằng chưa.

- Các cụ cho rằng có tài thường hay có tật, ông Tương người đã quất, mắt lại cứ hấp háy nháy. Nói thật, không có tiền con gái có ế đặc cũng chẳng đưa nào thêm lấy.

Chẳng biết chúng nó khen hay nói xấu mình, nhưng Tương thấy đúng quá. Thằng Đoan giọng thì khàn, thằng Chiến mồm thì méo, thế mà chúng nó kiếm tiền của thiên hạ dễ như cho tay vào túi lấy ra. Nghĩ đến đây vùng cơ mặt bên phải của Tương co giật liên tục. Thôi mặc chúng nó, xe sắt này có mua đắt một tí cũng chẳng sao, cái thằng lái xe này nà lắm, vào đây thế nào nó cũng ôm vai bá cổ xin xỏ khó chịu. Lượn ra ngoài cảng xem sao, tiện thể lên tàu Bạch Đằng thăm thằng Chung xã bên xem chuyến đi Nhật của nó có kiếm được gì. Mà sao Chiến “méo” hứa thuê tàu, đến ngày này chưa thấy đã động gì là thế nào. Cả Đoan “khê” nữa, đi thăm bà con trong Nam gì vẫn chưa thấy ra.

Tương lục hòm lấy ra chiếc áo sơ mi trắng duy nhất, chỉ khi nào muốn trưng diện mới mặc. Đeo thêm chiếc kính đen cho hợp mốt. Ra ngoài ấy phải thế, không thì họ coi thường cho, vị thế bây giờ đâu phải là anh còng lưng ngày xưa, khối đũa nhìn mình thần phục là gì. Nếu bây giờ có chút quyền hành nữa mình sẽ xoay vắn cả thành phố này trở nên giàu có, phồn thịnh. Tương chấp hai tay ra sau, chậm rãi bước lên từng bậc cầu thang tàu Bạch Đằng, dáng vẻ suy tư việc trọng đại. Chú Tương! Tương nghe rõ tiếng thằng Hoà gọi, nó còn đứng thẳng lưng giơ cao tay vẫy để Tương nhìn cho rõ. Mặc kệ nó, ai hơi đâu mà thừa lại, có muốn làm thân thì chạy lại đây. Tương quay lưng lại phía thằng Hoà, vẫy tay gọi người thuỷ thủ trực lại hỏi tìm Chung. Theo sự chỉ dẫn, Tương tìm được phòng Chung không khó khăn gì. Cửa phòng đóng kín. Tương gõ cửa, một lúc sau mới có người mở. Căn phòng không còn không khí để thở bởi đặc sệt màu xám nhờ khói thuốc lá, không còn một chỗ trống để Tương đặt bàn chân vào. Đám đánh bạc chỉ độc chiếc quần đùi mỏng dính trên người, ngồi chông chênh trên đồng hàng hoá khuân từ Nhật về xếp chặt kín gian phòng, quay ra nhìn Tương khó chịu. Không nhìn thấy Chung trong đám bạc, có hỏi sẽ chẳng ai trả lời, đến không đúng lúc rồi, Tương quay ra. Nhưng nhìn đồng hàng ngồn ngộn thật sượng mắt nên Tương chân chừ chưa muốn đi. Cũng chính vì lý do ấy nên Chung mới nhìn ra bạn mình. Đúng là có duyên nên trời xui khiến. Sau này Tương hay nghĩ về những điều ngẫu nhiên như trò chơi của định mệnh vậy.

- Tương hả?

Chung như mọc lên từ đồng hàng, trôi ra từ trong màn khói thuốc đứng trước mặt Tương.

- Ra câu lạc bộ, trong này chật lắm, để chỗ cho chúng nó chơi.

- Mày không chơi à, sao tao không nhìn thấy ngồi đấy?

- Thằng thuỷ thủ nào mà không cờ bạc, lại còn gái gú nữa, tránh sao được. Chúng nó cứ nằm chềnh ềnh phơi bụng trên giường của mình thì thằng đàn ông xa nhà biền biệt hàng năm trời sao chịu nổi, tiền lại kiếm được. Dạo này làm ăn gì mà trông có vẻ oách thế, như xã hội đen.

- Thuỷ thủ vớt-cô chúng mày bây giờ ai dám so bì. Ra đường nhìn thấy anh quần bò, áo hoa, phóng xe tám hai đèn vuông biết ngay là dân vớt-cô. Hàng gì mà nhiều thế, chỗ đấy của riêng mày đấy à, mua hết bao nhiêu vé?

- Đúng là dân vớt-cô không ai so bì được về kinh tế, thế nhưng chỉ hãnh diện ở nhà thôi,

đi sang nước ngoài nhục như con chó, vợ từ cái chổi cùn rế rách đem về làm của quý.

Chung vừa nói vừa đá chân vào chiếc ghế da thùng lồ chồ, lòi cả mót ra ngoài.

- Đây này, bộ ghế da này có đáng vứt bãi rác không, chúng tao moi từ trong đồng rác thải hôi thối về đây, ngửi xem có đúng còn mùi cứt không, thế mà tranh nhau mua, chưa được giá tao chưa bán, bằng năm bộ mới tinh của mình làm, mà chất lượng cũng thế thôi. Mà xem thế này mà dân sành điệu bảo da mềm và êm hơn. Chúng tao giàu lên được chính là nhờ cái thị hiếu thích sành điệu của dân mình. Thủy thủ mình sang đây mắt trước mắt sau là lên vào bãi rác, có hôm bị đuổi chạy thực mạng.

- Sao không tìm một thằng kiêu nào bên ấy gom hợp pháp đem ra cảng bán lại cho tụi mày.

- Được thế đã tốt, cũng có mối làm rồi đấy, chúng tao chưa tìm được.

- Làm gì thì làm cứ nhiều tiền là được, bọn tây cũng khỏi đưa phải bưng bê rửa dĩa cho thiên hạ chứ mày tưởng đứa nào cũng là ông chủ à.

Tương vừa nói vừa quay ra cửa kính tàu tránh lẩn khói thuốc lá Chung nhả ra. Những mã hàng đựng đưa trôi qua ô cửa sổ trước mắt Tương như đánh võng. Những tấm lưng trần vạm cong lên như đang cố sức vắt kiệt mồ hôi trong cơ thể. Mặt ai cũng đỏ phừng phừng vì nắng nóng. Làm gì mà khiếp thế, ngày xưa Tương có ca nào lại vất vả thế, khi nào mệt là tự động ngã lưng giải lao. Bỗng dưới cầu tàu chạy nháo nhác, Tương dán mắt vào cửa sổ nhìn cho rõ sự việc.

- Đánh nhau đấy mà, ngày nào chả thế, bên cảng như quân trận. – Chung dừng dừng nói như chuyện chẳng có gì đáng bận tâm.

Nhưng Tương thì không dừng dừng bởi hình như thoáng nhìn thấy Đoàn “khê” trong đám người đánh nhau. Tương chạy ra ngoài quên hẳn chuyện muốn hỏi Chung về việc thuê tàu. Đứng trên tàu nhìn xuống, Tương chẳng biết ai đánh nhau với ai, tất cả chạy nháo nhào, đuổi nhau lượn lách qua các xe chờ lấy hàng chen nhau chật kín cầu tàu. Tương vậy Huy đang đứng bần thần nhìn xuống đám đánh nhau. Hẳn cậu ta phải buồn lắm, bên khoé mắt mừng mừng như muốn khóc.

- Chuyện gì thế Huy?

- Buồn lắm! Chủ hàng gạo muốn lấy nhanh, thuê đầu gấu vào tranh cướp làm trước, công nhân mình chẳng biết làm cho xe nào, hạ mã hàng lên xe nào cũng bị chửi bới thậm tệ, gặp phải thằng yêng hùng bị vác dao đuổi chém.

- Bảo vệ đâu?

- Đứng mãi đằng kia nhìn lại kia kia. Có chủ hàng thuê hẳn công an hình sự đi tranh hàng cũng bị chúng nó đe. Chúng nó mở hồ điện không cho cần trục làm ngay trước mặt lãnh đạo, mình lại phải gọi nó vào văn phòng đàm phán, nhưng rồi thế nào cũng phải làm cho nó trước mới yên. Anh cùng làm ăn với anh Đoàn, nói hộ chúng em một câu, cứ xếp hàng thứ tự, trong ca chúng em sẽ làm hết, lại được nhiều xe hơn.

- Đoàn á! Đoàn “khê” hả, có phải vừa rồi nó cũng ở đây?

- Vâng! Thì Đoàn nhà mình ngày xưa đấy. Thế anh bây giờ làm gì, tưởng vẫn theo anh ấy?

- Tao làm sao phải theo nó. Sao không làm nữa à?

- Chờ các sếp dàn xếp với nhau xong đã. Ca nào cũng phải có trực trặc một lúc rồi mới yên.

- Ít ngày nữa tao xuất một tàu sắt vụn, rồi chúng mày chẳng phải lo thằng nào đe.

- Xuất sắt vụn! Còn mấy đồng như đồng núi để gỉ mục ở giữa cang kia kia, có xuất được đâu, nghe nói chủ hàng phải bỏ trốn. Thế sắt của anh xuất đi nước nào? – Huy ngạc nhiên hỏi.
- Thế là thế nào!? – Tương càng ngạc nhiên hơn. – Tao có cô-ta xuất hàng cơ mà.
- Anh chẳng hiểu tí gì về làm kinh tế, có phải cứ có cô-ta là người ta phải lo xuất hàng cho anh. Cái cô-ta chỉ là giấy phép được xuất khẩu hàng, còn anh phải có người mua, người vận chuyển cho nữa chứ. Mà trình độ như anh thì cái cô-ta đã chắc là thật à.

Thế là cuộc đời mình khôn nạn rồi. Rót cuộc tại mình vẫn chỉ là thằng nhà quê dễ bắt nạt. Tiền vốn của mình mất thì thôi, của thiên lại trả địa, thế nhưng còn tiền vay ngân hàng thì tính sao, thằng Chiến đã âm mưu thế thì nó đủ khôn để không dính dáng gì đến Tương trong vụ này. Và Tương cũng chẳng phải đợi lâu chờ người của ngân hàng đến đòi trả lãi suất. Ông Chiến đứng ra vay chứ có phải tôi đâu! Tương cố cãi để hòng trì hoãn. Nhân viên ngân hàng đưa tất cả giấy tờ vay tiền ra thì chỉ có tên và chữ ký của Tương. Cú lừa hoàn hảo quá, nó bảo mình ký vào để ngân hàng bảo lãnh thì người ta mới cấp cô-ta, thế mà mình cũng đặt bút vào ký. Đúng là trình độ của mình chưa thoát khỏi lũy tre làng. Còn thằng Đoan “khê” nữa, liệu nó có nghĩ đến tình nghĩa, đến lòng trung thành của mình với nó? Câu nói bất độc bất anh hùng sao mà chí lý thế!

3.

Mưa cả tuần rồi mà bầu trời vẫn còn bung bung nước, chả biết đến khi nào sẽ tạnh đây. Tương ngồi co ro trong góc giường để tránh những dòng nước chảy tong tong từ trên mái lều xuống. Cả tuần nay, Tương chưa bước ra khỏi căn lều đang xả xuống vì mưa. Đến bữa có người của hàng cơm mang vào. Cơm nào có ra cơm, mấy cọng rau vắt ngang bát đã là sang rồi. Muốn đi vệ sinh thì cứ trong lều tương ra. Tương muốn mưa nữa, mưa đến khi nào đề sập căn lều này xuống, đề chết luôn một thằng ngu đàn, thằng nhà quê vẫn còn thật thà quá này cho hết tội với đời. Ngày còn bé, sao những cơn mưa hiền lành thế, bất chợt đến rồi đi, như chiếc quạt thổi hơi nóng để trả lại cho bầu trời màu xanh ngấn ngát. Những cơn mưa ào đến gọi lũ trẻ chạy rong trên cánh đồng, bụi nước toả lên dưới mỗi bước chân. Trước khi ra tắm mưa, bao giờ Tương cũng uống một ngụm nước mưa ngọt lịm để tránh bị cảm lạnh như lời mẹ dặn. Bây giờ mưa gì mà khủng khiếp thế, rền rĩ vỗ trên đồng sắt vụn như người khóc than. Mưa rửa trôi hết bụi bặm, miếng sắt sáng bóng thật ngon lành. Toàn hàng qua tay Tương chọn, ai cũng khen, cũng cho rằng sẽ được giá cao. Thế mà mất tất. Cũng như rồi sau đợt mưa này, chả mấy chốc miếng sắt sẽ nhanh chóng gỉ mục như đất ngay. Mưa bây giờ tệ hại hơn ngày xưa, chẳng ai dám hứng nước mưa để uống nữa. Nước mưa bây giờ lắm độc tố do con người thải ra, uống vào thấy chất, lợm mồm lắm. Tương lia đầu lưỡi quanh môi kiểm tra xem những suy đoán của mình có đúng. Vị nước mưa thế thật, nhưng có khi là do mái lều quá bẩn nhỏ xuống, mà cũng có khi mặt Tương cũng chẳng sạch sẽ gì.

Ông trời cho mưa tạnh đi để nhân gian hoạt động trở lại, để cơ sở sản xuất thép nào đấy, hay là một ai đấy có nhu cầu mua thép phế liệu tìm đến, để Tương gỡ gạc lại chút ít còn trả vốn ngân hàng, trả tiền thuê bãi. Rồi Tương sẽ về quê. Bãi sắt vắng như nhà mồ, đến bọn trẻ trước đây luôn rình sơ hở lấy trộm sắt bây giờ cũng chẳng thèm bén mảng tới. Sắt vụn bây giờ chỉ là sắt vụn chứ đâu còn là vàng, là đô-la nữa. Thời cuộc xoay vần nhanh chóng thế. Ở đây làm gì còn ai muốn quan hệ với Tương, làm gì còn chỗ nào bầu vú để mà sinh sống, để mà kiếm tiền. Chiếc xe tám hai, niềm tự hào của cả làng cũng đã phải ra đi rồi. Đi tìm Đoan

“khê”, đi tìm Chiến “méo” để đòi vàng, đòi đô-la ư? Chuyện hảo huyền, cơ thẳng mình đâu có nổi đến một phần trăm.

Mưa mãi rồi cũng phải đến lúc tạnh. Không còn mưa đến cả ngày rồi mà bầu trời vẫn xám xịt màu tro. Tương như con chuột sợ nước vẫn chưa dám bước ra khỏi cái tổ của mình. Không có tiền thì ra ngoài làm gì, làm gì có niềm vui thú nào đến với kẻ không tiền. Mưa tạnh rồi cũng lại khốn đây! Thằng kia có phải nhân viên ngân hàng đến đòi nợ? Mặt mũi hăn ta lần này sao dữ tợn thế, cứ như đến để trả thù. Phải trốn thôi. Nhưng trốn đi đâu bây giờ.

- Hôm nay hạn cuối cùng rồi, ông có thanh toán không!
- Khát anh thêm ít ngày, mấy hôm nữa xem có người đến mua.
- Việc của nhà nước ông cứ làm như khát lần mấy thằng cầm đồ, nếu ông không trả được sẽ bị đưa ra toà chứ bõn à.
- Hay tôi gán nợ đồng sắt, được không?
- Ông lên giám đốc mà mặc cả, không phải việc của tôi, không xong chiều tôi quay lại bắt ông lên công an, đừng trách. Tôi là người làm thủ tục cho ông vay bây giờ rách việc thế này đây.

Đến nước này thân còn không giữ được thì tiếc gì đồng sắt vô giá trị. Phải bỏ của chạy lấy người thôi. Đi đâu bây giờ, đi đâu để công an không tìm ra? Đồ đạc chẳng còn gì, lấy gì mà bán kiếm chút tiền tàu xe để đi cho thật xa. Đi ra tới tận đầu cầu Quay, Tương mới dám nhìn lại bãi sắt lần cuối. Bãi sắt đang thâm đỏ dưới nắng, chẳng khác gì một đồng rác khổng lồ. Căn lều hình như đã đổ sập xuống rồi, không còn nhìn ra hình dạng gì cả. Thế mà bao ngày nằm trong căn lều ấy, Tương vẫn mơ tới một toà nhà nguy nga, có bể bơi ở trên sân thượng, có suối chảy ở vườn sau, có kẻ phục dịch như ngày xưa bố Tương đã được thế. Đi đâu Tương cũng chẳng biết nữa, đôi chân bước về đâu thì mặc nó, mình sẽ đi theo vô điều kiện.

Chả biết ông trời có xui khiến hay không mà đôi chân lại đưa Tương tới trước quán nước của vợ chồng Phiện “gù”. Đang giữa trưa, khu tập thể vắng tanh. Quán không có ai, Tương ngồi ghé vào góc chiếc ghé bằng.

- Chú Tương phải không! – Mong từ dưới bếp đi lên, ngạc nhiên khi nhìn thấy Tương. – Gớm, dạo này làm ăn thế nào mà trông gầy đen khiếp thế, chẳng bằng những lúc vất vả ngày xưa.

- Anh có nhà không chị?
- Có nhà đây, xem ông chủ khác thế nào mà bà vợ tôi dám chê. Tưởng chú quên chốn nghèo khó này rồi. – Phiện từ trên gác xếp đi xuống, rót chén nước mời Tương. – Uống nước đi, sao trông hớt hải thế, có chuyện gì không hay à?

- Em phải trốn nợ.
- Chết thật! Sao thế! Làm ăn thế nào mà phải mắc nợ? – Mong suýt xoa hỏi.
- Trốn nợ mà ngồi phơi mặt ra thế à! Có phải mắc nợ với thằng Đoan không? Vào trong nhà xem có chuyện gì nào. Ăn uống gì chưa, bảo chị nấu cho bát mì ăn tạm.

Phiện kéo Tương vào gian trong, giục vợ nấu mì cho Tương. Tương ngồi xuống góc giường, gục mặt xuống gối, những giọt nước mắt trào ra. Cử chỉ vồn vã của vợ chồng Phiện khiến Tương cảm động, cảm thấy mình như người đi xa về chứ không phải là kẻ trốn nợ. Vừa ăn bát mì Mong bùng lên, Tương vừa kể lại quãng đường làm ăn của mình.

- Từ ngày mới vào xí nghiệp tôi đã nói với chú rồi, mình dân quê quen chất phác, sánh

sao được với những thằng như thằng Đoan. Chú xem tôi đây này, chỉ chần chần đồng lương, nhưng so với nông thôn có hơn không, cũng sắm sửa đầy đủ cả, chẳng thiếu thứ gì cho một gia đình đầm ấm.

- Vâng, cũng biết thế, nhưng chẳng lẽ cuộc sống lại không biết vươn cao lên hơn nữa sao. Có phải em làm ăn bất chính đâu.

- Đúng thế, chỉ vì chú chưa có trình độ, lại chưa thấu hết lẽ đời, cũng chính vì vậy anh thương chú, anh sẽ lo an toàn cho chú qua được lúc khó khăn này. Nếu chú là người làm ăn bậy bạ, anh chưa chấp thì anh cũng sẽ trở thành người có tội, lúc ấy chú thông cảm, ai chẳng lo cho cuộc sống của riêng mình. Anh nói thế chú lại cho là anh không có tình cảm. Anh biết chú sẽ nghĩ thế.

Có người thương lúc này là phúc đức lắm rồi, còn nghĩ ngợi gì nữa. Có lẽ số phận đã đưa đẩy Tương đến đây, thử hỏi lúc này ai còn muốn cu rư mang nào, ngay cả nghĩ tới chuyện về quê Tương cũng không dám. Một phần sợ người ta sẽ về quê tróc nã Tương trả tiền, còn phần khác mẹ vợ sẽ chẳng để yên cho đâu, gì chứ chia tay nhau là chắc. Nằm co trên căn gác xép, người Tương nghĩ tới nhiều nhất là vợ. Trước ngày lấy cô ấy, Tương là một thanh niên chỉ muốn kiếm sống quanh quẩn trên mảnh ruộng quê nhà, chẳng muốn quan hệ với ai, khác hẳn với người em, thế mà bây giờ, nghĩ tới lúc không còn những đồng tiền nhét cộm túi Tương thấy cổ họng mình bị cào xé như người khát nước. Những lời day nhien, chì chiết của vợ về con người bất tài khiến Tương tự ái, tự nhận ra những điều cần phải có để duy trì cuộc sống của bản thân và của gia đình. Những điều đó Tương cho là hoàn toàn đúng, cuộc sống không có nhiều tiền, ra đường không thể ngóc đầu lên nhìn thẳng vào người khác được. Những ngày sống chui lủi trong nhà Phien, Tương cũng dễ nhận ra điều đó. Tương gia đình Phien mà không cần tiền để duy trì hạnh phúc sao. Hàng tối bà Mong cũng ngồi xoạc cẳng vuốt ve từng đồng tiền bán được trong ngày, mỗi khi có đồng tiền Phien mang về thì hôm đấy không khí trong nhà sẽ vui hơn, như thế có phải đồng tiền đang cầm nhịp cho cuộc sống này không.

- Không có tiền chán nhỉ?

Tương buột miệng nói ra điều bức bối trong lòng với Phien.

- Chán đến mức nào? Ai cũng mong muốn mình có được nhiều tiền, thế nhưng kiếm được đồng tiền là khó lắm, nhưng để đồng tiền ấy mang lại niềm vui cho mình cũng là một việc không dễ gì.

- Anh sống an phận lắm.

- Đúng thế, tôi biết khả năng của tôi chỉ có thế. Lưng tôi cong gập xuống chẳng qua tôi muốn làm hết cái khả năng tôi có để kiếm đồng tiền. Và tôi cũng biết đôi vai tôi chẳng gánh được gánh tiền nặng, thôi thì còn nhiều điều vui nữa trong cuộc đời mình cố tìm lấy để tận hưởng.

- Còn niềm vui gì nữa?

- Cái đó tôi không trả lời được và chú cũng sẽ tự thấy. Thôi ngủ đi ngày mai còn đi. Tôi hỏi thăm kỹ rồi, ngân hàng bắt nợ đóng sắt ấy, sẽ không truy tố đâu. Cái chuyện trốn nợ bây giờ như cơm bữa, mà pháp luật cũng chưa có điều khoản nào rõ ràng về tội danh này cho nên dễ cho qua. Chú cứ về quê rồi sẽ thấy được niềm vui của mình. Mai lấy xe đạp của tôi mà về, sắp xếp công việc xong mang trả tôi cũng được.

Mấy năm trước đạp xe sáu chục cây số giữa trưa nắng là chuyện bình thường, nhưng bây

giờ với Tương là cực hình. Có lẽ sức khỏe có vấn đề chứ chẳng phải Tương đã có thói quen được nhàn hạ như Phiện “gù” nói mịa khi Tương chần chừ dắt xe ra. Cái làng nhỏ bé của Tương chẳng biết đến khi nào thì khá nên được bởi từ đường quốc lộ vào tới nơi xa lắc xa lơ mà phương tiện đi lại chỉ bằng xe đạp hoặc xe máy, chẳng ai muốn vào mà đi ra cũng ngại, thế thì thông thương sao được. Việc đi thoát ly như Tương ai cũng muốn, để đổi đời, để được tiếp cận với cuộc sống giàu sang. Vợ Tương đã phải cậy nhờ vài nơi mới xin được việc, thế mà bây giờ trắng tay trở về. Chẳng biết cô ấy có thông cảm, có hiểu cho cái lẽ đời éo le mà Tương gặp phải, để giữ cho gia đình yên ấm. Tương lại trở về với đồng đất, lại vực mặt xuống rãnh cày nhặt nhanh từng hạt thóc để sinh sống, rồi sẽ chẳng còn có giấc mơ làm ông chủ có cái tật cho người đời thần phục.

Sau những ngày mưa dai dẳng nắng bao giờ cũng như vả vào mặt người ta rát rát. Nắng từ trên trời đổ vãi xuống. Nóng từ mặt đường bốc lên hầm hập. Còn Tương, một sinh linh khổ ải, nhàu nhĩ như nắm giấy lộn bị gió thổi lăn lóc trên đường. Tương không dám đi sớm, sợ về làng dân tình nhìn thấy mình phải lóc cóc đạp chiếc xe đạp cũ rích thì mặt thể diện, rồi người ta sẽ khinh cho. Tương gò rạp lưng xuống ghi đông, rướn người cố đạp dần lên cho nhanh qua đoạn đường không một bóng cây che nắng. Nhưng sao chiếc xe cứ chậm chạp như con sên vừa ẹo ọt bò vừa nhả dớt trên đường. Tương hít sâu, dồn sức vào hai chân guồng thật nhanh. Bỗng dừng hai khớp gối kêu lục cục, buốt nhoay nhoáy như bị hàng trăm mũi kim đâm vào xương tủy. Con đau bắt đầu dồn từ đầu gối dồn lên vùng xương chậu như bẻ chân Tương ra làm đôi. Con đau làm xây xẩm mặt mày, Tương buông xe ngã vật xuống rệ đường.

Đường xá hôm nay sao không có ai qua lại, Tương ôm gối ngóng về hai bên đường tìm người cầu cứu. Chờ mãi cũng chỉ có những chiếc xe ô tô vội vã chạy qua. Nhưng rồi cơn đau cũng dịu dần. Tương đứng dậy vận người cho đỡ mỏi rồi dựng xe lên tập tễnh ngồi lên yên tiếp tục cuộc hành trình. Vận rủi đã đến thì cứ đến dồn dập, ép Tương đến cùng cực thế này sao. Cuộc đời thằng Doan cũng có lúc mệt vận, thế nhưng nó còn chỗ bầu víu, còn có người ra tay giúp. Tương hết đường rồi, cuộc đời lại trở về con số không. Thực sự là như thế đấy chứ chẳng phải chán quá mà nghĩ quàng nghĩ xiên ra như vậy.

Cố về tới Đồng Trung, chỉ còn gần hai chục cây số là về đến nhà, Tương không thể gắng được nữa. Sức lực đã cạn kiệt, Tương buông xe nằm vật xuống rệ đường, cơ thể bỗng bênh chao lượn như nằm đu võng. Tương thiếp đi. Trời bắt đầu nhá nhem tối. Tương dần tỉnh lại khi thấy mình đang bị lắc mạnh. Điều đầu tiên Tương mù mờ nhận ra đó là hơi rơm nồng nồng, những cọng rơm chọc vào mặt ram ráp. Tiếng bánh xe gỗ lăn trên đường lọc cọc như người gõ nhịp, tiếng thở phì phì của con trâu kéo. Tương nhận ra mình đang đi trên chiếc xe trâu, bóng người chủ xe ngồi lạng lẽ như bóng đêm phía trên. Tương nằm im, đầu óc trống rỗng chẳng còn những vướng bận cuộc đời vương vào. Tương thở dài, trở người cho đỡ mỏi.

- Chú dậy rồi đây à? Góm ngủ gì mà ghê thế, tôi lay mãi không tỉnh, lúc đầu tưởng chú làm sao. – Người đánh xe trâu hỏi mà không quay lại.

- Đi đâu thế anh? – Tương ngơ ngác nhìn quanh.

- Chú về đâu? – Người đánh xe hỏi lại vẫn trong tư thế nhìn về phía trước. - Vào nhà tôi nghỉ sáng mai hãy đi, xem chừng chú còn mệt lắm.

Chiếc xe đạp đâu nhỉ!? Tương giật mình nghĩ tới chiếc xe. Tương ngồi bật dậy nhìn quanh lòng xe chật hẹp, sục tay xuống đông rơm. Không thấy xe của mình đâu.

- Anh ơi, xe đạp của em đâu? – Tương hoảng hốt hỏi.

- Tôi có thấy chiếc xe nào đâu, chú nằm người không.

Mặt vận đến thế là cùng. Chẳng lẽ có người tốt như Phiện nữa sao, anh ta đang giúp mình trong lúc khốn khó này đây!? Tương nghi ngờ người đánh xe trâu. Không thể thì sao anh ta không dám nhìn lại. Biết làm sao bây giờ, mình đang ở thế yếu. Cứ theo anh ta về nhà đã rồi tính sau, biết đâu chẳng lần ra manh mối về chiếc xe. Mất thật thì biết lấy gì mà đền Phiện “gù”, chẳng lẽ lại tráo trở như thằng Doan.

Chán chường và nghi ngờ khiến Tương như người mất hồn, ngồi tựa cột nhà, gục đầu xuống gối khiến mọi người cho rằng Tương còn mệt lắm. Chủ nhà là người đánh xe trâu trạc năm mươi tuổi, hiền lành, giục con dọn cơm. Suốt bữa anh ta chỉ hỏi Tương vài câu chiếu lệ. Cơm nước xong, chưa kịp nói với nhau câu chuyện anh ta đã dọn giường giục Tương đi nghỉ cho đỡ mệt, ngày mai còn phải đi hơn ba chục cây số mới về đến nhà.

Chỉ mình Tương nằm trong gian buồng linh kinh đồ đạc chẳng nhận ra thứ gì, nhưng chắc hẳn toàn những thứ cũ rích chẳng đáng giá là bao bởi mùi ẩm mốc bốc lên từ chúng. Tương ghé mắt qua khe hở nhìn ra gian ngoài, mọi người đã đi ngủ nhưng ngọn đèn điện sáu oát vẫn để sáng như chờ ai đó về muộn. Tương đảo mắt xung quanh gian nhà. Chỉ có chiếc xe đạp dựng góc nhà là đáng đồng tiền, đáng để Tương phải chú ý. Có tiếng người mở cửa đi vào. Tương nín thở theo dõi. Ông chủ vào nhà cởi phanh áo, thả người xuống ghế thở dài mệt mỏi, tay quạt chiếc quạt nan chậm rãi vẽ dần đo. Ngồi nghỉ một lát, ông chủ nhà đứng dậy khép hờ cánh cửa rồi vào phòng bên tắt đèn đi ngủ. Có người lạ trong nhà mà cửa không khoá cẩn thận, ông chủ nhà này chủ quan quá. Tương nhìn chiếc xe đạp. Cơ hội để mình đòi lại của đây. Chắc hẳn ông ta cũng chẳng ra gì, mình lấy chiếc xe đạp kia cũng chẳng có gì ân hận, cũng như mình thôi, của thiên lại trả địa.

Người nóng ran, mồ hôi chảy đầm đìa lưng áo, Tương hết ghé mắt vào khe hở quan sát xem có ai ra vào, lại nằm yên trên giường lắng nghe từng tiếng động nhỏ để phân tích đâu là tiếng người ngủ say, đâu là tiếng người còn trăn trở trong đêm, khi thì căng mắt nhìn chiếc xe. Nước bọt dính nhơm nhớp trong miệng, nuốt vào tưng tức đau cổ họng. Chỉ có được chiếc xe kia mới khiến Tương hết khát. Bóng đêm đã đè nặng xuống trần gian, đêm đã khuya rồi, tiếng thở của mọi người bên kia đã đều đều chắc hẳn phải ngủ say lắm, Tương nhẹ nhàng bước ra đẩy cửa. Không có động tĩnh gì đáng ngờ, Tương quay vào cắp chiếc xe vào cạnh sườn nhấc hẳn ra sân mới đặt xuống đất đi.

Ra khỏi ngõ nhà người đánh xe trâu, Tương thở phào nhẹ nhõm, như một người vừa làm xong công việc nặng nhọc được nằm dài thư giãn. Có được chiếc xe quá dễ, chẳng khác gì những phi vụ “đánh dâm” ngày còn làm bốc vác ở cảng. Đường ra khỏi làng không xa, Tương thong thả đạp xe, không có gì để sợ mà phải vội vàng.

Bỗng chiếc xe bị va mạnh hất Tương xuống đường. Có lẽ không bị nặng nhưng người đau ê ẩm, Tương chống tay ngồi dậy mà chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra. Cạnh Tương có tiếng người rên rầm kêu đau.

- Ai đấy? – Tương hỏi.

- Đi thế hả! Sang mẹ nó bên đường người ta, không nhìn thấy à! Ở trong làng ra à, ai thế?

– Người kia gắt gỏng.

Nghe cách hỏi có lẽ người ở đây, Tương đứng dậy tính nước chuồn càng nhanh càng tốt.

- Đi đâu mà vội thế, xem ai nào.

Người kia vừa hỏi vừa soi đèn pin vào mặt Tương.

- Tương hả? Có phải Tương không?

- Ủ... Ai...ai đây!? – Tương đưa tay che mắt ngạc nhiên hỏi lại.

- Sứu đây, Sứu “rỗ” đây, không nhớ à? – Sứu quay đèn pin chiếu vào mặt mình để Tương nhìn rõ. - Đi đâu mà vào đây thế này. – Sứu mừng rỡ khi gặp Tương.

- Sứu thật đấy à!? Nghe nói là kiêu Nhật cơ mà, sao lại ở đây?

- Đây là quê ngoại tao, có người nhà ốm tao về thăm. Đi đâu thế, vào nhà bà tao nghỉ sáng mai về cùng. Có vẻ vội hả, thôi tao với mày về luôn nhà tao, xem dạo này mày làm ăn thế nào. Còn tao chán lắm, mang tiếng kiêu Nhật nhưng sống khổ hơn con chó.

Thế ra từ ngày sang bên Nhật Sứu chỉ đi làm thuê ở các bãi rác thải, bị đánh đập, bị sỉ nhục mà tiền kiếm được chỉ đủ ăn dè hà tiện mới mua được vé máy bay về nước tìm xem có việc gì dễ sống hơn thì ở lại.

- Tưởng mày ma lanh thế nào, người ta là kiêu tiền tiêu như nước, còn mày khác nào thằng mót cống.

- Thì tao cũng chỉ là thằng mót cống như bao thằng khác ở bên ấy, chứ chúng nó làm vương làm tướng gì.

- Thế bây giờ tao tìm mối cho mày làm ăn ở bên ấy được không?

- Được như thế khác nào mày là bố sinh ra tao lần nữa.

Thế là hai chiếc xe đạp lập tức quay về cảng thiết lập mối làm ăn. Sứu sẽ quay lại Nhật thu gom lại những đồ thải, bất kể loại chổi cùn rế rách nào, đã có bọn Chung tiện tàu chở hàng sang khuôn về hết.

4.

Ngửa cổ lên đã thấy mặt trời chói chang giữa đỉnh đầu, Ngọc giục anh em nghỉ và cũng là người đầu tiên cấp mũ quần áo vào nách leo lên cầu thang hầm tàu. Vừa nhô lên miệng hầm, một bàn tay thô bạo ấn đầu Ngọc xuống. Cánh tay đã rã rời vì làm từ sáng đến giữa trưa không một lần giải lao, không thể cưỡng lại sức nặng của bàn tay trên đầu đang đè xuống, Ngọc buột tay ngã tụt xuống dưới. Phúc tổ cho nhà thằng say, Huy là người đi dưới nên đỡ được không thì nát xương. Và nắp cửa hầm sập xuống.

- Con mẹ chúng mày, đã làm hết xe cho tao chưa mà đòi lên! Bao giờ có người ca sau xuống chúng mày mới được lên!

Tiếng những “đầu gấu” vào “chăn” xe trên miệng hầm quát vọng xuống. Hoảng hồn, Ngọc nằm vật xuống đồng hàng ôm mảng bụng bị trượt trên cầu thang đồ rệu, rỉ rỉ máu, người run như lên cơn sốt rét. Hai cánh tay Huy cũng bị xước xát vì cố ghì giữ để hai người khỏi rơi.

- Thằng Huy cũng ngồi bên trong ấy mà nghỉ, để chúng tao làm cho. Nhìn thằng Ngọc rơi như tàu lá khô, kinh hoàng, tưởng xong rồi, phúc lớn cho nhà mày, có thằng Huy đi sau.

- Không sao đâu, bị xước nhẹ thôi, em vẫn làm được.

Huy rải dây rồi cùng Phiện một kếng làm tiếp. Không ai nói với nhau câu nào, lặng lẽ kéo vạt áo lau vuốt những dòng mồ hôi chảy tràn trên mặt. Bây giờ chắc phải hơn mười hai giờ rồi, ca sau có xuống được cũng phải một giờ, xếp từ từ thôi ông Phiện ơi, chúng tôi mũi mồm tranh nhau thở rồi đây này, cả cái cảng lớn thế này để cho mấy thằng bụi điều hành. Nói thực, ông nào cũng phải đi từ nhà đến xí nghiệp, chẳng đại gì đứng ra dẹp để rồi mang vạ cả.

- Này, ông Ngọc, không làm nằm ăn vạ đây à! – Hoà trên miệng hầm quát xuống.
- Từ sáng đến giờ mày đã xếp được bao hàng nào mà đứng trên ấy quát, đừng tưởng tổ trưởng đã là to, xuống đây làm xem có học tiết ra không. – Cung ngửa cổ lên tức giận quát lại.
- Đừng thách thằng này nhá, tao bỏ tiền mua chức tổ trưởng tao có quyền sai chúng mày. Thân lừa ưa nặng, sáng làm tích cực cho hết xe thì có phải đỡ phiền không.

Láo đến thế là cùng, mới lên tổ trưởng thay thằng Ngọc có ít ngày mà người đáng tuổi bố nó cũng mày tao hết, nếu làm to nữa chẳng biết coi bọn mình thế nào. Ông biết phận của ông thế rồi thì im đi mà làm cho đỡ mất sức, nó có phải là con mình đâu mà sợ mất mặt. Này Huy ơi, sinh hoạt chi đoàn sao chúng mày không đưa vấn đề đạo đức này ra. Đây là xí nghiệp làm ăn kinh tế, chuyện ấy thuộc về cơ quan văn hoá.

Huy bậm môi dồn sức vào hai cánh tay cùng Phiện lên bao gạo xếp vào đống. Mệt rồi hả, đừng lên gân thế tốn sức, làm nặng nhưng cứ coi như không thì mới thấy đỡ mệt. Phiện nói gắt gỏng chỉ vì thấy thương Huy thôi. Huy không nói câu nào, âm thầm làm việc. Đạo này Huy ít nói, chẳng khác gì Phiện hồi chưa lấy vợ. Phận của những người như Huy là thế, lặng lẽ mà làm để kiếm tiền, chành choẹ, ganh ghét làm gì cho tốn sức. Mộng tưởng theo học lớp tại chức với Huy cũng tiêu tan khi mà lúc này cần tiền hơn lúc nào hết để chạy chữa bệnh cho mẹ.

“Đánh nhau rồi” – Tiếng la thất thanh ở trên cầu tàu vọng xuống. Tiếng chân người chạy rầm rập trên boong tàu. Những cái đầu của bọn “chăn xe” không còn ngó xuống hầm hàng hầm hè đe dọa. Sao thế? Lên thôi các ông ơi, chuồn mau thôi, chắc chúng nó đánh nhau rồi. Mọi người hồi hả leo lên khỏi hầm hàng. Ngọc cũng leo nhanh thoăn thoắt, chẳng thấy đau đớn gì.

Mọi người được giải thoát, nhanh chóng chuồn khỏi tàu. Huy và Hoà đứng lại xem cuộc hỗn chiến đang xảy ra trên cầu cảng. Phe trên càn nấp sau những chiếc xe ô tô chờ thời cơ sẽ lao ra. Phe dưới sông đứng mấp mé cầu cảng thủ thế. Những đứa dưới thuyền ghì mái chèo sẵn sàng trợ chiến. Hai bên khí giới lăm lăm trên tay, mắt sông đỏ sẵn sàng quyết chiến. Phe trên bờ là những tay kiếm tiền bằng việc “chăn xe”, phe dưới nước kiếm ăn bằng việc trộm cắp hàng trên bãi cảng, hai bên chẳng đụng chạm gì đến lợi ích của nhau, thế nhưng nhìn thấy nhau là sẵn sàng lao vào cắn xé như loài chó.

- Chẳng qua nhìn thấy kẻ khác kiếm được tiền thì tức nỏ con mắt đấy thôi, chúng mà đoàn kết được với nhau thì loạn cảng. – Huy ngán ngẩm nói.

- Ông toàn lo chuyện đâu đâu, việc đây có người giải quyết. Bây giờ người nào lo thân cho người ấy, việc tôi đề nghị ông tính sao để tôi còn lo chỗ khác. – Hoà hát hàm, giọng mặc cả với Huy

Huy im lặng, đắn đo, nếu giúp Hoà thì sẽ có khoản tiền lớn đủ để chi phí chữa bệnh cho mẹ, nhưng như thế thì mình là kẻ có tội với những con người lao động chất phác như anh Phiện, anh Cung, cả anh Ngọc và ngay cả với chính bản thân mình. Huy lại chặc lưỡi, mà cũng như thằng Hoà nói, mình lo sao được chuyện thiên hạ, người nào có thân người ấy lo, lúc này mình cần tiền, thôi thì đành vậy. Huy quay sang định nói lời quyết định thì Hoà chỉ tay ra giữa sông nói như reo:

- Này Huy! Có phải ông Tương trên cái thuyền ở giữa sông kia không?

Đúng là ông ta đấy. Nhưng sao mỗi lần thấy ông ấy thằng Hoà lại sốt sắng là thế nào. Mấy hôm có mưa lớn trên đầu nguồn, nước sông đỏ rộm như màu gạch nung quá lửa, chảy cuồn cuộn xoáy những mảng bèo tây nhào lên ngụp xuống, dòng sông chẳng khác gì một chảo nước

không lò đang sôi.

5.

Đúng là Tương đang ngồi trên chiếc thuyền mừng giữa sông, đã cố giấu mặt giữa hai đầu gối để không ai nhận ra, thế mà cũng không qua khỏi mắt thằng Hoà. Nhìn thấy thằng Hoà chỉ trở về phía mình, Tương biết có người đã nhận ra. Thu quân thôi, hôm nay không trả thù thằng Doan được, đành chờ dịp khác. Tương muốn trả thù lắm nhưng lại không muốn ra mặt. Không phải Tương sợ đàn em của mình không đủ bản lĩnh và sức mạnh, thế nhưng một nước đi dù nhỏ cũng phải tính toán trước sau, có lợi thì mới làm. Ở bên kia sông chỉ có đất hoang, chẳng lẽ lại kiếm ăn bằng cách vục mặt xuống đất, cùng với bọn đàn em là một lũ ô hợp chỉ biết đâm chém nhau là giỏi thì cậy nhờ gì, về lâu về dài sống thế sao được. Cho nên có làm mạnh tay với Doan sợ rằng sau này khó có thể có được cơ hội trở về bên này sông, nơi đất sống của những tay lăm lăm tiền của.

Tương là người đầu tiên cắm lều trên bãi đất bồi bỏ hoang bên kia sông, mở đầu cho một xóm lều sau này phát triển. Chưa khi nào Tương lại nghĩ rằng cuộc sống của mình lại tồi tệ đến mức này, chôn ở thì gọi là lều cũng đã là sang bởi không còn dùng được danh từ gì hơn, nơi ăn thì làm gì có mà nhắc tới. Làm gì có bếp để Tương nấu được bữa cơm cho vào miệng, đi sông gặp cái mừng nào chờ hàng bán rong thì tiện gì ăn nấy. Nhưng rốt cục thì không phải về quê là may lắm rồi. Tương vẫn tự cho mình là một con người kiên trì hiếm có. Hãy cứ chờ đây, chẳng bao lâu nữa Tương sẽ hãnh diện đi trên đầu những thằng như Doan “khê”, như Chiến “méo”.

Không phải niềm tin của Tương không có cơ sở. Trong cái đêm định mệnh ấy, trên đường quay lại cảng, tìm Tương như nghệt lại vì lo lắng. Không biết con tàu Bạch Đằng đã xong hàng rồi cảng chưa, không gặp được thằng Chung thì đúng là kiếp số này của Tương chẳng ra gì. Phải thừa nhận là ở đời này có duyên có số. Thủy thủ chưa chạy hết số hàng mang về, họ kiếm có hồng nắp hầm hàng không mở được, nên tàu chậm giờ chạy mấy ngày. Có vậy Tương cùng Sửu mới gặp được Chung. Trong ca bin tàu chật chội, những vỏ chai rượu ngày càng bọn thêm, nằm lẫn lóc khắp sàn, những giọng nói ngày càng méo đi, nhưng trong lòng của những người uống thì càng hiểu nhau hơn để có được kế hoạch tạo nên một vòng tròn khép kín cho việc khuân những thứ đồ thái ở bên Nhật về. Chung hứa mỗi chuyến sẽ để cho Tương một số hàng với giá gốc giúp Tương có chút vốn làm ăn. Trong suốt bữa rượu Tương không được vui, ngồi lì trong góc phòng, nét mặt cau có, bức bối. Thân phận mình sao chẳng được sung sướng như mọi người. Ai cũng đều có mối làm ăn lớn, thuận đủ đường, rồi sẽ cùng nhau hái ra tiền. Còn Tương, dù Chung có ưu ái ban ơn cho một ít, thế nhưng ngày mai Tương sẽ ở đâu đây, sẽ đi trên con đường làm ăn mới này như thế nào khi chỉ còn một thân một mình ở thành phố. Trăm việc còn nghĩ chưa ra thì vui nổi gì. Trước đây chưa khi nào Tương uống nổi quá một chén rượu, thế mà hôm nay rượu cứ ngọt như mật ong, cứ trôi tuột tuột qua họng, mà Tương vẫn tỉnh táo mới lạ.

- Đại phó, bắt được hai thằng cắt trộm dây neo tàu, xử lý thế nào đây. – Thủy thủ trực xông xộc đi vào báo cáo với viên thuyền phó còn trẻ măng, người gầy gò ngồi cạnh Tương. – Dem giao cho bảo vệ cảng rồi chúng nó lại được thả ngay, xử lý thế nào đây? – Người thủy thủ trực hỏi lại.

- Ờ thì... – Viên thuyền phó cũng lúng túng không biết nên làm thế nào. – Dẫn chúng nó

vào đây xem nào.

Nước trên người hai tên trộm vẫn còn chảy thõng thướt, mái tóc lưa thưa bết xuống khiến bộ mặt xương xẩu của chúng càng đáng lại lì lợm. Chúng đứng chạng háng, tay chống nạnh ngổ ngáo.

- Thăng Nghĩa, Thăng Long phải không? – Sứ ngồi bật dậy, chỉ tay vào hai tên trộm reo lên: – Sao, về từ hồi nào thế?

Hai tên trộm nhếch miệng cười kẻ cả, chậm rãi lê chân lại vỗ vai Sứ, tự nhiên như mình là chủ nhân ở đây.

- Tưởng mày đi nước thứ ba rồi cơ mà?

- Sang Nhật rồi, rồi rã về thăm quê ít ngày. – Sứ quay ra giới thiệu với mọi người: - Hai thằng này ở cùng một lều với tôi hồi còn trong trại Hồng Kông. Các ông nể mặt tôi tha cho chúng nó lần này.

Viên thuyền phó dẫn đo, nếu giao cho công an đến khi được tha chúng sẽ trả thù thì khôn nạn, chúng thích làm hảo hán mình làm một nghĩa cử cao thượng để lấy lòng.

- Lần này tôi tha, hai ông tướng nhớ đừng làm phiền chúng tôi nữa, lần sau là không xong đâu đấy nhớ, ngồi xuống uống rượu luôn.

- Chỗ quen biết với thằng Sứ thì ông anh cứ yên tâm ngủ kĩ, sẽ không có đũa nào dám bén mảng tới tàu của anh.

Ai cũng hả lòng hả dạ vì buổi hội ngộ. Rượu chảy tràn như nước sông mùa lũ, đồ ăn thừa thãi giầy xéo be bét dưới chân. Những thân mình mềm oặt, ngồi dựa vào nhau ngả nghiêng, quán xoăn như một lũ sâu trong kén. Còn Tương không say, nhưng bước chân cứ nhũn ra khi Thăng Nghĩa đưa Tương sang bên kia sông chỉ vào bãi đất hoang. Đất đấy, tha hồ mà ở, chẳng ai để ý tới mà sợ. Bãi đất chỉ có bùn lầy và cây dại, lạnh lẽo còn hơn một bãi tha ma. Sống thế này khác nào bị đi đày. Nhưng dù sao vẫn cần phải sống và thế là ngay ngày hôm sau căn lều của Tương được dựng lên. Chỉ cần vài thanh tre gác lên mấy cành sù cùng mảnh ni lông che làm mái là xong. Và cũng ngay ngày hôm sau, Tương đã được tôn làm đại ca, do những thành tích được Sứ “rõ” giới thiệu có phần tăng bốc với bọn Nghĩa, Long. Mà Tương cũng không phụ lòng những kẻ tôn vinh mình bằng những đề xuất làm ăn có tổ chức.

- Thời buổi này chúng mày cứ rình rập lấy trộm được ít hàng không để ai nhìn thấy lỗi thời rồi, cứ xông thẳng lên mà cướp, chẳng thằng nào dám làm gì đâu mà sợ, bọn bảo vệ chỉ dọa thôi, đó dám đánh chúng mày. Chiều nay, khi con tàu kia rời cầu, chúng mày cứ nhảy lên xúc phân đạm ở trên bãi, để rồi xem có được đầy thuyền không, làm sao phải kiếm ăn cò con.

Năm giờ chiều, mặt trời như một cục than hồng đang chìm xuống sau lớp bụi của ống khói nhà máy xi măng. Nước triều lên mấp mé cầu cảng. Chiếc tàu chở hàng khổng lồ lằm lũi rời bến. Cầu cảng trống trải lộ rõ đống phân đạm to như trái núi. Sáu chiếc thuyền mung như những mũi tên lao cắm vào cầu. Đàn em của Tương băng qua cầu cảng vào đống phân đạm xúc từng thúng đổ xuống mung. Những công nhân đi ngang qua đứng lại xem như xem người ta tập trận giả. Đến khi bảo vệ chạy ra thì mỗi mung cũng đã gần đầy. Bảo vệ nháo nhác tìm đồ ném cho chết quân ăn cướp. Đàn em của Tương bình tĩnh chèo thuyền bởi những chiếc thúng đã trở thành tấm lá chắn an toàn.

Hồng rồi! Chiếc ca nô tuần tra của công an đường sông đã phát hiện ra những chiếc thuyền mung chở hàng khả nghi. Tình huống này Tương chưa nghĩ tới để có biện pháp đối phó. Làm

sao đây, không khéo đi tù một gông. Cuộc đời mình chẳng lẽ lại rẻ mặt thế sao. Người công an điều khiển chiếc ca nô chắc đã có nhiều kinh nghiệm đối phó với những kẻ cướp sông nên mới dám phóng hết tốc độ lao thẳng vào cạnh sườn chiếc thuyền mừng gần nhất. Tay lái phải thật chuẩn xác, sao cho ca nô chỉ lướt sát vào cạnh thuyền, sẽ không gây ra tai nạn và người điều khiển thuyền sẽ lúng túng trước những con sóng lớn dồn dập ập tới. Có thể mới bắt được đối tượng. Còn không... Nhìn kia! Bọn đàn em của Tương là những người bản lĩnh và tay chèo tuyệt vời. Tương không cần phải lo cho bọn chúng nữa, ngồi khoanh tay trên đầu gối bình thản xem cảnh đuổi bắt trên sông như đang xem một bộ phim gay cấn nhưng nhàm chán.

Biết được ý đồ của công an, thằng Long quay mũi thuyền xoay ngang với hướng tiến của ca nô và chờ tới một khoảng cách thật chính xác ngửa người khoát thật nhanh mái chèo. Chiếc thuyền được lùi ra an toàn không thể va chạm vào ca nô. Chiếc ca nô lướt qua, ngay lập tức thằng Long lại xoay người về phía trước ghì mái chèo để thuyền đi ngang sóng. Chiếc thuyền chỉ dập dềnh theo con sóng chứ không bị xoay tròn. Chiếc ca nô lượn vòng trở lại tính chuyện áp sát. Nhưng bây giờ thì muộn rồi, vòng cua của ca nô thì rộng, còn của thuyền mừng thì hẹp, cho nên chỉ một khoảng cách ngắn nhưng không thể nào gần được nhau. Công an trên ca nô giương súng bắn chỉ thiên, hô dừng lại. Nhưng như thế chỉ khiến thằng Long cười ngạo mạn và có thời gian diu thuyền vào phần nước nông ca nô không thể vào được.

- Công an mà nhảy xuống bơi đuổi theo, chúng mày chỉ có lặn xuống với hà bá mới thoát.
- Tương cười hình hích khoái trí, thắc mắc với bọn đàn em.

- Chúng nó bơi sao độ được với bọn em. Chẳng thằng nào nhảy xuống mà phải sợ, ướt quần áo mà có khi uống nước no. Chỉ dám bắn dọa, đồ dám bắn thật. – Thằng Long vênh mặt hãnh diện và thách thức.

Tương không trực tiếp tham gia những vụ đánh hàng của cảng, nhưng khi chia phần bao giờ cũng được chia sòng phẳng. Bọn chúng nể Tương chẳng qua mong chờ cái mối hàng “cáy” với Chung cũng kiếm chác được đôi chút. Ông tiền làm bằng khúc tre nhặt ở dưới sông lên đã đầy chật. Ở đây không thể chôn chân giường hoặc giắt mái nhà được, mấy thằng đầu trâu mặt ngựa ấy mà nhìn thấy rồi sẽ chẳng nể đàn anh mà không trấn lấy. Và cái chuyện giết người vì mấy đồng bạc lẻ chúng cũng sẽ chẳng từ. Để tránh những hiểm họa có thể xảy ra, một mặt Tương vận động một số đũa ra làm nhà xung quanh, một mặt thỉnh thoảng Tương rẽ vào bưu điện giả vờ gửi tiền về nhà. Còn mình chịu sống kham khổ, cơm ăn thì chất chiu, áo mặc thì một manh. Cả xóm biết cả đấy. Bãi hoang bắt đầu có tên gọi là xóm liều bờ đê.

Chẳng lẽ cuộc sống của mình chỉ ngóng chờ một năm vài chuyến tàu của thằng Chung trở về để có được ít hàng mua rẻ và được chia phần số hàng đánh cắp của cảng để đổi lấy lo lắng đến ngày sẽ phải vào tù sao? Tiền đầy ống tre thật đầy nhưng sẽ không thể thoát ra khỏi nơi bãi hoang và đầm lầy này được.

- Bọn tôi có đủ vốn rồi, để bọn tôi thuê cả tàu được không, sẽ trả sòng phẳng đúng giá bọn ông vẫn bán. – Tương đề nghị với Chung.

- Bán cả cho bọn ông chúng tôi cũng rách việc lắm, chúng tôi còn lên bờ, ra khỏi cảng chúng đón đường chẳng để yên cho đâu.

- Thằng nào thế?

- Thằng Doan “khê”. Ông biết không?

- Nó à! – Tương đắn đo - Thế thì tôi bàn với ông cách này. Bọn tôi sẽ ra tận phao số

không đón. Được không? Tôi có quen thằng VTĐ trên tổng cục, nó sẽ cho tôi biết ngày giờ tàu về. Như vậy các ông sẽ còn tránh được cả hải quan.

- Ông tính chậm với thời cuộc rồi, chẳng thể qua mắt được hải quan đâu, vớt hàng xuống bể dầu chúng nó còn moi ra được nữa là đón ở phao số không. Ông thử ra ngoài đấy xem, có khác gì đi chợ không. Tôi cũng muốn làm ăn với bọn ông, chỗ quen biết tin tưởng vẫn hơn, bọn Đoàn “khê” mua rắn lắm.

- Chẳng lẽ không còn cách nào à?

- Thời buổi tranh giành nhau miếng ăn, ai nhanh hơn thì được miếng ngon, bọn ông cứ ra ngoài ấy cũng kiểm soát được chứ chẳng đến nỗi nào đâu.

Cả xóm gom tiền lại sắm được hai chiếc thuyền gắn máy, sáng khởi hành ra phao số không đón tàu, chiều tối quay về. Đành phải vất vả ngày nào cũng phải đi đi, về về, còn hơn chi cho cái thằng VTĐ khôn nạn, đòi giá mỗi thông tin một chiếc xe mi ni hoặc cái cắt-xét hai cửa bằng. Bọn bè cũng miễn mặc cả, giá làng rồi. Nghe cái giọng ẻo ẽo như đàn bà của nó sao tởm thế. Tởm hơn cả bãi nôn chuyến đi nào Tương cũng phải cho ra vài lần. Mỗi khi thuyền gỏi sóng, trong dạ dày như có cái pít- tông đẩy thức ăn ra ngoài, lồng ngực bị thúc nghẹt thở, Tương nằm khurọt trong lòng thuyền. Tương không sợ mình không đi thì bọn đàn em ăn chặn, chúng trung thành lắm, ăn cướp của người ngoài chứ chẳng dám so kè với Tương một đồng. Ra ngoài phao là cơ hội cho Tương biết thêm được mọi người làm ăn thế nào, học hỏi kinh nghiệm để còn xoay sở vươn lên nữa. Ra ngoài ấy cũng là để quản bọn đàn em, phải giữ chữ tín nếu muốn quan hệ về lâu về dài với những con người đang là thần tượng của những ai có khát vọng làm giàu. Để chúng tự do thì mắt trước mắt sau khua khoảng cả những sợi dây neo tàu chẳng đáng giá bữa ăn ngon.

Chuyến đi nào người cũng nhũn như tờ giấy bản gặp nước, nhưng vẫn phải cố, rồi sẽ quen thôi. Gặp ngày biển lặng còn đỡ, những hôm sóng lớn, Tương nằm há mồm để cho ruột gan có chỗ mà Chuỗi ra khỏi cơ thể như cái xác ướp khô. Bọn đàn em bái phục cái cơ thể quái quèo của Tương, sao nó dai nhách như sợi dây cao su, tưởng chừng hôm nay đã bị sóng quật cho nhừ tử không ngóc đầu dậy được, thế mà sáng sớm hôm sau ra thuyền đã thấy Tương ngồi chờ sẵn để lên đường.

- Tưởng sóng xé đại ca tơi tả ra rồi, thế mà vẫn còn hăng hái thế, cứ ở nhà để bọn em đi đón cho, hôm nay đã chắc gì có tàu về.

- Các chú coi thường sức bền của anh thế, cây ruộng từ bé, mấy năm bóc vác còn chưa vật ngã anh lần nào, nói vậy thôi muốn kiếm tiền mà không xông vào những chỗ nguy hiểm thì làm gì có mà giàu.

Có tàu về kia rồi, tàu lớn lắm, không phải tàu thằng Chung, lên đón trước đi không thì lại bầu vào bây giờ. Nghe tiếng bọn đàn em reo, Tương ngồi bật dậy dõi theo chiếc tàu đang tiến về hướng mình.

- Bé bằng chiếc lá tre thế kia sao biết đó là tàu của mình? – Tương quyết nước dãi bên mép hỏi.

- Ra biển anh chỉ có nằm khurọt sao có kinh nghiệm bằng bọn em. Tàu tây vào đến đoạn này phóng nhanh lắm, riêng tàu nội mình cứ từ từ mà vào, còn chờ xuống hàng “cáy” xong đã.

- Thế thì chèo nhanh lên! – Tương chồm lên mũi thuyền giục.

- Hôm nay sao đại ca khỏe thế.

- Rồi cũng phải quen dần đi chứ, chẳng lẽ tao lại thua sóng à.

Gặp thuyền mừng ra đón hàng, chiếc tàu biển dừng lại. Những anh chàng vớt cô đứng chờ sẵn trên boong.

- Có hải quan lên chưa? – Bọn Tương hỏi với lên.

- Chưa có. Giá cả thế nào đấy?

- Ông anh còn lạ gì bọn em, vẫn thế chứ hả? Hàng còn mới không? Có nhiều mi ni không? Nếu có nhiều bọn em ôm hết.

- Người quen của Sứu rồi hả? Thằng ấy bây giờ giàu rồi, chuyến này lấy hàng của nó đấy, toàn hàng thừa thôi.

Xe đạp mi ni tháo rời từng bộ phận chất đầy bốn thuyền mà trên tàu vẫn còn nhiều, toàn hàng nước mạ kền còn bóng loáng. Tiếc thế, hải quan chưa lên chúng nó bán rẻ mà không còn thuyền chở. Lòng thuyền không còn chỗ nằm, Tương phải ngồi lên trên đồng vành bánh xe đạp. Gió biển thổi lộng, ù đặc màng nhĩ, hai lỗ mũi cũng như bị lèn chặt phòng căng cánh mũi không thể thở được, Tương phải kéo cao cổ áo choàng kín đầu. Có lẽ niềm vui đã làm quên mất cơn say sóng mọi ngày, Tương giơ tay vẩy tóc đánh hàng “cáy” ra chậm.

- Nhiều xe máy đẹp đây phóng nhanh lên!

Tiếng rú ga phành phạch của máy thủy gắn trên thuyền mừng lẫn át hết tiếng sóng, tiếng gió. Phao số không nhón nhíp người mua kẻ bán, như một cái chợ thực sự.

Hàng chuyển về chất đầy gian lều, Tương phải căng thêm tấm vải bạt ra đám đất trống để có chỗ lắp ráp lại hoàn chỉnh chiếc xe đạp. Đồng hàng chẳng có thứ đồ nào bỏ đi, đúng là toàn hàng thừa thật. Chỉ có mấy chiếc khung xe bị một thùng máy lỗ nhỏ. Chẳng sao, Tương búng ngón tay vào khung xe, tiếng thép lanh canh vang giòn, thế này còn tốt bằng vạn khung dựng. Chết một ít ma títt vào lỗ thùng, đánh bóng, sì tút lớp sơn của Nhật vào, bán đâu chẳng được gấp đôi giá mua vào. Tương nằm ngả xuống chiếu cho đỡ mỏi lưng, ham làm ngồi liên mấy tiếng rồi mà vẫn không cảm thấy mệt. Niềm vui ngất ngây kéo Tương vào giấc ngủ êm đềm.

- Sắt vụn bán đề!

Tương bừng tỉnh, ngồi bật dậy. Tiếng rao thật hay là của quá khứ vọng về trong giấc mơ. Mơ hay thật! Nếu là mơ sao tiếng rao lại rõ ràng thế, nếu là thật thì sao chẳng thấy ai. Tương thẳng thốt mắt đảo nhìn về phía bờ đề tìm có người nào lạ, tai lắng nghe những tạp âm từ bên phà vọng lại xem có tiếng rao sắt vụn nào không. Những tay buôn sắt vụn chết sặc gạch cả lỗ rồi, còn ai kinh doanh thứ ấy nữa mà thu gom? Cũng biết đâu được, bọn họ lại tìm ra hướng làm ăn mới thì sao, bấy lâu nay mình chỉ lênh đênh ngoài sông nước biết hết thế nào được bước xoay chuyển của thời cuộc. Tương luyến tiếc một thời vàng son của mình, giá như được một lần làm lại.

- Sắt vụn bán đề!

Đúng là tiếng rao của người thật chứ chẳng phải trong mơ. Tiếng rao và cái bóng của thằng mua sắt vụn vừa đạp xe ngang qua như cánh chim thoảng đến rồi vụt bay đi mất. Hắn mua bán kiểu gì mà đạp xe nhanh thế. Tương vùng dậy chạy đuổi theo.

6.

Nhà Hoà đóng kín cửa, bên trong không động tĩnh gì, Huy đứng ngẩn ngừ không biết có nên gõ cửa gọi. Mà có gặp được Hoà, Huy cũng không biết nói thế nào đây. Danh chính ngôn

thuận thì hai thằng chẳng mắc nợ gì nhau, chỉ mặc cả mồm, chẳng ai làm chứng thì lý do gì để Huy đến nhà hắn đòi được nợ. Cái nợ tiền bạc thì dễ đòi, dễ trả, còn cái nợ đời thì khó ăn khó nói lắm, Huy cũng chẳng phải là người giỏi đi đòi nợ tiền bạc và càng khó khăn hơn khi phải đòi nợ đời. Thế mà Huy đang thực thi cả hai việc. Khó khăn lắm thay, liệu có được một trong hai việc.

- Đến nhà xếp nhờ vả chuyện gì thế mà không dám gọi cửa. Lấy chân mà đá cửa thì nó mới mở.

Ai đi ngang qua cũng nói câu vậy. Chẳng biết ý tứ của người nói thế nào, Huy không phải là người hay xét nét lời ăn tiếng nói của người khác. Nhưng đúng là mọi người đang nói đến cái nợ đời của thời buổi bây giờ, cứ đến gọi cửa nhà lãnh đạo thì ắt hẳn mình là người phải đi nhờ vả. Huy lúng túng, đỏ mặt xấu hổ mỗi khi có người đi ngang qua. Huy đắn đo nhiều lắm khi quyết định đến nhà Hoà để đòi nợ. Có cả vợ cả chồng đối mặt với mình chắc hẳn Hoà sẽ trả nợ mình vì sĩ diện hoặc vì tự ái chẳng. Không khi nào Huy lại cần tiền như lúc này.

- Vào nhà uống chén nước đã chú Huy! – Phiện đứng ở cửa gọi, ánh mắt dường như đã hiểu hết tâm trạng Huy.

Phiện đã gỡ thế bí cho Huy khi không biết có nên gọi cửa hay phải quay xe về.

- Nó có nhà đấy, nhưng bây giờ nó học theo lối sống của bố nó rồi, lên được chức đội phó mà cứ như mình đã là vương giả, dân chúng ở đây không ai đáng mặt để quan hệ. – Phiện thì thào, giọng nói gần lên biểu lộ vẻ tức giận. – Thế có việc gì mà phải gặp nó thế. Ở chỗ làm sao không hỏi?

Huy gục mặt xuống để giấu ánh mắt xúc động của mình. Không biết có nên tâm sự cùng Phiện. Huy tin cậy anh ấy như người thân của mình, nhưng chuyện này là chuyện tế nhị và cũng là chuyện đáng xấu hổ trong cuộc đời Huy.

- Mẹ nó đi chợ mua cái gì để anh em tôi ngồi nói chuyện với nhau, chẳng mấy khi có dịp, chú Huy ăn với vợ chồng tôi bữa cơm.

Phiện lại cúi đi xuống bếp chế siêu nước vào phích. Bước đi ngả nghiêng, cánh lưng cong như cánh bướm, hình như anh ấy cũng có điều gì trăn trở lắm.

- Em đến đòi nợ nó. – Huy buột miệng nói khi Phiện ngồi xuống bên cạnh.

- Đòi nợ nó! Nó nợ chú cái gì? – Phiện ngạc nhiên.

- Chuyện lâu rồi.... – Huy chậm rãi kể lại toàn bộ câu chuyện.

Thời buổi sống lâu lên lão làng qua rồi, có muốn thoát khỏi cảnh còng lưng vác nặng, muốn có được cái ghế ngồi mỗi khi đến xí nghiệp thì phải có được tấm bằng đại học. Đại học gì cũng được, học cách gì để ra bằng cũng được, chẳng ai cần soi xét. Hoà hiểu rõ điều này hơn cả cái thằng Huy có tiếng thông minh. Nhưng trình độ văn hoá của Hoà mới hết lớp năm, theo học đến bao giờ mới có được tấm bằng đại học, thế thì mong gì làm nên. Chẳng lẽ an phận! Sao thời buổi khắc nghiệt thế, đâu cứ phải có bằng cấp mới là người tài. Ngày xưa bố Phúc chỉ hết lớp ba thế mà trình độ lãnh đạo có kém ai. Ông trời chẳng để ai thiệt, thằng Huy được phú cho học giỏi nhưng lại không có được cái khôn khéo của Hoà. Và thời buổi công việc dịch vụ, tức là đi hầu người khác lên ngôi. Có người biết nhu cầu của Hoà đã sẵn lòng làm kẻ nô lệ bưng tấm bằng đại học đến trao tận tay. Nhưng Hoà đâu là người dễ để người khác nặn hầu bao. Tấm bằng đại học của chúng chỉ là giả, Hoà sẽ có được tấm bằng thật kia, mà giá lại rẻ hơn.

- Năm triệu được chưa? Trả thế còn cao gấp mấy thi đại học thuê cho bọn học sinh phổ thông, mà bài làm lại dễ hơn. – Hoà thì thảo với Huy trong buổi đêm tĩnh lặng, chỉ có hai đứa ngồi với nhau sau lái tàu.

Hoà kiếm được tấm bằng tốt nghiệp phổ thông trung học để có được bộ hồ sơ thi đại học tại chức hoàn chỉnh không khó. Việc còn lại khó khăn hơn là thuyết phục được Huy giả danh vào thi hộ. Cũng là số vận, mẹ Huy đang ốm nặng cần tiền để chữa chạy, chắc chắn Huy sẽ không thể từ chối, việc sẽ thành theo dự tính của Hoà. Làm một việc ám muội để có tiền chữa bệnh cho mẹ hay để mẹ chết, gần một tháng trời Huy đắn đo để tìm ra quyết định. Việc ám muội này chỉ có hai người biết và chẳng đại gì ai nói ra để mà mang tiếng, nhất là Hoà sẽ mất cả sự nghiệp. Còn việc chữa bệnh cho mẹ là việc hiếu nghĩa không thể không làm.

- Đành phải liều vậy, tình cảnh tao thế nào mà cũng rõ, chỉ yêu cầu giữ kín cho.

- Yên tâm đi, lộ ra tao mất nhiều chứ mà chỉ là thằng bốc vác thì có gì để mà lo. Ứng trước cho hai triệu, khi nào có kết quả thanh toán nốt.

- Đưa cả luôn không được sao?

- Chẳng ai muốn nắm đằng lưỡi dao, nhờ không được khi ấy đòi lại mà có để trả chắc, tao ứng từng ấy chẳng qua là tình bạn, làm việc với người ngoài khi nào có giấy gọi nhập học mới thanh toán. Với mày, nếu không được coi như tao mất, thử hỏi có đứa nào biết điều với bạn như tao không.

Vay tạm ai rồi chỉ tháng nữa sẽ biết kết quả thi. Chắc chắn là đỗ, học tại chức là nguồn thu nhập có hơi của nhà trường, do vậy chẳng dễ gì để cho thí sinh trượt, vả lại Huy còn tin vào kiến thức đã học của mình. Chỉ có thằng Hoà đại đột, lại thừa tiền, cho nên mới thuê Huy thi hộ. Trong phòng thi hôm ấy, Huy để ý thấy nhiều đứa mang bài nộp chỉ vắn vắn có vài dòng nguệch ngoạc.

Thi xong rồi thanh toán được chưa? Mày cho tao thư thả ít ngày, đầu tư vào vụ này tốn kém quá. Rồi! Lương đội phó thấp lắm, mà lại còn con cái, vợ tao bỏ ra làm ngoài cút nhả vốn, rồi tao thu xếp sau được chưa. Rồi! Bạn bè nhiều khi giúp nhau nhiều chứ mấy đồng bạc ấy có là bao, nói vậy thôi tao là đứa sòng phẳng. Rồi! Đó là tất cả những lý do của Hoà khát nợ với Huy. Đồng tiền chẳng chính đáng, nhưng việc bệnh của mẹ lúc này là lúc quyết định đến tính mạng cho nên Huy mới phải lì mặt đến gõ cửa nhà Hoà đòi món nợ đã kéo dài hai năm.

- Không đòi được đâu, chú còn chưa hiểu nó nhiều bằng anh. – Phiện nói dứt khoát nhưng trong giọng nói đượm nỗi buồn. – Anh sẽ vận động anh em trong tổ ủng hộ chú được ít nào thì được, còn đâu sẽ cho vay trừ lương dần, chỉ còn cách ấy thôi.

- Ái chà chà! Hai ông nói xấu gì tôi!? Ở bên nhà tôi nghe thấy hết rồi.

Huy và Phiện cùng giật mình ngẩng đầu nhìn lên. Hoà đã đứng ngay đằng sau, tay chống nạnh, mắt vẫn những tia đỏ tức giận.

- Nghe thấy hết rồi thì trả nợ cho nó, không thì lộ chuyện này ra mà nhục đấy con ạ! – Phiện phần nộ nói gần từng tiếng với Hoà.

- Ông thách tôi phải không! Nói cho ông biết, ngôi nhà của ông là đất lấn chiếm, có công văn giải toả rồi đấy, không biết điều tôi để cho ông thấy. Còn thằng Huy, tao nợ gì mà, cái mặt mày tao phải nhờ vả chắc.

Thấy có chuyện to tiếng, cả xóm kéo nhau đến đứng vây xung quanh nhà Phiện, tò mò nhìn

vào.

- Mọi người đến đây chứng kiến, ông Phiện và thằng Huy tụ tập tìm cách hạ uy tín của tôi, chia rẽ tình đoàn kết giữa lãnh đạo và công nhân, làm mất trật tự an ninh phố xóm.

- Có chuyện gì thế Huy? Cả ông Phiện nữa sao hôm nay ông bạo gan thế? – Mọi người nhao lên hỏi lo lắng cho hai người.

- Đến nước này tôi xin thú thật với mọi người. – Huy đứng ra cửa phân trần với mọi người: - Anh Hoà có được tấm bằng đại học tại chức là do tôi thi hộ. Trước pháp lý lời nói của tôi không có giá trị, nhưng mọi người cứ tin tôi, đó là sự thật.

- Mà không nói chúng tao cũng tin, nhưng mà nói ra để làm gì, mang vạ vào thân rồi Huy ơi! – Cung ôm lấy Huy, vừa nói vừa khóc: - Sống với nhau mấy chục năm rồi chúng tao lại không biết chuyện gì sao mà mà nóng giận mất khôn thế.

Những giọt nước mắt như những giọt keo lăn trên gò má đen sạm của Cung. Mọi người đứng lặng nhìn nhau.

- Bây giờ là mấy giờ các ông có biết không! Quá giờ làm hơn một tiếng rồi mà vẫn còn tụ tập ở đây, tôi vừa gọi điện ra xí nghiệp, tổ bốn không đủ người làm phải cắt móng. – Hoà vừa nói vừa giơ chiếc điện thoại di động cho mọi người tin là mình vừa gọi điện: - Bây giờ ai là người chịu trách nhiệm đây. Tôi đại diện cho lãnh đạo lập biên bản các ông tụ tập xúi nhau bỏ việc, bôi xấu lãnh đạo. Ông Cung! Ông đại diện cho tổ đọc biên bản rồi ký vào.

Hoà đưa ra tờ biên bản đã được viết sẵn. Nét chữ con gái viết vội trên tờ biên bản.

- Viết thế này tôi không ký. Ông đồ tội cho thằng Huy à?

- Viết thế này sai sự thật sao! Có đúng là thằng Huy ăn đứng dựng ngược không, bằng chứng đâu, nếu các ông không có bằng chứng sẽ đừng trách tôi quá tay. Có đúng là do nó mà các ông bỏ ca không, lãnh đạo sẽ đình chỉ tổ này một tháng, không có lương thì những người tử tế sẽ để yên cho các ông chắc. Tôi viết thế còn oan à. Các ông không ký tôi cũng chẳng cần. Sự việc rành rành thế này rồi, chỉ một câu nói của tôi cuộc đời của các ông coi như xong. Và tôi cũng tuyên bố, gia đình ông Phiện dẹp ngay quán nước, nơi đây chỉ để các ông tụ vạ làm mất an ninh trật tự, ảnh hưởng đến cả uy tín của xí nghiệp.

Sau khi ra mệnh lệnh, không cần biết ai có ý kiến gì, Hoà sầm sập quay vào nhà. Cánh cửa không đóng ngay như mọi ngày bởi nắp phía sau là đôi mắt hùm hụp của Thanh còn cố nán lại theo dõi phản ứng của mọi người.

“Thằng Huy bị đòn đau rồi!”. “Chuyện thi hộ mọi người tin đấy nhưng không có bằng chứng, còn chuyện bị con Thanh trả thù vì không chịu để ý đến nó thì chính nó thừa nhận công khai, kỷ luật là cái chắc”. “Hội đồng kỷ luật sẽ làm căng đây”. “Thì làm thằng bốc vác đã là ở tận đáy cùng rồi, có quá lắm về tổ vệ sinh dọn nhà xí chứ gì”. “Mà chuyện như thế có thể làm yên được đôi bên sao ông đầu têu làm cho to lên rồi khổ chú ấy”. “Bà thì biết cái gì, trước sau cũng sẽ xảy ra chuyện, bà có biết tại sao mái tôn nhà mình bị vỡ hết không, mấy thằng du côn đêm đêm ném gạch lên mái nhà mình là do nó thuê tiền đấy”. “Sao bây giờ ông mới nói, để bọn tôi rình đánh bỏ mẹ chúng nó đi. Cô Mong ạ, chúng tôi bức xúc với nó lắm rồi, cũng chỉ mong có dịp làm chuyện gì đó cho hả”.

- Tôi vừa gọi điện cho lãnh đạo, sang để báo cho mọi người biết, thằng Huy bị đuổi việc rồi. Các ông chẳng biết thế nào là an phận. May cho ông Phiện, vụ vừa rồi xí nghiệp nể tình ông có nhiều đóng góp, lại là chỗ thân tình với ông bố chồng tôi nên thằng chồng tôi nói hộ

mấy câu. Cái nhà này sắp sửa bị hê đi rồi đây, có bán lại cho tôi để tôi lo giấy tờ thì vợ chồng ông mới gỡ gạc được chút ít, không thì tay trắng! Thanh đạo này béo ra nhiều người tròn ung ủng như quả bí ngô, da mặt bì bì đen như da trâu không chịu lằn xuống dưới lớp phấn cổ tình trét thật dày lên để nguy trang.

Chương 6

1.

Bóng người mua sắt vụn khắc khổ rạp lưng trên chiếc xe đạp xa dần rồi mất hút sau chỗ ngoặt. Tiếng rao khan khan mệt mỏi nhỏ dần rồi tan loãng vào tiếng ầm ì của đoàn xe đang gắng sức vượt qua dốc phà. Tương muốn chạy đuổi theo người mua sắt vụn, níu anh ta lại để hỏi một câu gì đó, thế nhưng đôi chân lại không nhắc lên nổi. Đôi mắt Tương mở tròn trối nhìn hút về phía xa như bị thôi miên. Vệt đỏ của con đường trên mặt đê rực lên trong nắng gắt cao vào tâm trí Tương khắc khoải, nuối tiếc và ngong ngóng nhớ về thời đã qua. Cái thời làm ông chủ sắt vụn tuy ngắn ngủi nhưng là điểm sáng bừng lên trong cuộc đời Tương. Lưu luyến lắm, tiếc nuối lắm, này cái tay mua sắt vụn kia ơi, sao không quay lại đây để ta hỏi lấy một lời cho đỡ nhớ. Ta sẽ không thêm làm ông chủ sắt vụn bất hạnh nữa đâu, việc bây giờ đang hái ra tiền, việc bây giờ đang là một của bọn thanh niên, ta chả thể từ bỏ được. Thế nhưng! Tương lặng lẽ quay về lều để làm nốt công việc. Thế nhưng... Mình đang tiến về căn lều chẳng ra lều, mọi người gọi là đại ca đây nhưng nghe vẫn thấy tầm thường. Cái thời ông chủ sắt vụn xưa cũng ở trong căn lều nhưng sao mỗi khi ra đường khỏi kẻ phải kính nể, phải khâm phục. Cũng là hạng buôn đồ nát cả nhưng kẻ đạp xe rong lại khác, kẻ ngồi mua lại sẽ ở vị trí khác, kẻ chèo thuyền mua hàng “cáy” lại khác với kẻ ngồi cửa hàng giữa phố bán lại. Tại sao đôi chân của ta cứ chập chùng vừa muốn chạy theo tay mua sắt vụn vừa bị níu trở lại là tại ý nghĩ này đây.

Tương rằng cái nghề sắt vụn cũng như miếng sắt gỉ đã bị rửa nát dần theo năm tháng thế mà bây giờ lại xuất hiện trở lại, mà còn len lỏi về tận nơi hoang tàn khốn cùng thế này, chứng tỏ phải kiếm ra tiền. Bấy lâu nay, Tương dường như sống cách biệt với cuộc sống bên kia sông. Chỉ biết mong ngóng từng chuyến tàu, lo làm sao mua được nhiều hàng “cáy”, còn việc bán lại hàng giao cho bọn đàn em phải lo tất, mọi thông tin về sự phát triển của cuộc sống Tương chẳng hề biết tới. Chẳng lẽ nghề buôn hàng “cáy” sẽ vĩnh viễn mãi sao? Phải chăng có được món đồ cũ thải ra mang từ bên Nhật về sẽ mãi là niềm hãnh diện của đám thanh niên? Nhìn đồng hàng đủ loại, từ chiếc xe đạp đến chiếc đài cát-xét tới chiếc ti-vi, xếp chồng chất trên thuyền, Tương háo hức về món lời mình sẽ có được quá dễ dàng. Thế nhưng Tương cứ thấy tội tội khi mọi người nâng niu thứ người ta đã bỏ đi cứ như nâng niu đồ gia bảo của nhà. Phải chăng cái thời buôn sắt vụn, mình đem thứ bỏ đi bán lại cho người ta đã ảnh hưởng tới ý nghĩ ấy của Tương.

- Dậy chưa anh Tương ơi! Muộn rồi! – Không thể đợi lâu hơn, đám đàn em ngồi đợi dưới thuyền sốt ruột gọi Tương.

Mọi ngày, giờ này thuyền đã phải qua khúc sông ruột lợn. Triều đang xuống mạnh, chỉ cần giữ lái cho thẳng bằng, dòng nước sẽ kéo con thuyền trôi băng băng chẳng mấy chốc là ra tới cửa sông. Thế mà hôm nay, gọi mấy lần chỉ thấy Tương ậm ừ trong lều rồi lại lặng im không thấy ra. Chẳng biết có phải ốm đau gì không mà không thấy trả lời. Cũng phải cố chờ vì hôm nay tàu của Chung về, phải có Tương ra cùng, bởi chuyến trước hai người có hẹn nhau rồi. Những tia sáng đã lách được qua khối mây đen khổng lồ đang đùn lên phía cửa sông, bừng lên

chói loà như những lưới gươm treo ngang trời.

- Đứa nào chạy lên xem anh ấy thế nào, muộn rồi!

- Không phải lên đâu, chúng mày cứ đi đi, mà thôi hôm nay nghỉ một hôm, hàng đã giao hết đâu.

Bọn đàn em đứa nào cũng phải thốt lên:

- Anh ồm à!? Bị làm sao mà người ngợm khiếp thế?

Đám đàn em không thể tin vào mắt mình, chẳng lẽ kia là đại ca, chẳng khác gì một tấm bìa vẽ mặt người loen ngoen, dính cầu thả lên cành sù. Tương đi vào lều. Bọn đàn em cũng bỏ thuyền, lạng lẽ trở về nhà mình. Không thể đi đánh hàng lại gặp những chuyện trục trặc như thế này.

Không đi lại may. Mây đen kéo đến sầm trời, mưa như thác đổ. Gió quăng quật như phát rồ ngoài bãi trống. Giữa biển khơi mênh mông sóng nước chẳng biết có giữ nổi thuyền. Tương nằm sấp trên giường lắng nghe tiếng mưa xối ừng ục quanh mình như chảo nước sôi quá lửa. Gió giăng xé ngôi lều như một đàn thú tranh nhau xé con mồi. Ngôi lều sập sệ hình như đang đổ ụp xuống người, Tương hoảng sợ xoay ngửa người nhìn lên. Mái lều chao như đu võng, nhưng chẳng làm sao cả. Tương nhắm mắt lại. Tương ước mình được ở trong toà nhà có mái chóp nhọn màu đỏ, giống như mái nhà nhô lên ở dãy phố bên kia sông. Chẳng biết toà nhà ấy hình thù thế nào bởi lâu rồi Tương chưa sang sông. Bên ấy dạo này phát triển nhanh lắm, mấy hôm không sang đã thấy khác hẳn, hôm nào về mấy đứa đàn em cũng xuýt xoa ca ngợi. Chẳng lẽ cuộc đời lại thay đổi nhanh chóng thế sao? Vẫn thấy Đoan “khê” vào cảng lấy hàng, thế mà mình chẳng thèm để ý tới hẳn có thay đổi gì không. Nhớ ra rồi, cái vụ cho bọn đàn em thử một trận dằn mặt với bọn Đoan “khê”, Tương thấy Đoan ung dung đứng cạnh chiếc xe ô tô Mỹ còn mới, dáng chừng như là của riêng. Thế là cuộc đời hẳn vẫn ngày một đi lên.

Tương phải sang sông! Chẳng tìm đâu được mảnh vải mưa, nhưng giữa lúc mưa như trút thì vẫn cứ phải đi, không thì trong lòng ảm ức không chịu nổi. Mưa như những sợi dây da quất lên người Tương rất rạt, gió như quán lấy chân muốn quật Tương xuống vệ đường. Từ lều ra tới bên phà có hai trăm mét mà như phải trải qua đoạn đường trường vất vả, Tương ngồi xếp xuống tựa vào thành phà thở dốc. Những ánh mắt của người đi phà nhìn Tương ái ngại và thương cảm như dành cho một con người bệnh tật đang nhờ độ đường. Sang bên phố, mưa gió cũng bớt dữ dội hơn. Hai đầu gối mỏi nhừ, Tương cố lê chân trên mặt đường, tới ngã tư rồi sẽ phải nghỉ một lát để còn tính nên đi về hướng nào đã. Lúc này Tương chợt tỉnh ra bởi từ lúc ra khỏi lều, Tương chưa xác định mình nên đi đâu.

Mưa gió thế này mà sao dân phố vẫn cứ nườm nượp trên đường. Họ có công việc gì quan trọng mà sao không ở trong nhà cho ấm cúng. Con người bây giờ bận rộn thế sao? Thế mà Tương cứ tưởng rằng lo được ít hàng cáy rồi nằm dài ở nhà như vậy mình đã là người sung sướng, là người biết công biết việc. Dòng người đang quay tít mù như vòng bánh xe trước mắt, Tương xây xẩm mặt mày, đôi chân loạng choạng bước đi như người mộng du. Chẳng biết có phải định mệnh, đôi chân đưa Tương đến trước ngã ba Thượng Lý. Bãi sắt trước kia bây giờ đã mọc lên mấy ngôi nhà bốn tầng to sừng sững, nước sơn còn sáng bóng, chỗ căn lều là tấm biển quảng cáo khổng lồ có chân dung cô gái đang làm duyên với mái tóc dài óng mượt. Tương đứng ngây người nhìn sự đổi thay nhanh chóng và choáng ngợp của đường phố xung quanh. Thế mà mình cứ thui thủi ở nơi đông không đông, ôm khur khur một cục tiền nhỏ

nhoi kiếm được tự huyền hoặc mình. Kể từ cái đêm định mệnh ấy, Tương chưa một lần về quê. Chẳng biết vợ con ở nhà thế nào mà không thấy chồng về cũng chẳng thèm ra tìm, đến một câu hỏi thăm cũng không. Tiền hàng tháng vẫn gửi đều đều, chẳng biết tiêu pha thế nào hay lại cho trai mình cũng chẳng biết. Gắng sức để kiếm cho nhiều tiền đã khiến mình quên hết tất cả sao? Mà đã được là bao đâu, nhìn thiên hạ kia thì thấy.

Bãi sắt vụn ở đâu mà có người đi thu gom thế nhỉ? Đã đi đến đây phải tìm cho ra, phải biết được cái nghề này bây giờ sống thế nào, Tương hỏi thăm rồi gọi xe ôm đến bãi sắt ở cây số bảy. Con đường quốc lộ đang được nâng cấp mở rộng, ngổn ngang vật liệu, lầy lội bùn đất. Tương phải bám chặt vào lưng người cầm lái không thì bị xóc văng xuống đường. Tương háo hức như người đang được trở về ngôi nhà quen thuộc sau bao ngày xa cách. Bãi sắt không ngổn ngộn như đồng núi giống bãi sắt ngày xưa, được sắp xếp gọn gàng, loại nào vào đồng của loại đấy đúng kích cỡ, chất lượng thép. Làm ăn phải thế này mới quy củ, mới là những người có đầu óc kinh doanh, đâu có ào ào như đổ của đi, mạnh ai người nấy làm vào cái buổi giao thời của nền kinh tế.

- Ông bác cần mua hay cần bán đấy?

Tiếng ai đó từ trong căn lều cuối bãi hỏi khi thấy Tương đứng ngầy người nhìn bãi sắt. Hai tay chống nạnh, ung dung như một người đang thư thái Tương đi lại căn lều.

- Ông là ông chủ ở đây à? – Tương hỏi người đàn ông to béo ngồi trên chiếc phản trong lều.

- Ông chủ chưa ra, có việc gì thế ông bác, cần gấp ngay không để em điện về gọi.

- Không cần đâu, thấy bãi sắt đẹp rẽ vào xem làm ăn có tốt không.

- Đứng ngoài mưa thế, ông bác rét tái xanh mặt rồi kìa, vào uống chén trà cho ấm người đã.

Tay này có vẻ tử tế, nhìn dáng người chắc cũng dân quê ra làm thuê cho ông chủ. Tương vào lều, thay bộ quần áo người bảo vệ bãi sắt cho mượn, uống liền hai chén trà nóng, người ấm dần lên, nói chuyện cởi mở.

- Nói thật, ngày xưa tôi cũng buôn sắt vụn nhưng bị “chết” sắc gạch, tưởng cái nghề này cũng sẽ chết theo, ai ngờ đi qua đây thấy bãi sắt gọn gàng đẹp đẽ thế này chắc làm ăn được phải không? Tôi thấy nhớ nghề, rẽ vào hỏi thăm tình hình bây giờ thế nào.

- Ông bác nhìn thấy toà nhà kia không? Đấy, toà nhà to nhất có con đại bàng quắp quả địa cầu đấy. Nhà ông chủ đấy. Giàu hay không nhìn vào đấy cũng thấy, tôi ở quê ra làm thuê thôi, cũng đủ cho bu nó đỡ vất vả. Ở quê kiếm được đồng tiền như tôi cũng đã mãn nguyện rồi, đưa chen sao được với dân phố.

- Buôn sắt vụn bây giờ khá thế cơ à! – Tương ngạc nhiên trước sự thay cơ đổi vận của xã hội.

- Chắc đại ca buôn sắt từ cái ngày dân mình đem đồ sắt cho nước ngoài chứ gì? - Ông chủ bãi sắt bước vào, vừa cởi áo mưa vừa nói: - Cũng trốn nợ phải không. Đạo ấy không đi tù là may rồi, chả ông nào còn giữ được mấy của nả.

- Chào ông chủ!- Tương thu người lại khấp nép: - Thế mua bán bây giờ thế nào, tôi lâu rồi không vào thành phố nên ngu ngơ quá.

- Cơ sở sản xuất thép bây giờ mọc lên như nấm, cũng giống như xây dựng nhà máy xi măng lò đứng là một của các địa phương. Đại ca không thấy ở những làng nghề trước kia chỉ

biết rèn con dao cái liềm bây giờ cũng nấu thép xây dựng, các nhà máy cơ khí cũng thành lập thêm lò luyện thép để cứu lấy cái nghề chính đã có hàng chục năm không thì bị sập tiệm, công nhân chết đói. Nếu ngày xưa không đồ của đi thì bọn này chẳng phải vất vả mua gom nhặt từng cái đinh.

- Ông chủ nhập một lúc được bao nhiêu? Tôi sẽ tìm nguồn hàng cho ông, đồng ý chứ.

Chẳng biết ông chủ sắt vụn còn trẻ ấy có cho rằng Tương chỉ là kẻ ba hoa. Còn Tương cứ mồm mỉm cười thầm, không hiểu sao mình lại buột miệng ra nói câu ấy.

- Ông cười thầm cái gì mà mặt mày cứ hớn hờ thế? – Chung hỏi Tương: - Hay ông đã biết mình sắp được khoản tiền to nên âm ỉ sướng một mình.

- Kiếm được ít hàng “cáy” của các ông khác gì thân cáy lắm láp ở bãi sông, lấy đâu ra khoản tiền to mà sướng.

- Thế ông chưa biết gì thật à? Thằng Sửu “rồ” bây giờ giàu lắm rồi, nó nhắn ông muốn gì nó sẽ gửi cho để trả ơn.

- Thật thế à! Ông không đùa đấy chứ?

- Nó dặn thế, ông không tin thì thôi.

- Thế nó dặn thế nào?

- Ông cần gì để chuyến này tôi sang nó sẽ gửi cho.

- Liệu nó cho được bao nhiêu mà quan trọng thế.... Mình chỉ là thằng ăn no vác nặng thì mong ước điều gì cho được..... Thôi, ông cứ bảo nó cho gì tùy, tôi là thằng ăn no vác nặng quen rồi, mong cao quá cũng chẳng được.

2.

- Sửu “rồ” gửi quà về trả ơn, ngày mai vào cảng mà nhận! – Máy đưa đàn em dưới thuyền gọi với lên.

- Hàng gì thế?

- Không biết, anh Chung nhắn vậy thôi.

Nghे bọn đàn em thông báo, Tương cứ bần thần cả người, lội ra tận mép sông nhìn dòng nước sôi ruột, ngong ngóng. Hôm nay là ngày bao nhiêu mà giờ này nước vẫn giạt xuống bằng bằng như con ngựa lồng thế kia thì bao giờ tàu của thằng Chung mới vào được. Đạo này mình lười quá, nghĩ tới việc đi sông là ngại, nếu như sáng nay theo chúng nó thì có phải đã biết mình có quà gì rồi không. Chẳng biết là hàng gì, nhưng dù ít dù nhiều thì cũng phải thừa nhận ở đời chưa có người nào tốt như Sửu “rồ”. Thế mà trước kia Tương cho nó là ma lạnh, sợ nó tò mò tem vợ mình.

Mới nhìn thấy mũi tàu nhô qua khúc ngoặt của cảng cá, người Tương đã rạo rực, mặt nóng bừng như phải cơn sốt. Sao không thấy thằng Chung đứng trên boong? Mình lại nóng vội quá rồi, thằng Chung là thợ máy thì làm sao nhìn thấy. Chiếc HC đẩy mạnh vào, cứ lè vè thế thì bao giờ mới đẩy được tàu vào sát bờ được.

- Này, đón ai mà có vẻ nóng ruột thế?

Tương chẳng cần để ý xem ai nói cạnh mình.

- Sao khinh người thế, không muốn nhìn mặt nhau à?

Lần này thì Tương giạt nảy mình vì cái vỗ vai thô bạo. Tương quay lại, nhìn trân trân vào người vỗ vai mình. Hửn là Đoan “khê”! Hửn, Tương vừa muốn gặp một lần để chửi rửa cho hả giận, vừa muốn tránh mặt vì không muốn dây vào kẻ vũ phu.

- Đón thằng bạn. – Tương lúng túng vì cuộc gặp quá đột ngột: - Ông đi đâu đấy?

Trước mặt Doan, Tương vẫn bị át vía như ngày nào, mọi nỗi căm giận biến mất đi đâu. Thủy thủ tàu chưa kịp làm xong cầu thang tàu, Tương đã vội leo lên để tránh mặt Doan.

- Có việc gì vội thế, phải lúc nửa tháng Chung mới xong việc, vào câu lạc bộ mà chờ. – Mọi thủy thủ đã quá quen với Tương, niềm nở chào.

Không thể ngồi chờ được, Tương đi thẳng xuống hầm máy tìm Chung. Tương dò dẫm trên những bậc thang trơn nhầy dầu mỡ, sâu hun hút, đảo mắt tìm.

- Đây cơ mà Tương ơi!

Tiếng máy chạy âm âm, ừ đặc tai thế mà Tương nghe thấy ngay tiếng Chung gọi mình ở trong buồng điều khiển.

- Nóng ruột thế cơ à, xuống tận đây tìm. Ông có thằng bạn tốt thế, sáu cái ô tô, sướng chưa.

- Thật không đấy? Làm gì có sáu cái ô tô, có mà trời sập.

- Tí nữa lên tôi đưa ông giấy tờ xem ông có tin không. Sáu chiếc ô tô mua hàng cũ với thằng Sửu có đáng là bao. Nó làm theo đúng ý ông, cho ông được ăn no vác nặng. Hàng để trên boong ấy, nhìn thấy chưa, làm thủ tục với cảng đi để tàu còn làm hàng khác.

Sáu chiếc ô tô, hàng cũ thôi, dù cũ đến mức nào thì với Tương là chuyện khó tin. Nhưng lại là thật. Nhưng bây giờ nhận xe về biết để đâu? Chẳng lẽ mang sang bãi lầy bên kia sông? Như thế có mà điên. Để đâu là một chuyện, còn chuyện khác là biết dùng làm gì? Tại sao ngày xưa mình không học lái xe. Phải rồi thằng Doan đang chạy xe, chắc biết rõ phải làm gì. Như thế lại phải nhờ nó sao? Thôi thì gạt hết những chuyện trước kia đi, cuộc đời phải có những bước lùi để rồi mới tiến lên được.

Vừa lên boong thì gặp ngay Doan đang chuyển hàng cáy xuống cầu, Tương lại gần, hai tay dứt túi quần, hất hàm kẻ cả hỏi:

- Sao không chạy xe nữa mà chuyển sang hàng “cáy” à?

- Có chuyện gì thế thằng “quất”, hôm nay mày không đón hàng ngoài phao nữa à, chặn của ông khá nhiều đấy. Thế có việc gì?

- Này, như con xe kia giá bao nhiêu thì mua được? – Tương hất hàm chỉ mấy chiếc ô tô trên boong.

- Tìm được mỗi hàng nào mà định sắm xe? Có định vào cảng kiếm ăn để thằng này cho vào đội. Nói thật, tao cũng muốn có được cái ma lanh của mày. Cái xe kia hả, khoảng bảy chục triệu thì mua được.

- Thế ông có định sắm thêm xe nữa không?

- Mày có bán à? - Doan ngừng tay chuyển hàng, cười khẩy coi thường Tương: - Có mấy chiếc tao mua hết.

- Kia! Sáu chiếc kia, mua không?

- Bỏ cái thằng “quất” này, bây giờ cũng biết đùa cơ à, ông lẳng xuống tàu bây giờ! Của mày tao trả hẳn trăm triệu.

- Ông có dám giữ lời hứa không?

Thấy vẻ mặt Tương dứt khoát, sự việc có vẻ là có thật, Doan chùn lại.

- Tao cũng đang cần thêm vài con xe, nói đùa vậy thôi nếu là của mày thật, để đúng giá cho tao rồi mày cũng sẽ làm ăn được, được chưa.

Đoan thực sự ngạc nhiên khi Tương đưa giấy tờ nhận hàng cho xem.

- Thăng em thế mà giỏi. Xem xe nào. Máy cũ quá, này chưa xem xe tao trả bấy chục là xe còn mới mới một ít, đằng này mày nhìn đây. - Đoan lấy móng tay cạo lớp gỉ trên bệ máy: - Gỉ thế này dùng được bao lâu nữa, còn phải sửa nhiều, năm chục đồng ý tao lấy cả.

- Nước mặn bắn vào chỉ gỉ lớp ngoài chứ hàng của Nhật còn tốt chán, ông đi vài chục năm nữa chẳng phải mở máy ra sửa. - Chung nói chêm vào cuộc mặc cả của hai người.

- Nói lại đi, một câu thôi, nếu được giải quyết ngay, không thì thôi, ra kia gọi, khối người tranh nhau. Loại xe Din của Nga, nhà nước thải ra các ông còn không có mà mua nữa là xe Nhật xịn. - Tương lên mặt kẻ cả.

- Giá cuối cùng, năm năm, không được thì thôi, chỗ quen biết tôi lấy hộ ông.

- Sáu mươi! Chấm hết!

Tương mù tịt về giá xe, với năm năm đã là mỹ mãn lắm rồi, thế nhưng buôn bán phải hét giá mới gọi là sành sỏi.

- Xong! Chiều giao tiền, lấy đô hay lấy Việt?

- Thế định nhận xe ở cầu hay nhận ngay trên boong đây?

Lại một kẻ nữa chen vào cuộc mua bán. Tương giật mình quay lại, bởi sau lời hỏi là hai cánh tay ai đó thân mật ôm quàng vào bụng, hơi thở sát ngay sau gáy.

- Thăng Hoà “đen”, mồm thối gí sát vào cổ bố mày, khiếp thế. Có việc gì?

- Sáu chục, cả đời cháu mơ cũng chẳng được. Chuyển sang buôn xe cơ à, lắm tiền thế. Hỏi vậy, nếu giao xe ở cầu thì cháu xin chú tí mầu, nếu giao ở boong thì cháu xin chú Đoan, chỗ người nhà cháu hỏi luôn để làm việc cho dễ.

- Chưa làm đã vôi, sao mày không giống thằng bố mày tí nào.

Tương cùng Chung bỏ mặc thằng Hoà đang nhăn răng cười hềnh hếch nịnh bợ đi vào cabin tàu. Đạo này hàng “cáy” bán chạy, cả hành lang cũng xếp chồng chất đủ loại, chỉ để chừa lối vừa một người đi nghiêng. Nói đại, có xảy ra sự cố gì thì chỉ có chôn chung cả người và hàng với nhau xuống đáy biển chứ thoát ra sao kịp. Hai người nhỏ bé như cái kẹo thế mà phải khó khăn lắm mới lách được vào buồng. Tương ngạc nhiên còn Chung vẫn bình thản nhìn cô gái điếm đang nằm dài trên giường, quay mặt vào vách.

- Chưa xong việc đã lên, đang bận tôi mất đây, xuống nhà bếp xem rau củ hộ chúng nó, chốc nữa đã. - Chung nói với cô gái điếm.

- Dưới đây có người rồi, nằm ngửa để ông anh ngắm không được à, bị thiếu rồi chắc.

Vừa nói cô gái vừa quay người lại. Cái Lệ, vợ thằng Long! Tương không tin vào mắt mình. Mọi ngày cô ta vẫn cùng Tương khuân vác, sắp xếp hàng mua về. Tương hay lợi dụng lúc cô ta cúi xuống, ghé mắt ngắm trộm bộ ngực qua khoảng hở của cổ áo. Cặp vú trắng hồng khiến Tương mê mẩn. Thỉnh thoảng Tương lại làm như vô tình chạm vào làn da mịn màng của Lệ thèm khát, ước ao giá như được một lần nhl. Thằng Long mặt sắt, người thô như một lão nông, có được con vợ đẹp thế. Không bao giờ Tương nghĩ Lệ làm việc này. Thật phí đời người con gái. Tương thấy tủi hộ thằng Long, dải dầu sóng gió kiếm được ít tiền để cho vợ ở nhà đi đú. Có phải vì thiếu tiền đâu mà con Lệ làm việc này, chẳng biết thằng Long có biết.

- Thằng Long không nuôi nổi cô hay sao mà phải đi làm trò này? - Tương ngồi xuống giường, nhìn thẳng vào mắt Lệ: - Có cần tiền không, anh sẽ chi cho cô cả tối nay?

- Sao hôm nay phóng khoáng thế, chẳng bù cho mọi ngày, ra quán uống chén chè chat cũng

không dám. Thế cho em được bao nhiêu, liệu có trả đủ những lần cô tình chạm vào da vào thịt nhau không đấy. – Lệ không tránh ánh mắt của Tương mà lại nhơn nhơn trả lời.

- Tôi hỏi thật, thằng Long có biết chuyện này không?

- Ông ta còn khuyên khích em, chứ tưởng kiếm được ít hàng “cáy” đã đủ cho ông ấy đút vào nỡ điều à.

- Ra thế! Từng này tiền để cho anh sướng tối nay được chưa?

Tương rút một tập tiền ném xuống ngực Lệ. Hôm nay được tiền, hãy vung tay một lần để thưởng thức cái thú tiêu tiền của nhà giàu, để giầy nát một bông hoa đẹp đấy nhưng bên trong nhụy có mùi thum thum, cho bổ tức cái nỗi lòng thằng đàn ông luôn ảm ức khi phải nai lưng ra làm để vợ ở nhà đứ đờn. Tương hát tập tiền xuống sàn, giật tung hàng cúc áo rồi hai tay ngẫu nhiên bóp hai bầu vú khiến Lệ phải né người kêu đau. Tương trèo lên người Lệ, cẩu, cắn, đập, vật ngang vật dọc cho hả cơn khát tình và cả cơn khát trả thù cuộc đời đang bị đầy ải.

Tưởng rằng phải có cuộc làm tình vật vã suốt đêm, nhưng chỉ vài phút sau, Tương nằm thông thọt, nhìn vô cảm lên trần nhà. Sao, chỉ được đến thế thôi à, hay là còn tiết kiệm không dám đổ hết. Lệ vừa nhạo Tương vừa nhặt những đồng tiền vung vãi dưới sàn. Tương không tức vì câu nhạo đó nhưng nghe giọng nói khàn khàn của con đàn bà ấy thêm bức bối. Tương đi ra ngoài boong, nhìn bóng tối đang trùm lên bên kia sông. Xóm liễu dần chìm sâu vào trong bóng đen dày đặc. Tại sao với Liên “kò”, người đàn bà chẳng đẹp để gì mà ngay từ cái lướt môi nhẹ trên bờ vai cũng vẫn vương mãi, tưởng như mới đây thôi, cả cái mùi da thịt gây gây của mồ hôi nách cứ vẫn rõ mồn một mỗi khi Tương chung đụng với người đàn bà khác. Thế mà con đàn bà đẹp như Lệ, da thịt thơm như nụ hồng, vừa vò xé xong sao chẳng động lại gì.

- Chào thua nhanh thế, tưởng đêm nay tôi phải ngủ ở câu lạc bộ. – Chung đến bên cạnh nói đùa.

- Hàng ngày tôi vẫn ao ước được cắn vào má nó một lần là mãn nguyện rồi, thế mà hôm nay được thỏa thích lại cứ dừng dừng, thậm chí còn khó chịu.

- Như thế là ông đã bắt đầu biết lặn sâu xuống dòng đời rồi đấy. Đó là cái cảm giác của bọn thủy thủ chúng tôi, mỗi lần cập bến là húc đầu vào đàn bà, tưởng như vậy là tìm được thú vui. Đâu có phải, càng thấy cuộc đời mình vô nghĩa hơn khi chỉ làm chức năng của một giống đực.

Cùng cảnh xa quê, xa vợ con, cùng chung chí làm giàu, cái chuyện thú vui của cuộc đời đâu phải là chuyện bận tâm của hai người, nên chẳng ai muốn nói với ai. Hai người im lặng, cúi mặt nhìn xuống dòng nước đang cuộn những xoáy tròn trôi hút vào thân tàu. Ca sản xuất của công nhân cảng tan lúc nào cũng không ai biết.

- Chết thật, mấy giờ rồi nhỉ, công nhân đã nghỉ từ lúc nào? Muộn rồi, đi ngủ thôi ông ơi. Sao tôi chẳng thấy buồn ngủ.

- Tôi cũng thế, vào nhà bếp lấy tách cà phê uống, ngồi một lúc nữa ông à, chẳng mấy khi lại được thanh thoi.

Chung vào nhà bếp lấy hai tách cà phê. Hai người ngồi đối mặt, âm thầm nhấm nháp từng giọt đắng của cà phê.

- Có tiền rồi ông có tính chuyện gì không? Với số tiền ấy, theo tôi về quê buôn bán lật vật còn sướng hơn tìm công ăn việc làm ở đây, được thanh thoi, lại hợp với con người ông hơn.

- Ông tính quần hay sao đấy, sao ông có tiền rồi không về quê còn lênh đênh sóng nước

làm gì cho khổ. Nhắc tới làm ăn tôi chợt nghĩ ra việc này, chuyện này gặp thằng Sửu, ông bảo nó nếu có sắt vụn mang về đây tôi mua, hỏi kỹ xem giá cả thế nào, có tìm được nguồn ổn định không, tôi sẽ tính chuyện làm ăn lâu dài.

3.

Vĩnh biệt xóm bờ sông.

- Về nói lại với chúng nó, tôi phải về quê gấp, không sang bên ấy được, cũng không quay lại nữa. - Tương gườm gườm nhìn Lê nói cảm cầu.

- Sợ về bên kia có bao nhiêu của nả bị con này mỗi hết hay sao mà giờ mặt nhanh thế.

Vẫn còn ít hàng chưa bán hết, còn vài trăm nghìn giấu trong hốc cây sú đầu con lạch, chẳng tiếc gì mà phải sang bên kia sông lần nữa, có lưu luyến gì đâu mà phải chia tay, mình đến thế nào sẽ ra đi như thế. Nếu con Lê không cho mình cái cảm giác chán chường thì số của cải ấy và hơn thế nữa mình sẵn sàng cho. Thế nhưng... Đứa nào may mắn sẽ được, gọi là chút lộc của mình để lại lấy may cho chúng nó.

Gần ba năm mới về làng, thay đổi nhiều thế này sao, không ai nói cho mình biết cả, Tương cho dừng xe lại ngơ ngác nhìn ngã ba đường mới mở. Con đường mới, đất bồi chưa kịp thâm lại, đỏ gắt dưới nắng trưa. Con đường cũ, những bụi cây dại bắt đầu lan lấp kín lối đi. Con đường mới này đi về đâu? Nếu đi thẳng sẽ đến giữa ao đình. Chẳng lẽ ao đình đã bị lấp? Mất nhiều công, nhiều của lắm. Cứ về theo đường cũ. Chẳng lẽ mất tiền thuê xe ô tô về để khoe mà lại không ai nhìn thấy. Đi được thêm hai trăm mét, con đường bị đào ngang xẻ dọc không thể đi được, phải quay xe lại. Tương bảo xe đi thật chậm, thò đầu ra ngoài quan sát con đường mới nằm ở vị trí nào.

Ao đình ngày xưa rộng mênh mông, nước sâu ngập con sào, bây giờ bị con đường cắt làm đôi trông bé như cái ao nhà, lớp bùn đen lập lờ dưới làn nước nhờ nhờ như nước hén. Sân đình trước rộng thênh, thoáng đãng, nay được vây kín, bó hẹp trong bức tường cao che khuất cả mái đao. Thời buổi thay đổi nhanh đến chóng mặt, chỉ một ngày không ra khỏi cửa, hôm sau đã thấy mình lạc hậu.

Chiếc xe ô tô sang trọng chẳng khiến bọn trẻ quan tâm. Vào tới sân, chẳng thấy ai reo lên, chạy sán lại sờ mó ô tô như Tương mừng tượng ra trên đường về. Thằng Cương đứng giữa cửa, tay chống nạnh, mặt hớt lên kênh kiệu. Chờ cho Tương đi vào tới nơi, Cương mới nhếch miệng hỏi dừng dừng:

- Sao lâu lắm ông bác mới về, chắc kiếm được cô nào trẻ xinh rồi phải không?

- Không nhận được tiền tao gửi về hay sao mà nặng nề thế? Không ai ở nhà à, vợ con tao nó đâu rồi? – Tương bức bối.

- Vẫn nhận đều. Mới về đến nhà ông bác đã bức bối rồi. Em bắt con gà, anh em mình uống chén rượu. - Cương nháy anh về bí mật.

Điều bí mật chỉ được tiết lộ khi chén rượu đầu tiên dốc cạn.

- Em đã trúng cử trưởng làng, phải nói mưu của ông bác trên mức tuyệt vời.

- Thật sao! Thảo nào lúc nãy vênh thế.

- Thằng Hưng khoá này chẳng còn mặt mũi nào đứng ra tranh cử, xấu hổ xin lên xã làm anh thư ký uỷ ban, còn ai khác ngoài em.

Bữa cơm kéo dài tới tận khuya. Hai anh em đu hết một lít rượu mà chẳng thấm vào đâu. Cương vắt áo trên vai nhẩy nhẹ nhàng qua tường rào về nhà, còn Tương ngồi đầu hè mơ màng

ngắm trăng non. Có lẽ niềm vui, niềm hân diện còn kích thích mạnh hơn men rượu. Thờ ỉ của nhà đang đến. Thằng Cương khá lắm, tưởng đầu óc không vượt ra khỏi lũy tre làng, thế mà bây giờ có chức có quyền rồi tính đâu ra đấy. Con đường mới là do nó đề xuất, trên chấp thuận ngay vì tính hiệu quả cho sự phát triển kinh tế của cả vùng. Hồi chiều nhìn ao đình bị lấp sao chướng mắt, giờ ngắm lại thấy cảm tính của mình đã sai. Muốn thông thương thì phải có đường. Con đường cũ vòng theo rìa làng, vừa đi vòng thủng mắt nhiều thời gian, khách qua đường lại không được giao tiếp với làng thì thiên hạ biết mình thế nào. Con đường mới sẽ sửa chữa những thiếu sót ấy. Thằng này quả có con mắt nhìn xa trông rộng, có đầu óc làm ăn kinh tế. Trong bữa cơm nó tuyên bố, từ nay sẽ không nhận một đồng trợ giúp nào nữa. Nó kín kẽ với cả anh nó. Không dám khoe kiếm ăn được, nhưng Tương thừa biết con đường mới kia tuy không phải là người giữ trọng trách nó cũng phải được chia phần không ít. Đất đổ xuống ao đình bao nhiêu, ai biết được mà đo. Nhưng nó thì biết. Chẳng có gì có thể qua được mắt nó. Đúng là cùng một gen nhà mình, chẳng sai.

Son gọi xong đầu ra ngồi tì ngực vào cánh tay chồng tình tứ.

- Gần ba năm trời ông mới thêm về, có bà hai rồi hả. Có thật chết với tôi!

Chỉ được leo mép, tiền gửi về đều đều cho nên chẳng biết chồng thế nào. Tương bực bội nghĩ thầm, nói lảng sang chuyện khác:

- Hai đứa đi đâu từ tối không thấy mặt?

- Mười bảy, mười tám rồi, chúng nó ngồi yên ở nhà chắc mà ông hỏi. Tôi nào cũng thế, ăn xong là tốt đi đàn đúm, có hôm đến nửa đêm mới về, có hôm ngủ luôn ở nhà nhau. Đi đường có mệt không, vào ngủ trước, khô tóc tôi vào.

- Chưa thành bà đã ông với tôi chán bỏ mẹ, nghe mà chẳng muốn đụng chạm đến nữa. – Tương đùa: - Ở nhà thay đổi nhanh quá, mới có một năm không về mà bao nhiêu chuyện. Vụ mở đường thằng Cương kiếm ăn được không?

- Cái thằng ấy bạc lắm, ngày xưa mình giúp nó thế mà đến khi thành rồi quay lại khinh người, đồ ông hỏi nó có bao nhiêu đấy. Anh em với nhau, không có lợi rồi xem nó có chung đụng với ông không. Cái đồ bạc!

Nó kiếm ra tiền rồi, cũng mừng. Anh em mỗi đứa có cuộc sống riêng, có bạc thì cũng là thu vén cho người nhà mình chẳng mất đi đâu mà lo, có lợi cho ai thì cũng là người nhà mình được lợi.

- Đồng ruộng của cả làng từ xa xưa vẫn trông vào ao đình, thế chặn một nửa rồi có còn đủ nước tưới không? – Tương thắc mắc khi hai anh em cùng nhau đi thăm con đường mới.

- Anh không biết, mấy tháng trước, em cho khơi nước từ sông Vàng về, thế là xảy ra cuộc chiến nguồn nước giữa làng mình với bên Thuận. Thanh niên vác gậy gộc dàn trận đe nhau, mấy ông xã đứng ra dàn xếp bên làng mình, thế là sông Vàng bây giờ đắp con đập ở giữa chia đôi cho hai làng. Còn khoảnh ao đình này, ông bác có tậu một miếng không. Em chằm khoảnh kia rồi, chỗ góc sát đình đấy, có đẹp không. – Cương vung tay một vòng rộng chỉ khoảnh ao sẽ mua.

- Tôi cũng chịu chú, từ ngày chú làm trưởng làng thay đổi nhiều quá.

- Cờ đến tay ai người ấy phát, mình không mạnh tay thay đổi thì sao cấp trên nhòm ngó tới để mà rút tiền xuống. Cứ như thằng Hưng, chỉ chú trọng tới trồng trọt, chăn nuôi thì làng này còn là đất khi ho cò gáy. Đi về đằng kia anh sẽ thấy.

Cương dẫn anh về đầu ao đình, nơi trước kia đặt trạm bơm của làng. Gian nhà cũ nát của trạm bơm không còn, một ngôi nhà mái ngói còn đỏ tươi đã mọc lên thay thế. Tấm vải bạt lớn màu đỏ gạch trùm lên cả những bụi chuối còi cọc để che khoanh sân rộng. Mới sáng sớm mà tiếng nhạc sập sinh, tiếng cười, tiếng hát karaoke đã chói gắt như cái nắng trưa hè xối xuống. Cương hát hăm về phía ngôi nhà, nói với anh:

- Khu vui chơi của làng đây, thằng Na kinh doanh, kiếm tiền khá lắm, không còn rách nữa rồi. Nó phải mang ơn anh em mình nhiều, miếng đất trạm bơm này cũng là do em cấp cho. Vào đây uống chầu bia đã, biết anh về thế nào nó cũng làm cỗ mời.

Quả đúng như Cương nói, tên tuổi của Tương bây giờ đã là niềm khát khao của đám thanh niên. Tương vừa bước vào cổng, mấy đứa đang chọc bi-a bỏ gậy chạy lại chào xoắn xuýt rồi kéo bằng được Tương lại bàn. Thằng bé con chừng mười sáu, chẳng biết là con cái nhà ai dúi cây gậy chọc bi-a vào tay Tương nài:

- Bác chọc thử một đường cho chúng cháu học tập, ở thành phố giàu như bác chơi trò này xuya lắm.

Nhìn nét mặt của nó chắc nó không chơi xỏ, nhưng tiên sư cha mày, con cái nhà nào thế, mới nức mắt đã nghĩ tới chuyện chơi, mày tưởng ở thành phố là thiên đường chỉ có ăn chơi chắc. Không húc mặt vào làm, không bị bầm dập cuộc đời thì.... tự dung tiền nó mọc trong túi chắc. Nhưng... Tương cũng thấy hãnh diện. Lại được thằng Cương húi vào để Tương cầm cây gậy chọc vài đường cho bọn trẻ thấy. Chẳng lẽ lại từ chối. May cho Tương, chưa biết nên cầm cây gậy thế nào thì Na trong nhà chạy ra, vồn vã kéo Tương vào nhà.

- Bằng vai phải lứa với chúng mày đây à! – Na mắng bọn trẻ: - Ông bác về khi nào thế mà hôm nay mới thấy ra đây. Em với bác Cương chung vốn mở chỗ vui chơi này cho thanh niên....

- Đây! Bé cái mồm chứ! – Cương lừ mắt nhìn Na.

- Dạ! Chỉ có bác Tương em mới dám khoe, chứ có người lạ đâu. Cũng kiếm được chút rau mắm cho các cháu. Cái đàn vợ chồng thằng Hưng đồ tội cho em, lúc đầu bực lắm, được lúc sau nghĩ tới việc của bác Cương, em cố tình làm toáng lên cho dân làng tưởng thật, thế mà thành công. Phải nói mưu của bác đúng là mưu của Gia Cát.

Dường như thành thông lệ, mỗi khi có Cương đến ngôi chơi, Na lại ra giếng kéo lên những chai bia hơi được ngâm dưới đó. Vừa rót bia ra cốc, Na vừa chem chếp nuốt nước bọt tứa ra bên mép, vừa nói:

- Chưa sắm được tủ lạnh, ngâm sâu dưới đáy giếng khác gì tủ lạnh, bác uống thử xem, bia lấy từ sáng vẫn lạnh buốt răng. Một ngày bình thường, làng không nhà nào có công việc, em phải bán hơn chục chai cô ca. Thanh niên làng mình rượu cũng mạnh mà bia cũng tu ăng ặc, có kém gì dân thành phố các bác.

Cũng thành thông lệ, cốc đầu tiên, Cương uống một hơi đến khi không còn cả bọt bia bám trên thành cốc. Cương khà trong họng khoái trá, giọng nói cứng lại vì lạnh:

- Mùa hè uống thế mới đã. Cái thằng chó này cứ tông tọc cái mồm thế có ngày...

- Em biết rồi, có phải bạ đâu cũng nói đâu. Ngồi uống trước, em kiếm cái gì nhắm.

Mặt Cương đã chuyển sang màu đỏ tía như màu bia của thằng Na. Bia ở đâu nấu mà chẳng vàng tươi sắc nắng như người ta vẫn quảng cáo, lại có màu tía đỏ như nước chè loãng để lâu. Thế mà trai làng vẫn đỏ mặt hãnh diện ta là dân sành ăn sành chơi. Tương xoay cốc bia trong tay. Quả có lạnh như thằng Na nói, nhưng vị của nó thế nào nhỉ. Mấy đứa trẻ đang xúm quanh

bàn bi-a thỉnh thoảng lại liếc nhìn vào trong nhà, dường như Tương đang là tâm điểm cho chúng đề ý chứ không phải cuộc chơi bên bàn bóng. Tương hãnh diện, nâng cốc uống một hơi dài. Tương không phải là dân sành bia, thấy hơi ga xộc mạnh lên mũi cho rằng cũng chẳng phải là bia đều, thanh niên quê đâu chỉ biết cổ cây vai bừa mà khinh họ cái chuyện hưởng thụ. Cương đang rót bia từ chai ra cốc, bỗng giật mình bởi tiếng bọn trẻ reo lên.

- Chào bà lão! Bà lão mặc váy đầm đẹp thế.

Bà Mục chống gậy đi vào nhà Na. Bà lão ngoài chín mươi, lớp da nhau nhúm khác gì miếng giẻ mỏng được đập lên bộ xương khô, nhưng ánh mắt bà còn tinh nhanh lắm. Bà còn khỏe, ngày nào cũng phải hai chén rượu, lọc cọc chống gậy đi hết làng này sang làng khác không biết mệt. Bà lão đứng nhìn trân trân vào bọn trẻ chọc bi-a, ánh mắt người già chẳng nói lên điều gì. Đã thành thói quen, bọn trẻ chỉ trêu bà lão thế rồi lại nhìn miết vào những trái bóng, bà lão nghĩ gì không đáng quan tâm.

- Cả làng này chỉ còn mình tao thôi nhớ!

Chẳng biết bà lão nói với ai, có ý gì, bọn trẻ chẳng đứa nào quay lại đáp lời. Bà lão nhìn vào trong nhà. Tương thấy bên khoé mắt của bà có đọng hai giọt nước. Nước mắt của bà lão như hai giọt keo không lẫn xuống được.

- Cả làng này chỉ còn có mình tao thôi nhớ!

Lần này bà lão nói to hơn rồi quay ra.

- Thì chỉ có bà mặc cái váy nôm cổ lỗ thế kia thôi chứ còn có ai nữa. – Tiếng một đứa trong đám trẻ nói với theo bà lão khi bà đã ra tới cổng.

Có lẽ đến hơn ba chục năm rồi Tương mới lại nhìn thấy người phụ nữ thôn quê mặc chiếc váy trùm xuống tận gót, quay tròn như chiếc nôm, nhuộm thâm đất. Đúng là cả làng, thậm chí cả nước chỉ còn có bà là một. Ấy thế mà chiếc váy của bà lão Mục còn mới nguyên. Còn bọn trẻ kia thì đúng là thật lạ mắt, chiếc váy kiểu ấy thậm chí không có trong ý thức của chúng.

Mãi nghĩ về bà lão, đến khi Tương quay lại, không biết Cương đã đi đâu, từ khi nào.

4.

Mình không theo kịp thời cuộc rồi, thằng Cương chẳng mấy khi ra khỏi cái làng hẻo lánh, tưởng rằng chỉ biết ăn chặn vật mảy công điền, mảy thửa đất, chỉ biết nhìn trộm đàn bà tắm, thế mà chỉ có hơn một năm không về đã thay đổi hoàn toàn, không thể ngờ tới. Tham vọng của nó còn muốn tiến xa hơn nữa, cũng muốn thoát khỏi cái làng nghèo đói này. Bà lão Mục gặp ai cũng có câu mở đầu, cả làng này chỉ còn mỗi mình tao thôi, cũng là nguyên nhân từ thằng Cương nhà mình mà ra.

Bốn mươi tuổi, thằng Cương muốn xin vào đảng! Mưu đồ gớm thật! Chỉ cần được vào đảng là thằng Cương sẽ cơ cấu lãnh đạo xã khoá tới. Sau vụ mở đường qua ao đình, thằng Cương có khối bạn thân tình trong ban lãnh đạo xã và một lời hứa của họ cũng không khó khăn gì cho lắm. Và cũng không phải khó khăn lắm, chi bộ thôn đã ra được nghị quyết, đề nghị cấp trên xét tư cách phẩm chất đạo đức của đồng chí trưởng thôn được đứng trong hàng ngũ của đảng. Khâu vướng mắc cuối cùng, ý kiến của quần chúng. Thế là khâu cuối cùng tưởng đơn giản thế mà bị bà lão Mục cản lại. Em trai độc nhất của bà Mục bị tây bắn chết ngay tại chỗ, còn em họ là ông Sơn thì bị bắt đi đày Côn Đảo sau một cái hát hăm và chỉ tay của bố Tương. Thù này với dòng họ nhà bà Mục đến mấy đời không thể quên. Ông Sơn thì chết rồi, người làm chứng trực tiếp không còn. Con cháu nhà bà Mục, Cương lo xong cả, mối thù chỉ chén

rượu là rửa sạch, hoặc một lời hứa ưu ái trong việc làng việc xã là bịt mồm tất cả. Duy chỉ còn có bà lão lợm khộm chẳng cách nào khiến bà quên được việc xưa. Bà rì rầm kể lại, chính mắt già chứng kiến tất cả, đau lòng lắm, giọt nước mắt của già giờ không lăn được xuống nữa mà nó trôi hết vào trong ngực. Cả làng này chỉ còn có mình tao. Bà lão vừa nói vừa xoa vào bộ ngực nhau nhúm như quả mướp khô.

Rồi thằng Cương có đủ khôn ngoan giải quyết việc này? Tàu của Chung về, Tương phải ra đón hàng, không thể ở lại giúp em. Mà thằng Cương dạo này bí mật ngay cả với Tương, kế hoạch thế nào cũng không nói một câu để anh em cùng lo liệu. Nó khác nhiều quá, Sơn nhận xét không sai.

- Lên mà nhận hàng nhé!

Nhìn Chung đứng trên tàu vẫy tay gọi, Tương quên hết mọi việc gia đình, hồi hộp không biết có thành công trong việc làm ăn mới này. Tàu vừa áp vào sát bờ, Tương nhảy qua be tàu lên boong.

- Hàng đâu? – Tương sốt sắng kéo tay Chung.

- Làm sao mà vội, nhảy thế có bữa rơi xuống sông ngã chết mất xác. Bỏ sát để trên mũi ấy lên mà xem.

Tuyệt vời! Toàn những đầu thừa của tôn tấm làm vỏ tàu, ở mình kiếm đâu ra loại sắt chất lượng cao thế này. Còn giá cả thế nào?

- Tôi với Sứ “rõ” tính rồi, cả chi phí giá mua, cước bốc xếp bên ấy, cước vận chuyển của tàu, hai trăm hai mươi đô một tấn. Ông tính kỹ đi, công bốc dỡ, vận chuyển đầu này hết bao nhiêu, có chịu được không, muốn mua bao nhiêu cũng có.

- Hai trăm hai mươi đô một tấn, như vậy quy ra tiền Việt là hai triệu rưỡi. – Tương nhảm tính: - Hai nghìn rưỡi một cân. Sắt vớ vẩn bây giờ cũng phải trên bốn nghìn. Được đấy! Tôi đi tìm người giao.

Nói rồi Tương nhảy qua be tàu, ra công cảng gọi xe ôm đến bãi sắt cây số bảy. Đến nơi vừa lúc ông chủ bãi sắt phóng xe máy đi ra, Tương chạy lại níu đầu xe.

- Ông còn nhớ tôi không? Dạo nọ đến thăm ông, hứa bán sắt đây mà.

- Tôi nhớ ra rồi, tưởng ông đùa tí cho vui. Bây giờ thiếu gì kẻ kiếm câu chuyện làm quà, tự coi mình là đế vương. Thế sắt đâu, được bao nhiêu?

- Mẹ kiếp! Ông tưởng tôi là cái loại vớ vẩn ấy à. – Tương cao giọng lấy uy: - Thế ông đủ sức mua bao nhiêu, nếu không buồn vỗ mồm đi với tôi.

Tương dẫn ông chủ sắt đến tàu Bạch Đằng. Tương dẫn chân lên bó sắt hát hàm hỏi:

- Loại này ông trả bao nhiêu?

- Chỉ có thế này thôi mà mạnh mồm thế.

- Đây là hàng mẫu, thỏa thuận giá cả với nhau xong chuyển sau sẽ có hàng về tận bãi cho ông.

- Ông là người có hàng, bán được bao nhiêu để tôi còn liệu.

- Sáu nghìn!

- Giết người cướp của được hay sao mà mua được giá ấy.

- Ông xem kỹ đi, tìm đâu được miếng sắt ngon như miếng tiết thế này không. Đây không còn là sắt vụn nữa, hàng này thái ra được khối việc, ông bán giá sắt thành phẩm lãi gấp chục lần chứ ít à.

- Thế thì ông tìm đến chỗ ấy mà bán.

Nói xong, ông chủ sắt làm cao quay đi tỏ ý không muốn mua.

- Trả được bao nhiêu thì cũng có lời xem nào.

- Bốn năm là hết giá!

- Thôi thì thế này, năm mươi tôi sẽ đổ tận bãi, còn bốn năm ông nhận hàng tại cầu, được chưa?

- Năm mươi đổ tận bãi, xong!

- Tôi là Tương. Còn ông?

- Tôi là Duyên.

- Thật đúng là duyên kỳ ngộ, ông lấy được bao nhiêu?

- Hai trăm tấn chuyên đầu. Thế đã, còn tính sau.

Cả hai bên cùng hồ hởi với vận đồ đang tới. Tin vào vận ư? Một phần thôi, còn đâu đều là nỗ lực của Tương. Không thế sao. Không chày mặt với nắng gió, hai vai không bị hàng tấn hàng đè lên thì sao Tương hiểu hết lẽ đời để mà đổi mặt lại, không ăn bờ ngủ bụi bao ngày thì sao có người như Sửu thương đến. Có đồng tiền trong tay rồi, phải xoay thế nào đây để đồng tiền đẻ ra đồng tiền. Liệu có nên để Chung và Sửu hùn vốn vào hai trăm tấn sắt này? Không chung nhau liệu chúng nó có cho mình ăn mảnh? Với cái giá hai trăm hai chắc chắn chẳng phải giá gốc, chúng nó thừa khôn ở đời. Mình có đủ tiền chi trả cho số hàng này. Ăn cả thì lãi lớn đây, thế nhưng có chuyện rủi ro sẽ trắng tay, lại bị khinh cho. Nhưng cũng giống trong chiếu bạc, không xuống cả tay thì chẳng khi nào được vét làng. Được ăn cả ngã về không, một lần này cho biết, Tương quyết định một mình đầu tư cho vụ này.

Chi tiền trước cho Sửu “rõ”, để nó thấy mình không phải hạng lèm nhèm, không phải thấy bạn có tiền mà lợi dụng. Chữ tín bao giờ cũng phải đi đầu trong kinh doanh. Vẫn còn dư tiền, Tương thuê một gian nhà mặt đường để tiện giao dịch, chấp mỗi cho chuyến hàng tới trót lọt. Việc đầu tiên phải lo đó là khâu vận chuyển sắt từ cảng về bãi. Lại phải dính với Đoàn “khê” thôi, chỉ có đội xe của nó mới đủ khả năng làm việc này. Tương gọi điện cho Đoàn đến gặp mình.

- Văn phòng của mày đây á! Nghe trong điện thoại tao tưởng phải đến một trụ sở đồ sộ, nguy nga lắm, thế này mà cũng gọi văn phòng.

Đoàn đảo mắt nhìn xung quanh gian nhà, nhếch miệng cười khe khẽ, coi thường Tương. Trong gian nhà hai mươi mét vuông kê độc nhất chiếc giường một, trong góc nhà chổng chơ cái bếp dầu cùng mấy cái nôi.

- Định chở đồ đạc về nhà mới hay sao mà gọi tao. - Đoàn nói đùa.

- Thế ra đội xe của ông chỉ đủ sức chở đồ gia đình thôi à. - Tương đáp lại, tỏ vẻ coi thường Đoàn.

- Con mẹ mày, có tí tiền cũng giở giọng ông tướng gớm, định gọi tới đây khoe của đấy à!

- Đây! Xe bây giờ không thiếu, không muốn chở thì thôi. Ông cũng chỉ là thằng đi làm thuê thôi nhá! - Tương lớn giọng.

Thằng Tương này chẳng phải loại vừa, Đoàn lừ mắt, hạ giọng xuống nước:

- Thế chở cái gì, cước vận chuyển bây giờ cao lắm đấy.

- Giá làng rồi, chỗ quen biết tôi mới gọi ông, nếu cao quá tôi tìm người ngoài cho dễ mặc cả.

- Hàng gì?
- Sắt vụn từ cảng về cây số bảy.
- Sắt vụn nào! Sắt như ngày xưa, xếp tay bao lâu mới được một chuyến. Chở thế được bao nhiêu, chết ca xe.

Tương lôi trong gầm giường ra miếng sắt.

- Tất cả đều như thế này, hai trăm tấn, làm gì có lèng phèng như ngày xưa. Chở khoán theo tấn. Đồng ý chưa? Quá ưu ái với ông đấy.

- Kiểm được sắt ở đâu đẹp thế! Nhưng ông còn lạ gì, chở sắt vụn hại xe lắm, thêm tí nữa, hàng đặc chủng mà. - Đoan xum xoe với Tương sợ mất mỗi hàng.

- Được! Hôm nào tàu vào tôi gọi.

Nhìn Đoan nép về thấy hả. Đúng là loại tiểu nhân, thấy tiền chẳng cần biết thể diện là gì. Tương khinh khỉnh không nói thêm câu nào, đứng ra cửa chống nạnh nhìn đường phố.

Xong được một việc khó khăn, việc còn lại bóc dỡ hàng ở cảng đã quá quen với Tương. Lần này Tương trực tiếp tới tận đội thằng Hoà làm việc. Hai thái độ tuy khác nhau nhưng vẫn cùng mục đích tự đề cao mình. Với thằng Đoan phải hạ thấp nó xuống, gọi nó đến phục vụ mình như con chó chạy theo chủ. Nhưng với thằng Hoà, người của cơ quan nhà nước, để cho nó tưởng rằng nó quan trọng, nhưng thực ra ném cho ít tiền sai bảo thế nào phải nghe thế.

- Chào lãnh đạo! – Tương rụt rè bước vào cửa, cúi gập người chào Hoà.

- Chú Tương! Lâu lắm mới nhìn thấy, làm ăn ở chốn nào mà biệt tích thế?

Có lẽ còn mỗi Tương là Hoà vẫn giữ được câu xưng hô chú cháu, còn với tất cả mọi người chỉ có ông tôi. Hoà vì nể Tương bởi Tương dám hết mình để kiếm tiền và đã kiếm được nhiều tiền nhất trong tất cả các mối quan hệ Hoà có được.

- Xưng hô anh em cho dễ nói chuyện trong công việc, lãnh đạo to rồi còn gì. – Tương ngồi xuống ghé đôi diện với Hoà, vút chiếc cặp lên bàn.

- Mới là anh đội phó chứ to tát gì đâu. Có việc gì mà phải thân chinh đến thế ông chủ?

- Cảng dạo này làm ăn được đấy, lương bổng khá lắm, các cơ quan xí nghiệp khác đứng ngoài công thêm rõ rã. Này, bây giờ chủ hàng có quyền chọn tổ công nhân làm hàng phải không? Chính vì thế tôi đến nói với ông trước, đội của ông có làm hàng của tôi được không?

- Hàng gì mà quan trọng thế?

- Sắt vụn.

- Tưởng gì, sắt vụn thì có gì mà khó, ông cứ xin đích danh đội tôi, giải quyết hết.

- Không đơn giản đâu, mệt đấy. Tôi yêu cầu phải nhặt tay, không được cong vênh.

- Thế thì khó rồi. Ông cứ chi màu đậm là xong hết.

- Cán bộ vôi tiền chủ hàng nhá, tôi báo giám đốc thì ông mất chức. Nói đùa vậy thôi, có màu cho công nhân hàng ca. Tôi muốn đích danh tổ ông Phiện với thằng Huy làm được không?

- Thằng Huy nghỉ việc lâu rồi. Cái thằng ngu thế, không chịu được nghề bỏ ra làm ngoài, mình mất tí sức nhưng kiếm được đồng tiền ra tám ra món, làm ở đâu bằng lương công nhân cảng bây giờ. Còn ông Phiện về hưu rồi, cái nhà cũng bán cho tôi rồi, bây giờ chả biết chuyển đi đâu. Thương nhà ông ấy khó khăn, tôi trả đất gấp đôi nhà ông đấy. Con vợ ở nhà mở quán karaoke, hôm nào ông xuống hát thử xem có được không.

Nhìn bộ mặt ráo hoảnh của Hoà sao khôn nạn thế. Tương thừa biết vợ chồng Hoà đã tìm mọi cách để có được ngôi nhà của ông Phiện. Với giá nhà bây giờ, lại là nhà mặt ngõ to thì

gấp mười vẫn còn rẻ, thế mà nó ra giọng bác ái. Mà mình cũng tẻ, làm mất xe đạp của ông ấy cũng không có lời lại, đến khi có tiền rồi cũng chẳng tìm đến để trả, hôm nay có việc trông cậy đến mới nhớ tới. Tương ngồi thần thờ nhớ lại những ngày sống ở khu tập thể.

- Này, sao ngồi ngây ra thế, có rồi đi uống cốc bia cho mát, trưa rồi, nóng quá. Có chi màu cho công nhân đưa về đội điều tiết cho, lâu ngày không vào cảng làm việc ông chưa biết việc đâu.

Còn nhiều việc Tương chưa biết hết, guồng quay của cuộc sống cứ quay liên tục, một ngày không ra đường là lại có một biến động. Và đến hôm nay, guồng quay của hai trăm tấn sắt vụn đang vận hành tốt. Bốn chiếc xe Mỹ đứng sắp hàng trên cầu cảng. Tốp công nhân áo bảo hộ màu da cam nổi nhau lên cầu thang tàu như những chiến binh bước vào cuộc chiến. Mình sẽ là tổng chỉ huy ở đây, máu oai hùng đang chảy mạnh trong huyết quản, Tương hùng dũng lên tàu như đi lên đài chỉ huy. Trước đây, Tương cho rằng Phúc “trâu” thích làm oai chẳng qua đó là con người có tính cách đồng bóng, bây giờ mới thấy ai cũng thế thôi, ai cũng muốn mình ở trên người khác.

Tương ngó đầu xuống hầm xem mọi người làm hàng. Một luồng bụi từ bên dưới xộc lên, Tương hít phải ho sặc sụa. Bụi gì mà khiếp thế, chỉ mờ mờ như làn khói thoảng thôi nhưng sao trong ngực nóng và tức như bị thụi. Tương tránh xa miệng hầm, đứng lên chỗ cao nhìn xuống. Màu da cam của áo bảo hộ đã bị mồ hôi và bụi nhuộm đen. Một công nhân còn trẻ, trạc tuổi Hoà trèo lên chỗ Tương.

- Mới làm mấy mã hàng đã lên là thế nào? – Tương hỏi.
- Ông chủ xuống thử dưới hầm mà xem, nóng như cái lò, lại bụi sắt nữa, không thở được.
- Hầm tàu ngâm dưới nước phải mát chứ làm sao mà nóng. – Tương giả bộ nói.
- Ông chủ chắc chưa xuống hầm tàu lần nào, chỉ ngồi phòng lạnh nên không thấy cũng phải thôi. Ngọt thở không chịu được, có bồi dưỡng thêm cho anh em mấy đồng uống cốc nước mát.
- Tiền bồi dưỡng thêm một nghìn một tấn tôi đưa hết cho thằng Hoà, xong việc gặp nó mà lấy.

- Đúng là ông chủ chưa làm với đội này lần nào, đưa tiền cho nó coi như xong.
- Xong thế nào, để tôi hỏi nó xem sao.
Tay công nhân lắc đầu chán nản đứng tì tay vào lan can tàu. Anh ta liếc nhìn thấy Hoà đang đi đến vội quay trở lại hầm tàu. Hoà đi đến cạnh võ vai Tương.

- Sắp xong xe rồi, ông thấy làm thế có được không?
Không để Tương trả lời, Hoà quát xuống hầm:
- Mới làm được một tí đã mò lên làm gì đấy hả thằng Tuấn!
Không ai ngẩng đầu lên, tất cả đều cặm mặt xuống tìm chỗ luôn cắp mắc hàng.

Có hỏi thằng Hoà cũng vô ích, thiếu gì lý do để nó biện minh. Chẳng biết ai dạy cái tính khôn nản này cho nó, sao không được một phần giống bố nó, có ăn chặn cũng phải cho kín đáo. Học cái xấu sao dễ thế. Mặc nó, miễn sao công việc trôi chảy là được, hơi đâu can dự vào chuyện người khác. Bất độc bất anh hùng.

Sắt chưa kịp hạ hết xuống bãi đã có khách cho xe vào lấy đi. Thằng Duyên hẳn phải quan hệ rộng, phải có duyên chào hàng nên mới tiêu thụ nhanh thế. Tương nhìn đống sắt ở bãi cứ đổ đầy vào hôm trước, hôm sau đã thấy vội mà xót như xát muối vào lòng. Tưởng mình kiếm tiền đã dễ, nay có người lại dễ hơn mà chẳng phải nhọc công, kê cao gối ngủ, rồi hôm sau tiền cứ

chảy tòng tộc vào nhà. Trong khi đó, Tương phải thức đêm thức hôm, phải nịnh mảy thẳng công nhân trẻ ranh hơn nịnh bố để công việc được thuận. Không có chuyện bắt công ấy được. Tương nhảy theo xe hàng về tận nhà máy cơ khí Đại Phong, nơi đã mua hàng của Duyên.

5.

Thời buổi kinh tế thị trường, bên nào có lợi thì hợp tác với bên ấy. Thời buổi kinh tế thị trường là phải có cạnh tranh, bằng mọi cách phải gạt bỏ đối thủ ra khỏi cuộc chơi. Tương mới nhận ra điều này không lâu và chấp nhận cuộc chơi với Duyên. Tương đưa ra mọi điều kiện thuận lợi như, hàng của mình mua tận gốc chứ không phải luộc lại như thẳng Duyên, do vậy giá cả sẽ mềm hơn và mỗi hàng sẽ ổn định lâu dài với số lượng lớn. Với điều kiện như vậy, giám đốc nhà máy cơ khí Đại Phong chuyển hướng hợp đồng sang Tương. Xét mặt trước của sự cạnh tranh thì Tương vẫn hơn hẳn đối thủ, thế nhưng còn mặt sau thì Tương chưa hiểu hết người đối diện với mình, do vậy phải lường trước sự việc này. Bây giờ Tương đâu còn là anh dân quê dễ bắt nạt, lúc nào cũng sợ phải va chạm với người khác.

Chường mặt với đối thủ, đó là quyết sách sẽ thành hay bại nhanh nhất trong thời buổi bon chen để sống. Tương thuê miếng đất ngay cạnh bãi của Duyên, tập kết vài trăm tấn sắt, hàng ngày cho xe vào lấy chở về nhà máy cơ khí Đại Phong. Đó là mồi nhử để Duyên bộc lộ rõ ý đồ có muốn trả thù khi mà Tương đã cướp mất mỗi hàng lớn. Tương chấp nhận mất hẳn tiền lãi của năm trăm tấn sắt để làm việc này. Trong kinh doanh phải biết thế nào là ném tiền qua cửa sổ, là thả con săn sắt bắt con cá rô. Điều này Tương học được chính từ chú em của mình. Thằng ấy ngay từ bé đã tinh quái hơn mình rồi, thế mà bấy lâu nay mình lại coi thường.

Cứ tầm năm giờ chiều, Tương la cà quán nước gần nhà Duyên, ngông nghênh như ông chủ lắm tiền nhiều của, vào quán tiêu tiền không cần đếm. Bấy giờ về lều bật đèn sáng trưng, dọn dẹp giường chiếu tỏ ý ngủ lại trông bãi. Nhưng thực ra, nếu chỉ một mình chắc Tương sẽ co vùi ngòì thu lu trong lều không dám thở mạnh. Xung quanh bãi đã có bọn đàn em Đoàn “khê” bảo vệ. Tắt đèn xong, Tương xếp chăn gối cho giống hình dạng người nằm ngủ rồi bí mật lên ra bờ sông, lên chiếc thuyền của bọn đàn em chờ sẵn.

Quả đúng như dự đoán của Tương, Duyên chẳng phải là thằng vừa, chẳng để người khác đến cướp mất bát ăn của mình mà có thể ngòì nhìn không. Chỉ năm ngày sau, hẳn đã theo dõi hết tình hình, Duyên bắt đầu hành động. Chờ cho đêm về thật khuya, sương xuống đã lạnh vai, tiếng con nước lên nghe rì rì như tiếng gió thoảng, bốn bóng đen lặng lẽ từ phía sông mò lên áp sát căn lều của Tương. Nhưng những bước đi khả nghi của bốn bóng đen kia đã bị theo sát. Chờ cho chúng lên vào lều, lập tức người của Tương quây chặt bên ngoài. Bốn bóng đen nhẹ nhàng cạy cửa vào được bên trong lều không khó khăn gì. Một tên nép vào tường nhìn qua khe cửa quan sát động tĩnh lần cuối. Không có sự nghi ngờ nào, bốn kẻ đột nhập rút hung khí đâm tới tấp lên người nằm trên giường mà chúng cho rằng đó là Tương. Nhưng trên giường chỉ là đồng chăn gối xếp giả dạng người mà thôi. Khi bọn chúng chưa kịp nhận ra sự việc thì đèn trong lều bật sáng. Trước mắt chúng là Tương, có cả công an đi cùng, có cả những kẻ trước kia là đàn em của Duyên.

- Các ông làm gì trong nhà tôi giữa đêm khuya thế này! – Tương hỏi với vẻ khinh mạn của người chiến thắng trong cuộc chơi này.

- Định gây án mạng phải không, góm thật đấy ông Duyên ạ, tôi tưởng ông chỉ biết buôn bán, thế ra còn biết cả đâm chém nhau nữa cơ đấy. Về đồn! – Người công an đi cùng ra lệnh.

Duyên cùng đồng bọn bàng hoàng, ngồi sụp xuống góc lều, co rúm người lại như chú cún con bị người bắt lỗi. Tương ngăn người công an đang kéo cổ áo Duyên đứng dậy, nói về ban on:

- Nề mặt em, tha cho bọn nó đi, trong làm ăn thế nào cũng mắc phải cái lỗi bông bột, lần đầu chúng chưa biết có thể tha thứ được. – Tương quay sang Duyên mắng mỏ:- Thằng nào giỏi thằng ấy tồn tại, xin lỗi anh ấy đi, việc này mà truy tố trước pháp luật là tù một gông, từ nay việc của ai người ấy làm, đừng có mà hồ đồ thế nữa nghe chưa.

Ngay cả đàn em cũng quay sang làm việc cho Tương, chúng trâng tráo nhìn Duyên, khôn nạn thế. Lại có mặt cả Đoan “khê”, cái thằng côn đồ, tráo trở ai cũng phải kiêng. Cả công an cũng đứng về phía hắn ta. Một câu xin lỗi với mọi người lúc này là hợp lý rồi, chẳng cần phải đắn đo gì, làm mình làm mẩy lúc này thiệt thân, Duyên biết vị thế của mình đã vào thế yếu.

Tương một câu xin lỗi là yên ổn làm ăn sao, Duyên đã lẫn lộn làm ăn nhiều năm nên hiểu hết cả. Thực tế hàng ngày diễn ra trước mắt Duyên mà đành phải cảm lòng lặng im. Sắt của Tương đổ về, như “vô tình” mỗi ngày lại rơi vãi sang bãi của Duyên một ít. Hôm sau không ai dọn mà lại càng “vô tình” rơi xuống thành đống cao hơn, sâu hơn. Tiền thuê bãi Duyên phải trả đủ. Còn các khách hàng quen, thấy bãi to, sắt đẹp thì họ vào, chẳng ai đại gì sang bên chỉ còn lèo tèo vài miếng sắt mục gỉ, mua về cho tổ mắt công đồ xỉ. Có đám ăn xôi chẳng? Nhưng làm gì có xôi mà cố, rút lui là thượng sách, nhường sân chơi cho kẻ khác là điều có gì là đáng xấu hổ trong thời buổi cạnh tranh này.

Vận đang lên thì cuộc đời như điều được gió, tài lộc tới tấp đổ vào nhà. Chẳng thể nào ngờ, chỉ gần một năm trước đây, thằng Tương gầy như con mướp, chân tay vàng khé như kẻ bị bệnh gan vì ngâm nước mặn, sống trong túp lều rách giữa bãi hoang ven sông, thế mà bây giờ nhà đầy đủ tiện nghi ngay mặt phố chính, ngồi ngựa cỏ tu bia, điều hành bãi sắt hàng nghìn tấn qua điện thoại. Ngoài trời đang đổ mưa, những giọt nước nhảy tung tung trên ô kính cửa sổ như muốn đòi vào nhà chia sẻ niềm vui cùng Tương. Tại sao thế nhỉ, những vui buồn trong cuộc đời Tương luôn song hành cùng những trận mưa. Trận mưa trong dịp tết đầu tiên phải xa nhà vẫn còn rền rĩ đâu đây, rất gần thôi, trận mưa của kẻ bơ vơ chưa tìm được đường đi cho cuộc đời, trận mưa nào nề của kẻ không biết bầu vùi vào đâu. Những giọt mưa sáng loà như tia chớp như đan ngay trước mặt khiến Tương phải nheo mắt lại. Thế nhưng những sợi mưa như những ngọn roi quất vun vút vào căn lều tồi tàn bên sông, những sợi mưa như những sợi dây chèo quán lấy người trong làn qua phà ấy, chỉ cách có hơn một năm thôi, Tương có hình dung lại để tự ôn nghèo khổ, để thấy được cái vinh quang ngày nay mà sao không thể. Cũng phải thôi, nào ai muốn vận cái khổ vào người, cái khó khăn cực nhọc nhớ tới nó làm gì mà chẳng nhanh chóng lãng quên. Ngay như chuyện cái xe mượn của Phiến “gù”, cứ nhủ lần nào gặp thằng Hoà hỏi nhà ông ấy giờ ở đâu để mang đến trả, ấy vậy cứ quên. Còn cái xe lấy cắp của người đánh xe trâu thì vẫn kia, Tương sẽ giữ mãi để làm kỷ vật. Nó là dấu ấn trong bước ngoặt của cuộc đời Tương.

Tiếng chuông điện thoại reo. Ai làm phiền thế, Tương không muốn tiếp chuyện bất kì ai trong lúc này. Được một phút thư thái để suy ngẫm về cuộc đời như thế này, bây giờ với Tương khó lắm. Tương để mặc cho chuông điện thoại reo, rồi ai đó nghĩ rằng Tương không có nhà mà đập máy xuống. Nhưng dường như người gọi biết Tương có nhà cho nên vẫn kiên trì gọi. Tương đành phải nhòai người ra lấy ống nghe.

- Ai gọi đây? –Tương gắt.

- Em đây! Sao gọi mãi không nghe là thế nào? –Tiếng Son cũng gắt lại trong máy.

- Vừa về đến nhà. –Tương nói dối: - Có việc gì mà phải gọi điện thoại thế.

- Em với các con vừa xuống tàu, quên đường về rồi, còn đứng chờ ở ga, ra đón ngay nhé!

Tương không trả lời, dập ống nghe xuống. Chết thật, kéo cả nhà ra ngoài này làm gì, mà cô ấy còn nói đường về nhà, như thế là sẽ ở đây lâu dài. Tương chỉ muốn sống một mình, không vướng bận vào ai, không ai lườm nguýt nhòm ngó hàng ngày. Sống tự do quen rồi, không phải ngại hơi đàn bà mỗi khi đi ngủ lại thấy dễ chịu. Sẽ khó chịu lắm đây. Nhưng dù gì vẫn phải đi đón mẹ con nó. Tương nằm khurọt ra giường, thở dài chán nản một lúc rồi mới dậy khoác áo mưa đi.

- Nhà xa thế kia à, bây giờ mới ra đón? –Son gắt.

- Cả nhà kéo nhau ra đây làm gì, ở quê có khó khăn thiếu thốn đâu mà phải bịu dúi cứ như đi ăn mày. –Tương nhăn nhó khiến cho vùng cơ mặt bên phải co giật nháy nhó như người đau răng.

- Ông đuổi mẹ con tôi về đấy hả!

- Bố thích ở ngoài này để sướng một mình thôi chứ gì! –Hai đứa con nhao lên phản đối Tương.

Từ trước tới giờ có khi nào Tương to tiếng được với ai ở cái nhà này, thôi thì lần này cũng phải chịu nhịn cho yên chuyện. Gọi xích lô cho mẹ con nó về, không thì đường phố đang xúm lại soi mói vào mặt càng thêm xấu hổ.

Về đến nhà, thằng Vượng và con Tài đã mười tám hai mươi rồi mà như đứa trẻ lên năm lên bảy, mở tủ lạnh nhòm ngó vào trong, bật nhạc âm ỉ chói ráy, nhìn từng tấm lịch treo trên tường, sờ nắn từng thứ cứ như lần đầu tiên chúng được nhìn thấy. Chúng háo hức vì cuộc đời này. Chúng khen mẹ vì đã có quyết định sáng suốt. Còn Son vẫn giận chồng, ngồi lì trên ghế không nói câu nào.

- Nếu muốn ra ngoài này thì phải bàn trước, để tôi còn chuẩn bị chỗ ăn chỗ ngủ, thế bây giờ mẹ con bà nằm đâu, dưới đất à, chiếu cũng còn chưa có mà nằm đây. Muốn tính về lâu về dài còn phải hộ tịch hộ khẩu cho hợp pháp nữa chứ, tương đơn giản à.

- Thế ông tưởng tôi không tính à! Lần trước ra đây tôi đã tính kỹ rồi, mẹ con tôi sẽ xoay sở kiếm ra tiền không phải nhờ tới ông.

Mưa đã tạnh. Tương mở hết các cánh cửa để không khí lùa vào. Trời mới mưa sao còn nóng bức thế, Tương bức bối cởi áo ném lên tay ghế. Thế ra từ trước tới nay, tiền Tương gửi về mẹ con nó không biết ơn lại coi thường thế nữa cơ đấy. Từ nay Tương sẽ điều hành cái gia đình này.

- Ngay ngày mai thằng Vượng xuống bãi sắt làm, ở đây không thể suốt ngày rong chơi được, bằng tuổi mày có đứa đã thành ông chủ rồi đấy.

Không biết thằng Vượng nghĩ gì về công việc sẽ được giao, nhưng nhìn nét mặt nó hớn hờ lắm. Ngồi sau xe cứ nhưn đầu nhìn ngang nhìn dọc suốt dọc đường đi, đôi khi khoái trí còn lạng người sang bên này bên kia khiến tay lái Tương loạng choạng mất thăng bằng. Đến bãi, Vượng đi thẳng ra chỗ công nhân đang bốc sắt lên xe, tay chống nạnh, mắt ngơ ngáo nhìn quanh. Mọi người dừng tay liếc nhìn mái tóc nhuộm vàng hoe của Vượng. Dân chơi ở đâu lạc vào đây thế, mọi người hỏi nhau qua ánh mắt. Tương cất xe vào nhà rồi ra gọi người tổ trưởng

tổ bốc.

- Ông nhận thêm thằng này, quản lý giờ ăn giờ nghỉ của nó chặt chẽ, đừng để nó lười nhác.
- Ai thế ông chủ? Đầu tóc, ăn mặc thế kia thì làm sao được.
- Mặc xác nó, rèn cho nó phải làm tới nơi tới chốn.

Người tổ trưởng đưa cho đôi găng tay và chiếc khăn vác rồi chỉ công việc cho Vượng làm.

- Làm nặng chưa quen phải không? Nhặt những miếng nhỏ, vừa sức thôi.

Đi găng tay chưa quen, Vượng dứt găng tay vào túi quần, tay không kéo những miếng sắt nhỏ vút lên xe. Chọn những miếng sắt bé nhất, chỉ nhỏ bằng chiếc đòn gánh thôi, nhưng được vài miếng mồ hôi đã tràn xuống cay mắt, bàn tay đã rát như phải bỏng, Vượng vào lều múc nước ở trong chiếc xô nhựa uống ừng ực.

- Mới nhặt được mấy miếng đã trốn việc rồi là thế nào? Ra làm! – Người tổ trưởng to tiếng với Vượng.

- Tôi mệt, không làm! – Vượng đứng dậy trừng mắt nhìn người tổ trưởng.

Người tổ trưởng bị xúc phạm, nổi nóng túm mái tóc vàng của Vượng dúi ra ngoài cửa.

- Mày là thằng nào mà dám bố lão với tao, ra làm ngay, định ăn không của chúng tao hả!

Vượng ngã dúi mặt xuống đường. Tưởng ra thành phố ăn không ngồi trởc đếm tiền, thế mà lại thế này sao, tức tay tổ trưởng thì ít giận bố không thể để đâu cho hết, Vượng lăm bầm chửi thảm người để ra nó rồi đứng lên đi thẳng ra ngoài đường gọi xe về nhà. Ra đến cổng, Vượng gặp Tương đứng chắn đường. Ông ấy đã biết hết mọi chuyện và đứng chờ sẵn.

- Ông cho tôi đi làm để chúng nó đánh tôi thế à, để tôi về, không làm nữa.

- Quay lại! – Tương lạnh lùng ra lệnh: - Nhìn người ta làm kia kia, có đứa còn nhỏ hơn mày, thế mà làm cả ngày không thấy mệt, còn mày chỉ biết đàn đúm, ăn quà như đàn bà, mua váy mà mặc.

Biết bố đã nổi nóng, Vượng không dám cãi lại. Dù sao ông ấy vẫn có cái uy của người bố để Vượng phải sợ. Miếng tôn to bằng cái bàn, chắc phải nặng lắm, tám người xúm lại cùng bám tay vào, rồi đồng thanh hô: “một, hai, ba!” nhắc bổng lên. Tất cả cùng đồng loạt như cỗ máy xoay người đưa vai vào khênh. Còn cái thằng nhỏ bé bố Tương vừa chỉ, chui vào giữa tám tôn chung sức cùng mọi người. Sao hấn ta liêu thế, nhờ ai đó vấp chân ngã, cả bọn ngã theo thì xác hấn phải bẹp như con gián. Kiếm tiền phải khổ thế kia thì ra ngoài này làm gì, chắc ông ấy muốn hành mình, nên bắt mình phải làm việc ấy. Về thôi.

- Ông có ngu đàn không mà bắt con phải làm việc ấy!

Vừa vào đến cửa, Tương đã bị vợ mắng té tát.

- Ông định giết con hay sao mà đầy đoạ nó, kiếm đồng tiền như thế thà húp cháo còn hơn. Tưởng đầu óc ông tính toán thế nào, thế thì chó nó cũng kiếm được tiền.

- Thế thì những con chó nào tiêu tiền của tao! – Lần đầu tiên trong đời Tương tức giận đến tím mặt. Tương gầm lên: - Không biết làm những công việc ấy thì lấy cút mà đồ vào mồm để mà giàu có à! Ngày xưa tao phải chịu khổ nhục gấp trăm lần thế này mới có ngày nay cho chúng mày xúng xính, phi nhổ vào mặt tao thế à! Ngay ngày mai về quê, về đấy tha hồ vênh vác với thiên hạ, còn ở đây phải biết cầm mặt xuống mà làm.

Ba mẹ con Son lần đầu tiên thấy Tương nổi giận, ngồi nép vào nhau ở góc ghế. Buổi tối, không ai nhắc tới chuyện ăn cơm. Son muốn làm lạnh, mua bát phở về rón rén đặt lên cạnh

giường, giục Tương dậy ăn. Tương nằm lì trên giường không bắt lời lại vợ. Giục hai đứa con về phòng đi ngủ, Son chủ động nằm gối đầu lên ngực chồng, thút thít khóc.

- Chỉ vì thương con khổ sở tôi nói vậy chứ nào có ác ý gì đâu. Tôi muốn gia đình mình quây quần bên nhau, cùng nhau chung sống cho thuận hoà êm thấm mới đưa các con ra ngoài này.

Tương đã quá quen với những lời nói giáo hoạt để làm yên lòng người khác của Son, thế nhưng nước mắt, hơi thở của người đàn bà âm ỉ trên ngực thì chẳng anh đàn ông nào không muốn tỏ ra mình là người cao thượng, sẵn sàng bỏ qua tất cả những cái xấu của người đàn bà.

- Thế bà định để cho nó trở thành con búp bê đặt trong lồng kính à, phải để cho nó lẫn lộn trường đời thì mới hiểu cần phải sống thế nào.

- Thời buổi bây giờ khác rồi ông ơi, có những người không dắt nổi chiếc xe đạp thế mà ô tô phóng vèo vèo. Thằng Vượng không vác tấm sắt trên vai mà đứng lên trên nó vẫn kiếm ra tiền, phải dạy cho nó việc ấy mới phải.

- Thế ý của bà thế nào? – Tương vẫn nể phục những mưu toan tính toán của vợ, do dự hỏi.

- Từ trước tới nay ông vẫn dùng tiền vốn của mình để buôn bán phải không, tại sao không dùng tiền của thiên hạ để cho mình làm giàu, vay ngân hàng, kêu gọi mọi người hùn vốn, lỡ có rủi ro thì tất cả cùng chịu. Còn tiền vốn của ông tôi tính thế này, mở cửa hàng buôn bán sắt thép, vật liệu xây dựng. Thế có được không? Mình làm một vòng tròn khép kín, từ miếng sắt vụn đến thanh thép thành phẩm, từ người sản xuất đến người tiêu dùng mình ôm hết. Phố này là phố chuyên buôn vật liệu xây dựng, tại sao ông không tính tới việc này.

Lẽ ra cô ấy phải ra thành phố từ lâu rồi mới phải. Tương xoay người lại ôm vợ. Đã lâu lắm rồi, vợ chồng không có được một đêm nồng nàn.

Chương 7

1.

Có được ngôi nhà trên trục đường trung tâm thành phố đã là ghê gớm lắm trong con mắt người đời, lại là nhà tiếp giáp hai mặt phố thì dù có lắm tiền nhiều của, trong mộng cũng chẳng dám mơ tới. Thế mà Tương lại mua được. Có đúng là hồng phúc nhà Tương lớn lắm không. Tương đứng ra sát vỉa hè, xoay chân, ngửa ngật cổ ra phía sau mà vẫn không nhìn được hết toàn bộ toà nhà bốn tầng cao chót vót. Nước sơn còn thơm phưng phức, bóng loáng dưới nắng chiều. Ngày mai sẽ tổ chức khánh thành sao cho xứng với tầm cỡ của nó. Tương giật mình bởi bị ai đó phát nhẹ vào vai.

- Phải đứng sang bên kia đường mới thấy được hết cái đẹp của ngôi nhà.- Một người đàn ông ngoài sáu mươi tuổi, mặt béo tròn nhẫy mồ hôi dầu, trên đầu chỉ còn lơ thơ vài sợi tóc, nhìn Tương bằng con mắt ti hí như bị sụp mí, vừa hềnh hếch cười vừa nói: Tôi là Thăng “béo”, nhà bên kia đường.

Một tay ông ta đưa ra bắt tay Tương, một tay kéo lại cặp chiếc quần ngủ sọc xanh trắng bị trễ xuống.

- Dạ! Người cùng phố cả, bác nhận xét nhà em xây thế nào? – Tương rút rề đưa tay ra bắt tay người hàng xóm.

- Rất hiện đại nhưng cũng rất cổ kính, tuyệt vời! Thanh niên gọi phố mình là phố quý tộc, nhưng theo tôi chỉ có nhà chú mới xứng với danh hiệu ấy. Chú nhìn cả phố xem, toàn nhà ngày xưa để lại, nhưng nào là coi nới, nào là ngăn chia, lem nhem chẳng khác gì xóm chợ búa. Ngày nào tôi cũng đứng trên ban công nhìn sang, công trình càng ngày càng hiện ra đẹp hơn cứ như câu chuyện cổ tích. Thế cô ấy hôm nay không thấy về đây? Chú có được người vợ tuyệt vời, vừa đẹp vừa đảm. – Vừa nói ông ta vừa đảo quanh, ánh mắt như cú vọ rình mồi.

Chẳng phải ông ta khen nịnh mà quả đúng như thế, Sơn đẹp hẳn lên. Cho dù có mặc bộ đồ vải xoa may rộng, kiểu cách hơi quê, nhưng không vì thế mà không nhận thấy bộ môn và cặp vú tròn trĩnh, chắc nịch thật gợi tình cho những kẻ đa tình như Thăng “béo” nhận ra.

- Chào bác! Bác sang chơi. – Sơn từ trong nhà đi ra, xởi lởi chào người hàng xóm.

- Xin mừng cô chú!

Ông Thăng sán lại cố tình đưa tay ra bắt tay Sơn. Tương liếc nhìn bàn tay người hàng xóm đang nắm tay vợ mình. Thì ra họ đã làm quen với nhau từ trước. Bàn tay của hắn ta kia, những ngón tay cào cào vào tay cô ấy như muốn thăm ý với nhau. Mình mãi làm ăn quá, đến vợ béo đẹp ra cũng không biết, phải để ông ta nhắc cho mới nhận ra. Mà hành động của họ thế kia khác nào đang xỏ mũi mình.

- Vô ý vô tứ. - Tương vừa nói vừa hần học nhìn người hàng xóm đang lạch bạch qua đường.

- Sao! Ông ghen đấy à? – Sơn vênh mặt nhìn chồng: - Người ta ăn nói dễ nghe, đẹp lòng người khác, ai chả quý, chứ như ông cầm ca cầm câu, còn ghen bóng ghen gió gì. Ăn nói như ông chỉ có bờ sông bãi sù chứ làm sao mua được ngôi nhà như thế này.

Quá đáng lắm rồi, trước kia cũng chỉ dám cạnh khoé, nay mới kiếm được tí tiền thì công

khai xỉ vả vào thẳng mặt chồng, rồi sau này chắc sẽ dẫn trai về ngủ ngay trên giường chồng. Tương tím mặt, đứng trân trối như chết đứng nhìn vợ ngúng nguẩy đi vào. Cũng tại mình cả, đã lâu lắm rồi chuyện vợ chồng Tương bỏ bằng chẳng ỏ ê tới. Chẳng lẽ mình già rồi? Mới năm mươi thôi, chuyện ấy còn chưa thể nhắc tới được, mà mình vẫn còn ham muốn lắm cơ mà. Chẳng lẽ do mãi làm ăn? Đâu phải, làm ông chủ rồi, công việc thuận như dòng sông trôi êm, thời gian rảnh rỗi nằm dài không ít. Nằm cạnh cô ấy cứ thấy dửng dưng như một người quen lâu ngày, hết chuyện để nói. Tương cố nhớ lại cảm giác đã có với Liên “khò” để đụng chạm vào vợ, nhưng bàn tay lại cứ chuội đi như sờ vào khối đá lạnh. Chẳng lẽ nhân chuyện này làm đơn ly dị để được sống tự do, để cuộc đời cô ta thấy thế nào là khổ cực, để cô ta nuối tiếc khi không thể tìm được người chồng giỏi giang như mình.

- Ông còn đứng ngoài đây làm gì!

Tiếng Sơn trong nhà gọi. Tương giật mình, lúc cúc chạy vào như một người mẫn cán làm việc khi bị sai bảo, mọi ý nghĩ vừa rồi rơi tuột dưới mỗi bước chân.

- Ông chỉ hay suy nghĩ vớ vẩn.

Ừ đúng là mình dạo này hay suy diễn linh tinh thật, do công việc đây mà, cô ấy có tính ấy thì những năm ở quê đã chẳng giữ mình, đã chẳng theo chồng ra thành phố để mà lăn lộn với đời cho thêm vất vả. Xuống nước, làm cao, hạ giá... đủ mọi mảnh lối của cô ấy bày ra mới thuyết phục chủ nhà bán cho ngôi nhà này. Công của cô ấy nhiều lắm

- Thế bà bảo tôi làm gì, nhà cửa tươm tất, mọi chuyện ngày mai xong cả rồi.

- Lúc nào ông cũng nghĩ xong việc để nghỉ ngơi, chúng nó hỏi ông kia kia.

Con Tài đứng chống nạnh bên cạnh cửa hỏi bố:

- Mở tiệm vàng ở đây tuyệt vời, bỏ cấp vốn cho con đi, chỉ năm sau con sẽ hoàn trả.

- Mày đã biết gì về nghề kim hoàn mà kinh doanh? – Tương gất gỏng vì sự nông cạn của cô con gái.

- Bố mày chỉ mãi mê với mớ sắt vụn, chẳng để ý gì tới con cái, thằng Dũng người yêu nó rất giỏi về việc này, chúng nó dạy nhau chẳng mấy chốc mà thạo việc. Thời buổi này có thằng thanh niên giỏi giang, chí thú làm ăn như thằng Dũng hiếm lắm.

- Còn mặt phía bên này con sẽ kinh doanh xe máy.

Vượng phóng xe máy từ ngoài đường vào thẳng giữa nhà, ngòi ghéech chân về một bên trên yên xe, nghênh nghênh cái đầu như một dân chơi trong phim Hàn Quốc, giọng nói trêu trẹo.

- Cửa hàng vật liệu xây dựng còn chưa lo hết việc, muốn bán xe máy thì bán luôn bên ấy cho tiện, về đây cho chật nhà.

- Bố chẳng biết gì, phố chuyên đồ xây dựng, nhìn con xe đen sì sì bán được cho ai. Về đây, một bên kinh doanh vàng bạc, một bên xe máy, như thế có hợp lý không, thứ ăn chơi phải đi với nhau.

Thanh niên bây giờ nhanh nhạy trong việc này hơn hẳn mình ngày xưa. Lần nào đi qua phố này, mình cũng phải cố tình đi chậm lại để ngắm nhìn các cô gái đài các ngồi sau quầy nữ trang sang trọng gọt tĩa móng tay, ước gì con Tài cũng được như thế là gì. Lại thêm cả những con xe máy bóng loáng, xếp hàng thẳng cánh càng thêm sang trọng chứ sao. Cuộc đời được thế này còn có thể mơ ước gì hơn được nữa. Phải con vợ đành hanh nhưng cũng nhờ nó mình mới mạnh dạn dần bước. Như vậy đừng nghĩ đến chuyện bỏ được, cái cảm giác có được với Liên “khò” cũng chỉ là thứ bèo bọt phù du, tiếc mãi làm gì. Chuyện nó có lằng lơ với người khác

cũng là lẽ tự nhiên của con người, mình cũng vậy trách gì nhau.

- Ông Sửu ngày mai có về kịp không nhỉ? Vắng ông ấy là mất vui đấy. – Son ngóng nhìn ra cửa hỏi băng quơ.

- Bà ngóng chờ nó sốt ruột thế kia à, tình xưa nghĩa cũ vẫn sâu nặng thế.

- Ông chỉ vớ vẩn, đồ ăn cháo đá bát, người ta giúp mình thế mà vô ơn. Chả biết có phải cái duyên cái số, ngày xưa sao tôi lại không theo ông ấy vượt biên.

- Tôi nói đùa tí cho vui, ai mà không biết bà là người tiết hạnh. Này, xem tôi mặc bộ com-lê này có hợp không?

Bộ com-lê nhờ Chung mua ở bên Singgapo, nhưng với phom người Tương, lại thêm chiếc mũ phớt trên đầu thì khác gì chiếc giá treo ở cửa hàng may đo. Đứng cạnh Son phốp pháp như gái vừa sinh con so, xúng xính trong bộ đồ xoa màu mỡ gà, Tương khác gì một con rối liên tục bị giật dây. Đến trước tiên vẫn là đám thanh niên bạn của thằng Vượng và con Tài. Bọn trẻ thích phô trương, lao xe chồm chồm từ dưới đường lên vỉa hè, kéo ga ầm ỉ để thu hút ánh mắt của người đi đường. Xe máy xếp chặt vỉa hè. Hai đứa kết bạn với toàn con nhà danh giá, chúng tìm đến với nhau nhanh thế, Son nói nhỏ vào tai chồng.

Hoà là vị khách đầu tiên của Tương đến. Cũng tạo dáng vẻ trí thức giống như thằng bố nó ngày xưa, cặp tài liệu chẳng biết có gì bên trong cặp ngay ngắn bên hông, kính cận chẳng biết số mấy đeo trễ trên sống mũi, Hoà đi thẳng lưng đến cạnh vợ chồng Tương rồi khẽ cúi gập người đưa tay ra bắt. Tương cũng bị hút theo sự trang trọng của Hoà, kính cận đưa hai tay ra bắt. Chết thật, ai lại bắt tay với nó như thế mai ngày nó sẽ lên nước cho mà xem, Tương giật mình vì thái độ của mình vội buông tay ra.

- Đi dự hội nghị khách hàng, đã xong đâu, thế nhưng việc đến mừng tân gia của một khách hàng của cảng cũng là việc đầy cả, có phải không ông chủ. – Hoà nói trống không.

- Chú đạo này quan trọng rồi, vào nhà đi. – Son xởi lởi cầm tay Hoà mời vào nhà.

- Chú Hoà, thế tôi nhờ chú tìm hộ nhà ông Phiện, nhà thằng Huy chú có tìm được không? Không mời được họ tôi áy náy lắm.

- Sục tìm rồi, họ cứ như chim trời bay mất chẳng để lại dấu tích gì.

Chiếc xe tắc xi dừng lại trước cửa, Son nhướn lên nhìn ra tưởng rằng Sửu đến. Nhưng trên xe bước xuống là Đoan “khê”. Đoan kéo lại ống quần bỏ cho thẳng rồi đưa tay lên tháo chiếc kính đen trên mắt cài vào túi áo.

- Đến đông đủ chưa ông bạn?

- Lẽ ra ông phải sắm xe con, vừa đi chơi vừa điều hành công việc.

- Rồi sẽ có. Nhà cửa đẹp thế này, ông cũng phải tậu xe đi, xe bây giờ rẻ lắm.

- Sửu hả! – Tương nhìn với qua vai Đoan reo lên.

Son là người trước tiên chạy ra sát lề đường đón Sửu. Cả thằng Vượng, con Tài cũng từ trong nhà chạy ra. Chúng hiếu kỳ, muốn được gặp một con người chúng vẫn tôn thờ vì sự giàu có. Tương và Đoan bình tĩnh hơn, đứng ở cửa đón khách.

- Vẫn là thằng Sửu “rồ” ngày nào, chẳng khác mấy. - Đoan đưa tay ra bắt.

- Còn nhận ra ai đây không? – Tương chỉ vào Đoan hỏi Sửu.

- Nghe giọng nói nhận ngay ra Đoan “khê”. Vẫn to béo, bàn tay vẫn rắn như ngày xưa, bây giờ còn dùng đấm đá đe đe thiên hạ nữa không.

- Vào đi, ngồi uống chén rượu rồi còn khối chuyện để nói. Bà đứng đây đón khách hộ tôi,

này hai đứa chúng mày dẫn bạn lên tầng thượng tha hồ nhảy nhót, tới tận đêm cũng chẳng ai cấm.

Tương mời Hoà, Đoan “khê”, Sửu “rồ” lên tầng trên. Đến tầng hai thì Son gọi với lên:

- Có khách kìa, khách của ông đấy.

- Ai thế?

Tương vừa hỏi vừa ngo đầu xuống nhìn ra cửa. Ngọc “chột”! Sao hắn lại biết mà mò đến thế nhỉ? Lại đến kiểm chén rượu đây.

- Này! – Tương gọi thăm vợ: - Ra bảo tôi đi vắng, mời ông ta vào nhà dọn cho mâm cơm đỡ phải tội.

- Cứ đuổi ông ta về. Không còn khổ nữa đâu, phúc cho ông ta, chả biết thế nào, từ ngày mẹ mất thằng Kim lại chí thú làm ăn, tử tế với bố. – Hoà đứng trên tầng hai hát hăm nói xuống.

- Mặc xác lão ta, lên thôi!

Một tiếng sấm rền bật lên. Kính cửa sổ rung bần bật. Tương mở cửa nhìn ra ngoài. Đất trời đang chuyển mình, mây đen sầm sập như muốn lao thẳng xuống mặt đất, gió cuốn bụi tung mù mịt không gian, những tia chớp giao nhau lằng nhằng như những hiệp sĩ đang ra gươm dữ dội với nhau. Tương hứng khởi mở toang cánh cửa đón gió.

- Đóng cửa vào ông ơi, nhà dùng máy điều hoà mở cửa làm gì cho bụi. - Đoan phẩy tay xua đám bụi tạt vào mặt nói với Tương.

Tương đóng cửa, quay vào gọi người dọn mâm.

- Trận mưa này đổ không hết nước. Cũng lạ các ông ạ, cuộc đời tôi cứ có việc trọng đại tới là y như rằng sẽ có mưa trút xuống.

- Thảo nào cuộc đời ông lên cứ như điều, gặp mưa là may mắn lắm đấy.

- Nào, uống đi, hôm nay phải tới bến. “Napôlêông sương mù” các ông cứ dốc vô tư đi!

Vài vỏ chai rượu đã vớt lẫn lóc dưới gầm bàn, các cái bụng chùng đã mỗi một vì chật ních thức ăn, mọi người ngả ngón tựa vào ghế cho đỡ mỗi lưng, lúc này Sửu mới chùng chình lên tiếng:

- Tại sao các ông không thành lập công ty?

- Lập công ty làm gì, thủ tục giấy tờ, rồi còn luật lệ nữa cho thêm mệt, cứ tự do thế này chẳng ai quản lý không tốt hơn à.

- Các ông suy nghĩ còn non lắm, chuyện kinh tế tôi gạt qua, thử hỏi bầu cử vào hội đồng các cấp có ai bầu những con buôn, những cai xe như các ông không?

- Anh Sửu nói quá đúng. – Son nói chêm vào: - Các ông có đề ý, hàng bún chả đối diện với cửa hàng nhà tôi, chỉ có gian nhà bé tí, bày được sáu cái bàn cho khách ăn quà sáng, thế mà cũng trưng cái biển to tướng: “Xí nghiệp tập thể thương binh, chuyên doanh bún chả”. Mình thành lập công ty, có tư cách pháp nhân để mở rộng giao dịch với những đối tác lớn không hơn à.

Các đôi đứa đều buông xuống bàn ăn, mọi cái đầu cúi xuống trầm ngâm theo đuổi ý nghĩ riêng. Quả là từ trước tới nay chưa ai dám nghĩ tới chuyện này, bây giờ có người gợi ý cho, đúng là được đưa vào một thế giới kỳ ảo.

- Mãi kiếm tiền quá, không nghĩ xa xôi được, ông nói thế hẳn chuyển về nước này đã có sẵn kế hoạch? - Đoan sốt sắng hỏi.

Cái thằng du côn du kê mà cũng đòi làm ông lớn, mỗi thù ngày xưa hạ nhục tao chưa rửa xong đâu, Tương gườm gườm nhìn trộm Đoan. Chỉ có Hoà vẫn điềm nhiên gấp thức ăn đưa lên miệng đều đều. Được làm giám đốc thì quá tốt, nhưng là giám đốc công ty bé con con thì chỉ có danh hão cho oai, mệt người, cứ làm cán bộ nhỏ thôi nhưng lộc đến đầy nhà mà chẳng phải lao tâm khổ tứ, chẳng phải chường mặt với đời có hơn không.

- Đấy, nghe cô Son nói thì các ông thừa khả năng lập công ty, ông Đoan lập công ty dịch vụ vận tải, ông Tương lập công ty thương mại, còn thằng Hoà nếu cái chức đội trưởng bé quá thì đứng ra thành lập công ty cung ứng lao động. Nhưng như thế chỉ làm ăn nhỏ. Theo tôi, các ông nghĩ kỹ đi, thành lập công ty liên doanh sản xuất thép sẽ có đà làm ăn lớn hơn.

- Ông nói tiếp đi, đề án hay đấy, nói cụ thể để chúng tôi nghiên cứu! – Lần này đến lượt Tương sốt sắng.

- Cô Son rót cho anh em tôi một tuần nữa rồi bàn tiếp.

Tất cả đứng lên chạm cốc, cùng hô một trăm phần trăm, ngửa cổ dốc cạn ly. Mọi người hào hứng dốc ngược ly xuống cho người khác thấy được mình đã hoàn thành nhiệm vụ.

- Mình không thể đủ lực để có được công ty lớn như liên doanh của nhà nước, vài trăm tỷ, vài nghìn tỷ chứ chả ít. Tôi tính rồi, năm chục tỷ, cả vốn nguyên vật liệu cho nhà máy hoạt động đấy, chỉ cần trang bị những lò thủ công như ở Đa Hội thôi, nhưng cũng cần phải có vài thứ đồ nghề của Nhật để loè thiên hạ, thu hút khách hàng. Còn đầu ra các ông có tính được không? Cửa hàng của cô Son bán ra hàng ngày được bao nhiêu, liệu mình bán giá rẻ hơn, các hàng xung quang có lấy của mình không. Ngày mai tôi sẽ dẫn các ông đến gặp một tay giám đốc công ty xây dựng, của nhà nước nghiêm chỉnh đấy, lấy vào giá rẻ lại vẫn mác của các công ty uy tín, rồi các ông sản xuất không kịp cho nó tiêu thụ.

Mọi bộ óc tập trung hết tinh lực suy nghĩ về dự án tương lai.

- Các ông tính kỹ đi, tôi sẽ bỏ ra hai trăm tỷ mua mặt bằng nhà xưởng, mua thiết bị bên Nhật, các ông lo lò nấu thép mua lại của bọn Đa Hội và mua một tàu nguyên liệu tập kết sẵn. Còn chuyện ai làm giám đốc thì tôi tính thế này, tôi chỉ trên danh nghĩa chủ tịch hội đồng quản trị người nước ngoài để lấy uy tín thôi, công việc điều hành nhà máy là giám đốc, ai góp vốn nhiều sẽ làm. Như vậy có được không?

Đoan đứng lên cầm ly rượu đưa ra phía trước.

- Bây giờ thế này, cạn ly cuối cùng này, ai là người bỏ vốn mở nhà máy thép thì đi với tôi, đi xông hơi đấm bóp cho giãn xương. Thằng Tương nói mưa mà chẳng có hạt mưa nào rơi xuống, nóng quá. Cho chúng tôi thư giãn một lúc được không bà chủ. Nào ai đi thì đứng dậy!

Tất cả mọi người đều đứng dậy theo lời hiệu triệu của Đoan. Sứ đứng dậy nhưng loạng choạng ngồi xếp xuống.

- Các ông cứ vui vẻ đi, tôi đi xa về, lại uống say quá, để tôi ngã lưng một lát đã.

2.

Sử không mệt mà cũng chẳng hề say, nhưng màn kịch đã đóng phải đóng cho chót. Sử gắng đứng dậy, bám vào tay ghế lân ra giường, mệt mỏi thả người xuống, chỉ vài phút sau, tiếng ngáy đã ậm ọe trong họng. Khi mọi người vừa đi ra khỏi, cánh cửa đã khép chặt, Sử đứng bật dậy, tiến thẳng đến góc phòng. Sử xoa tay lên từng gióng chiếc xe đạp được treo trang trọng lên tường nhà. Không một vệt bụi bẩn, chiếc xe được bảo quản cẩn thận. Thằng khốn nạn! Cái xe đạp ăn cắp của chú mình, nó vẫn cố tình giữ lại đến bây giờ, lại còn thờ như

một kỷ vật linh thiêng đã làm cho cuộc đời nó trở nên oanh liệt như ngày nay. Sứ tức tối nhìn lên chiếc ban thờ nhỏ xíu đặt phía trên yên xe.

Chuyến về nước lần này ý đồ của Sứ hoàn toàn khác, thế nhưng khi bước vào phòng, nhìn thấy chiếc xe đạp, Sứ quyết tâm phải cho cái thằng khốn này khuynh gia bại sản. Sẽ chẳng có công ty nào hết, rồi cái mộng làm giám đốc, ước muốn trở nên danh giá của lũ chò sung rụng sẽ biến chúng mày thành những kẻ đứng đường. Lại còn khát khao được đụng chạm vào thân thể của con đàn bà chẳng đẹp đẽ cao sang gì nhưng cứ hút mình như một thứ ma ám, giày vò mình hàng chục năm nay. Nó tôn thờ kẻ biết thức thoir để kiếm ra nhiều tiền, thì nay cái thằng chân đất mắt toét ngày xưa đã hội tụ đủ những yếu tố ấy, về lần này thử chiếm đoạt nó lần cuối này xem sao. Nó khác xưa nhiều quá, người đầy đà ra, càng bộc lộ rõ bản tính lẳng lơ qua từng thớ thịt nổi sau làn vải, khiến mình thêm khát đến cháy lòng. Chẳng biết những ánh mắt cố tình, những đụng chạm cố ý khi nãy nó có nhận ra. Có tiếng chân đang lại gần, Sứ nằm xuống giường nhắm mắt giả vờ ngủ. Tiếng mở cửa khẽ khàng. Bước chân thận trọng tiến lại gần Sứ. Bước đi cố tình nhắc cao cho tiếng phát ra được nhẹ nhàng, nhưng cái gót chân cũng cố làm như vô tình quyết xuống nền nhà để đánh thức người ngủ. Thế là mọi tín hiệu mình phát ra khi nãy cô ta đã giải mã được. Sứ lật ngửa người nhìn thẳng vào ánh mắt đang nhìn xuống mình. Ánh mắt cô ta không hề lảng tránh. Thế là xong! Toại nguyện!

- Gần chục năm mới gặp lại, em đẹp ra nhiều quá. Trước kia anh mê một thì nay gặp mười, chỉ khát khao được một lần ôm em. – Sứ ngồi dậy cầm tay Son.

- Chỉ ồm ờ, các ông thiếu gì gái trẻ đẹp bu vào cần gì dính với gái già toang hoác. - Son giật tay ra.

- Thực lòng, nhiều lần gái trẻ đẹp trinh nguyên đeo đuổi, anh cứ đứng đưng, chỉ thêm khát được cùng em một lần.

- Rủ nhau đi gái trước mặt vợ, vừa rồi ông không thấy à, đàn ông là thế.

- Em không tin anh à, đến nay anh chưa lấy vợ cũng chỉ vì thèm khát em mà thôi.

Cô ta im lặng, mặt đanh lại. Tại sao thế nhỉ? Lần nào cũng thế, tưởng vô được cô ta trong tay, thế mà khi xòe ra chỉ thấy bụi và cát trong kẽ tay. Thế là hết, sẽ không còn lần nào nữa, chẳng nuôi tiếc làm gì. Mỗi người quay mặt về một hướng, đứng đưng nhìn vô hồn vào không gian tối nhờ.

Cánh cửa phòng bật mở, Tài cùng người yêu bước vội lại gần Son.

- Khiếp, mẹ với bác Sứ ngồi với nhau như cặp tình nhân giận nhau.

- Con ranh, có chuyện gì thế? Đi đâu mà bây giờ mới tới hả cháu?

- Cháu vừa đi Quảng Ninh về.

- Anh ấy hỏi vay tiền mẹ. Mấy hôm xong việc anh ấy trả ngay.

- Có việc gì thế? Vay nhiều không?

- Cháu đánh hàng tàu, đợt này lấy nhiều quá, tưởng mang về đường Quảng Ninh cho chắc, ai ngờ bị công an phục bắt, họ tịch thu hết rồi. Mà tiền cháu vay công ty, ngày mai có đoàn thanh tra về phải hoàn trả vào, thanh tra xong cháu sẽ vay lại để trả bác.

- Thế bao nhiêu?

- Năm trăm triệu.

- Nhiều thế cơ à! Khổ thân, cái vận cái hạn chẳng chừa ai.

- Đánh hàng tàu nào đấy? – Sứ hỏi.

- Dạ, tàu Hậu Giang.

Đồ lừa đảo, tàu Hậu Giang chuyên tuyến Sài Gòn – Singapo từ lâu rồi. Hôm xuống sân bay Tân Sơn Nhất, mình có ghé qua cảng Sài Gòn còn gặp tàu Hậu Giang xuống hàng, thế mà nó dám bịp trước mặt mình, làm như không ai biết gì. Mặc xác nhà thằng Tương, cứ để cho cái vận cái hạn đồ đồn xuống, để cho nó mở mắt ra, tưởng rằng có được ít tiền đã muốn làm “từ thiện”. Chờ cho hai đứa trẻ ra khỏi phòng, Sửu gọi Sơn trở lại:

- Không sợ bị nó lừa à?

- Thằng này tử tế lắm, gia đình lại căn bản. Tốt nghiệp đại học, sắp lên phó phòng, lại giỏi buôn bán, ai cũng quý. Thời buổi này có thằng thanh niên như nó hiếm lắm.

- Là tôi hỏi vậy, nãy nó nói công ty cho cá nhân vay tiền đi buôn tôi cũng phân vân.

Sơn không để ý tới những nghi ngờ Sửu vừa buột miệng nói ra, vung vẩy chùm chìa khoá trong tay đi lại mở két lấy tiền.

Thế ra cô ta cũng có mẫu người dễ theo đuổi. Sửu đọc được suy nghĩ của Sơn qua ánh mắt rạng lên khi rút tiền ra khỏi tủ. Đồng tiền sẽ là cầu nối để Sơn thể hiện tình cảm quý mến, nể phục của mình với cậu ta. Bạn bè gọi Sửu là ma lạnh, nhưng với thằng trẻ ranh kia thì mình đã là gì. Cái mặt trơn nhẵn ấy xảo trá phải biết. Cô ta yêu những kẻ ma lạnh, nhưng mình chưa đến độ để cô ta phải tỏ lòng. Được rồi mình sẽ có cách. Đợi Sơn xuống đưa tiền cho thằng trẻ ranh xong. Chúng nó rủ nhau đi, nhà chỉ còn lại Sửu và Sơn. Sửu nhìn thẳng vào Sơn lạnh lùng nói:

- Em có cho anh được một lần với em không? Không chứ gì? Vậy thì chúng ta mặc cả với nhau. Cái xe đạp trên phòng trên là của thằng Tương ăn cắp của chú tôi.

-?- Sơn tròn mắt ngạc nhiên về lời tuyên bố bất ngờ của Sửu.

- Thế nó nói của nó mua à? Em không tin sao? Đi lên với tôi!

S Sửu lật yên xe máy của Tương, lấy bộ cờ lê rồi kéo Sơn lên gác. Chỉ trong chốc lát Sửu đã tháo được bộ đùi đĩa ra khỏi xe đạp, luồn tay vào trong ống tuýp lôi ra cuộn giấy nhỏ được bọc ni lông cẩn thận.

- Trong này có ghi tên chú tôi: Trần Văn Lê, có cả năm sinh 1937, cả quê quán thì cô biết rồi. Các cụ ngày xưa phòng khi mất xe, để lại dấu tích mong tìm thấy có cái làm chứng. Vậy tôi mở ra, nếu đúng như thế, cô cho tôi thoả mãn thì tôi sẽ không tố chuyện này, chúng ta vẫn hợp tác làm ăn để kiếm tiền bình thường, chúng tôi cần nhau, nếu không đúng, ngày mai tôi sẽ mang năm trăm triệu để cô cho không cái thằng trẻ ranh kia. Nó đang xoá cái danh tiết hạnh của cô đấy.

Điều kiện quá thoả đáng cho Sơn. Chắc hẳn cuộc vui của Tương sẽ còn kéo dài ở chốn nào đó. Và Sửu đã hết mình dốc cạn nguồn nước ái tình vào cổ cho đã cơn khát phải nhin hàng chục năm trời.

3.

- Liệu thằng Sửu có lừa không nhỉ? - Đoan vừa kéo quần vừa hỏi Tương đang đứng chờ ngoài cửa.

- Lề rề thế ông “khê”, nếu nó lừa thì tôi đi ăn mày lâu rồi. Ông không tin thì đừng tham gia vào nữa, mình tôi cũng thừa vốn, chẳng phải nhờ đến ai.

- Ông nói ngu bỏ mẹ, thằng nào đã lăm búi đời mà không nghi ngờ nhau. Thế cái vụ tôi lừa ông trước đây ông không nhớ à.

- Quên làm sao được, đời mình thêm được kinh nghiệm, có điều cuộc đời này không biết dựa vào nhau thì chẳng làm gì nổi. Coi như chuyện trước đây quên đi bởi tôi cần hợp tác với ông.

Tiếng nhạc nhẹ nhẹ, du dương như những sợi tơ nhện buông đưa bí ẩn trong chốn mê cung mờ ảo. Hoà gục đầu xuống bàn ngủ. Thằng “bồng”! Cuộc đời của nó lập lờ như một thứ bồng nhọt, chẳng vướng vào thú vui gì, chẳng vướng những nỗi khổ của đời vào mình để mất thời gian suy nghĩ. Hàng ngày đến xí nghiệp đã có sự điều hành chung, Hoà có mỗi việc “làm màu làm mè” với công nhân cho oai, hết giờ về nhà dọn dẹp, cơm nước để lấy lòng vợ. Hôm nay đi như thế này phải dừng cảm lắm, chỉ vì những bậc trên này đã mang lại cho Hoà không ít lợi lộc. Nhưng ở đây, mọi thú vui, kể cả những cô gái trẻ đẹp, cũng chẳng làm thay đổi nếp sống của Hoà. Giờ này ở nhà, Hoà đã lên giường vùi sâu vào giấc ngủ, còn ở đây, phải tranh thủ giữ đúng nếp của mình. Tương giữa cô uống cạn ly rượu. Hôm nay mình uống phải nhiều lắm, có khi vài chai chứ chả ít, nhưng sao cứ như uống nước lã, chỉ thấy đầy bụng mà chưa thấy có chút lâng lâng nào của men dâng lên.

Nhìn bộ mặt bì bì của thằng Doan chỉ muốn sẻ ra làm nhiều mảnh cho hả, chứng tỏ mình còn tỉnh táo lắm, vẫn nhận rõ chân tướng của nó. Cái thằng chỉ biết ăn chặn của người khác. Chẳng biết trong đầu nó có chứa ý nghĩ tiêu diệt mình hay không, nó còn biết dẫn đo trong vụ mở công ty thì chứng tỏ nó cũng chưa say, mình chưa thể biết được. Nó nói đúng lắm, chẳng có mối thù nào có thể dễ dàng quên được, có điều có nên trả thù hay không còn tùy thuộc vào điều kiện. Mình trả thù nó bằng cách nào đây? Nhìn bộ mặt hơn hớn, như là cái chức giám đốc đã là của nó mà thấy sôi máu.

- Thế ông tham gia được bao nhiêu mà sốt sáng thế. Đã nghi ngờ thì thôi, mắt lòng tin làm ăn với nhau khó lắm. –Tương dần cái ly xuống bàn về bất cần.

- Muốn có lòng tin thì phải kiểm chứng đã. Chữ tín trong làm ăn chỉ là để loè thiên hạ thôi, đã kinh doanh không biết bắt chẹt người khác thì khác nào mình làm việc tể bần. Nói thực, dự án này tôi kết lắm, nhưng mình bỏ tiền ra thì cũng phải biết đút vào lỗ nào đã.

- Triết lý của ông cũng đã thuyết phục được tôi rồi đây. Tôi có cơ sở là chỗ bạn bè để tin tưởng vào nó, nhưng dù sao cũng phải có kiểm chứng vẫn hơn. Dậy! Thằng “bồng”, ngủ say thế, mấy đứa con gái mày đi mà không biết gì à.

Có cách gì hạ gục thằng Doan đây, sôi máu lắm rồi, chẳng lẽ sau này để nó lại cùng chiếu với mình sao. Rồi với bản tính côn đồ ấy, nó chẳng nể gì mà không bắt bọn con gái bản thủ ngồi lên đầu mình lần nữa. Cả một tuần Tương không thể nghĩ ra được kế gì. Xin được cái giấy phép đầu tư tưởng chừng dễ, hoá ra còn phải chờ nhiều thủ tục quá, Sứ tất bật chạy ngược chạy xuôi mà vẫn chưa xong. Nó nhiệt tình thế mà mình lại nghi ngờ, thật quá đáng.

Tiếng chuông điện thoại rinh rích reo. Tương moi mãi mới lôi được chiếc điện thoại di động trong chiếc bao da giắt ở cặp quần ra nghe. Sứ gọi! Tương mừng rỡ ngồi bật dậy, ôm chiếc điện thoại bằng hai tay áp chặt vào tai.

- Song chưa? Sốt ruột quá.

- Xong rồi hả, tuyệt vời! Kế hoạch thế nào đây? Được rồi!

Tương run run cầm tờ giấy phép đầu tư, đọc đi đọc lại từng chữ, sợ rằng mình xúc động quá đọc sai. Mảnh giấy nho nhỏ thế này thôi sao lại thiêng liêng thế, quyết định cả vận mệnh, có khi cả một dân tộc chứ chẳng phải một đời người. Mảnh đất hoang mạc lút cổ đại này, chỉ

ít ngày nữa sẽ mọc lên một nhà máy mà Tương oai phong ngồi trên chiếc ghế giám đốc. Đoan thì bình thản hơn. Đúng là tố chất của kẻ lì lợm. Hoà dửng dưng. Đi cho biết thêm một đoạn đường của xã hội thôi, chứ bỏ tiền ra đóng cổ phần nhờ có rủi ro thì sao, năng nhặt chặt bị với cái chức đội trưởng là được rồi, chẳng mong gì hơn.

- Đây là giám đốc công ty xây dựng, công trình của anh ấy bên kia. – Sữu giới thiệu một người đi cùng: - May quá gặp được nhau ở đây. Còn đây là các cổ đông. Sau này chúng tôi phải nhờ tới anh nhiều đấy. Trước mắt, ít ngày nữa tôi phải về Nhật lo chuyển máy móc sang, anh sẽ giúp chúng tôi hoàn tất nhà xưởng, có khó khăn gì các cổ đông đây sẽ quyết định thay tôi.

- Cùng quê với nhau có nhận ra không, ông là Tương, chắc chả nhớ tôi. Hôm nào đến công ty, tôi sẽ tư vấn nên làm nhà xưởng thế nào cho phù hợp lại tốn ít nhất. Sau này có sản phẩm tôi bao tiêu cho, liệu công suất nhà máy được bao nhiêu, xem chất lượng thế nào tôi sẽ ký kết hàng hoàng. Nếu cần vận chuyển máy móc, thiết bị cho nhà máy, công ty tôi có đội xe phục vụ. Tìm việc cho công nhân có thêm việc làm, giám đốc bây giờ chả khác gì con buôn, có đúng thế không các ông.

- Có lẽ nhờ anh việc khác, về việc vận chuyển chúng tôi có đủ xe rồi. - Đoan vênh mặt hãnh diện với giám đốc công ty xây dựng.

Nghĩ ra rồi, thằng Đoan hãnh diện vì có đội xe thì phải tiêu diệt đội xe của nó. Phải làm cho nó què cẳng, cụt vốn mới hả. Tuyến đường từ Đa Hội về không đi qua quê nhưng cũng vẫn thuận đường cho Tương hành động. Mình phải về quê một chuyến. Không cần, gọi thằng Cương ra bàn bạc tiện hơn, nó còn thạo đường hơn mình và trong lúc này mình càng phải kín kẽ, cân nhắc từng bước đi sao cho thận trọng, tránh xa mọi mối hoài nghi.

- Thế nào, ông còn nghi ngờ thằng Sữu nữa không? – Tương hỏi Đoan trên đường về.

- Thận trọng vẫn hơn, khi nào thằng Sữu chở máy móc sang khi ấy tôi mới thực sự yên tâm xuất tiền. - Đoan vẫn còn thận trọng.

- Được rồi, nếu xong ông góp vốn bao nhiêu để tôi còn liệu. Ông đã nghi bỏ mẹ, thằng Sữu chưa biết quyết định của tôi với ông thế nào mà đã chi tiền ra, chứng tỏ nó có thiện ý đúng đắn. Nếu ông không tham gia tôi sẽ kêu gọi thằng Chung, mấy thằng nữa, cũng dư tiền chẳng phải nhờ tới ông.

- Tôi chỉ tham gia được bảy tỉ. - Đoan bị Tương dồn lúng túng trả lời. – Cùng lắm lên tới mười tỉ, vừa rồi sắm thêm mấy con xe Mỹ, như thế là dốc hết hầu bao đấy. Nhưng dù sao tôi vẫn chờ thằng Sữu chở máy sang rồi có một buổi họp bàn về việc đóng góp và ăn chia thế nào, có hợp đồng hẳn hoi.

Đoan tính kỹ rồi, nếu có trục trặc gì, mảnh đất được cấp xây dựng nhà máy, rồi trang thiết bị thằng Sữu chở về có bán đi cũng hoàn đủ vốn. Có thiệt hại thì thằng Tương bị nhiều chứ nó dám dè mình chắc, cái đồ chân lội ruộng mới bước lên bờ sao đã sạch hết bùn.

Suôn sẻ đủ đường, giấy phép tuy chậm nhưng không phải là lâu, nhà máy chưa ra đời nhưng đầu ra của sản phẩm đã có người đón, vốn đầu tư theo những kỹ sư có kinh nghiệm thì không phải là cao mà vẫn có được nhà máy thép cỡ ấy bởi Sữu là người có kinh nghiệm về giá cả thị trường.

Không đợi quá một tháng, Tương cùng Đoan tất bật lo vận chuyển máy móc của Sữu gửi về. Hai trăm tấn thiết bị, toàn hàng mới tinh. Những chiếc xe hạng nặng mới mua của Đoan

được thử sức.

- Loại này dùng để làm gì thế nhỉ? - Đoàn giẫm chân lên đồng thiết bị hỏi Tương.

- Nào tôi có biết gì. Chuyên sau thằng Sửu về cùng với chuyên gia Nhật lắp đặt, từ giờ đến khi ấy phải tuyển công nhân để chuyên gia đào tạo luôn. Ông tìm độ hai chục người, còn lại bao nhiêu tôi lo. Không biết bao nhiêu là đủ đây. Nhiều việc quá, mấy hôm nay mất ngủ mà cũng chưa đâu vào đâu. Nó nhấc chuyên sang bên ấy hai chục tí để mua thép phế liệu, phải cỡ ấy một lần mới đủ công suất cho nhà máy hoạt động.

- Ngày mai tôi sẽ chồng đủ cho ông. - Đoàn hào hứng.

- Thế còn việc lên Đa Hội chuyên lò về, xe ông có chở không hay để tôi thuê xe khác?

- Ông tính kiểu chó gì thế, xe nhà có đi ném tiền ra ngoài. Tôi sẽ trực tiếp lên lấy.

Thế là đời mày tàn rồi, tao chờ đến ngày này lâu rồi!

Đoàn xe tám chiếc rùng rùng lên đường từ sáng sớm. Đoàn không ngả người ra sau ghế, gác chân lên kính trước như mọi khi mà ngồi nghiêm trang như một vị chỉ huy nghiêm túc, thỉnh thoảng lại ngó đầu ra ngoài kiểm tra đoàn xe có đúng cự ly. Lên đến Đa Hội mất gần bốn tiếng. Mọi việc bốc xếp lò nấu thép lên xe hoàn tất nhanh chóng, tiền mặt cũng được thanh toán sòng phẳng. Đoàn giục lái xe ăn uống khẩn trương về kịp dỡ hàng để ngày mai chạy hàng hợp đồng.

Mọi việc trôi chảy, đường êm như ru, Đoàn tranh thủ ngủ cho đỡ mệt. Giấc ngủ đang sâu thì bỗng dưng Đoàn bị văng mạnh xuống người về phía trước. Đoàn chồm dậy lao ra ngoài xe.

- Có chuyện gì thế? - Vừa nhảy xuống xe Đoàn vừa hỏi.

- Chuyện gì à! May mà không chết người, xe các ông kênh cang thế này vào đường cua phóng nhanh lại không còi, định giết người à. - Một thanh niên mặt đen nhem ăn nói sừng sộ với Đoàn

Đoàn nhìn vào gầm xe, chiếc xe đạp bị vo tròn còn mắc trên cầu xe.

- Sự tình thế nào? - Đoàn hỏi người lái xe đang đứng chết lặng.

- Em cũng chẳng biết, nhaoáng một cái thấy chiếc xe lao vào xe mình.

- Các ông định ăn vạ phải không?

Kinh nghiệm của người lái xe lâu năm khiến Đoàn hiểu mọi chuyện. Đoàn tóm cổ người thanh niên bị nạn hăm dọa:

- Muốn ăn đòn hay muốn tao dẫn mày vào công an!

- Ăn vạ đấy, thích làm gì thì cứ việc!

Tay thanh niên ăn vạ còn tỏ ra rắn hơn. Đoàn nhìn ra xung quanh. Đoàn đường vắng tanh, có không ít thanh niên kéo ra cản cả đoàn xe lại. Phải xuống nước với bọn này.

- Cần bao nhiêu?

- Trăm triệu!

- Con mẹ mày, chọc tức bố mày đấy à!

Tính cơn đồ bị chọc vào, Đoàn tóm cổ cái thằng oặt ẹo như thằng nghiện thúc nắm tay vào bụng nó. Chỉ chờ có thế, những thanh niên vây quanh rút trong bụng, lôi từ vệ đường ra những thanh sắt và cả búa tạ, thi nhau đập phá đoàn xe của Đoàn. Chỉ chừng mười phút, không chiếc xe nào còn nguyên trạng.

Việc này rõ ràng là sự trả thù, nhưng ai trả thù thì Đoàn không thể phán đoán được. Nhờ đến cả công an cũng không lần ra manh mối. Nghi ngờ ai đây? Lần giờ từng mối quan hệ thì

chẳng ai là không có một chút dính dáng tới những vướng mắc với Đoan. Thăng Tương à? Cũng có những điều không ra gì với nó, nhưng so với nhiều đứa khác thì chưa là gì cả. Mà thăng Tương có biết đích xác ngày giờ lên đường đâu, nó còn đang cần mình cơ mà, quê nó cũng ở mãi đâu, thông thổ không rõ sao dám ra đây để hành sự. Lấy gì để tiếp tục làm ăn đây?! Phục hồi lại đoàn xe tốn kém chẳng ít, thế mà nhà chỉ còn lại mấy con xe cũ nát bán đi thì được bao nhiêu, vốn liếng đã dồn hết cho nhà máy. Thôi thì mong tưởng về nhà máy tạm quên đi. Đoan hỏi Tương tạm xin lại số tiền góp vốn của mình.

- Tiền tôi gửi đi rồi, có bao nhiêu tôi cũng dốc cả vào đây, khổ thế đang tốt đẹp thì lại bị thế này. Việc ông thiệt hại cũng khiến tôi bí đây, bây giờ phải thuê xe ngoài tốn kém lắm. Rõ ràng là có người trả thù, tại ông cả, lúc nào cũng muốn cười lên cổ người khác.

4.

Máy móc còn vút ngổn ngang, chuyên gia chẳng thấy đâu, thăng Sửu cũng mất mặt, thế mà tàu chở sắt vụn đã cập cầu. Việc này chưa lo xong đã lại lo việc khác. Thăng Đoan như người mất hồn, chẳng giúp được việc gì, đứng vào nó lúc này khác nào đứng vào con sói điên, thiệt thân. Cũng đại, đoàn xe còn thì việc nhập sắt vụn về bãi nó sẽ lo hết, mình chỉ lo việc nhà máy. Mà vận đen đến thì đen như mực, tay giám đốc công ty xây dựng lại đi công tác miền nam tháng sau mới về, chẳng biết hỏi ai. Mình sành sỏi trong giới buôn sắt vụn, nhưng bước sang lĩnh vực này như gà mắc tóc, chẳng biết thế nào mà xoay sở. Chưa khi nào đứng trên cầu cảng chờ tàu cập cầu Tương lại lo lắng đến khổ sở thế này, tờ giấy báo hàng về nhàu nát vì mồ hôi tay, ngực bị nghẹn lại như bị bóp cổ. Gió nam mát rượi mà lưng áo Tương vẫn ướt đầm mồ hôi. Đoan đứng bên cạnh, mặt lì lì đầy những mưu toan. Chó cùng dứt giậu, chẳng biết rồi nó sẽ hành sự những gì. Nghĩ lại việc trả thù của mình vào thời điểm này đại quá.

Kia rồi! Hôm nay chỉ có một tàu cập cầu, mà lại sơn cờ Nhật, đích thị là tàu chở sắt vụn của Tương. Mong sao có thăng Sửu về cùng! Chiếc tàu hàng vừa ló mũi ra khỏi khúc cua phía cảng cá, tim Tương đã thành thích đập rộn lên. Tương cũng không thể lý giải cảm giác của mình lúc này là vui, buồn hay lo lắng nữa. Tàu bè gì chậm chạp thế, cứ như trườn trên mặt sông, chỉ có đoạn ngắn mà gần nửa tiếng chưa đến nơi. Nó đi chậm cũng phải thôi, hôm nay nước kém, mà tàu này phải gần vạn tấn, chở hết mướn. Hơn hẳn những chuyến trước. Thăng Sửu lo xa quá, tập kết về nhiều muốn làm ăn lớn chắc. Những thủy thủ trên boong như muốn chọc tức vào sự sốt ruột của Tương, quãng đây đến mấy lần vẫn không tới bờ.

Tàu vừa hạ cầu thang xuống, thủy thủ còn chưa chằng xong lưới bảo hiểm, Tương đã vội vã leo lên. Lên đến boong tàu, Tương đứng ngơ ngáo nhìn quanh chẳng biết hỏi ai. Toàn người nước ngoài cả, biết tiếng đâu mà hỏi. Mình làm bao nhiêu tàu rồi mà sao sốt sắng thế, mọi thủ tục với tàu đã có phía cảng lo. Tương chưng hửng, đảo mắt nhìn quanh tìm Sửu. Nó có về thì đã đứng ra ngoài này rồi, chẳng phải mất công tìm, mọi việc hoàn tất rồi nó sẽ phải về thôi. Tương lững thững đi xuống. Bỗng có tiếng gọi từ trên ca-bin tàu, Tương giật mình quay lại. Thăng Sửu gọi à? Nhưng mà không phải tiếng của nó. Tương nghĩ mình nhầm quay người đi xuống. Có tiếng chân chạy theo xuống, tiếng người gọi tên mình. Tương quay nhìn lên. Người gọi chẳng quen, sao lại biết Tương.

- Ông Tương phải không?

- Vâng! – Tương ngạc nhiên, không biết đây là người Nhật hay người ta.

- Ông không nhớ tôi, mọi chuyến trước tàu tôi vẫn chờ hàng cho ông, chuyến này tôi theo

tàu này sang để thanh toán tiền với ông.

- Thanh toán tiền nào?! Mọi chuyện tôi vẫn chuyển tiền cho thằng Sửu, chuyện này tôi đã thanh toán với nó rồi cơ mà. –Tương ngạc nhiên không hiểu chuyện gì.

Người thủy thủ rút trong cặp ra tập giấy tờ đưa cho Tương.

- Đây có phải hợp đồng ông ký với chúng tôi không?

- Đúng. Nhưng hợp đồng không liên quan gì đến chuyến hàng này. Chuyến này là chuyến mua riêng với thằng Sửu cơ mà.

- Ông Sửu chỉ là người trung gian tin cậy giữa chúng tôi và ông thôi.

Đoan đứng đằng sau giật tờ hợp đồng trong tay Tương.

- Trước kia làm gì có hợp đồng mà sao chuyến trước các ông phải ký hợp đồng? - Đoan thắc mắc.

- Chuyến nào cũng ký cả. Mọi chuyện ông Sửu đứng ra ký mua, chuyến vừa rồi ông ấy có chuyện nên yêu cầu chúng tôi ký trực tiếp với người mua là các ông.

- Nó lừa mày rồi thằng “quắt” ơi!

- Lừa là lừa thế nào, hàng về đây rồi của mình chứ của ai. Chắc có sự nhầm lẫn, nhà máy còn đây, chờ thằng Sửu về giải quyết với nó. – Tương nói rần rần nhưng trong bụng bắt đầu nghi hoặc. - Ông cho chúng tôi xem hàng. –Tương đề nghị với người thủy thủ.

Tương cùng Đoan tức tối vì những rắc rối nảy sinh, phăm phăm lên tàu. Hầm hàng đã mở.

- Sắt thép đâu?! - Đoan nhảy lên hầm hàng bối nhặt những mảnh đệm rách giơ lên.

- Sao?!

Tương nhảy lên hầm hàng. Cả hầm hàng đầy lèn, chần đệm rách là nhiều, sắt thì toàn những thứ lèng phèng mục nát.

- Các ông nhầm thế nào, tôi có mua loại này đâu. Ông chờ cho tôi nhiều còn lạ gì loại hàng của tôi.

- Không nhầm đâu. Ông nhìn lại hợp đồng đây, mục loại hàng chính tay ông ghi. Đây nhá, Sắt vụn phẩy phế thải có đúng không. Đây ông xem, sắt vụn có nhá, loại phế thải có nhá. –Mặt tay thủy thủ đánh lại, nhặt từng thứ giơ lên trước mặt Tương.

- Bị lừa rồi! Có sừng có mỏ như tao với mày mà cũng bị lừa, đau quá đây. Thôi nhé, mày muốn ăn đây thì ăn một mình, tao sẽ bán chỗ thiết bị đi để gỡ được chút nào hay chút ấy, còn mặc mẹ mày với đồng giẻ rách.

Văng xong Đoan sầm sập chạy xuống. Tương giả vờ gọi với theo để tính nước bỏ của chạy lấy người. Rõ là bị lừa rồi! Nhưng xuống được tàu không phải là dễ, Tương bị mấy người thủy thủ chặn lại.

- Cứ để cho ông ta đi. Tôi nói cho ông Tương biết, trong hợp đồng ghi rõ, sẽ thanh toán đầy đủ khi tàu cập bến, ngày mai ông không mang tiền đến thì tôi sẽ kiện lên toà án quốc tế, khi ấy ông sẽ bị đi tù mục xương.

Lúc này chẳng cần phải giữ, Tương vẫn ngoan ngoãn đứng lại nài nỉ:

- Rõ ràng tôi bị thằng Sửu lừa, hết tiền rồi, không còn đủ khả năng thanh toán, ông xem có cách nào giúp được tôi không? – Tương buột miệng nói ra câu ấy chứ thực ra thằng này cũng cùng âm mưu với thằng Sửu cả.

- Trong làm ăn đừng nghĩ đến chuyện tình cảm, lại làm ăn với nước ngoài nữa nói nhiều mất thời gian, tàu đỗ lâu ông phải mất thêm tiền cầu bến càng tốn kém hơn. Chỗ tình cảm quen

biết, tôi cho bóc hàng xuống, hẹn khi nào gần xong ông phải thanh toán đủ. Không thể chạy đâu cho thoát, ra nước ngoài ông càng dễ bị bắt đấy.

Hoạ vô đơn chí, phúc bất trùng lai, nhưng sao cái hoạ lại giáng xuống nhanh chóng, dữ dội thế. Chỉ còn nước bán nhà may ra mới đủ trả nợ. Cuộc sống đang sung sướng bỗng chốc trở thành kẻ ăn mày. Rồi còn vợ con nữa, cái ngữ ấy rồi cũng sớm ra đi thôi. Mất tất cả chỉ vì muốn được cái danh. Danh vọng hay là tâm con người khôn nạn thế. Mặc mẹ vợ con, lúc này lo thân mình đã. Khối lượng thiết bị của nhà máy chắc thằng Đoan chẳng chia cho mình. Đã chắc gì thu đủ vốn cho nó, thằng Sửu đã chí lừa thì đồng thiết bị ấy hẳn chỉ là mấy thứ sắt vụn sơn lại, có bán đi được vài trăm triệu còn khó. Tàu sắt vụn này mất công lọc ra chắc cũng gờ gạc được ít may chẳng đủ tiền để giữ lại cái nhà. Đành vấp thêm lần này nữa vậy.

Vận đen đã đến mức cùng rồi, đến việc thuê xe chở cũng chẳng thằng nào dám chạy. Chở mấy thứ lèng phèng ấy một chuyến được bao nhiêu tấn đâu, có tăng tiền cước vận chuyển lên cũng chẳng được là bao. Khôn nạn thế, mọi tính toán đều đâm vào ngõ cụt. Đành phải quảng hàng xuống bãi cảng rồi tính sau. Cũng còn may, cảng đang muốn thu hút chủ hàng, khuyến khích một tuần đầu không tính tiền lưu kho bãi.

Cứ hạ hàng xuống bãi cảng đã rồi sau hãy hay. Mình bán rẻ đi một nửa giá, khối thằng cho người đến chọn sắt, còn lại những rác rưởi khác bỏ lại. Mình sẽ bùng, để mặc thằng cảng giải quyết hậu quả với đồng rác rưởi. Cách gì đây để đổ tội cho thằng Hoà. Nhìn bộ mặt nhơn nhơn hãnh diện của nó khó chịu lắm. Tương đăng ký làm hàng với cảng, yêu cầu ba ngày phải xuống xong hàng.

- Ba ngày xong không? – Tương hỏi Hoà.

- Cảng chưa bao giờ làm loại rác thải này, công nhân chắc chẳng sướng làm đâu, đứng dưới cầu cũng còn ngửi thấy mùi thối huống hồ họ phải chui xuống hầm, bồi dưỡng thêm để họ làm nhiệt tình cho, cố gắng xong càng sớm càng tốt. – Hoà rút những mẫu chần rách giơ lên mặc cả.

- Cho vào túi mảy thì có, nói thẳng ra đỡ khó chịu, lạ gì nữa mà giờ trò “bóp dái” nhau ra, ộp công nhân làm khăn trương sẽ chi đậm cho. Cầm lấy mấy chục ăn bữa trưa, triển khai luôn đi.

Mặc cả xong, chỉ không đầy một tiếng bốn chiếc cần trục chân đế được dòn về phục vụ giải phóng tàu sắt của Tương. Vòng quay của những chiếc cần trục đan vào nhau như những mũi kim cài kín không gian. Những chiếc ngoạm gương bộ răng thép như những con vật háu đói ngoàm từng búi phế liệu khổng lồ nhả xuống bãi. Hoà đứng trực tiếp chỉ đạo trên boong, không thấy dời đi đâu một lúc. Cứ tốc độ làm hàng thế này thì chưa đến hai ngày sẽ xong. Lấy đâu ra tiền để thanh toán kịp, bán nhà cũng phải có thời gian chứ ngày một ngày hai bán thế nào được.

Tương bán nhà trong tình trạng chủ bị vỡ nợ người đòi sẽ kiên, sợ sống trên đất xấu, thế mà Tương chưa thông báo, vừa về đến nhà đã có mấy tay cò nhà đến mặc cả. Kiên kị làm gì, mua cái nhà này Sơn cũng đi hỏi hết thầy nọ thầy kia, rồi cúng mâm lớn mâm bé vào đền vào chùa, giải hạn giải sao đầy đủ thế mà cũng chẳng thoát được cái tội. Cũng còn may, vốn dĩ xuất thân từ người quen ăn no vác nặng nên vợ chồng Tương chưa bán cửa hàng vật liệu xây dựng để đầu tư vào buôn xe máy cho thằng Vượng. Rồi nay mai không biết hai đứa con có chịu trở về quê nữa không đây, ở lại thành phố nghề không có, trình độ cũng không thì biết làm

gì để sống. Cuộc đời Tương lúc này như cuộn tơ vò chẳng biết mỗi nào mà lần.

Việc bán nhà chưa ngã giá xong thì điện thoại của thằng Hoà réo, ra cảng có việc gấp.

Vừa bước chân vào cổng cảng, Hoà đã đứng đón kéo Tương vào chỗ khuất rồi chỉ tay về đồng sắt vừa hạ xuống bãi.

- Ông có nhìn thấy gì không?

- Cái gì?! Sao giờ này đã cho cần trục nghỉ rồi là thế nào?

- Ông mù à, nhìn kia kia! Có thấy bọn phóng viên đang quay phim kia không?

- Thì sao?!

- Sao à! Bọn chúng nó biết tin nhanh thế, chúng nó bảo đây là rác thải, trong pháp lệnh về môi trường thì loại này cấm nhập về. Giờ ông tính sao?

- Rác thải là thế nào! Sắt phế liệu hần hoi, bọn chúng nó định ăn tiền chắc.

Tương văng tay Hoà ra rồi tức tối đi phăm phăm lại bãi sắt. Nhưng có lẽ lúc này nên thận trọng vẫn hơn, Tương dừng lại chờ Hoà.

- Ông là người trung gian, là người trực tiếp bóc hàng, ông sẽ đứng trước máy quay nói rõ đây là sắt vụn để cho mọi người thấy cái thói của chúng nó thấy ai có tiền lại đến vùi vĩnh.

- Tôi ủng hộ ông, nhưng đứng trước máy quay ngại lắm.

- Ngại gì, cầm lấy hai vé bồi dưỡng trước.

Tương cùng Hoà tự tin tiến về bãi sắt. Ông kính máy quay cùng người phóng viên hướng về hai người.

- Anh là chủ hàng? – Người phóng viên đưa micrô ra trước mặt Tương.

- Vâng! – Tương trả lời điềm tĩnh, có phần hãnh diện.

- Anh có biết, trong pháp lệnh bảo vệ môi trường thì không được nhập rác thải về?

- Hỏi vớ vẩn, đây mà là rác thải à! – Tương tỏ vẻ cáu giận.

- Đây, các ông quay máy quay vào đây! – Hoà lên tiếng, thậm chí còn kéo tay người quay phim. – Các ông nhìn đây! Toàn sắt phế thải, tôi là người trực tiếp điều hành bóc dỡ hàng này, chỉ có một ít loại phế phẩm khác dính vào, thế thì gọi là rác thải sao được. Ngày xưa mình xuất sắt vụn đi nước ngoài, đổ cả đống lên sao không thấy người ta trả về, các ông chỉ vẽ chuyện.

Hoà gắng sức lôi những mẫu sắt trong đống ra giơ lên trước máy quay.

- Các ông tiếp tục làm đi! – Tương vung tay ra lệnh.

- Không được! Khi nào các cơ quan có thẩm quyền có kết luận giám định xong, làm hay không lúc ấy mới quyết.

Lại một cái đen nữa vùn vào người rồi đây. Làm việc với bọn phóng viên để chúng nó bỏ qua chẳng? Không được rồi, tin về tàu chở phế liệu không đúng chủng loại chẳng phải chỉ có bọn phóng viên này biết, hình như trên cảng đã nhận được lệnh dừng bóc hàng xuống. Thằng Hoà khi nãy hùng hồn thế chắc sợ tội chuồn đâu mất rồi. Trăm mối tơ vò, biết lần ra mỗi nào để dẹp yên chuyện này đây? Cứ để trả về bên Nhật cho cái thằng tráo trở Sửu chịu tội cùng mình!

Nhưng thằng Sửu “rõ” đâu có ngu như Tương, mọi sự nó đã lường hết cả. Trong hợp đồng còn ghi rõ, mọi chi phí vận chuyển bóc dỡ nằm trong giá hàng, như vậy muốn trả về thì Tương phải chịu thêm cước phí chở về và bóc dỡ lên. Tương chẳng thể chui xuống đất để tránh tội. Có chăng chỉ còn nước lao đầu xuống sông tự tử. Nhưng mà không phải ai cũng đủ can đảm

làm việc này.

Đoạn kết

Chuyến tàu buộc phải rời khỏi lãnh thổ Việt Nam, chở theo những thứ phế thải mà nó đã mang đến, chở luôn theo mộng ước muốn trở thành người cao sang của Tương. Con tàu đang trôi qua trước mắt Tương như một khối mây đen khổng lồ trôi chậm chạp trên những rừng cây, trên mái phố. Tiếng còi tàu vãn vũ trong không trung cứ âm âm trong tai như tiếng vọng gọi bước chân của Tương mãi miết đi theo. Tương men theo rìa sông, chạy tắt qua những dãy phố để được nhìn con tàu đến khi nào còn có thể nhìn được nó. Con tàu định mệnh. Rồi bước chân của Tương cũng phải dừng lại trước mặt biển chói loà ánh nắng. Con tàu nhỏ dần thành một vệt đen đang nhoà trước mắt Tương.

Tại sao lại thế?! Lỡ lòng nào thằng Sửu lại đang tâm hại bạn. Mình với nó có hận thù gì nhau?! Có phải mình đối xử tệ bạc với nó như thằng Đoan đối xử với mình mà đến mức trả thù nhau đâu. Bí ẩn của lòng người biết đâu mà dò. Cũng như thằng Đoan, đến nay cũng chưa hiểu tại sao xưng hùng xưng bá mấy chục năm, chỉ biết ăn hiếp người khác, thế mà lại bị mấy thằng thanh niên nông thôn làm cho sạt nghiệp.

Con tàu chỉ còn là một chấm đen trong ánh sáng chói loà của mặt trời. Cầu vồng sắc sỡ sắc màu vắt ngang qua mặt biển hiện lên trước mắt Tương. Những mảng trắng xuất hiện, không phân biệt được đâu là mặt biển đâu là bầu trời. Đó là bụi nước. Phía ấy có mưa to. Cầu vồng đi đón cơn mưa. Cứ có chuyện lớn xảy ra trong cuộc đời là thế nào Tương cũng gặp cơn mưa. Mưa đi! Mưa hãy mau chóng về đây, Tương sẽ đón những giọt nước trời ban xuống để thay những giọt nước mắt. Muốn khóc mà không khóc được, cuộc đời Tương chai lì lắm rồi, làm gì còn nước mắt mà khóc.

Tương giơ tay lên vuốt mặt, ngóng chờ có giọt nước nào nhỏ xuống. Bàn tay vẫn khô khóc như tàu lá héo. Mưa chẳng thấy đâu. Chuyến tàu kia chở hết mưa của ta đi rồi!

Phải về thôi! Về quê thôi! Liệu ngôi nhà ở quê có còn hay thằng Cường lại biến nó thành cái gì rồi. Chẳng là sau khi mở con đường mới, ngôi nhà theo leo nơi hoang vắng ngày xưa đã thành mặt đường, muốn ra vào làng đều phải đi qua. Thằng Cường kết lắm. Chẳng biết khi kéo nhau ra ngoài này, mẹ con nó giải quyết thế nào. Liệu trở về quê có xảy ra tranh chấp gì không? Tương sợ phải đối co tranh chấp lắm rồi, chỉ muốn sống bình yên thôi.

Không về quê thì biết đi đâu bây giờ? Bước chân Tương dừng dằng lê trên đường.

- Đi thế hả?

Tiếng người đi xe đạp ngang qua quất nhẹ khiến Tương giật mình nhìn lại. Tương đang đi giữa lòng đường. Đây là đâu nhỉ? Nơi này Tương chưa hề biết. Xung quanh là những ruộng hoa rộng ngút tầm mắt, từng hàng từng luống thẳng tắp, đủ các loại hoa đang tung bừng đua sắc. Màu nắng ở đây vàng tươi khác thường, như một mảng màu trên giá vẽ, chắc cũng muốn khoe sắc với muôn ngàn hoa.

Thấp thoáng giữa những luống hoa bóng dáng thon thả của người thiếu nữ, chiếc nón lá nhấp nhô như con bướm trắng đang chao lượn. Tương bỏ đường rẽ ngang xuống ruộng hoa, muốn hỏi thăm đường. Nhưng Tương phải đứng lại, ngần ngừ nhìn người thiếu nữ. Kìa có phải là bà Mong? Giống lắm, đúng là bà Mong không sai một nét nào. Nhưng sao bà Mong vẫn còn

trẻ thế?! Mình gọi là cô Mong cũng được bởi cô ta còn kém vài tuổi. Nhưng cô Mong không thể còn trẻ thế kia được. Hay là cái Hoa? Cái Hoa thì lại người lớn quá. Không được. Thế thì ai? Đúng rồi, giờ thì Tương nhận ra giọng nói của người đi xe đạp khi nãy rồi. Chắc chắn là Phiện “gù”, không thể sai được. Sau câu nói, Tương còn thấy anh ta xịt nước bọt qua kẽ răng, điệu nghệ lắm. Cả dáng ngồi trên xe đạp, đầu lao về phía trước bởi cái lưng còng còng, hình như có cả cái khăn vắt vắt vai, đích thị là Phiện rồi. Hỏi cô gái kia hay đi thẳng vào làng tìm nhà Phiện “gù”, xem cuộc sống của ông ấy thế nào.

Tương vẫn còn nợ ông ấy chiếc xe đạp, biết ăn nói thế nào đây. Tương nhớ có một lần, thằng Hoà nói Phiện “gù” hỏi thăm, thế nhưng vì mải công việc cũng chẳng lưu tâm tới. Khi ấy, Tương còn cho rằng, Phiện hỏi thăm như vậy có ý nhắc khéo về chiếc xe. Tệ thế! Chiếc xe là cả một tài sản lớn, tại sao ông ấy không đến trực tiếp đòi. Lúc đó, chắc chắn Tương sẽ ném cho ông ấy cả cục tiền đủ mua vài chiếc xe máy. Thế thì tại sao Tương không lần tìm nhà ông ấy để trả ơn, trong khi đó lưu giữ lại chiếc xe ăn cắp như một thứ bảo bối, coi trọng thằng Sửu như một đấng anh hùng. Cứ đứng mãi đây mà lý giải cuộc đời sao?

Cô gái từ dưới ruộng hoa đi lên đường, ngang qua trước mặt Tương. Đúng là cô Mong! Cô ấy đẹp rực rỡ như một bông hoa! Phiện “gù” ù ì, cục mịch thế mà có được người vợ tuyệt vời dường kia sao! Phải chăng là ảo giác? Tương muốn dùng từ này, bởi cái cảm giác sung sướng tột cùng của một đêm ân ái với Liên “khờ” không bao giờ Tương tìm lại được lần thứ hai. Liên “khờ” giờ ở đâu? Đã nhiều lần Tương muốn tìm để có lại cảm giác ngất ngây một lần nữa mà không thấy đâu. Nhớ ra rồi, hôm tiền Tương về quê hình như Phiện có nhắc đến Liên “khờ”, có úp mở nói đến đứa con của cô ta. Chẳng lẽ mình có con với cô ta? Y học có nói, trong lúc thăng hoa cặp trai gái dễ dàng thụ thai. Thế phải tìm cho ra mọi người!

Tại sao những năm trước mình không bỏ công đi tìm nhỉ, đến lúc vận hạn mới nhớ tới, liệu rồi mọi người có tha thứ cho mình không?

Có chiếc xe máy phóng ngang qua Tương, người ngồi trên xe quen lắm. Thằng Huy! Đúng nó rồi! Lần này Tương tỉnh táo lắm, không thể là ảo giác. Tương vẫy tay gọi theo.

Tháng 4 năm 2005

N.Q.H.

-- Hết --